AȘTEPTAREA A LUAT SFÂRȘIT

Continuarea volumului 1 *Caraval*

LEGENDAR

STEPHANIE GARBER

www.virtual-project.eu

STEPHANIE GARBER

LEGENDAR

Continuarea volumului 1
— CARAVAL —

Original: *Legendary* (2018)

Traducere din limba engleză:
ANDRA-ELENA AGAFIȚEI
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

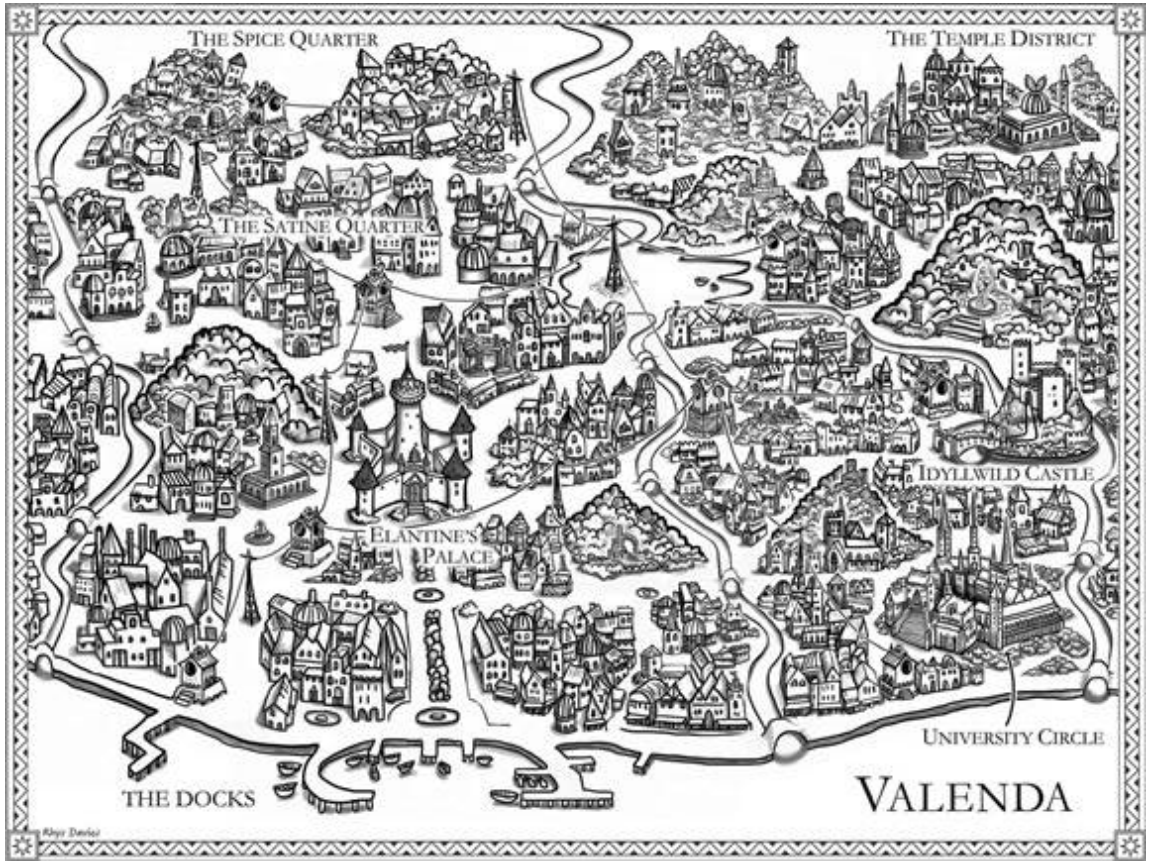

— 2019 —

Lui Matthew pentru steatit
Lui Allison, pentru că mi-a spus că Dashiell
nu era numele potrivit
Și amândurora, pentru că sunteți niște frați minunați

THE SPICE QUARTER
THE TEMPLE DISTRICT
THE SATINE QUARTER
IDYLLWILD CASTLE
ELANTINE'S PALACE
UNIVERSITY CIRCLE
THE DOCKS
VALENDA

În urmă cu șapte ani

Dacă în unele dintre camerele din casă monștrii se ascundeau sub paturi, Tella jura că apartamentul mamei ei era fermecat. Urme de lumină de culoarea smaraldului pluteau în aer ca și când spiridușii ar fi venit să se joace ori de câte ori pleca mama ei. Camera mirosea a flori culese din grădini secrete și, chiar și atunci când nu adia briza, draperiile diafane se umflau în jurul patului minunat cu baldachin. Deasupra, candelabrul din citrin[1] o întâmpină pe Tella cu sunetele muzicale ale bucăților de sticlă care se atingeau, ajutând-o să își imagineze că apartamentul era o poartă vrăjită spre o altă lume.

Picioarele mici ale Tellei nu scoaseră niciun sunet când traversă pe vârfuri covoarele groase, crem, spre dulapul mamei ei. Aruncă rapid o privire peste umăr, iar apoi luă cutia de bijuterii a mamei. Alunecoasă și grea în mâinile Tellei, cutia era făcută din sidef și acoperită cu o pânză de păianjen din filigran de aur, iar ei îi plăcea să pretindă că era și fermecată deoarece, chiar și atunci când degetele îi erau murdare, din fericire nu lăsau niciodată urme.

Mama Tellei nu se supăra dacă fiicele ei se jucau cu rochiile sale sau îi probau papucii de casă extravaganți, dar le ceruse să nu atingă cutia aceasta, fapt care o făcuse irezistibilă pentru Tella.

Scarlett își putea petrece după-amiezile visând cu ochii deschiși la spectacolele ambulante precum Caravalul, dar Tellei îi plăcea să aibă aventuri *adevărate*.

Astăzi, ea pretindea că o regină rea ținea captiv un tânăr prinț spiriduș și, ca să-l salveze, trebuia să fure inelul cu opal al mamei ei, bijuteria preferată a Tellei. Piatra lăptoasă era brută și aspră, în formă de stea cu vârfuri ascuțite care, uneori, îi înțepau degetele. Dar când Tella ținea opalul spre lumină, piatra strălucea, învăluind camera în stropi de lumină roșie, aurie și mov, care o duceau cu gândul la blesteme și praf magic rebel.

Din nefericire, inelul din alamă era prea mare pentru degetul Tellei, deși, de fiecare dată când deschidea cutia, îl încerca, în caz că mai crescuse. Dar astăzi, tocmai când își puse inelul, Tella observă altceva.

Candelabrul de deasupra ei se liniști de parcă și acesta ar fi fost surprins.

Tella știa pe de rost toate obiectele din cutia de bijuterii a mamei: o panglică din catifea cu margini aurii, atent împăturită, cerceii roșii, o sticluță din argint oxidat în care mama ei pretindea că se aflau lacrimi de înger, un medalion ivoriu care nu se deschidea, o brățară care părea că se potrivea brațului unei vrăjitoare, și nu încheieturii elegante a mâinii mamei sale.

Singurul obiect pe care Tella nu îl atingea niciodată era un săculeț gri murdar, care mirosea a frunze mucegăite și a moarte. „Ține spiridușii la distanță", o tachinase cândva mama ei. O ținea la distanță și pe Tella.

Dar astăzi, sacul mic și urât pâlpâi, atrăgându-i atenția Tellei. Acum arăta ca un mănunchi de mucegai și duhnea. După un moment, locul îi fu luat de un pachet de cărți strălucitoare, legate cu o panglică delicată din satin. Apoi, într-o clipă, săculețul dezgustător își făcu iar apariția înainte să se transforme din nou în cărți.

Abandonându-și jocul, Tella apucă repede panglica mătăsoasă și luă pachetul din cutie. Imediat, acesta încetă să se mai transforme.

Cărțile erau atât de frumoase, gri foarte închis, aproape negre, cu picățele aurii care scânteiau în lumină și firicele spiralate roșii-violete gravate, care o făceau pe Tella să se gândească la flori umede, la sânge de vrăjitoare și la *magie.*

Acestea nu semănau nici pe departe cu cărțile alb-negru cu care gărzile tatălui ei o învățaseră să joace. Tella se așeză pe covor. Degetele ei iscusite o furnicară când desfăcu panglica și întoarse prima carte.

Tânăra femeie înfățișată îi amintea Tellei de o prințesă prizonieră. Rochia ei albă minunată era sfâșiată, iar ochii în formă de picături

erau la fel de frumoși ca sticla de mare lustruită, dar atât de triști încât te durea să îi privești; probabil deoarece capul îi era prins într-un glob de perle.

Cuvintele „Fecioara Morții" erau scrise în partea de jos a cărții.

Tella se cutremură. Nu îi plăcea numele și nu o interesau cuștile, nici măcar cele perlate. Brusc, avu sentimentul că mama ei nu și-ar fi dorit ca ea să vadă cărțile, dar asta nu o împiedică pe Tella să mai întoarcă una.

Numele din partea de jos a acesteia era „Prințul Inimilor".

Cartea înfățișa un tânăr cu un chip făcut din unghiuri și buze la fel de ascuțite ca două cuțite. O mână din apropierea bărbiei ridicate ținea mânerul unui pumnal și lacrimile roșii care îi curgeau din ochi se asortau cu sângele care-i păta colțul gurii înguste.

Tella tresări când imaginea prințului pâlpâi și apoi dispăru, tot așa cum săculețul urât se transformase mai devreme.

Ar fi trebuit să se oprească atunci. Cărțile acestea cu siguranță nu erau jucării. Totuși, o parte din ea simțea că era menită să le găsească. Erau mai reale decât regina rea sau prințul spiriduș imaginați de ea, iar Tella îndrăzni să creadă că poate aveau să o ducă spre o aventură adevărată.

Când Tella întoarse următoarea carte, o simți deosebit de caldă în mână.

„Aracle".

Nu știa ce însemna acest nume ciudat și, spre deosebire de celelalte cărți, aceasta nu părea să fie violentă. Marginile erau acoperite cu spirale din aur topit, iar mijlocul era argintiu ca o oglindă – nu, *era* o oglindă. Buclele blonde și ochii rotunzi și căprui se reflectau în mijlocul strălucitor, dar când Tella se uită cu mai multă atenție, imaginea nu era întocmai. Buzele roz ale Tellei tremurau și lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

Tella nu plângea niciodată. Nici măcar când tatăl ei folosea cuvinte dure sau când Felipe o ignora în favoarea surorii ei mai mari.

— M-am întrebat dacă te voi găsi aici, draga mea, umplu camera vocea blândă de soprană a mamei când intră. Cu ce aventuri te distrezi azi?

În timp ce mama ei se aplecă spre covor, unde stătea Tella, părul îi căzu în jurul chipului ager în râuri elegante. Buclele erau de același castaniu-închis ca ale lui Scarlett, dar Tella avea pielea măslinie a mamei, care strălucea ca și când ar fi fost atinsă de lumina stelelor. Chiar atunci, Tella o văzu pe mama ei devenind palidă ca piatra lunii când fixă cu privirea imaginile răsturnate cu Fecioara Morții și Prințul Inimilor.

— Unde le-ai găsit?

Chiar dacă dulceața nu-i dispăru din voce, înșfăcă acele cărți, dându-i Tellei impresia că făcuse ceva greșit. Și cu toate că Tella făcea lucruri pe care nu trebuia să le facă, de obicei asta nu o deranja pe mama ei. Ea își corecta cu blândețe fiica sau îi spunea din când în când cum să scape basma curată cu micile ei năzbâtii. Tatăl ei era cel care se enerva ușor. Mama era briza ușoară care îi stingea scânteile înainte să se poată aprinde, dar acum părea că voia să facă focul și să folosească aceste cărți ca să-l dezlănțuie.

— Le-am găsit în cutia ta de bijuterii, spuse Tella. Îmi pare rău. Nu știam că erau rele.

— Este în regulă. Mama își trecu o mână prin buclele Tellei. Nu am vrut să te sperii. Dar nici măcar eu nu ating cărțile acestea.

— Atunci, de ce le ai?

Mama ei ascunse cărțile în poala rochiei înainte să pună cutia pe un raft înalt de lângă pat, unde Tella nu putea să ajungă.

Tella se temea că se terminase conversația – după cum ar fi fost fără îndoială cazul cu tatăl ei. Dar mama nu ignora întrebările fiicelor ei. Imediat ce cutia fu pusă în siguranță, mama se așeză pe covor lângă Tella.

— Îmi doresc să nu fi găsit niciodată cărțile acestea, șopti ea, dar îți voi povesti despre ele dacă juri să nu mai atingi vreodată pachetul

sau un altul asemănător.

— Credeam că ne-ai spus mie și lui Scarlett să nu jurăm niciodată.

— Asta e altceva.

Mama sa zâmbi ușor, ca și când Tellei avea să i se dezvăluie un secret special. Așa era întotdeauna: când femeia alegea să-și concentreze atenția doar la ea, Tella se simțea ca o stea și îi părea că lumea se învârtea doar în jurul ei.

— Ce îți spun eu mereu despre viitor?

— Că fiecare persoană are puterea de a-l construi, răspunse Tella.

— Corect, încuviință mama ei. Viitorul tău poate fi cum îți dorești. Cu toții avem puterea de a ne alege propriul destin. Dar, draga mea, dacă te joci cu acele cărți, le dai Sorților înfățișate acolo ocazia de a-ți schimba calea. Oamenii folosesc Cărțile Destinului, asemănătoare celor pe care tocmai le-ai atins, ca să prezică viitorul și, odată ce viitorul este prezis, capătă viață și luptă din greu să se manifeste. De aceea nu trebuie să le mai atingi niciodată, înțelegi?

Tella dădu din cap, deși nu părea să înțeleagă cu adevărat; era încă la vârsta fragedă când viitorul părea prea departe ca să fie real. Observă și că mama nu îi spuse de unde erau cărțile, iar asta o făcu pe Tella să strângă și mai bine cartea pe care încă o ținea în mână.

În graba de a lua pachetul, mama nu observase a treia carte pe care o întorsese copila, cea pe care încă o avea. Aracle. Tella o ascunse cu grijă sub picioarele-i încrucișate când spuse:

— Jur să nu mai ating niciodată un astfel de pachet.

INSULA VISELOR

1

Tella nu mai plutea. Era pe pământul ud, simțindu-se foarte departe de ființa optimistă și radioasă care fusese cu o seară în urmă, când insula privată a lui Legend împrăștia lumină cu nuanțe de chihlimbar, care inspira vrajă și măreție, dar care era și ușor amăgitoare. Era o combinație plăcută, iar Tella o savurase. În timpul petrecerii date pentru sărbătorirea finalului Caravalului, dansase până ce își pătase încălțările de iarbă și sorbise pahare cu vin spumos până ce, practic, plutise.

Dar acum era cu fața în jos pe pământul rece și tare din pădure.

Neîndrăznind să deschidă ochii, gemu și își scoase iarba din păr, dorindu-și ca și alte urme din seara precedentă să fie la fel de ușor de îndepărtat. Totul duhnea a băutură răsuflată, a ace de pin și a grețeli. Pielea o mânca și i se încrețea și singurul lucru mai rău decât amețeala era durerea de spate și de gât. De ce i se păruse o idee genială să doarmă afară?

— Au.

Cineva scoase sunetul nu prea satisfăcător al unei persoane pe cale să se trezească.

Tella deschise ochii, privi într-o parte, și apoi îi închise imediat. „La naiba."

Nu era singură.

Printre copacii înalți și verdeața sălbatică a pădurii, Tella deschisese ochii suficient de mult timp ca să zărească un cap brunet, pielea bronzată, o încheietură cu cicatrice și mâna unui băiat acoperită cu un trandafir negru tatuat. „Dante."

Își aminti totul ca prin ceață. Senzația mâinilor pricepute ale lui Dante pe șoldurile ei. Cum o sărutase pe gât și pe bărbie, apoi pe gură când buzele li se atinseră intim.

La ce naiba se gândise?

Bineînțeles, Tella știa exact la ce se gândise în timpul petrecerii artiștilor Caravalului din seara trecută. Lumea avusese gust de magie și lumină stelară, de dorințe împlinite și vise devenite realitate și totuși, dincolo de toate acestea, Tella încă simțea moartea pe limbă. Indiferent de cât de multă șampanie băuse sau de cât se încălzise aerul în timpul dansului, Tella tot mai tremură când își aminti cât de înfiorător se simțise murind.

Săritura ei de la balconul lui Legend nu fusese un act disperat, ci un salt de credință. Însă, pentru o noapte nu voise să se gândească la asta sau la motivul pentru care conta. Își dorise să-și sărbătorească succesul, să uite de orice altceva. Iar Dante păruse soluția perfectă de a le face pe ambele. Era atrăgător, putea fi fermecător și trecuse prea mult timp de când fusese sărutată așa cum trebuia. Și, pe toți sfinții, Dante știa să sărute.

Cu un alt geamăt, el se întinse lângă ea. Îi simți mâna caldă și fermă pe spate și mult mai tentantă decât ar fi trebuit să fie.

Tella își spuse că trebuia să scape înainte ca el să se trezească. Dar, chiar și în somn, Dante era atât de îndemânatic. El o mângâie lent pe spate și spre gât, înfigându-și ușor degetele în părul ei – doar cât să o facă să-și arcuiască spatele.

Degetele îi înțepeniră.

Respirația lui Dante se liniști brusc, într-un fel care îi spuse Tellei că și el era treaz.

Abținându-se să înjure, ea se ridică repede de pe pământ, departe de degetele lui pricepute și nemișcate. Nu-i păsa dacă o vedea plecând pe furiș; ar fi fost mult mai puțin jenant decât să facă vreun schimb forțat de amabilități înainte ca unul dintre ei să prindă suficient curaj încât să născocească o scuză pentru a pleca. Tella sărutase destui tineri ca să știe că orice ar fi spus un băiat chiar înainte sau după ce ar fi sărutat-o nu era credibil. Iar ea chiar trebuia să plece.

Poate că amintirile Tellei erau încețoșate, dar, totuși, nu reușea să uite scrisoarea pe care o primise înainte ca lucrurile să devină interesante cu Dante. Un străin, cu chipul ascuns în bezna nopții, îi strecurase biletul în buzunar și dispăruse înainte ca ea să îl poată urmări. Voia să recitească imediat mesajul, dar, având în vedere ce îi datora *prietenului* care îl trimisese, nu credea că ar fi fost foarte înțelept. Trebuia să se întoarcă în camera ei.

Pământul umed și acele ascuțite i se strecurară printre degetele de la picioare când se îndepărtă. Probabil că-și uitase încălțările pe undeva, dar nu voia să-și piardă timpul căutându-le. O lumină aurie și indolentă poleia pădurea și se auzeau sforăituri zgomotoase și șoapte care o făceau pe Tella să creadă că ea și Dante nu erau singurii care adormiseră sub stele. Nu îi păsa dacă cineva o văzuse plecând pe furiș de lângă băiatul frumos, dar nu voia ca vreunul să îi spună surorii ei.

Dante fusese cam răutăcios cu Scarlett în timpul Caravalului. El lucra pentru Legend, deci totul fusese doar un rol – dar, deși Caravalul se terminase, era încă oarecum dificil să distingă adevărul de ficțiune. Iar Tella nu voia ca sora ei să sufere pentru că ea alesese să se distreze cu un băiat care se arătase atât de crud față de Scarlett în timpul jocului.

Din fericire, toți erau încă adormiți când Tella ajunse la marginea pădurii, iar apoi la casa cu turnuri a lui Legend.

Chiar și acum, cu încheierea oficială a Caravalului și cu toate lumânările și lămpile stinse în interior, conacul încă împrăștia dâre de lumină fermecată roșiatică, amintindu-i Tellei de trucurile care urmau.

Până în urmă cu o zi, conacul găzduise toată lumea Caravalului. Ușile mari din lemn îi conduseseră pe vizitatori spre balcoanele elegante acoperite cu draperii luxuriante roșii, care înconjurau un oraș alcătuit din canale, străzi ce aveau o minte proprie și magazine misterioase, pline cu plăceri magice. Dar, în scurtul timp de la

terminarea jocului, casa cu turnuri se micșorase, iar tărâmul efemer de basm ascuns între ziduri dispăruse, lăsând în urmă doar părțile care, în mod normal, ar fi aparținut interiorului unei locuințe foarte mari.

Tella urcă pe cea mai apropiată scară. Camera ei era la etajul al doilea. Cu o ușă de un albastru ca oul de prihor, era ușor de găsit. În plus, era imposibil să îi rateze pe Scarlett și pe Julian, care stăteau chiar lângă ușă, ținându-se unul de celălalt ca și când ar fi uitat cum să-și ia *rămas-bun.*

Tella se bucura că sora ei se pierduse, în sfârșit, într-o oarecare fericire. Scarlett merita toată bucuria din Imperiu, iar Tella spera că avea să dureze. Ea auzise că Julian nu era statornic în ceea ce privea fetele – niciodată nu continua relația după Caraval – și nici măcar nu fusese angajat să rămână cu Scarlett după aducerea ei pe insula lui Legend. Era un mincinos, iar Tellei îi era greu să aibă încredere în el. Totuși, când cei doi rămaseră îmbrățișați și cu capetele apropiate, părură două jumătăți ale aceleiași inimi, continuând să se privească în timp ce Tella se furișă pe lângă ei, spre cameră.

— Asta înseamnă că accepți? șopti Julian.

— Trebuie să discut cu sora mea, spuse Scarlett.

Tella se opri în fața ușii. Putea să jure că scrisoarea din buzunar devenise brusc grea, ca și când ar fi fost nerăbdătoare să fie recitită. Dar dacă Julian o întrebase pe Scarlett ce sperase Tella, atunci trebuia să ia parte la discuția asta.

— Despre ce vrei să vorbim? îi întrerupse Tella.

Scarlett se îndepărtă de Julian, dar el încă o ținea de mijloc, împletindu-și degetele în panglicile roșii ale rochiei fetei, în mod clar nepregătit să îi dea drumul.

— Am întrebat-o pe sora ta dacă ne veți însoți la Valenda, pentru cea de-a șaptezeci și cincea aniversare a împărătesei Elantine. Va fi un alt Caraval, iar eu am două bilete.

Julian făcu semn din ochi.

Tella îi zâmbi surorii sale. Exact asta sperase. Cu toate că o parte din ea încă nu credea că zvonurile pe care le auzise în ultima săptămână erau adevărate. Caravalul avea loc doar o dată pe an, iar ea nu știa să mai fi fost două jocuri desfășurate atât de repede unul după celălalt, dar Tella presupuse că până și Legend făcea excepții pentru împărătească.

Tella continuă să se uite cu speranță la sora ei.

— Sunt surprinsă că a trebuit să întrebi!

— Credeam că nu îți place Ziua lui Elantine deoarece îți umbrește mereu ziua ta de naștere.

Tella clătină din cap cât se gândi la răspuns. Adevăratul motiv pentru care voia să meargă nu prea avea legătură cu ziua împărătesei, deși sora ei avusese dreptate. De la începutul domniei lui Elantine în Imperiul Meridian, ziua ei de naștere fusese o sărbătoare, Ziua lui Elantine, urmată de o săptămână plină de petreceri și dansuri, reguli și legi încălcate. În casa fetelor de pe insula Trisda, această sărbătoare dura doar douăzeci și patru de ore, în a treizeci și șasea zi a Sezonului de Creștere, dar tot umbrea aniversarea Tellei, care avusese ghinionul să se nască în următoarea zi.

— Va merita să vizităm Valenda, spuse Tella. Când plecăm?

— Peste trei zile, răspunse Julian.

Scarlett își țuguie buzele.

— Tella, mai întâi trebuie să discutăm.

— Credeam că dintotdeauna ți-ai dorit să mergi în capitală, să vezi toate ruinele antice și trăsurile care plutesc pe cer, iar asta va fi petrecerea secolului! Despre ce să vorbim?

— Despre conte.

Pielea bronzată a lui Julian se făcu gri.

— Contele locuiește în Valenda și nu îl putem lăsa să te vadă, spuse Scarlett.

Scarlett era sora exagerat de precaută, dar Tella nu putea să o condamne că avea rețineri.

Contele Nicholas d'Arcy era fostul logodnic al lui Scarlett, cu care tatăl ei aranjase să se căsătorească. Înainte de Caraval, Scarlett nu făcuse decât să-i scrie scrisori, dar crezuse că era îndrăgostită de el, tot așa cum fusese de părere și că le-ar fi ținut în siguranță pe ea și pe Tella – până ce Scarlett îl întâlnise în timpul Caravalului și aflase ce om detestabil era.

Scarlett avea dreptate să-și facă griji în privința Tellei. Dacă fostul logodnic al lui Scarlett descoperea că Tella era în viață, ar fi putut să-l anunțe pe tatăl lor – care credea că Tella era moartă –, iar asta ar fi distrus totul.

Dar lucrurile s-ar fi înrăutățit și dacă Tella nu s-ar fi dus cu Legend și artiștii lui în capitala imperiului, Valenda. Poate că nu avusese șansa să recitească scrisoarea de la prietenul ei, dar știa ce voia el și nu ar fi avut cum să îl ajute dacă s-ar fi despărțit de Legend și artiștii lui.

În timpul Caravalului, Tella nu știuse sigur cine lucra pentru Legend. Dar toți artiștii urmau să fie pe corabia spre Valenda – și Legend ar fi putut să fie pe navă, dându-i ocazia necesară ca să obțină, în sfârșit, singurul lucru de care avea nevoie prietenul ei.

— Contele este atât de preocupat de propria persoană, încât probabil nu m-ar recunoaște nici dacă m-aș duce și i-aș da o palmă, spuse Tella. Ne-am văzut doar o clipă, iar eu nu eram în cea mai bună formă.

— Tella…

— Știu, știu, vrei să fiu serioasă, interveni Tella. Nu încerc să te iau peste picior. Sunt perfect conștientă de pericol, dar nu cred că trebuie să te temi. La fel de bine am putea să pierim într-un naufragiu, dar, dacă lăsăm frica să ne oprească, nu vom mai pleca de pe insula asta.

Scarlett se strâmbă și se întoarse spre Julian.

— Ai vrea să mă lași un moment singură cu sora mea?

Julian îi răspunse lui Scarlett la ureche, prea încet pentru ca Tella să audă. Orice i-ar fi spus, o făcu pe Scarlett să roșească. Apoi el plecă, iar buzele lui Scarlett se transformară într-o linie când o însoți pe Tella în camera ei.

Înăuntru, lucruri imposibil de enumerat erau peste tot. Ciorapii se iveau din sertarele dulapului plin cu bonete, în timp ce diverse mantii, rochii și fuste formau o cărare spre patul acoperit cu o grămadă instabilă de blănuri pe care le câștigase la un joc de cărți.

Tella știa că Scarlett o credea leneșă, dar ea avea o teorie: în camerele ordonate puteai să scotocești ușor și să cauți ceva fără să fii observat, deoarece era simplu să pui cu atenție lucrurile exact unde fuseseră. În schimb, era dificil să refaci întocmai dezordinea. Dintr-o singură privire, Tella își dădu seama că nimeni nu fusese destul de curajos să se atingă de dezastrul ei personal. Totul părea neatins, chiar dacă acum parcă mai era un pat, a cărui existență Tella o puse pe seama magiei sau care, mai probabil, fusese adus la etaj pentru sora ei.

Tella nu știa cât avea să li se permită să rămână pe insulă. Ea era ușurată că nu fuseseră alungate imediat, deși, dacă ar fi fost evacuate, poate că Scarlett ar fi fost mai nerăbdătoare să călătorească spre Valenda. Dar Tella nu își dorea ca sora ei să fie forțată să facă așa ceva; spera că Scarlett urma să aleagă singură, cu toate că îi înțelegea reticența. Tella murise în timpul ultimului joc, dar aceea fusese decizia ei – avusese un motiv întemeiat și nu plănuia să mai moară. Pentru amândouă fusese la fel de îngrozitor. Și mai erau încă multe lucruri pe care Tella și le dorea și pe care *trebuia* să le facă.

— Scar, știu că tu crezi că nu am vorbit serios, dar vreau să începem să fim fericite, nu serioase. Nu spun că trebuie să participăm la Caraval, dar cred că trebuie măcar să mergem la Valenda cu Julian și ceilalți. Ce rost are toată libertatea aceasta minunată, dacă nu ne bucurăm de ea? Tatăl nostru câștigă dacă trăim în continuare ca și când ne-ar ține încă în pumnii lui grei.

— Ai dreptate.

Probabil Tella auzise greșit.

— Ai spus că am dreptate?

Scarlett dădu aprobator din cap.

— M-am săturat să mă mai tem tot timpul. Ea tot părea neliniștită, dar acum își ridică bărbia cu un fel de hotărâre. Aș prefera să nu joc din nou jocul, dar vreau să merg cu Julian la Valenda. Nu vreau să mă închid aici cum ne-a închis tatăl nostru în Trisda.

Tella se simți copleșită de un val de mândrie. În Trisda, Scarlett își manifesta fricile, ca și când așa ar fi fost în siguranță, dar Tella vedea că sora ei lupta ca să renunțe la asta. Chiar se schimbase în timpul Caravalului.

— Ai avut dreptate aseară, când m-ai încurajat să îi mai dau o șansă lui Julian. Mă bucur că m-am dus la petrecere și știu că voi regreta dacă nu îl vom însoți. Dar, adăugă Scarlett, dacă plecăm în Valenda, trebuie să-mi promiți că vei fi precaută. Nu te pot pierde din nou.

— Nu-ți face griji. Jur. Tella îi luă solemn mâinile surorii ei și i le strânse. Mă bucur prea mult de libertatea mea ca să o pierd. Și, cât timp vom fi în capitală, mă voi asigura să port rochii imposibil de strălucitoare, ca să fiu imposibil de pierdut.

Buzele lui Scarlett descriseră un zâmbet. Tella își dădea seama că sora sa încerca să i se împotrivească, dar apoi acesta se transformă într-un râset melodios. Fericirea o făcea pe Scarlett și mai frumoasă.

Tella chicoti cu ea până ce zâmbiră amândouă, ca și când grijile ar fi fost destinate altora. Totuși, Tella nu putea uita de scrisoarea din buzunarul ei, care îi aducea aminte de datoria ce trebuia plătită și de mama pe care încă trebuiau să o salveze.

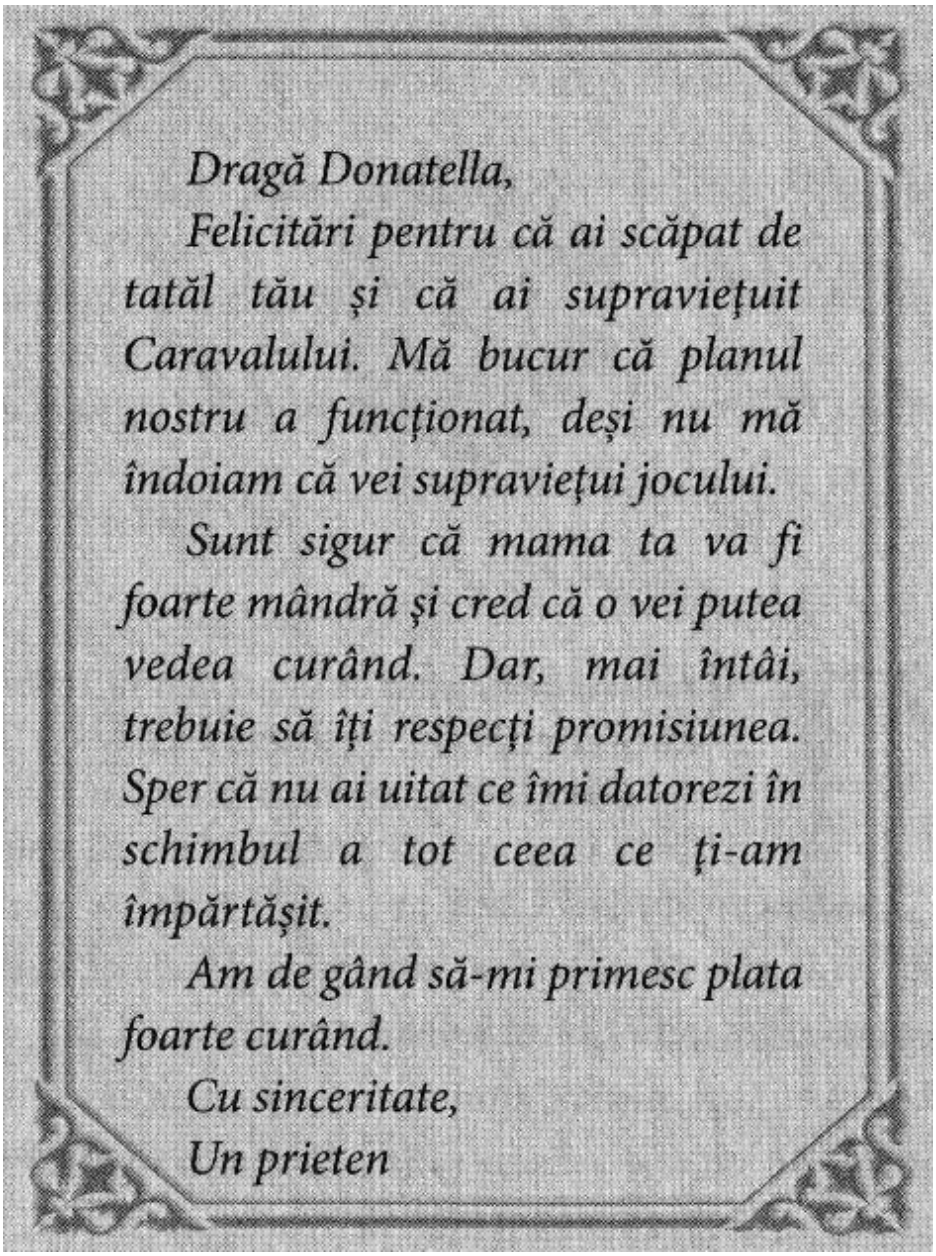
2

Trecuseră șapte ani de când mama Tellei și a lui Scarlett, Paloma, dispăruse.

Cam la un an după plecarea mamei, Tella începuse să prefere ideea că Paloma murise. Dacă ar mai fi trăit, se gândea Tella, ea alesese să nu se mai întoarcă la fiicele ei, ceea ce însemna că era imposibil să le fi iubit cu adevărat. Dar, dacă Paloma ar fi fost moartă, atunci poate că intenționase să se întoarcă, dar nu mai avusese șansa; dacă n-ar mai fi fost în viață, era posibil să le mai fi iubit pe Scarlett și pe Tella.

Așadar, vreme de câțiva ani, Tella se agățase de speranța că mama ei murise pentru că, indiferent de cât de mult încercase, nu putea înceta să-și iubească mama și o durea prea mult să-și imagineze că Paloma nu o iubea la rândul ei.

Tella scoase scrisoarea pe care o primise de la prietenul ei. Scarlett ieșise ca să-i spună lui Julian că urmau să-l însoțească în Valenda, dar Tella nu știa cât timp avea să fie plecată sora ei, deci citi repede.

Dragă Donatella,

Felicitări pentru că ai scăpat de tatăl tău și că ai supraviețuit Caravalului. Mă bucur că planul nostru a funcționat, deși nu mă îndoiam că vei supraviețui jocului.

Sunt sigur că mama ta va fi foarte mândră și cred că o vei putea vedea curând. Dar, mai întâi, trebuie să îți respecți promisiunea. Sper că nu ai uitat ce îmi datorezi în schimbul a tot ceea ce ți-am împărtășit.

Am de gând să-mi primesc plata foarte curând.

Cu sinceritate,

Un prieten

Pe Tella o apucă din nou durerea de cap, iar de data asta nu avea nicio legătură cu băuturile pe care le consumase în seara precedentă. Nu putea scăpa de senzația că din scrisoare lipsea ceva. Jura că mai scria ceva când o citise la petrecere.

Tella ținu mesajul în lumina gălbuie care pătrundea prin fereastră. Nu apăru niciun rând ascuns. Niciun cuvânt nu se transformă în fața ochilor ei. Spre deosebire de Legend, prietenul ei nu își dantela

scrisorile cu trucuri magice, dar adesea spera că o făcuse. Poate așa ar fi putut să-i confirme identitatea.

Prima dată îl contactase cu mai mult de un an în urmă, ca să o ajute pe ea și pe sora ei să scape de tatăl lor, dar Tella încă nu știa cine era acest prieten. O vreme se întrebase dacă nu cumva chiar Legend era cel cu care coresponda, însă el și Legend nu puteau fi aceeași persoană – plata la care se referea prietenul acesta o făcea pe Tella să fie sigură de asta.

Trebuia să-l răsplătească, dar acum, că ea și Scarlett plecau în Valenda cu artiștii lui Legend, Tella era mai încrezătoare că avea să o facă. Era nevoită.

Pulsul i se mări când ascunse scrisoarea de la prietenul ei și deschise micul cufăr – cel prin care nu le permisese artiștilor să scotocească în timpul Caravalului și pe care îl umpluse cu banii furați de la tatăl său, dar nu erau singura comoară pe care o ascundea. Interiorul era căptușit cu un brocart neatrăgător de un portocaliu-închis și verde-lămâie, la care cei mai mulți oameni nu s-ar fi uitat vreodată destul de atent ca să observe fanta din lungul marginilor acestuia, care îi permise să ascundă catalizatorul întregii situații: cartea Aracle.

Când scoase cartea periculoasă, degetele o furnicară ca întotdeauna. După dispariția mamei, tatăl ei înnebunise de furie. Înainte nu fusese un bărbat violent, dar faptul că soția îl părăsise îl schimbase aproape imediat. El îi aruncase hainele în șanț, îi transformase patul în lemne de foc și incendiase toate celelalte lucruri. Singurele obiecte care scăpaseră erau cerceii roșii dăruiți de Paloma lui Scarlett, inelul cu opal furat de Tella și misterioasa carte din mâna ei. Dacă nu ar fi luat cartea și inelul chiar înainte de plecarea mamei, Tella nu ar fi avut nimic care să-i aducă aminte de ea.

Inelul cu opal își schimbase culoarea la scurt timp după dispariția mamei ei, devenind roșu ca focul și purpuriu. Marginile cărții Aracle

erau încă din aur topit, dar imaginea din mijlocul sclipitor se schimbase și ea, de nenumărate ori. Tella nu știuse ce era când o furase din pachetul de Cărți ale Destinului al mamei. Nici după câteva zile, când se uitase în oglindă și văzuse lacrimi mari curgându-i pe obraji – recreând imaginea pe care i-o dezvăluise prima dată Aracle –, Tella nu făcuse legătura. Abia după încă o vreme observă că, atunci când Aracle dezvăluia o imagine, se adeverea mereu.

La început, imaginile fură inconsecvente: o servitoare care proba rochia preferată a Tellei; tatăl ei care trișa la cărți. Apoi, viziunile viitorului deveniră mai neliniștitoare, până într-o zi, imediat după logodna lui Scarlett cu contele, când Tella văzuse cea mai tulburătoare imagine.

Scarlett era îmbrăcată cu o rochie albă de mireasă, împodobită cu rubine, petale și dantelă foarte fină. Ar fi trebuit să fie frumoasă, dar în viziunea cărții Aracle era pătată cu noroi, sânge și lacrimi, în timp ce Scarlett suspina adânc în pumni.

Imaginea îngrozitoare dăinui câteva luni, ca și când cartea i-ar fi cerut Tellei să împiedice mariajul aranjat al surorii ei și să schimbe viitorul – nu că Tella ar fi avut nevoie să fie îndemnată. Deja plănuia ca ea și sora ei să fugă de tatăl care le controla, un plan care îl implica pe Legend și Caravalul său. Tella știa că, dacă era ceva care să o tenteze pe sora ei precaută să riște să ducă o altă viață, Caravalul era soluția. Dar Legend nu-i răspunsese la nicio scrisoare, tot așa cum nu îi răspunsese niciodată lui Scarlett.

Imaginea de pe Aracle o incitase pe Tella să caute mai multe informații despre Legend. Se zvonea că acesta ucisese pe cineva în timpul jocului din urmă cu câțiva ani, iar Tella spera să afle mai multe despre ce l-ar fi convins să-i acorde atenție.

Ca să afle mai multe, Tella apelase la toate favorurile datorate până ce i se spusese să scrie unei prăvălii numite Cel mai Căutat din Elantine. Trebuia să fie o afacere din capitala orașului Valenda, din Imperiul Meridian. Nimeni nu îi spusese vreodată ce fel de afaceri se

făceau acolo. Dar, după ce Tella ceruse informații despre Legend, magazinul îi dăduse următorul răspuns:

Am găsit un bărbat care este de acord să te ajute, dar fii atentă, deseori cere să fie plătit cu lucruri mai importante decât banii.

Când Tella scrisese ca să afle numele acestui bărbat, el însuși îi răspunse:

Este mai bine să nu știi.
— Un prieten.

Tella considerase mereu că răspunsul însemna că *prietenul* ei era un infractor, dar fusese un corespondent isteț și fidel. Informația pe care i-o oferise despre Legend nu era ceea ce se așteptase, dar folosind-o, Tella îi scrisese din nou acestuia și îl rugase să o ajute.

Ea reușise de data asta. Legend îi răspunsese Tellei și, imediat ce fusese de acord să le ajute să scape de tatăl lor, cartea care o înfățișase pe Scarlett în rochia de nuntă distrusă o arătase pe sora ei la un bal elegant, într-o rochie din rubine care atrăgea privirile tuturor pretendenților pe lângă care trecea. *Acesta* era viitorul pe care i-l dorea Tella surorii ei, unul plin de strălucire, petreceri și opțiuni.

Din nefericire, după o zi, viziunea fusese înlocuită cu o altă licărire a viitorului care nu se schimbase de atunci.

Tella nu știa dacă fermecata carte i-ar fi arătat și astăzi imaginea îngrozitoare; după tot ce se întâmplase în timpul Caravalului, sperase că poate aceasta se schimbase.

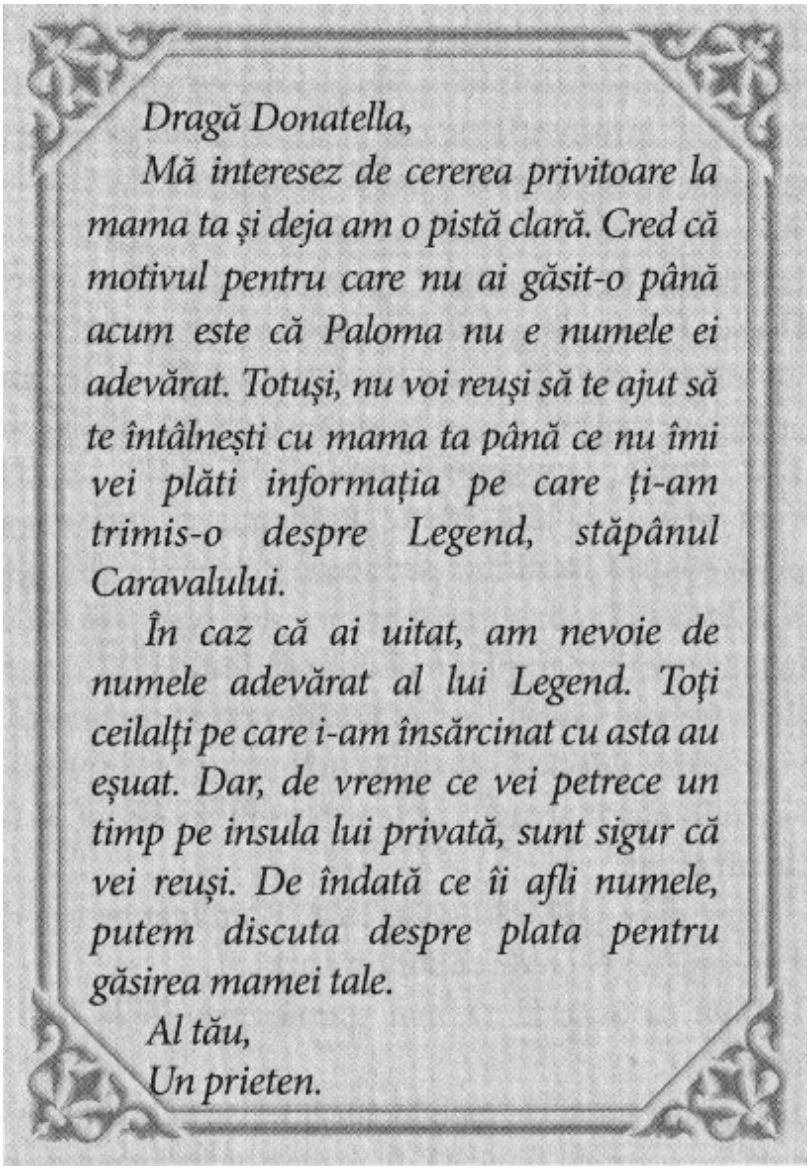
Dar imaginea nu se schimbase.

Tella rămase fără aer și fără speranțe.

Cartea tot o înfățișa pe mama ei, care semăna cu versiunea ponosită a Domniței Prizoniere din Cărțile Destinului, plină de sânge și închisă în spatele gratiilor de fier ale unei celule slab luminate.

Acesta era viitorul care o îndemnase pe Tella să îi mai ceară o dată ajutorul prietenului său și să îl întrebe dacă o putea ajuta să o găsească și pe mama ei. Căutările anterioare nu conduseseră nicăieri, dar prietenul ei, care nu era captiv pe o insulă cu apă neagră ca a Tellei, în mod clar avea idei și metode mai bune de cercetare.

Ea îi memorase răspunsul.

Dragă Donatella,

Mă interesez de cererea privitoare la mama ta și deja am o pistă clară. Cred că motivul pentru care nu ai găsit-o până acum este că Paloma nu e numele ei adevărat. Totuși, nu voi reuși să te ajut să te întâlnești cu mama ta până ce nu îmi vei plăti informația pe care ți-am trimis-o despre Legend, stăpânul Caravalului.

În caz că ai uitat, am nevoie de numele adevărat al lui Legend. Toți ceilalți pe care i-am însărcinat cu asta au eșuat. Dar, de vreme ce vei petrece un timp pe insula lui privată, sunt sigur că vei reuși. De îndată ce îi afli numele, putem discuta despre plata pentru găsirea mamei tale.

Al tău,
Un prieten.

Vestea despre numele Palomei era singura informație pe care o aflase Tella în legătură cu mama ei, de când aceasta plecase în urmă cu șapte ani, și o făcea să spere cu adevărat. Nu știa de ce prietenul ei

voia numele lui Legend – dacă îi folosea personal sau dacă era informația pe care încercase să o cumpere alt client. Dar Tellei nu-i păsa; ar fi făcut orice era necesar ca să descopere numele lui Legend. Credea că, dacă putea face asta, avea să-și revadă, în sfârșit, mama. Prietenul ei nu o dezamăgise înainte.

— Dumnezeule!

Tella își ridică privirea ca să vadă cum sora ei căscă ochii atunci când intră din nou în cameră.

— De unde ai toate *monedele* astea?

Scarlett arătă spre cufărul deschis al Tellei.

Dar, auzind cuvântul „monede", gândurile Tellei zburară brusc în altă parte. Prietenul ei înfășurase o monedă ciudată în ultima scrisoare pe care i-o trimisese. Asta îi lipsea! Probabil că îi picase din buzunar când se rostogolise pe pământul din pădure cu Dante.

Tella trebuia să se întoarcă în pădure și să o găsească. Ea ascunse cartea Aracle în buzunar în timp ce țâșni spre ușă.

— Unde pleci? strigă Scarlett. Nu-mi spune că ai furat toți banii ăștia!

— Nu-ți face griji, răspunse Tella. I-am luat pe toți de la tatăl nostru, iar el crede că sunt moartă.

Înainte ca Scarlett să mai spună ceva, Tella fugi din cameră.

Ea se mișcă atât de repede, încât ieșise deja din casa cu turnuri, pe o stradă flancată de magazine în formă de cutii pentru pălării, când își dădu seama că era încă desculță. O greșeală pe care o simți repede.

— Pe toți sfinții! strigă Tella.

Era doar la jumătatea drumului spre pădure și era a treia oară când își scrântea degetul de la picior. De data asta, înjură o piatră sărită de pe caldarâm, care îi atacă intenționat piciorul expus.

— Jur că, dacă vreuna dintre voi îmi mai lovește degetele de la picioare, vă voi arunca în ocean unde sirenele vă pot folosi ca să se șteargă la…

Tella auzi un chicot încet și profund și descurajant de cunoscut.

Își spuse să nu se întoarcă, să nu cedeze curiozității. Dar interzicerea unui anumit lucru – chiar din proprie voință – o făcea pe Tella să-și dorească taman opusul.

Precaută, aruncă o privire peste umăr și imediat regretă.

Dante mergea de cealaltă parte a străzii liniștite, fixând-o amuzat cu privirea.

Tella se uită în altă parte sperând că, dacă îl ignora, avea să rămână pe partea lui de drum și să pretindă că nu o văzuse țipând la o piatră.

În schimb, el traversă strada, mergând intenționat spre ea cu picioarele lui imposibil de lungi și zâmbind larg, ca și când ar fi ascuns un secret.

3

Tella își spuse că stomacul i se strânse doar pentru că nu mâncase în acea dimineață. Poate că Dante dormise pe pământul din pădure, dar nici măcar un fir de iarbă nu i se agățase de cizmele lustruite. Îmbrăcat în nuanțe de negru, semăna cu un înger întunecat și fără aripi care fusese alungat din cer și aterizase în picioare.

Tella își aminti brusc de cum o abordase la petrecerea din seara precedentă, iar stomacul începu să-i tremure din nou. El îi răspunsese dezinteresat, aproape ignorând-o când îl salutase prima dată. Dar apoi îl surprinsese privind-o din partea cealaltă a petrecerii – ocazional –, iar apoi, din senin, apăruse lângă ea și o sărutase până ce îi cedaseră genunchii.

— Te rog să nu întrerupi un discurs atât de interesant din cauza mea, spuse el, întorcând-o în prezent. Sunt sigur că am auzit înjurături mult mai colorate.

— Mi-ai insultat cumva înjurătura?

— Credeam că ți-am cerut să vorbești mai murdar. Vocea îi era atât de joasă încât Tella jură că îi făcea panglicile de la spatele rochiei să se încrețească.

Dar acesta era Dante. Vorbea așa cu toate fetele, afișându-și zâmbetul devastator și spunând lucruri înșelătoare și tulburătoare până ce le făcea să-și descheie bluzele sau să-și ridice fustele. Apoi, se prefăcea că ele nu existau. Ea auzise poveștile în timpul Caravalului. Așadar, Tella ar fi putut presupune că, după noaptea trecută, băiatul nu avea să-i mai vorbească niciodată, ceea ce își și dorea.

Tellei îi plăcea să se sărute și, poate cândva, ar fi fost tentată să facă mai multe. Dar problema era că asta ar fi putut aduce mai multe sentimente, cum ar fi dragostea. Tella nu voia să aibă de-a face cu iubirea; aflase de mult că nu făcea parte din destinul ei. Își acorda libertatea de a săruta cât de mulți băieți voia, dar niciodată de două ori.

— Ce vrei? întrebă Tella.

Dante căscă ochii suficient încât să-și trădeze uimirea la tonul ei tăios, totuși vocea îi rămase plăcută când spuse:

— Ai scăpat asta în pădure aseară. El întinse o palmă mare, arătându-i o monedă groasă din alamă încrustată cu o imagine parțială, care semăna cu jumătatea unui chip.

La el era moneda ei! Tella ar fi putut să-și sară din piele ca să o ia, dar se îndoia că era înțelept să se arate prea nerăbdătoare.

— Mulțumesc pentru că ai luat-o, răspunse ea calmă. Nu este valoroasă, dar îmi place să o port ca pe un talisman.

Ea se întinse spre monedă.

Dante își retrase mâna și aruncă discul din alamă în aer înainte de a-l prinde.

— Interesantă alegere pentru un talisman. Brusc, el păru mai serios, sprâncenele groase apropiindu-se deasupra ochilor negri în timp ce întoarse de nenumărate ori moneda, lăsând-o să-i danseze printre degetele tatuate. Am văzut niște lucruri ciudate în timpul Caravalului, dar nu am întâlnit niciodată pe cineva care să poarte așa ceva pentru noroc.

— Cred că îmi place să fiu originală.

— Sau nu ai habar ce este. Vocea lui profundă părea mai amuzată decât înainte.

— Și tu ce crezi că este?

Dante mai aruncă o dată moneda.

— Se spune că acestea au fost turnate de Sorți. Oamenii le numeau „monede fără noroc”.

— Nu e de mirare că nu a funcționat niciodată. Tella se forță să râdă, dar ceva o rodea – probabil nesăbuința – din cauză că nu recunoscuse obiectul.

Sorțile o obsedau pe Tella încă de când găsise în cutia mamei sale Pachetul Destinului. Cele treizeci și două de cărți alcătuiau o curte cu șaisprezece nemuritori, opt palate și opt obiecte. Fiecare Soartă era

cunoscută pentru o anumită putere, dar acesta nu era singurul motiv pentru care în urmă cu multe secole veniseră să conducă cea mai mare parte a lumii. Se mai spunea și că nu puteau fi ucise de muritori și că erau mai rapide și mai puternice.

În urmă cu multe secole, înainte să dispară, Sorțile înfățișate în Cărțile Destinului domniseră peste cea mai mare parte a pământului ca niște zei cruzi. Tella citise tot ce putea despre ele, deci auzise de monedele fără noroc, dar i se părea ridicol să recunoască asta acum.

— Oamenii spuneau că nu au noroc pentru că era mereu semn rău când găseau una, zise Dante. Se zvonea că monedele aveau abilitatea magică de a urmări o persoană. Sorțile se strecurau în buzunarele servitorilor umani, ale iubiților lor sau ale oricărei alte ființe pe care voiau să o urmărească, să o supravegheze sau să o controleze. Nu am mai ținut niciuna până acum, dar am auzit că, dacă rotești o monedă fără noroc, poți să vezi cărei Sorți i-a aparținut.

Dante lăsă moneda pe marginea unei bănci din apropiere.

Tella simți un fior neplăcut pe șira spinării. Deși el părea să știe multe despre istoria obscură, ea nu își dădea seama dacă Dante credea în puterea Sorților, dar ea credea.

Se spunea că Fecioara Morții prezicea pierderea cuiva drag sau a unui membru al familiei. Iar la câteva zile după întoarcerea cărții și vederea fecioarei cu capul prins în perle, mama Tellei dispăruse. Ea știa că era o copilărie să creadă că întoarcerea cărții fusese cauza dispariției, dar nu toate credințele copilărești erau greșite. Mama ei o avertizase că Sorțile aveau o cale de a schimba viitorul. Iar Tella văzuse cum Aracle prezisese de nenumărate ori viitorul.

Tella își ținu respirația când Dante răsuci brusc obiectul.

Vâj, vâj, vâj.

Moneda se roti până ce încrustațiile de pe ambele părți începură să capete o formă solidă, contopindu-se ca prin magie ca să formeze o imagine atât de cunoscută. Era cea a unui tânăr frumos cu un zâmbet

însângerat, iar rânjetul răzbunător o făcu pe Tella să-și imagineze dinții mușcând din inimi și buzele lipite pe venele străpunse.

Deși imaginea era mică, Tella o vedea clar. Tânărul crud își ținea o mână aproape de bărbia ascuțită, prinzând mânerul unui pumnal, în timp ce lacrimi roșii ca sângele care-i păta colțul gurii îi curgeau din ochi.

„Prințul Inimilor".

Simbolul dragostei neîmpărtășite și al greșelilor irevocabile care nu încetau să o umple pe Tella de groază și fascinație morbidă.

Scarlett își petrecuse jumătate din copilărie fiind obsedată de Legend și de Caraval, dar Tella fusese fascinată de Prințul Inimilor din clipa în care îi prezisese viitorul lipsit de dragoste când îl scosese din Pachetul Destinului.

Legendele pretindeau că merita să mori pentru săruturile Prințului Inimilor, iar Tella se întrebase adesea cum ar fi fost un astfel de sărut mortal. Dar după ce crescuse și sărutase destui băieți încât să-și dea seama că nu merita să mori pentru niciun sărut, Tella începu să bănuiască faptul că poveștile erau doar fabule care ilustrau pericolele îndrăgostirii.

Se spunea și că Prințul Inimilor nu putea să iubească pentru că inima sa încetase de mult să bată. Doar o persoană o putea face să bată din nou: singura lui dragoste adevărată. Se spunea că sărutul fusese mortal pentru toate, mai puțin pentru ea – unica slăbiciune – și că, în timp ce o căuta, lăsa în urmă un șir de cadavre.

Tella simți un alt fior pe ceafă și lovi moneda cu palma.

— Să înțeleg că nu îți place prințul? întrebă Dante.

— Părea că era pe cale să se răstoarne, iar apoi ar fi trebuit să fug după ea.

Dante schiță un zâmbet; nu ar fi putut să pară mai neîncrezător.

Tella sesizase și că tocmai îi vorbise despre Prințul Inimilor ca și când el și celelalte Sorți încă ar mai fi cutreierat Imperiul și nu ar fi dispărut cu mai mult de un secol în urmă.

— Chiar nu știu de ce porți cu tine moneda, spuse Dante, dar să ai grijă. Niciodată nu s-a întâmplat nimic bun în urma atingerii unei Sorți. El își ridică privirea spre cer, ca și când Sorțile i-ar fi urmărit de deasupra, spionându-i în timp ce vorbeau.

Apoi, înainte ca Tella să-i poată răspunde, Dante se îndepărtă încrezător, lăsând-o pe fată cu o monedă care îi ardea palma și cu senzația stranie că, probabil, băiatul drăguț ascundea mai multe decât bănuise ea la început.

4

Tella se trezi gândindu-se la dragostea neîmpărtășită și la săruturi pentru care merita să mori când roti moneda fără noroc a Prințului Inimilor pe aceeași bancă pe care o făcuse Dante. De ce îi dăduse prietenul ei o relicvă a unui mit atât de vechi? Spera că nu din cauză că nu avea încredere în ea și dorea să o urmărească.

Poate că moneda rară era un dar ca să-i amintească Tellei cât de priceput era în a procura obiecte greu de găsit pentru majoritatea oamenilor – un memento cum că era singurul care știa cum să o găsească pe mama ei.

Clopoțelul unei prăvălii se auzi. Fu doar un sunet slab, dar Tella luă moneda și se uită în lungul străzii, spre locul în care un tânăr ieșea din magazin. Ea urmări liniile de un roșu-închis ale fracului către ochii vioi ai bărbatului, mai verzi decât smaraldele proaspăt tăiate…

Vederea Tellei se încețoșă.

Îl cunoștea pe tânărul acesta. El renunțase la peticul de pânză care-i acoperise ochiul în timpul Caravalului, dar avea același păr brunet, haine aristocratice exagerate și expresia imposibil de încrezută a contelui Nicholas d'Arcy – fostul logodnic al lui Scarlett.

Tella își strânse pumnii, unghiile formându-i semiluni în palme. Făcuse oficial cunoștință cu contele Nicholas d'Arcy, dar îl zărise de câteva ori în timpul Caravalului. Ea îl văzuse urmărindu-i sora și auzise că, după ce o prinsese, se arătase dispus să facă lucruri de nespus ca să o păstreze. Scarlett reușise să scape. Dar Tella ar fi putut să-l sugrume, să-l otrăvească sau să îi distrugă frumosul chip, dacă Legend nu ar fi avertizat-o într-una dintre scrisorile lui că, în cazul în care și-ar fi abandonat rolul și ar fi intervenit în vreun fel, el avea s-o scoată pe Scarlett din joc.

Așadar, Tella fusese obligată să nu facă nimic.

Dar jocul se terminase; Tella putea să facă tot ce își dorea.

Contele era acum la câteva magazine distanță, prea ocupat să-și admire reflexia într-o vitrină ca să o observe pe Tella. Înțelept ar fi fost să se furișeze pe altă stradă, ca el să nu afle că ea era în viață.

Dar Tella vorbise serios când spusese că se îndoia de faptul că ar fi recunoscut-o contele dacă s-ar fi apropiat și l-ar fi pălmuit. Pentru ce îi făcuse surorii ei în timpul Caravalului, merita mai mult decât o palmă, dar Tella nu avea otravă în buzunare.

Ea se apropie. Poate că i-ar fi dat un șut bine plasat și…

Tella se trezi cu o mână pe gură, în timp ce o alta îi cuprinse talia. Dădu din picioare, dar asta nu îl opri pe agresor să o târască pe o alee îngustă.

— Ia-ți mâinile de pe mine!

Tella se aplecă în față când cel care o ținuse își retrase mâinile.

— Este în regulă. Vocea era înceată, cu un accent vioi. Nu te voi răni, dar să nu fugi.

Tella se întoarse.

Părul negru al lui Julian era încă zburlit din cauza degetelor lui Scarlett, dar ochii nu mai aveau nuanța caldă a chihlimbarului ca mai devreme, când o privise pe sora ei, ci erau puternic încordați.

— Julian? Ce naiba faci?

— Încerc să te opresc să faci o greșeală pe care o vei regreta. Privirea lui se îndreptă spre aleea îngustă din cărămidă roșie, străduța pe care se afla dezgustătorul conte Nicholas d'Arcy.

— Nu, spuse Tella. Sunt destul de sigură că, dacă fac greșeala asta, voi fi foarte fericită. Sunt surprinsă că nu vrei să-l bați și tu, pentru ce i-a permis tatălui meu să-ți facă.

Ea dădu din cap spre cicatricea zimțată care se întindea de pe maxilarul lui Julian până spre colțul ochiului. Artiștii Caravalului puteau reveni la viață dacă mureau în timpul jocului, dar cicatricele rămâneau. Tella auzise că, în timpul Caravalului, logodnicul lui Scarlett rămăsese pe loc, fără să schițeze niciun gest ca să îl oprească pe tatăl Tellei din a-i cresta fața lui Julian.

— Crede-mă, spuse Julian scrâșnind din dinți, am vrut să-l bat pe Armando de mai multe ori, dar…

— Armando? îl întrerupse Tella.

Nu „conte. Nu „Nicholas". Nu „d'Arcy" sau „gunoiul de conte Nicholas d'Arcy". Julian îl numise Armando.

— De ce i-ai spus Armando?

— După expresia de pe chipul său, cred că deja ai ghicit. Armando nu a fost niciodată logodit cu sora ta. El lucrează pentru Legend, la fel ca și mine.

Tella se clătină pe picioarele goale când își aminti mantra cunoscută a Caravalului: *Nu uita că este doar un joc. Vrem să fii uimit, dar ai grijă să nu te ia prea mult valul…*

Ticălosul.

Tella se crezuse imună de vreme ce îi scrisese lui Legend, în timp ce el plănuia jocul. Dar, aparent, se înșelase. Legend o păcălise, așa cum îi păcălise pe toți. Tella nu se gândise niciodată că un actor ar fi putut juca rolul logodnicului surorii ei.

Legend chiar merita numele pe care și-l luase. Tella se întrebă dacă jocurile lui se terminau vreodată sau dacă lumea lui era un labirint nesfârșit de fantezie și realitate care îi lăsa pe cei prinși înăuntru suspendați pentru totdeauna undeva între cele două.

În fața ei, Julian se apucă de ceafă, părând mai neliniștit decât copleșit de regrete. Julian era impulsiv. Tella se îndoia că el se gândise la consecințele faptului de a-i spune adevărul. Probabil că reacționase pur și simplu când o văzuse ducându-se după Armando.

— Sora mea nu știe, nu-i așa?

— Nu, spuse Julian. Și pentru moment nici nu vreau să afle.

— Îmi ceri să o mint?

— Nu este ca și când nu ai mai făcut-o.

Tella se enervă.

— Am făcut-o pentru binele ei.

— Și asta este pentru binele ei. Julian își încrucișă brațele subțiri și se rezemă de zidul care mărginea aleea.

În acel moment, Tella nu era sigură că îl mai plăcea. Ura afirmația pe care tocmai o făcuse. A spune ceva pentru binele altcuiva era aproape întotdeauna o altă cale de a justifica un lucru greșit. Bineînțeles că, de vreme ce ea o spusese prima, nu putea să-l certe pe Julian așa cum își dorea.

— Vom pleca în Valenda peste câteva zile, continuă Julian. Ce crezi că va face sora ta dacă va afla că nu l-a cunoscut pe adevăratul ei logodnic în timpul Caravalului?

— L-ar căuta, recunoscu Tella.

Ar fi fost mai ușor, de vreme ce el locuia în Valenda. Tella nu înțelesese niciodată de ce Scarlett chiar își dorise să fie soția acestui bărbat, căruia nu îi văzuse nici măcar portretul. Ea și-l imaginase din dragoste, citind mereu cele mai bune lucruri în scrisorile lui lipsite de romantism și plictisitoare.

Scarlett probabil ar fi pretins că era curioasă, dar, cunoscându-și sora, poate în sinea ei simțea că ar fi trebuit să îi dea o șansă, lucru care s-ar fi putut dovedi dezastruos. Tella o văzu din nou pe Scarlett suspinând într-o rochie de mireasă însângerată. Cartea Aracle arăta că ea șterse viitorul acela, dar încă mai era o șansă de a se împlini.

— Lui Scarlett nu îi va plăcea când va afla că ai mințit-o, spuse Tella.

— Eu consider că lupt pentru ea.

Julian își frecă tuleiele negre care îi acopereau bărbia. Comportamentul și vorbele păreau a fi ale unui băiat un pic prea nerăbdător să se implice într-o încăierare pe stradă, și totuși, Tella simțea pasiunea sinceră din spatele cuvintelor lui. Încă nu era prea sigură de cât de mult timp ar fi durat afecțiunea lui Julian pentru sora ei, dar, în momentul acela, Tella își imagină că Julian ar fi întrecut orice limită morală ca să nu piardă dragostea lui Scarlett. În mod ciudat, asta o făcea să aibă mai multă încredere în el.

Poate un refuz i-ar fi simplificat viața Tellei; apoi Scarlett nu ar fi trebuit să-și facă griji că Tella ar fi fost zărită de conte în Valenda, deoarece *adevăratul* conte nu îi văzuse niciodată chipul. Dar, în ciuda posibilei simplificări a situației, Tella nu putea risca să îi spună adevărul surorii ei. Căsătoria lui Scarlett cu contele s-ar fi sfârșit cu inimi frânte și devastare. Aracle arătase deznodământul și cartea nu o mințea niciodată pe Tella.

— Bine, spuse ea. Sunt de acord să nu-i spun nimic lui Scarlett despre Armando.

Julian dădu ușor din cap, ca și când ar fi știut că Tella avea să intre în joc.

— În ciuda acțiunilor mele din timpul Caravalului, nu îmi place să îmi înșel sora.

— Dar e greu să te oprești, odată ce începi.

— Așa e în cazul tău? Îți petreci atât de mult timp mințind încât nu mai poți să spui adevărul?

Cuvintele fură mai tăioase decât intenționase Tella, dar, spre meritul său, Julian nu îi răspunse.

— Caravalul poate că-ți pare o minciună, dar este viața mea – adevărul meu. Pentru mine, acest ultim joc a fost la fel de real ca și pentru sora ta. Cât despre lupta pentru tine, eu luptam pentru ea. Vocea i se înăspri. Poate că i-am ascuns adevărul în privința identității mele, dar sentimentele mele sunt sincere. Am nevoie să petrec mai mult timp cu ea înainte să afle ceva care ar putea să o facă să se îndoiască de mine.

— Ce se întâmplă dacă Scarlett vede că Armando mai este pe insulă?

— Legend îl va trimite mai devreme în Valenda, împreună cu alți câțiva artiști.

„Ce convenabil."

— De vreme ce fac asta pentru tine, vreau o favoare, adăugă Tella cu un strop de inspirație.

Julian clătină din cap înainte și înapoi, părând să se gândească la vorbele ei.

— Ce fel de favoare?

— Vreau să știu adevăratul nume al lui Legend. Cine este cu *adevărat* Legend?

Julian râse chiar înainte ca ea să termine.

— Nu-mi spune că și tu ești îndrăgostită de el.

— Știu că nu trebuie să mă îndrăgostesc de Legend.

— Bun. Și nu, spuse Julian, fără să mai râdă. Nu este nici pe departe un târg corect și, chiar dacă ar fi fost, nu îți pot spune numele lui Legend.

Tella își încrucișă brațele la piept. Nu se așteptase ca el să-i răspundă. Cei câțiva artiști pe care reușise să-i chestioneze îi dăduseră răspunsuri asemănătoare. Mulți chicotiseră și zâmbiseră superior, iar unii o ignoraseră. Ea își imagină că motivul era faptul că mulți dintre ei habar nu aveau cine era Legend cu adevărat, dar răspunsul lui Julian era destul de diferit încât să o facă să spere că în sfârșit dăduse peste cineva mai bine informat.

— Dacă nu îmi poți spune numele lui Legend, zise Tella, ghidează-mă spre cineva care poate sau înțelegerea cade.

Orice urmă de amuzament dispăru de pe chipul lui Julian.

— Identitatea lui Legend este cel mai bine păstrat secret. Nimeni de pe insula asta nu ți-l va dezvălui.

— Atunci, presupun că va trebui să-i zic lui Scarlett adevărul despre Armando. Tella dădu să părăsească aleea.

— Stai… Julian o apucă de încheietura mâinii. Era atât de disperat.

— Dacă promiți să nu îi spui lui Scarlett despre Armando, îți voi da numele unui artist care ți-ar putea răspunde la câteva întrebări.

— Ar putea?

— Face parte din Caraval de la început și cunoaște anumite lucruri, dar nu oferă gratuit informații.

— Nu l-aș crede dacă ar face-o. Spune-mi cum îl cheamă și facem târgul.

— Nigel, răspunse Julian încet. Este ghicitorul lui Legend.

Tella nu îl întâlnise niciodată pe Nigel, dar știa cine era. Tânărul era inconfundabil. Toată pielea, chiar și a feței, îi era acoperită de tatuaje grozave și pline de viață, pe care le folosea ca să prezică viitorul. Bineînțeles, rolul lui Nigel păruse un altul pe buzele lui Julian, ca și când nu s-ar fi aflat acolo pentru participanții la Caraval, ci ca să-l informeze pe stăpânul Caravalului.

— Să ai grijă, adăugă Julian ca și când Tella ar mai fi avut nevoie de încă un avertisment. Ghicitorii nu sunt ca noi doi. Ei văd lumea așa cum ar putea fi și, uneori, încearcă să facă să se întâmple ceea ce-și doresc ei, și nu ce ar trebui.

5

Aerul era plin de sare și secrete. Tella inspiră adânc, sperând că și seara era împletită cu magia care bântuia pe nava lui Legend, *La Esmeralda.*

Tot ce avea legătură cu aceasta emana magie. Până și pânzele umflate de vânt păreau vrăjite. Ziua erau de un roșu-aprins și noaptea argintie, ca mantia unui magician, ducând cu gândul la misterele ascunse, pe care Tella plănuia să le descopere în acea seară.

Râsetele celor beți plutiră pe deasupra ei când Tella se avântă și mai adânc în cala navei în căutarea lui Nigel, ghicitorul. În prima ei seară pe vas, făcuse greșeala să doarmă, fără să-și dea seama că, până în ziua următoare, artiștii lui Legend își schimbaseră orele de trezire ca să se pregătească pentru următorul Caraval. Ei dormeau ziua și se trezeau după apusul soarelui.

Tot ce aflase Tella în prima zi la bordul navei *La Esmeralda* era că Nigel era și el acolo, dar încă nu îl văzuse. Holurile scârțâitoare de sub punte erau ca podurile din Caraval, conducând în locuri diferite la ore diferite și îngreunând situația celui care voia să afle în ce încăpere stătea cineva. Tella se întrebă dacă Legend o proiectase astfel sau dacă era doar natura imprevizibilă a magiei.

Ea și-l imagina pe Legend cu jobenul său, râzând la întrebarea și ideea că magia avea mai mult control decât el. Pentru mulți, Legend era definiția magiei.

Când sosise prima dată pe Insula Viselor, Tellei i se păruse că toată lumea putea fi Legend. Julian avea atât de multe secrete, încât se întrebase dacă nu cumva identitatea lui Legend era unul dintre ele, până ce el murise pentru scurt timp. Caspar, cu ochii lui strălucitori și râsul zgomotos, îl interpretase pe Legend în ultimul joc și, din când în când, fusese atât de convingător, încât Tella se întreba dacă el chiar juca un rol. La prima vedere, Dante, care era aproape prea chipeș ca să fie adevărat, semăna cu Legend pe care și-l imaginase

dintotdeauna. Tella își imagina cum umerii lați ai lui Dante umpleau un frac negru în timp ce un joben din catifea îi umbrea chipul. Dar cu cât Tella se gândea mai mult la Legend, cu atât mai mult se întreba dacă măcar purta un joben. Poate că simbolul era un alt lucru care să-i inducă pe oameni în eroare. Poate că Legend era mai mult magie decât bărbat, iar Tella nu îl întâlnise niciodată personal.

Nava se legănă și un râset străpunse liniștea.

Tella îngheță.

Râsetul încetă, dar aerul de pe culoarul îngust se mișcă. Aerul mirosise a sare, lemn și umezeală, dar acum căpătase o mireasmă densă și dulce, ca de trandafiri.

Pe Tella o ustura pielea, iar cea de pe brațele goale se făcu de găină.

La picioarele ei, o grămadă de petale formau o dâră seducătoare și roșie.

Poate că Tella nu cunoștea adevăratul nume al lui Legend, dar știa că îi plăceau culoarea roșie, trandafirii și jocurile.

Acesta era felul lui de a se juca cu ea? Știa ce punea fata la cale?

Furnicăturile de pe brațe se extinseră spre gât și scalp când strivi petalele delicate cu cea mai nouă pereche de încălțări. Dacă Legend știa ce urmărea ea, Tella nu își imagina că ar fi condus-o în direcția corectă, și totuși șirul de petale era prea tentant ca să îi evite. Petalele conduceau spre o ușă ale cărei margini arămii străluceau.

Ea răsuci mânerul, iar lumea ei se transformă într-o grădină, într-un paradis din flori și romantism fermecător. Zidurile erau clădite din lumina lunii. Tavanul era din trandafiri care coborau spre masa din mijlocul camerei, plină de farfurii cu prăjituri, lumânări aprinse și vin dulce spumos.

Dar nimic de aici nu era pentru Tella.

Toate erau pentru Scarlett. Tella pătrunsese în povestea de dragoste a surorii ei și era atât de romantică, încât era dureros să o urmărești.

Scarlett era în cealaltă parte a camerei. Rochia ei roșie ca rubinul era mai frumoasă decât orice floare, iar pielea strălucitoare rivaliza cu

luna când își ridică privirea spre Julian.

Ei doar se atinseră unul pe celălalt. În timp ce Scarlett își lipi buzele de ale lui Julian, el o strânse în brațe ca și când ar fi găsit singurul lucru de care nu mai voia să se despartă.

De aceea era dragostea atât de periculoasă. Dragostea transforma lumea într-o grădină atât de înșelătoare încât îți era ușor să uiți că petalele de trandafir erau la fel de efemere ca sentimentele și că, într-un final, s-ar fi ofilit și ar fi murit, lăsând în urmă doar spinii.

Tella se întoarse și ieși pe ușă înainte să se mai gândească la ceva chinuitor. Scarlett merita această fericire. Și poate că avea să dureze. Poate că Julian urma să se dovedească vrednic de Scarlett și să își respecte promisiunile. Chiar părea că își dădea silința.

Și, spre deosebire de Tella, nu Scarlett era cea care fusese condamnată de Prințul Inimilor la dragoste neîmpărtășită.

Holul se transformă din nou imediat ce Tella închise ușa. Dâra de petale din fața ei dispăru și una nouă se întrupă din fum roșu și tămâie – mirosurile care zăboveau întotdeauna în preajma lui Nigel.

Tella avu din nou senzația că Legend făcea un joc cu ea, în timp ce fuioarele de fum de tămâie luară forma unor mâini și îi făcură semn spre o ușă deschisă.

Tellei i se încălzi pielea când intră. Lumânări galbene din ceară mărgineau pereții camerei în mijlocul căreia se afla Nigel, tolănit pe un pat acoperit cu o cuvertură din catifea de culoarea vinului de prune. Buzele lui, înconjurate de tatuaje albastre ce reprezentau o sârmă ghimpată, descriau un rânjet larg – nu înfățișau un zâmbet, ci mai mult gura căscată a unei capcane.

— Mă întrebam când îmi vei face o vizită, domnișoară Dragna. El îi făcu semn Tellei să se așeze pe muntele de perne cu ciucuri de la picioarele baldachinului provizoriu. Exact ca în timpul Caravalului, Nigel purta doar o tunică maro, lăsându-și toate tatuajele strălucitoare la vedere.

Scenele de circ înfățișate pe picioarele lui groase îi atraseră atenția Tellei, fascinată de imaginea unei femei cu pene în loc de păr și care dansa cu un lup cu joben. Nedorindu-și ca Nigel să-i interpreteze greșit privirea, ea își ridică repede capul doar ca să se uite la brațul lui și la imaginea unei inimi frânte de culoare neagră.

— Cum pot să te ajut? întrebă Nigel.

— Nu doresc să-mi ghicești viitorul. Vreau informații despre Legend.

Stelele tatuate în jurul ochilor licăriră precum cerneala umedă, nerăbdătoare și intrigate.

— Cât ești dispusă să plătești?

Tella scoase o pungă de monede din buzunar.

Nigel scutură din cap. Bineînțeles că nu i-ar fi acceptat banii. Monedele nu erau metoda preferată de plată în lumea Caravalului.

— În mod tradițional, jucăm o dată pe an și ne acordăm câteva luni să ne revenim, spuse Nigel. De data asta, Legend ne-a dat mai puțin de o săptămână.

— Nu îți dau nicio zi din viața mea.

— Nu-ți vreau viața, ci orele de odihnă.

— Câte? întrebă precaută Tella. Ea mai rezistase câteva zile fără somn. Renunțarea la câteva nopți de odihnă nu părea un sacrificiu prea mare, așa cum se întâmpla mereu cu astfel de târguri. La prima vedere, artiștii lui Legend dădeau impresia că erau niște inconveniențe neînsemnate, dar nu erau niciodată atât de direcți.

— Te voi lipsi de odihnă în aceeași măsură în care-ți voi da informații, spuse Nigel. Cu cât îți răspund la mai multe întrebări, cu atât mai multe ore de odihnă îmi vei da. Dacă nu îți dau răspunsuri valoroase, nu vei pierde nimic.

— Și când mă vei lipsi de somn?

— De îndată ce vei părăsi camera asta.

Tella încercă să vadă toate aspectele târgului. Era seara zilei de douăzeci și patru, iar sosirea lor în Valenda era programată în

dimineața zilei de douăzeci și nouă. Mai aveau de călătorit patru zile. În funcție de numărul de ore private de somn, ar fi fost extenuată înainte să ajungă în Valenda. Dar, dacă i-ar fi oferit informații concrete despre Legend, târgul ar fi meritat.

— Bine. Dar îți voi da numai orele de somn de pe navă. Nu mă poți lipsi de altele cât timp suntem în Valenda.

— Mă descurc și așa. Nigel scoase, din noptiera de lângă patul său, o pensulă și o oală minusculă în care clocotea un lichid portocaliu. Voi avea nevoie de încheietura mâinii tale pentru a încheia tranzacția.

Tella ezită.

— Nu vei picta ceva permanent, nu-i așa?

— Orice voi desena va dispărea imediat ce îți vei achita datoria față de mine.

Tella întinse brațul. Mișcările lui Nigel erau exersate; pensula rece se roti și se învârti pe pielea Tellei, ca și când el ar fi folosit deseori părți ale corpului pe post de pânze.

Când termină, o pereche de ochi, exact ca ai ei, o priviră. Rotunzi și de un căprui-deschis. Pentru o clipă, ea jură că o implorau să nu facă târgul. Dar pierderea câtorva ore de somn părea un mic sacrificiu dacă i-ar fi dat informația de care avea nevoie ca să-și achite datoria față de prietenul ei și să pună în sfârșit capăt ultimilor șapte ani de chin care începuseră în ziua plecării mamei ei.

— Acum, spuse Nigel, ce vrei să știi?

— Vreau numele adevărat al lui Legend. Cel folosit înainte să devină Legend.

Nigel își trecu un deget peste buzele înconjurate de tatuajul cu sârmă ghimpată, scoțând o picătură de sânge – sau sângele era tatuat pe vârful degetului său?

— Chiar dacă aș vrea, nu ți-aș putea spune numele lui Legend, zise Nigel. Niciunul dintre artiștii lui nu poate dezvălui acest secret. Aceeași vrăjitoare care a alungat Sorțile de pe pământ în urmă cu

multe secole i-a dat puterile lui Legend. Magia lui este antică – mai veche decât el – și ea ne obligă pe toți să păstrăm secretul.

Deși nimeni nu știa cu siguranță de ce dispăruseră Sorțile și îi lăsaseră pe oameni să se conducă singuri, se zvonea că fuseseră alungate de o vrăjitoare puternică. Dar Tella nu auzise pe nimeni spunând că era aceeași vrăjitoare care îi dăduse puterile lui Legend.

— Asta tot nu-mi spune nimic despre adevărata lui identitate.

— Nu am terminat, rosti Nigel. Urma să îți spun că magia lui Legend împiedică numele său adevărat să fie rostit sau dezvăluit, dar poate fi câștigat.

Tella se înfioră și unul din ochii pictați pe încheietura mâinii începu să se închidă rapid, într-un fel care o făcu să creadă că rămânea fără mijloace de plată, dar și că era foarte aproape de răspunsul care îi trebuia.

— Cum îi câștig numele? întrebă ea repede.

— Trebuie să participi la următorul Caraval. Dacă îl câștigi, îl vei întâlni pe Legend.

Tella jură că una dintre stelele tatuate în jurul ochilor lui Nigel căzu când el termină. Probabil că fumul roșiatic și tămâia cu miros înțepător îi zăpăceau mintea, făcând-o să vadă tatuaje care se mișcau.

Ar fi trebuit să plece atunci. Pleoapele de pe încheietura mâinii erau acum închise aproape de tot, iar ea avea răspunsul care-i trebuia – dacă ar fi câștigat Caravalul, ar fi aflat în sfârșit numele lui Legend. Dar ceva din ultimele cuvinte ale lui Nigel o nedumeri și mai mult.

— Ce mi-ai zis este o profeție sau îmi spui că premiul pentru următorul Caraval este adevăratul Legend?

— Un pic din amândouă. Tatuajele în formă de sârmă ghimpată care-i ieșeau din buzele lui Nigel se transformară în spini și trandafiri negri înfloriră între ei. Nu Legend este premiul, dar, dacă tu câștigi Caravalul, primul chip pe care îl vei vedea va fi al lui Legend. El are de gând să înmâneze personal răsplata următorului câștigător al

Caravalului. Dar, fii atentă, victoria va fi însoțită de un preț pe care îl vei regreta mai târziu.

Tellei îi îngheță pielea când ochii pictați de pe încheieturile mâinilor se închiseră și își aminti de avertismentul mamei ei: *Odată ce viitorul este prezis, capătă viață și luptă din greu să se manifeste.*

Atunci își dădu seama. Un val de oboseală atât de intensă o doborî pe patul cu perne. Capul i se învârti, iar oasele picioarelor se făcură praf.

— Ce se întâmplă? spuse ea gâfâind, respirând brusc greoi când se luptă să se ridice.

Era și mai mult fum în cameră sau i se începoșa vederea?

— Probabil că ar fi trebuit să te lămuresc, spuse Nigel. Vraja de pe încheietura ta nu te împiedică să dormi, te face să adormi astfel încât eu să primesc restul orelor tale de somn.

— Nu! Tella se clătină când se ridică de pe pat, vederea îngustându-i-se până când nu mai văzu decât frânturi de tatuaje sfidătoare și lumina chicotitoare a lumânărilor. Nu vreau să dorm tot drumul până la Valenda.

— Mă tem că este prea târziu. Data viitoare, să nu te mai tocmești atât de ușor.

6

Erau naufragii mai grațioase decât Tella. Când ieși clătinându-se din cabina lui Nigel, picioarele-i refuzară să meargă în linie dreaptă, iar șoldurile continuară să se lovească de ziduri și dădu cu capul de mai multe lămpi atârnate. Călătoria spre camera sa fu atât de periculoasă, încât își pierdu din nou încălțările, dar era aproape acolo.

Ușa se undui în fața ochilor ei, un ultim obstacol de cucerit.

Tella își adună toată puterea ca să o deschidă. Și…

Ori intrase în altă cameră, ori deja începuse să viseze.

Dante avea aripi. Și, pe toți sfinții, erau frumoase – negre cu vene albastre-închise, culoarea dorințelor pierdute și a prafului de stele căzut. El stătea cu fața spre noptieră și se spăla pe chip sau poate că își săruta reflexia în oglindă.

Tella nu prea știa sigur ce făcea băiatul arogant. Tot ce vedeau ochii ei încețoșați era că haina și cămașa lui dispăruseră și că o pereche de aripi negre și mari i se întindeau peste mușchii puternici ai spatelui său.

— Ai putea fi un înger al morții cu chestiile alea.

Dante aruncă o privire peste umăr. Părul ud ca blana unei vulpi negre îi era lipit de frunte.

— Mi s-a spus în multe feluri, dar nu știu dacă mi-a zis cineva vreodată că sunt un înger.

— Asta înseamnă că ți s-a spus că ești moartea? Tella se rezemă de tocul ușii, picioarele cedându-i în cele din urmă și căzu la podea cu un zgomot surd, lipsit de grație.

Un râset delicat, ușor și foarte feminin se auzi din cealaltă parte a camerei.

— Cred că a leșinat când te-a văzut.

Iar *acum* urma să vomite. Mai era o fată în cameră. Tella zări o rochie verde ca jadul și un păr brunet strălucitor înainte ca Dante să

intre în raza ei vizuală.

El scutură încet din cap.

— Ce a…

Privirea lui Dante se opri asupra celor doi ochi închiși desenați pe încheietura mâinii ei și scoase un sunet sacadat care ar fi putut fi un chicot, dar Tella nu era sigură. Auzea la fel de prost pe cât gândea. Ochii îi cedară și se închiseră.

— Sunt surprins că te-a păcălit. Cuvintele lui Dante se auzeau foarte aproape acum și încet.

— Mă plictiseam, mormăi Tella. Mi s-a părut o cale interesantă de a-mi petrece timpul.

— Dacă spui adevărul, atunci ar fi trebuit să vii la mine. Dante cu siguranță râdea de data asta.

Următoarele câteva zile fură o ceață de halucinații nefericite. Nigel îi luă toate visele Tellei, dar îi lăsă coșmarurile – imagini îngrozitor de realiste ale tatălui ei care-și scotea mereu mănușile roșii, cât și viziuni ale umbrelor și nuanțelor de întuneric care nu existau în lumea muritorilor. Mâini reci și umede îi mângâiau părul și altele îi smulgeau inima, în timp ce buze fără sânge îi sorbeau măduva din oase.

Înainte să experimenteze moartea în timpul Caravalului, Tella ar fi spus că visele păreau o moarte repetată. Dar nimic nu semăna cu moartea, în afară de Moarte. Ar fi trebuit să știe că Moartea avea să o caute după ce scăpase. Tella era uimitoare; bineînțeles că Moartea și-ar fi dorit să o păstreze.

Dar deși visase demonii Morții, când Tella deveni conștientă, fu întâmpinată de o zeiță.

Scarlett stătea lângă patul ei ținând o tavă cu comori, una plină cu biscuiți cu cremă, ouă prăjite în unt, șarlotă cu nucșoară, șuncă groasă cu caramel și o cană cu ciocolată caldă și condimentată.

Tella luă cel mai pufos biscuit cu cremă. Se simțea ametită, în ciuda faptului că dormise câteva zile, dar mâncatul o ajuta.

— Ți-am spus cât de mult te iubesc?

— Mă gândeam că îți va fi foame după ce s-a întâmplat.

— Scar, îmi pare rău, eu…

— N-ai de ce să te scuzi. Înțeleg cât de ușor este să fii păcălită de artiștii lui Legend. Și toată lumea de la bordul navei crede că Nigel a profitat de tine. Scarlett se uită la Tella ca și când ar fi sperat că i-ar fi mărturisit de ce se dusese la ghicitor.

Cu toate că Tella voia să-și justifice acțiunile, simțea că nu era momentul să pomenească de târgul pe care îl făcuse cu prietenul ei. Scarlett s-ar fi îngrozit să afle că sora ei îi scrisese unui străin pe care îl întâlnise cu ajutorul magazinului Cel mai Căutat din Elantine, care era un loc cel puțin dubios.

Tella fusese sinceră cu Julian când spusese că nu îi plăcea să-și mintă sora. Din nefericire, asta nu o împiedica întotdeauna să o facă. Tella păstra secrete față de Scarlett ca să nu o îngrijoreze. Dispariția mamei lor însemna că Scarlett nu mai era fata lipsită de griji la o vârstă fragedă, ci mai mult tutorele Tellei. Nu era corect, iar Tella ura să-și împovăreze și mai mult sora.

Dar Tella se întrebă dacă Scarlett aflase deja ce făcuse.

Scarlett își tot netezea agitată pliurile fustei, care părea să se șifoneze și mai mult cu fiecare atingere. În timpul Caravalului, Legend îi dăruise lui Scarlett o rochie fermecată ce își schimba aspectul – și acum părea la fel de anxioasă ca Scarlett. Mânecile făcute din dantelă roz căpătau o nuanță de gri.

Tella luă o sorbitură zdravănă de ciocolată și se forță să stea mai dreaptă în pat.

— Scar, dacă nu ești supărată din cauza târgului pe care l-am făcut cu Nigel, ce te frământă?

Scarlett strâmbă din buze.

— Voiam să îți vorbesc despre Dante.

„La naiba.” Nu la asta se așteptase, dar nu era nici de bine. Tella uitase că leșinase în camera lui Dante. Probabil el o adusese înapoi

aici și Scarlett îl văzuse pe jumătate dezbrăcat și ținând-o pe Tella la piept.

— Scar, nu știu ce crezi, dar jur că între mine și Dante nu se întâmplă nimic. Știi ce părere am despre băieții care sunt mai frumoși decât mine.

— Deci, nu s-a întâmplat nimic între voi după terminarea Caravalului? Scarlett traversă cabina mică și luă o pereche de papuci argintii, aceiași pe care îi lăsase Tella în pădure. Ți i-a lăsat aseară, cu un bilet interesant.

Tellei i se întoarse stomacul pe dos când luă foaia subțire de hârtie care ieșea dintr-unul dintre papuci.

Am vrut să ți-i înapoiez din seara pe care
ne-am petrecut-o în pădure.
– D

Chiar era un nemernic. Tella mototoli biletul în pumn. Probabil că Dante îl scrisese ca să o facă pe Scarlett să sufere pentru că îl respinsese în timpul Caravalului.

— Bine, spuse Tella. Recunosc, Dante și cu mine ne-am sărutat în seara petrecerii. Dar a fost îngrozitor, unul dintre cele mai groaznice săruturi de care am avut parte, cu siguranță nu o experiență pe care mi-aș dori să o repet! Și îmi pare atât de rău dacă gestul meu te-a rănit. Știu că s-a purtat îngrozitor cu tine în timpul Caravalului.

Scarlett își țuguie buzele.

Probabil că Tella mersese prea departe cu minciuna. Orice fată și-ar fi dat seama dintr-o singură privire că Dante știa să sărute.

— Nu-mi pasă că l-ai sărutat, spuse Scarlett. Dacă l-aș fi cunoscut înaintea lui Julian, poate și eu aș fi ajuns să-l sărut.

O imagine foarte tulburătoare se formă în mintea Tellei și ea înțelese și mai bine neliniștea surorii sale. Gândul la Scarlett și Dante împreună o făcu pe Tella să vrea să îl amenințe să stea departe de

sora ei, nu că Tella ar fi crezut că așa ceva era posibil. Însă dacă simpla idee o îngrijora pe ea – care voia ca Scarlett să se distreze –, Tella putea doar să-și imagineze cât de tulburată era sora sa exagerat de protectoare.

— Nu vreau să te controlez, continuă Scarlett. Amândouă am trăit destul asta pe pielea noastră. Pur și simplu nu vreau să suferi. Caravalul va începe mâine la miezul nopții, dar așa cum am aflat în timpul ultimului joc, Legend își stabilește strategia cu mult timp înainte. Scarlett aruncă încă o privire neliniștită la papucii returnați de Dante.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, Scar. Și, pentru prima dată, Tella spunea adevărul. În Dante am și mai puțină încredere decât am în majoritatea oamenilor și știu că nu trebuie să mă las uluită de Caraval.

— Credeam că ai spus că nu vei juca.

— Poate m-am răzgândit.

— Tella, aș vrea să nu o fi făcut. Scarlett își netezi fusta acum gri, de data aceasta pătând-o cu urme de transpirație. Ceea ce s-a întâmplat cu Nigel mi-a amintit de lucrurile mai triste pe care le-am trăit. Nu-mi doresc asta pentru tine.

— Atunci, joacă și tu cu mine.

Tella rosti cuvintele impulsiv, dar, chiar și după ce se mai gândi o dată la ele, i se păru o idee genială. Tella urmărise Caravalul din spatele scenei, dar sora ei jucase și câștigase. Amândouă aveau să facă o echipă imbatabilă.

— Dacă vom fi împreună, te vei putea asigura că nu voi fi din nou păcălită de artiști ca Nigel. Și îți promit că ne vom distra. Vom avea grijă una de cealaltă.

Rochia lui Scarlett se învioră imediat, ca și când ar fi fost de acord cu ideea. Dantela gri și mohorâtă căpătă nuanța zmeurei și se întinse de la mâneci până-n talie, ca o armură atrăgătoare. Din nefericire, Scarlett încă părea precaută. Renunțase la a-și netezi neîncetat fusta

ca să-și înfășoare neliniștită pe deget șuvița argintie pe care o căpătase după pierderea unei zile din viață la ultimul Caraval.

Tella se gândi să-i spună lui Scarlett adevăratul motiv pentru care trebuia să joace și să câștige, dar se îndoia că i-ar fi fost de ajutor să aducă vorba despre mama lor. Scarlett nu discuta despre mama lor. Niciodată. De fiecare dată când Tella încercase să vorbească despre Paloma, Scarlett ori schimbase subiectul, ori o ignorase. Cândva, Tella credea că era prea dificil pentru Scarlett, dar acum era de părere că suferința surorii ei se transformase în ură din cauza felului în care le părăsise mama lor.

Tella înțelegea sentimentul: prefera să nu discute niciodată despre tatăl lor și evita să se gândească la el.

Dar Paloma nu era monstruoasă ca tatăl lor.

— Roșiuță – câteva bătăi făcură ușa micii lor cabine să zornăie –, ești înăuntru?

Expresia lui Scarlett se schimbă imediat la sunetul vocii familiare a lui Julian, ridurile de îngrijorare fiind înlocuite de un zâmbet.

— Am ajuns în Valenda, adăugă Julian. Am venit să văd dacă pot să vă duc pe punte cuferele.

— Dacă vrea să-mi care bagajul, lasă-l să intre, spuse Tella.

Lui Scarlett nu trebuia să i se spună de două ori.

În clipa în care deschise ușa, Julian rânji ca un pirat care tocmai găsise o comoară. Tella jură că ochii îi mocniră când o măsură din priviri pe sora ei.

Scarlett radie și ea. La fel și dantela rochiei, nuanța de roșu închizându-se când fusta i se mulă pe trup.

Tella sorbi zgomotos din ciocolata caldă, întrerupând cuplul înainte ca privirile pofticioase să se transforme în săruturi senzuale.

— Julian, te rog să mă ajuți, spuse Tella. Încerc să o conving pe Scarlett să-mi fie parteneră pentru Caraval.

Julian deveni serios într-o clipă și-și îndreptă brusc privirea tăioasă spre Tella. Fu rapidă ca un fulger, dar inconfundabil de clară. El nu

voia ca Scarlett să joace jocul, iar Tella știa exact de ce. Ar fi trebuit să se gândească la asta.

Dacă Scarlett ar fi jucat, ar fi aflat adevărul despre Armando – că interpretase rolul logodnicului ei în ultimul Caraval –, iar minciunile lui Julian și ale Tellei ar fi fost dezvăluite. Pentru Julian ar fi fost mult mai rău decât pentru Tella, dar cel mai dureros ar fi fost pentru Scarlett.

— Dacă mă gândesc mai bine, spuse ușor Tella, încercând să își corecteze greșeala, poate ar trebui să joc singură. Probabil mă vei încurca.

— Păcat. Acum vreau să joc. Scarlett se uită din nou la Julian cu ochii mari și căprui care străluceau așa cum nu se întâmplase niciodată în Trisda. Tocmai mi-am amintit cât de amuzant poate fi jocul.

Tella îi confirmă cu un zâmbet, dar îi părea atât de forțat încât nu putea să zâmbească prea mult.

Nigel o avertizase că, dacă ar fi câștigat jocul, ar fi plătit un preț pe care l-ar fi regretat mai târziu. Și Scarlett încercase să o avertizeze în privința jocului. Dar până în momentul acesta, Tella nu simțise forța niciunui avertisment. Una era să i se spună despre riscurile Caravalului, și alta era să le vadă desfășurându-se. Chiar dacă ultimul joc se terminase, sora ei nu scăpase de tot.

Tella nu voia să sfârșească așa și nici să o forțeze pe Scarlett să facă un lucru care ar fi putut să-i aducă și mai multă suferință. Dar dacă Tella nu juca și nu câștiga jocul, era posibil să nu-și mai vadă niciodată mama.

CAPITALA IMPERIULUI MERIDIAN, VALENDA

7

Potrivit miturilor, Valenda fusese cândva orașul antic Alcara, casa Sorților înfățișate în toate pachetele de Cărți ale Destinului. Orașul fusese ridicat cu magia lor, una atât de veche și de intensă încât, chiar și după câteva secole de la dispariția Sorților, rămășițele farmecelor scânteietoare rămăseseră, făcând dealurile din Valenda atât de strălucitoare, că noaptea puteau să lumineze jumătate din Imperiul Meridian.

Tella nu știa dacă toată legenda era adevărată, dar o crezu când zări pentru prima dată portul din Valenda la amurg.

Un apus de soare violet învăluia totul în nuanțe purpurii și totuși, lumea din față tot mai strălucea, din vârfurile – ruinelor antice, formate din coloane sfărâmate și bolți masive, până la apele armonioase din jurul navei *La Esmeralda.* Cheiurile șubrede de pe insula Trisda păreau construite din oase fragile în comparație cu debarcaderele vii care se întindeau acum înaintea ei, flancate cu clipere[2] și goelete de pe care unduiau steaguri umflate, verzi strălucitoare. Unele erau conduse de femei-marinar, îndrăzneț îmbrăcate cu fuste din piele lucioasă și cizme până la coapse.

Tellei deja îi plăcea locul.

Când își întinse gâtul ca să privească în sus, imaginația sa înflori.

Auzise că erau trăsuri care zburau ca păsările deasupra orașului cu dealuri, dar altceva era să le vadă aievea. Acestea se deplasau pe cerul lila-intens cu grația norilor pictați, înălțându-se și coborând, colorate în roz, albastru, mov, violaceu, roșiatic, verde-mentă și alte nuanțe pe care Tella urma să le vadă. Practic, nu zburau, ci se legănau de funii groase care se încrucișau în diversele districte ale Valendei.

— Haide, îi îndemnă Scarlett, luându-l de mână pe Julian când coborâră pe cheiul aglomerat. Un grup special de trăsuri zburătoare ne vor duce direct la palat. Nu vrem să le ratăm.

Nava lor sosise târziu, așadar toată lumea se mișca în ritm vioi. Pe mulți îi auzeai spunând „Ai grijă” și „Fii atent”. Cu picioarele ei scurte, Tella se grăbi să țină pasul cât cără micul cufăr în care se aflau cartea Aracle și o mare parte din averea sa.

— Mă scuzați. Un băiat scund îmbrăcat ca un mesager apăru în capătul cheiului. Sunteți domnișoara Donatella Dragna?

— Da, răspunse Tella.

Mesagerul făcu semn spre un grup de butoaie de la marginea unui alt chei.

Tella nu avea de gând să îl urmeze. Ea nu crezuse niciodată pe deplin poveștile bunicii sale, care îi spusese cât de periculoase puteau fi străzile Valendei pentru o fată. Dar știa cât de ușor putea să dispară cineva de pe un chei. N-ar fi fost nevoie decât să fie târâtă pe o navă și băgată sub punte cât oamenii s-ar fi uitat în altă direcție.

— Trebuie să o ajung din urmă pe sora mea, spuse Tella.

— Te rog, domnișoară, nu fugi. Nu voi fi plătit dacă pleci. Tânărul mesager îi arătă un plic sigilat cu un cerc de ceară aurie, care forma o combinație complicată de pumnale și săbii rupte. Tella îl recunoscu imediat. Era de la *prietenul ei.*

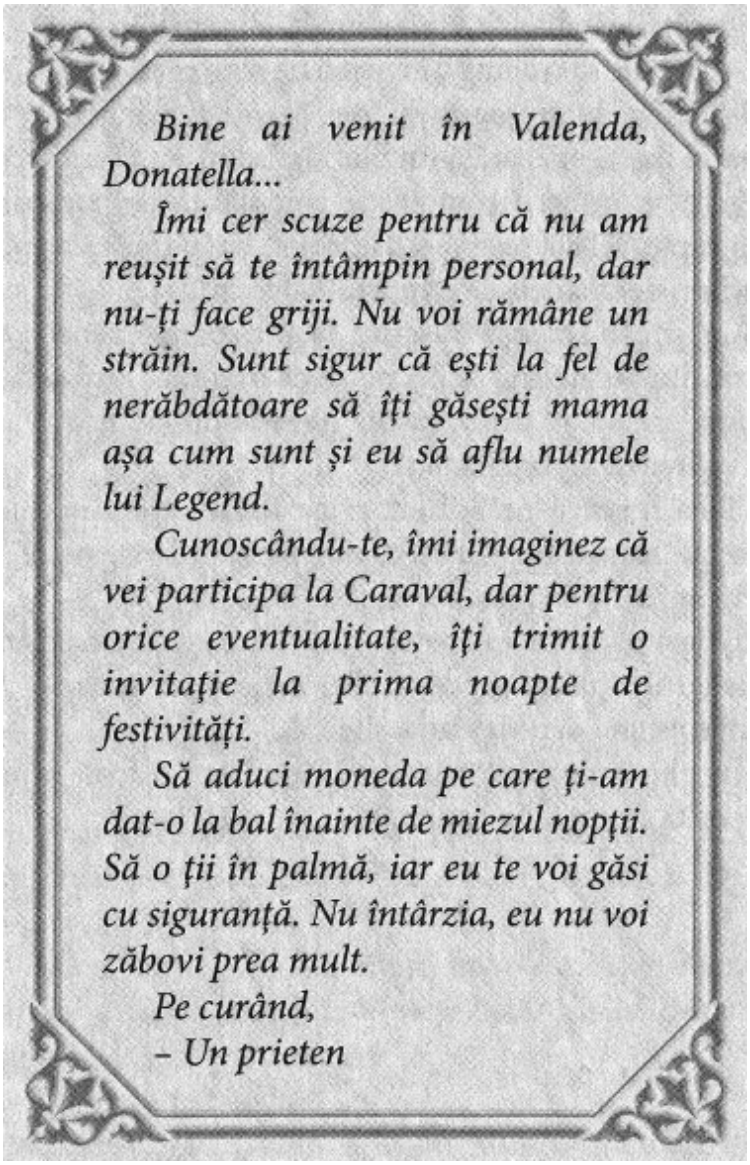
Cum de știa deja că ea era în Valenda?

Ca și când i-ar fi răspuns la întrebare, moneda fără noroc din buzunarul Tellei pulsă ca o inimă. Probabil el o folosise ca să o urmărească, dovedindu-și încă o dată priceperea de a găsi oameni.

Tella îi strigă pe Scarlett și pe Julian, spunându-le că avea să-i ajungă mai târziu din urmă și se furișă pe celălalt chei împreună cu mesagerul.

Odată ascunsă în spatele unui grup de butoaie mari, mesagerul îi dădu repede Tellei scrisoarea, iar apoi fugi înainte ca fata să poată rupe sigiliul.

În plic erau două pătrate. Primul era o foaie simplă, acoperită cu un scris cunoscut.

Bine ai venit în Valenda, Donatella...

Îmi cer scuze pentru că nu am reușit să te întâmpin personal, dar nu-ți face griji. Nu voi rămâne un străin. Sunt sigur că ești la fel de nerăbdătoare să îți găsești mama așa cum sunt și eu să aflu numele lui Legend.

Cunoscându-te, îmi imaginez că vei participa la Caraval, dar pentru orice eventualitate, îți trimit o invitație la prima noapte de festivități.

Să aduci moneda pe care ți-am dat-o la bal înainte de miezul nopții. Să o ții în palmă, iar eu te voi găsi cu siguranță. Nu întârzia, eu nu voi zăbovi prea mult.

Pe curând,

– Un prieten

Tella scoase celălalt bilet, o pagină sidefie scrisă cu cerneală albastră ornamentată.

Legend te-a ales să joci jocul care ți-ar putea schimba destinul.

În onoarea celei de-a șaptezeci și cincea aniversări a Împărătesei Elantine,

Caravalul va vizita străzile Valendei

timp de șase nopți magice.

Călătoria ta va începe la Balul Sorții din
Castelul Idyllwild.

Jocul începe oficial la miezul nopții,
în cea de-a treizecea zi a Sezonului de Creștere,
și se termină la răsăritul Zilei lui Elantine.

Următoarea zi era cea de treizeci.

Era mult prea curând ca Tella să-și întâlnească prietenul.

Nigel spusese că singura cale de a afla numele lui Legend era să câștige Caravalul. Ea mai avea nevoie de o săptămână ca să joace – și să câștige – jocul. Cu siguranță prietenul ei i-ar mai fi acordat o săptămână.

Dar dacă nu ar fi acceptat și ar fi refuzat să o ducă alături de mama ei?

Un val sălbatic clătină cheiul, dar, chiar și după ce se stabiliză, Tella rămase dezechilibrată ca și când soarta ar fi clipit, iar viitorul lumii ei ar fi luat-o pe un alt drum.

Repede, lăsă micul cufăr din mâini pe chei. În spatele butoaielor, ea era ascunsă vederii. Nimeni nu o văzu deschizând cufărul cu toate că nici faptul de a fi privită de un întreg echipaj nu ar fi putut-o opri. Tella trebuia să verifice cartea Aracle.

De obicei, degetele o furnicau la contact, dar când atinse pătratul de hârtie, îi amorțiră; *totul* amorți în timp ce Tella văzu o nouă imagine. Mama ei nu mai era prizonieră în spatele gratiilor – avea buzele vinețiii și era moartă.

Tella apucă atât de strâns cartea, încât ar fi trebuit să se boțească în mâna ei, dar micul obiect magic părea a fi indestructibil. Ea se rezemă de butoaiele umede.

Ceva nou trebuie să se fi întâmplat ca să-i schimbe viitorul mamei sale. Tella dormise în ultimele patru zile. Schimbarea nu ar fi trebuit

să fie rezultatul acțiunilor ei, dacă nu cumva avea o legătură cu discuția purtată cu Nigel.

Julian o avertizase pe Tella că ghicitorii ca Nigel se jucau cu viitorul. Poate că el simțise în destinul Tellei ceva care l-ar fi supus pe Legend riscului. Sau poate că Legend voia să se joace cu Tella pentru că ea încerca să-i descopere cel mai mare secret și planul lui schimbase soarta Palomei.

Gândul ar fi trebuit să o sperie. Nu era bine să-l ai pe Legend ca inamic, dar, dintr-un motiv ciudat, ideea o făcea pe Tella să își dorească și mai mult să îi joace jocul. Acum, trebuia doar să-și convingă prietenul să îi mai acorde o săptămână ca să poată câștiga Caravalul, să afle numele lui Legend și să-i salveze viața mamei sale.

Când Tella ajunse în stație, noaptea acoperise orașul cu mantia ei. Afară, seara era rece, dar în stație aerul era cald, cețos din cauza luminii aurii a lămpii.

Tella trecu pe lângă nenumărate boxe cu calești colorate, legate cu funii groase, care conduceau în toate părțile orașului. Linia dedicată palatului era în capăt, dar Scarlett nu se zărea pe nicăieri. Ea îi spusese că avea să o ajungă din urmă mai târziu, totuși Tella era surprinsă că Scarlett nu o așteptase.

Trăsura care atârna în fața Tellei se înălță când un vizitiu voinic deschise ușa ivorie și o conduse într-un compartiment comod, plin cu perne de culoarea untului și margini groase albastre, care se asortau cu draperiile ce încadrau ferestrele ovale.

Mai era doar un pasager – un tânăr blond pe care Tella nu îl recunoscu.

Artiștii lui Legend luaseră două nave spre Valenda, iar Tella își imagină că erau actori care lucrau pentru Legend și pe care ea nu îi mai întâlnise, dar bănuia că tânărul nu era unul dintre ei. Era cu doar câțiva ani mai în vârstă decât ea și totuși părea că-și petrecuse secole

practicând dezinteresul. Până și haina șifonată din catifea părea plictisită când se tolăni pe scaunul somptuos din piele.

Ferindu-și intenționat privirea de Tella, el mușcă hotărât dintr-un măr alb.

— Nu poți să călătorești cu trăsura asta.

— Poftim?

— M-ai auzit clar. Trebuie să cobori. Cuvintele tărăgănate erau la fel de indolente ca postura lui mândră, făcând-o pe Tella să creadă ori că nu avea nicio grijă, ori că tânărul era atât de obișnuit ca oamenii să i se supună, încât nici măcar nu încerca să pară impunător.

„Nobil răsfățat."

Tella nu întâlnise niciun aristocrat care să-i placă. Aceștia veneau deseori la tatăl ei pentru favoruri ilegale, oferindu-i bani, dar niciodată respect; cu toții păreau să creadă că urma lor de sânge nobil îi făcea superiori în fața tuturor celorlalți.

— Dacă nu vrei să călătorești cu mine, poți să cobori tu, spuse ea.

Tânărul nobil răspunse înclinându-și ușor capul blond și schițând un zâmbet cu buzele înguste ca și când ar fi mușcat din partea făinoasă a mărului.

„Coboară din trăsură, o avertiză o voce din mintea ei. Este mai periculos decât pare." Dar Tella nu avea de gând să se lase intimidată de un tânăr prea leneș să-și dea la o parte părul din ochii iritați. Detesta ca oamenii să se folosească de titlul sau de averea lor ca să-i trateze prost pe ceilalți; lucrul acesta îi amintea prea mult de tatăl ei. Iar trăsura urca deja, înălțându-se spre cerul nopții cu fiecare bătaie rapidă a inimii Tellei.

— Tu trebuie să fii una dintre artistele lui Legend. Probabil că tânărul râsese, dar sunetul păru prea crud ca Tella să fie sigură. El se aplecă peste spațiul intim, umplând trăsura cu mirosul înțepător al merelor și al enervării. Mă întreb dacă mi-ai putea satisface o curiozitate, continuă el. Am auzit că artiștii lui Legend nu mor

niciodată cu adevărat. Deci poate te voi împinge afară, ca să văd dacă zvonurile sunt adevărate!

Tella nu știa dacă amenințarea tânărului era serioasă, dar era prea tentant să se abțină să-i spună:

— Nu dacă te împing eu prima.

Afirmația ei îl făcu să zâmbească oarecum fermecător, totuși rânjetul reuși să pară aspru, ca un giuvaier sclipitor de pe mânerul unei săbii cu două tăișuri. Tella nu se putea hotărî dacă trăsăturile lui erau prea ascuțite ca să fie atractive sau dacă era doar genul de individ chipeș la care nu te puteai uita, genul devastator de minunat care ți-ar fi tăiat gâtul cât erai ocupată să te holbezi în ochii reci și argintii.

— Ai grijă, animăluț de companie. Poate că ești una dintre invitatele împărătesei, dar mulți din regatul ei nu sunt la fel de iertători ca mine. Și eu nu sunt deloc iertător.

Ronț. Dinți ascuțiți mușcară din nou din mărul alb înainte să îl lase să îi cadă din mână, pe papucii ei.

Tella lovi mărul cu piciorul spre el și pretinse că nu era deloc îngrijorată de faptul că ar fi putut să-și pună amenințările în practică. Ba chiar fu atât de îndrăzneață încât alese să nu se mai uite la el, ci pe fereastră, în timp ce trăsura continuă să plutească deasupra orașului. În mod sigur funcționase; cu colțul ochiului văzu că tânărul închise ochii când ei trecură peste districtele renumite ale Valendei.

Unele erau mai infame decât altele, cum ar fi Cartierul Mirodeniilor, unde se zvonea că puteai găsi condimente ilegal de gustoase, sau Districtul Templului, unde se practicau diverse religii – se presupunea că exista chiar și o Biserică a lui Legend.

Era prea întuneric să vezi ceva clar, dar Tella continuă să privească pe fereastră până ce trăsura își începu coborârea spre palat, iar ea zări în sfârșit mai mult decât lumina slabă a stelelor.

„Cărțile de povești au mințit”, fu singurul lucru la care se gândea.

Tellei nu prea îi păsase niciodată de castele sau palate. Scarlett era sora care își imaginase că avea să fie dusă de un nobil bogat sau de un tânăr rege la o fortăreață izolată din piatră. Pentru Scarlett, castelele erau bastioane ale siguranței, care ofereau protecție. Tella le vedea ca pe niște închisori extravagante, perfecte pentru supraveghere, control și pedeapsă. Erau versiunile mai mari ale conacului sufocant al tatălui lor din Trisda, cu nimic mai bune decât o temniță.

Dar în timp ce trăsura își continuă coborârea lentă, Tella se întrebă dacă nu cumva se grăbise să aibă prejudecăți.

Ea își imaginase mereu castelele ca pe niște clădiri din piatră gri, cu holuri mucegăite și umede, dar palatul împodobit cu nestemate al lui Elantine strălucea în noapte ca o comoară furată din cuibul unui dragon.

I se păru că îl auzi pe tânărul nobil pufnind, probabil din cauza uimirii pe care o afișase, dar Tellei nu îi păsa. De fapt, îl compătimea dacă nu putea aprecia frumusețea.

Palatul lui Elantine se afla pe cel mai înalt deal din Valenda. În centru, celebrul turn auriu lumina strălucitor ca un far, în nuanțe de cupru și coral. Regală și dreaptă, până aproape de vârf, unde structura se arcuia ca o coroană, era imaginea oglindită a Turnului Pierdut din Cărțile Destinului. Tella își ținu respirația. Era cea mai înaltă clădire pe care o văzuse vreodată și, cumva, părea vie. Domnea ca un monarh veșnic tânăr, conducând cinci aripi boltite, împodobite ca niște bijuterii, care se întindeau din turn ca vârfurile unei stele. Iar Tella urma să locuiască în această stea timp de o săptămână.

Fără să se mai simtă epuizată, aproape sări de pe locul ei când trăsura aterizâ în sfârșit.

Vizavi, nobilul indolent o ignoră când se furișă pe ușă în stația cavernoasă.

Tella se întrebă dacă sosise ultima. Singurul sunet pe care îl auzi fu rotitul zgomotos al roților dințate care mișcau liniile trăsurilor. Actorii lui Legend nu se vedeau pe nicăieri, și nici sora ei. Dar între

liniile de calești care se legănau erau străjeri inexpresivi, îmbrăcați în armuri.

Un străjer îi urmări toate mișcările, zornăitul armurii lui însoțind-o când ea părăsi zona cu trăsuri și pași pe domeniul luxos al împărătesei. Poate că artiștii lui Legend erau invitații lui Elantine, dar când Tella trecu de grădinile din piatră erodată de timp și garduri vii sculptate cu migală, avu brusc impresia că împărăteasa nu avea încredere în oaspeții ei, ceea ce o făcu pe Tella să se întrebe de ce îi chemase să stea la palat și să dea un spectacol pentru ziua ei.

Tella auzise că, în tinerețe, împărăteasa Elantine dusese o viață desfrânată. Se furișa în Cartierul interzis al Mirodeniilor și pretindea că era un om de rând ca să poată avea tot felul de aventuri scandaloase și întâlniri amoroase. Din nefericire, pentru o mare parte din viața Tellei, împărăteasa fusese cunoscută ca mult mai puțin îndrăzneață. Poate faptul că-i invitase pe artiștii lui Legend era felul ei de a fi nesăbuită din nou. Dar Tella se îndoia de asta; cineva care domnea de atât de mult timp ca Elantine nu făcuse acest lucru pentru că se lăsase pradă nechibzuinței.

Cumva, interiorul palatului era chiar mai măreț decât exteriorul strălucitor ca un giuvaier. Totul era neverosimil de mare, ca și când Sorțile l-ar fi construit doar ca să-și etaleze puterea, iar apoi îl părăsiseră pur și simplu când dispăruseră. Podele strălucitoare din lapislazuli reflectară intrarea Tellei când trecu pe lângă coloanele din cuarț albastru mai groase decât stejarii și lămpile cristaline cu ulei, înalte cât un om.

În susul și în josul scării imense din marmură, servitorii se agitau ca fulgii de nea, dar Tella nu-și văzu nici acum sora sau pe ceilalți artiști.

— Bine ai venit. O femeie îmbrăcată într-o nuanță maiestuoasă de albastru veni în fața Tellei. Sunt intendenta aripii de safir.

— Donatella Dragna. Am venit împreună cu artiștii lui Legend și mă tem că am întârziat un pic.

— Aș spune că de fapt ai întârziat foarte mult, îi zise intendenta zâmbind, ceea ce o făcu pe Tella să simtă o oarecare ușurare când femeia se uită la lista din mâinile ei, fredonând ușor. Până ce sunetul plăcut muri.

Apoi îi dispăru zâmbetul.

— Poți să-mi mai spui o dată cum te numești?

— Donatella Dragna.

— Văd o Scarlett Dragna.

— Ea este sora mea.

Femeia își ridică privirea, uitându-se rapid spre străjerul care o escortase pe Tella.

— Sora ta poate că este o invitată binevenită, dar mă tem că tu nu ești trecută pe listă. Ești sigură că ai fost invitată?

8

Nu. Tella nu fusese invitată la palat, dar, dacă Scarlett era pe listă, și Tella ar fi trebuit să fie. Legend se juca cu ea. Probabil o scosese de pe lista de invitați după conversația Tellei cu Nigel.

Ea inspiră adânc, refuzând să se neliniștească, dar își imagină că toți servitorii din aripă îi auzeau bătăile inimii. I-ar fi fost atât de ușor străjerului care o escortase aici să o arunce afară, în noapte. Lipsa ei nu ar fi fost observată prea repede de nimeni, având în vedere cât de des dispărea Tella intenționat și că deja era separată de Scarlett și de toată lumea pe care o cunoștea în Valenda.

— Sora mea, spuse Tella, stă aici. Aș putea împărți camera cu ea.

— Ar fi inadmisibil, răspunse intendenta, mai rigid decât înainte.

— Nu văd de ce ar conta, spuse Tella. La drept vorbind, sora mea ar prefera varianta asta.

— Și cine este sora ta? Vreo regină care are o cincime din lume la picioare?

Tella se abținu să spună ceva care nu ar fi făcut decât să-i grăbească izgonirea.

— Și celelalte aripi? întrebă ea dulce. Trebuie să fie o cameră liberă într-un palat atât de mare.

— Chiar dacă ar fi camere, nu ești pe lista de invitați, deci nu poți rămâne.

La aceste cuvinte, străjerul se apropie, armura răsunând în holul superb.

Tella își adună toate puterile ca să nu ridice vocea. În schimb, își forță buzele să tremure și ochii să i se umezească.

— Te rog, nu am unde să mă duc, o imploră ea, sperând că femeia avea o inimă pe undeva pe sub rochia apretată. Găsește-o pe sora mea și lasă-mă să stau cu ea.

Intendenta strânse din buze, evaluând-o pe Donatella în toată splendoarea ei jalnică.

— Nu te pot lăsa să stai aici, dar poate că este un pat liber sau un ungher în casa servitorilor.

Străjerul din spatele ei chicoti.

Inima Tellei se strânse și mai mult. „Un ungher în casa servitorilor?”

— Scuzați-mă. Vocea joasă vui chiar în spatele său, o atingere aspră pe ceafa Tellei.

Simți o greutate în stomacul care i se întoarse pe dos.

Vocea unei singure persoane îi provoca Tellei senzația aceasta.

Nonșalant, Dante veni lângă ea. O siluetă întunecată, de la costumul perfect închis la culoare până la tatuajele de pe mâini. Singura lumină era licărul ochilor lui amuzați.

— Ai o problemă cu camera ta?

— Deloc. Tella își impuse să nu roșească de jenă, sperând că el nu auzise conversația fără să vrea. Este doar o mică încurcătură, dar s-a rezolvat.

— Ce ușurare. Mi s-a părut că am auzit-o spunând că te caza în casa servitorilor.

— Asta doar dacă este loc, spuse intendenta.

Tella ar fi putut să se înverzească de umilință și să se scufunde în podeaua din lapislazuli, dar spre șocul ei, Dante, căruia îi plăcea de obicei să râdă de ea, nici măcar nu schiță un zâmbet ca diversiune. În schimb, își întoarse privirea dură spre intendentă.

— Știi cine este tânăra aceasta?

— Poftim? spuse intendenta. Cine ești?

— Eu îi supraveghez pe toți artiștii lui Legend. Dante vorbea mai arogant decât de obicei, pe un ton care o împiedica pe Tella să-și dea seama dacă el spunea adevărul sau născocea o minciună. Nu vrei să o cazezi în casa servitorilor.

— De ce? întrebă intendenta.

— Ea este logodită cu moștenitorul tronului Imperiului Meridian.

Femeia ridică din sprâncene, cu precauție. Tella poate că ar fi făcut la fel, dar își mască imediat surprinderea cu o aroganță pe care își imagina că ar fi afișat-o logodnica unui moștenitor regal.

Bineînțeles, Tella nici măcar nu știa cine era moștenitorul actual. Elantine nu avea copii, iar moștenitorii ei fuseseră uciși mai repede decât puteau circula știrile în fosta casă a Tellei din Trisda. Dar Tellei nu-i păsa cine era falsul ei logodnic, câtă vreme o împiedica să doarmă într-un ungher.

Din nefericire, intendenta încă părea sceptică.

— Nu știam că Maiestatea Sa are o nouă logodnică.

— Este un secret, răspunse Dante ireproșabil. Cred că plănuiește să-și anunțe logodna la următoarea lui petrecere. Așadar, ți-aș recomanda să nu spui nimic. Sunt sigur că ai auzit ce temperament are.

Femeia înlemni și apoi își mută privirea de la Dante la Tella. În mod clar, nu avea încredere în niciunul dintre ei, dar frica de temperamentul moștenitorului probabil îi influențase judecata.

— Voi mai verifica o dată dacă este disponibilă o altă cameră, spuse femeia. Suntem ocupați pentru sărbătoare, dar poate că unul dintre invitați nu a sosit.

În clipa în care ea plecă, Dante se întoarse din nou spre Tella, aplecându-se astfel încât niciun servitor să nu îi poată auzi.

— Nu te grăbi să-mi mulțumești.

Tella presupunea că îi datora un strop de recunoștință. Totuși, discuția îi dăduse senzația că Dante nu îi făcea chiar o favoare.

— Nu îmi dau seama dacă tocmai m-ai salvat sau dacă m-ai băgat într-o situație și mai nefericită.

— Ți-am găsit o cameră, nu-i așa?

— Și un logodnic cu un caracter urât.

El schiță un zâmbet cu buzele-i pline.

— Ai fi preferat să pretind că ești logodnica mea? Mă gândeam s-o spun, dar nu mi s-a părut cea mai bună alegere – ce i-ai zis surorii

tale? Cu un deget, își bătu ușor bărbia netedă. A, da, că sărutul nostru a fost îngrozitor, unul dintre cele mai rele și cu siguranță nu o experiență pe care ai vrea să o mai repeți.

Tella simți că se albea la față. Pe toți sfinții! Dante era un nerușinat.

— M-ai spionat!

— Nu a fost nevoie. Vorbeai tare.

Tella ar fi trebuit să spună că nu vorbise serios – *el trebuia să o fi știut* –, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l facă pe Dante să se umfle în pene de mândrie.

— Deci te răzbuni?

El se aplecă și mai mult. Tella nu-și dădea seama dacă amuzamentul îi dispăruse din privire sau dacă se transformase doar în ceva mai profund, mai întunecat și un pic mai periculos. Dante îi atinse intenționat clavicula cu degetele calde. Tella începu să respire mai greoi și totuși nu se retrase nici măcar când ochii lui ajunseră la același nivel cu ai ei, apropiindu-se atât de mult, că îi simți atingerea genelor.

— Haide să spunem că acum suntem chit. Buzele lui se mișcară spre colțul gurii ei.

Apoi, chiar înainte să o atingă, el se retrase.

— Nu aș vrea să repetăm o experiență atât de neplăcută pentru tine.

Fără să mai spună ceva, Dante plecă, umerii lați tremurându-i ca și când ar fi râs.

Tella clocoti. După ce tocmai făcuse Dante, erau departe de a fi chit.

Intendenta se întoarse după câteva clipe, cu un zâmbet mai încordat decât copcile proaspăt cusute.

— Se pare că avem o cameră disponibilă în turnul din aur al lui Elantine.

Tella își reprimă un suspin. Poate că Dante îi făcuse, la urma urmei, o favoare.

Alături de numeroasele ruine ale orașului, turnul din aur al lui Elantine era cea mai veche structură din Imperiu. Cu zvonurile care pretindeau că zidurile erau făcute din aur pur și tot felul de culoare secrete prin care se furișau monarhii, mulți credeau că nu era doar o replică a Turnului Pierdut din Cărțile Destinului, ci că era același turn, care ascundea magia adormită în interior.

— În mod normal, invitații nu au acces în turn, spuse intendenta când o conduse pe Tella din aripa de safir în curtea de sticlă, unde grupuri de oameni îmbrăcați extravagant hoinăreau sub bolțile opalescente și copacii de cristal cu frunze argintii.

Nefamiliarizată cu cultura palatului și crescând pe o insulă cucerită și nerespectată, Tella se întrebă dacă ei făceau parte din alaiul lui Elantine sau erau ceilalți invitați pe care îi menționase intendenta.

— Nu ai voie să primești vizitatori, continuă intendenta. Nici măcar logodnicul tău nu este bine-venit în camera ta.

Tella poate ar fi spus că nu ar fi visat niciodată să-i permită unui băiat să intre în camera ei, dar probabil că era mai bine să nu zică prea multe minciuni – altfel, s-ar fi putut da de gol.

La capătul curții erau două uși spre turnul de aur, atât de mari și de grele, încât era nevoie de trei santinele ca să le deschidă pe rând.

Tella nu-și dădu seama că străjerul din stație încă o urmărea până ce nu fu oprit când Tellei și intendentei li se permise să intre. Fie știrea despre *logodna* Tellei se răspândise repede prin palat, fie intendenta-șefă era la fel de importantă pe cât se credea. Tella spera să fie a doua variantă știind că, imediat ce adevăratul moștenitor ar fi descoperit șiretlicul, cu siguranță avea să fie dată de gol și alungată din palat – sau mai rău. Până atunci, decise să se bucure de șaradă.

Contrar poveștilor, interiorul turnului nu era din aur; era antic. Până și aerul părea vechi, plin de povești uitate și cuvinte din trecut. La nivelul inferior erau stâlpi din piatră erodată formați din coloane ciobite și litere mari decorative cioplite ca să semene cu o femeie cu

două chipuri, toate luminate de torțe negre care pârâiau și miroseau a tămâie și a vrăji.

De acolo, intendenta o conduse pe podele care scârțâiau, din ce în ce mai vechi. Ușa la care se opriră în cele din urmă părea atât de antică, încât Tella își imagină că o simplă atingere ar fi făcut-o să sară din balamale.

„Nu e de mirare că invitații nu sunt niciodată găzduiți aici.

— Un paznic va rămâne permanent în fața ușii tale. Intendenta sună clopoțelul pe care îl avea atârnat la gât, chemând o santinelă într-o armură albă din metal. Nu aș vrea să ți se întâmple ceva, ca logodnică a moștenitorului!

— Nu știu de ce, dar nu cred că e adevărat, spuse Tella.

Intendenta zâmbi din nou, zâmbetul lărgindu-se încet, ca o pată proaspătă.

— Măcar ești mai inteligentă decât pari. Dar, dacă într-adevăr ești logodită cu moștenitorul, atunci nu de gărzile Maiestății Sale ar trebui să te temi.

— De fapt, nu cred că mă tem de nimic. Tella închise ușa, lăsând-o pe femeie pe hol înainte să mai poată spune vreun cuvânt tăios; altfel, Tellei ar fi putut să-i scape mai multe lucruri pe care nu trebuia să le rostească.

Nu era o mișcare inteligentă să superi servitorii. Bineînțeles, nu era înțelept nici să minți că ești logodnica moștenitorului regal. Trebuia să se răzbune pe Dante pentru asta.

Deși, spre meritul lui, îi obținuse un apartament fantastic. Poate că turnul era o relicvă, dar camerele erau minunate.

Lumina lunii pătrundea prin ferestre, învăluind totul într-o strălucire de vis. Cineva îi lăsase o tavă cu dulciuri de „noapte bună pe una dintre mesele din sticlă elegante din salon. Tella luă o prăjitură în formă de stea când trecu pe lângă două șemineuri din piatră albă într-un dormitor luxos, cu covoare albastre ce se asortau cu draperiile grele care atârnau de patul îmbietor cu baldachin. Tella

voia să se prăbușească pe pat și să doarmă până ar fi scăpat de toate problemele.

Dar mai întâi trebuia să îi scrie lui Scarlett și să o anunțe unde era…

Două voci se auziră din colț.

Tella își îndreptă privirea spre o ușă întredeschisă din colțul camerei, care, cel mai probabil, conducea spre baie.

Ea auzi din nou șoaptele. Erau servitoarele, care nu știau că Tella era acolo. Una din voci era ușoară și pițigăiată, iar cealaltă caldă și blândă, făcând-o să se gândească la o mică pasăre care vorbea cu un iepuraș dolofan.

— Sincer, îmi pare rău pentru ea, spuse fata-iepuraș.

— Spui că nu ai vrea să fii logodită cu moștenitorul? ciripi cea cu vocea ca de pasăre. L-ai văzut?

— Nu-mi pasă cum arată. Este un criminal. Toată lumea știe că șaptesprezece oameni stăteau între el și tronul împărătesei Elantine. Apoi, unul câte unul, moștenitorii au murit în moduri groaznice.

— Dar asta nu înseamnă că moștenitorul actual i-a ucis pe toți.

— Nu știu, șopti iepurașul. Am auzit că nici măcar nu e de viță nobilă, dar a ucis atât de mulți oameni încât adevăratul moștenitor nu își va arăta chipul.

— Ești ridicolă, Barley! Fata-pasăre râse ascuțit. Nu ar trebui să crezi orice zvon pe care îl auzi.

— Și zvonul cum că și-a ucis ultima logodnică?

Ambele slujnice tăcură brusc.

În liniștea încordată, Tellei i se păru că auzi râsul răgușit al Morții, hârâit ca metalul ruginit ce tăia un os. Era exact același sunet care o întâmpinase când plonjase din balconul îngrozitor în timpul Caravalului. O primire macabră într-un regat hidos. Acum, servea pe post de memento înfiorător cum că Moartea o luase cândva, iar acum o voia din nou.

Tella avea de gând să-l ucidă pe Dante încet, cu mâinile.

Sau poate că Tella și-ar fi folosit mănușile ca să-l ucidă – i-ar fi legat cearșafurile din satin în jurul gâtului –, apoi ar fi terminat treaba cu mâinile goale. Ticălosul nu doar că o procopsise cu un logodnic impostor, cu un caracter urât, dar alesese un criminal. Poate că Tella ar fi reușit să evalueze rigurozitatea răzbunării lui meschine, dacă nu ar fi fost ea ținta.

9

Tella continuă să se gândească la diverse moduri de a-l răni sau a-l face de râs pe Dante când se dădu jos din pat în dimineața următoare. Putea să-l găsească în acea seară la bal, când începea Caravalul, și să verse accidental vin peste el. Bineînțeles, de vreme ce lui Dante îi plăcea atât de mult negrul, ar fi fost o risipă de vin și, foarte probabil, ar fi făcut-o să pară neîndemânatică, în schimb, poate ar fi reușit să-l facă gelos, arătând uimitor și sosind la brațul vreunui băiat frumos. Dar Tella se îndoia că avea destul timp să găsească un tânăr chipeș care să o însoțească la bal și, de fapt, să îl facă gelos pe Dante trebuia să fie ultima ei grijă.

Tella trebuia să se concentreze la întâlnirea cu prietenul ei înainte de miezul nopții și să-l convingă să îi mai acorde o săptămână ca să joace Caravalul și să afle numele lui Legend.

Apoi, avea să-și revadă mama.

Trecuse atât de mult timp, că nu își mai amintea sunetul vocii Palomei, dar știa că era dulce și puternic și, uneori, Tellei îi lipsea grozav de mult și nu își dorea decât să îl audă din nou.

— Domnișoară Dragna. O santinelă bătu puternic în ușa ei. Ați primit un pachet.

— Lasă-mă un minut.

Având nevoie să se îmbrace, Tella își căută cuferele, dar părea că ori fuseseră pierdute, ori nu i se dădea voie cu ele în turn. Nu avea decât un mic cufăr urât pe care îl adusese de pe navă și în care nu ar fi pus haine curate.

Tella deschise ușa imediat ce îmbrăcă rochia din ziua precedentă.

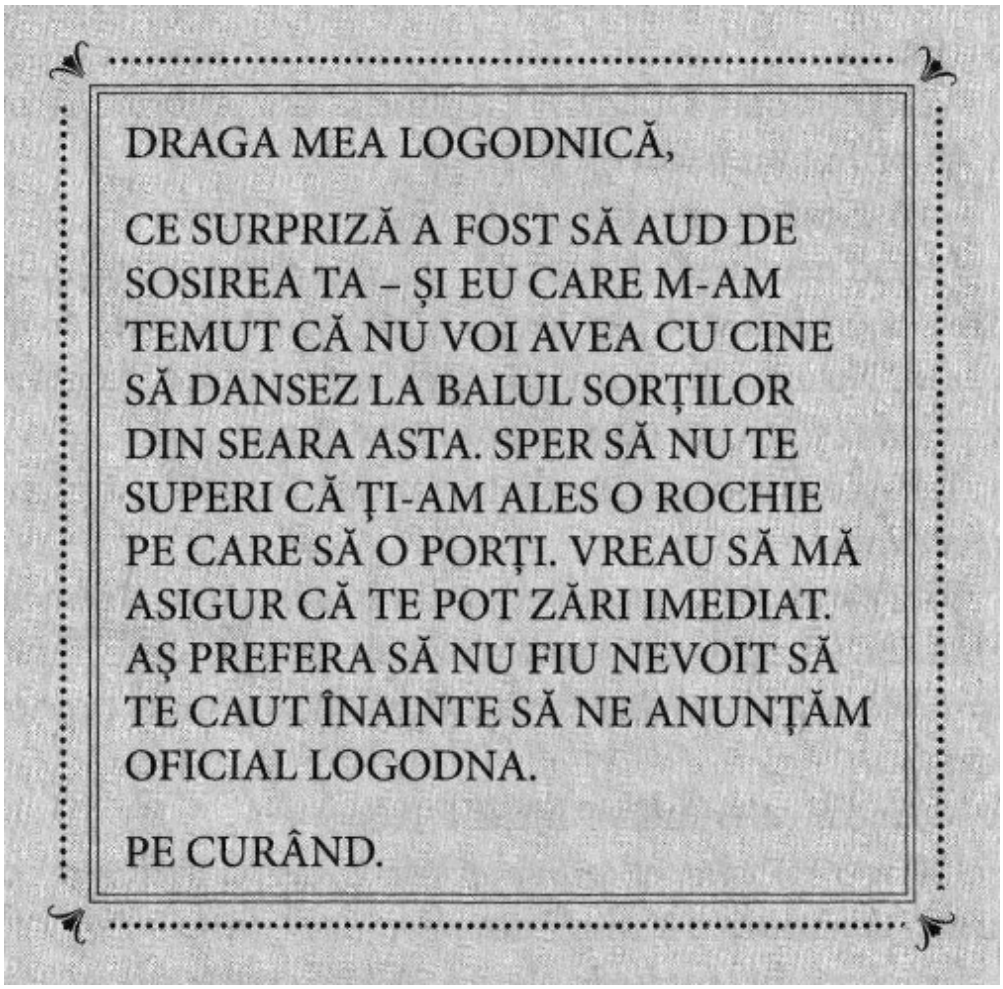
Fața gardianului nu se vedea din spatele cutiei de un alb perlat, la fel de înaltă ca un tort de nuntă, cu o fundă supradimensionată din catifea deasupra, groasă precum glazura.

— Cine mi-a trimis-o? întrebă Tella.

— Aveți un bilet. Gardianul lăsă cutia pe șezlongul cu ciucuri de culoarea luminii din port.

În clipa în care el plecă, Tella scoase plicul din pergament. Pielea nu o furnică din cauza magiei, dar ceva *nu* părea în regulă. Deși tot pachetul era la fel de alb ca săruturile caste și intențiile pure, salonul parcă era mai întunecat de când acceptase cadoul. Strălucirea soarelui nu se mai revărsa prin ferestre, lăsând loc obscurității care îi dădea mobilei elegante nuanțe de un verde îngrijorător.

Tella deschise cu grijă plicul. Toate literele groase care umpleau pagina fuseseră scrise cu o cerneală neagră.

DRAGA MEA LOGODNICĂ,

CE SURPRIZĂ A FOST SĂ AUD DE SOSIREA TA – ȘI EU CARE M-AM TEMUT CĂ NU VOI AVEA CU CINE SĂ DANSEZ LA BALUL SORȚILOR DIN SEARA ASTA. SPER SĂ NU TE SUPERI CĂ ȚI-AM ALES O ROCHIE PE CARE SĂ O PORȚI. VREAU SĂ MĂ ASIGUR CĂ TE POT ZĂRI IMEDIAT. AȘ PREFERA SĂ NU FIU NEVOIT SĂ TE CAUT ÎNAINTE SĂ NE ANUNȚĂM OFICIAL LOGODNA.

PE CURÂND.

Nu vedea nicio semnătură, dar Tella știa de la cine era scrisoarea. „Moștenitorul lui Elantine.” Părea să aibă spioni în palat.

Nimic bun nu putea să iasă din asta.

Cu degetele lipicioase, Tella scoase capacul cutiei, așteptându-se pe jumătate să găsească o rochie de înmormântare sau vreo altă creație monstruoasă. Dar, spre uimirea ei, rochia nu aducea nici pe departe cu ceva amenințător. Semăna cu o fantezie însuflețită de o grădină.

Fusta era lejeră și plină, din volane imense, formate din bujori de culoarea cerului senin. Bujori adevărați, cu un parfum dulce și proaspăt, fiecare fiind unic, de la schimbările subtile ale nuanței până la dimensiunea florii. Unii erau încă îmbobociți, nepregătiți pentru lume, în timp ce alții explodaseră cu petale pline de viață. Tella se imagină lăsând o dâră de petale albastre de flori în timp ce dansa.

Corsajul părea și mai eteric, de un albastru atât de palid încât, practic, era transparent, acoperit în față de niște mărgele complicate din safir care formau șiraguri de coliere ce-i atârnau pe spatele altminteri gol.

Nu ar fi trebuit să se gândească să o poarte.

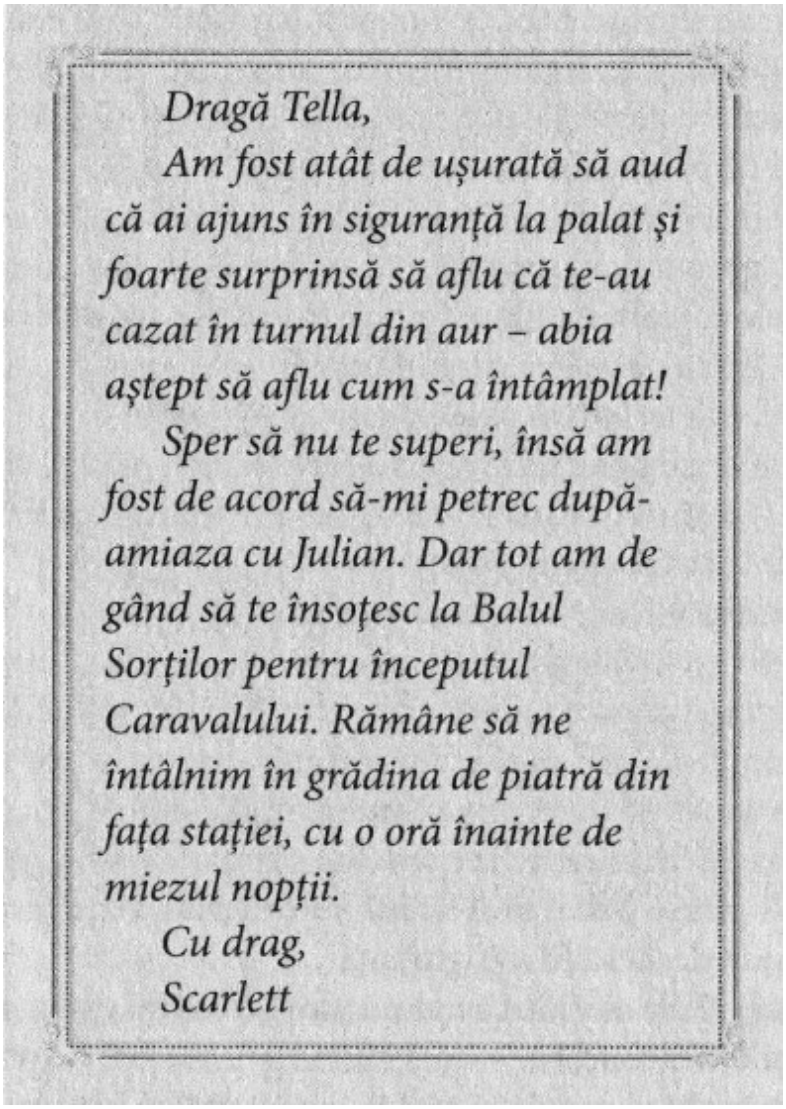
Dar era magnifică și regală. Tella își imagină ce față ar fi făcut Dante când ea ar fi apărut la bal arătând ca adevărata logodnică a moștenitorului.

Asta ar fi fost răzbunarea perfectă.

Tella reciti biletul care însoțea rochia. Știind că era de la moștenitor, suna a amenințare. Dar, de fapt, nimic nu era amenințător. El părea mai mult curios – probabil impresionat de afirmația ei îndrăzneață și voia doar să o cunoască. Tot credea că era riscant să poarte rochia, dar așa cum îi plăcea Tellei să îi spună surorii sale, viața însemna mai mult decât să fii în siguranță.

Deși Tella se întreba dacă nu își asuma prea multe riscuri în seara aceea.

Chiar după ce atârnă rochia, un alt străjer bătu la ușă și îi dădu o scrisoare de la sora ei.

Dragă Tella,

Am fost atât de ușurată să aud că ai ajuns în siguranță la palat și foarte surprinsă să aflu că te-au cazat în turnul din aur – abia aștept să aflu cum s-a întâmplat!

Sper să nu te superi, însă am fost de acord să-mi petrec după-amiaza cu Julian. Dar tot am de gând să te însoțesc la Balul Sorților pentru începutul Caravalului. Rămâne să ne întâlnim în grădina de piatră din fața stației, cu o oră înainte de miezul nopții.

Cu drag,

Scarlett

Era greșit că scrisoarea asta o îngrijora mai mult decât cea de la moștenitor. Dar Tella aproape uitase că îi ceruse lui Scarlett să participe la joc alături de ea. O făcuse înainte să afle că trebuia să-și întâlnească prietenul la bal.

Tella se trânti pe pat. Asta avea să complice lucrurile.

În afară de cazul în care i-ar fi mărturisit lui Scarlett toate secretele ei.

Era un gând îngrozitor. Scarlett nu ar fi fost bucuroasă să afle că Armando o păcălise în timpul Caravalului sau că Tella o căutase pe mama lor. Iar Tella nici măcar nu putea să își închipuie ce ar fi crezut sora sa despre noul ei logodnic, însă Scarlett era cea mai loială

persoană pe care o cunoștea: s-ar fi supărat, dar asta nu ar fi împiedicat-o să o ajute pe Tella să câștige jocul.

Și trebuia să îl câștige.

10

Noaptea și stăpâna ei, luna, se arătaseră amândouă când Tella ajunse la grădina din piatră, luminată de stele, unde trebuia să se vadă cu Scarlett înainte de începerea marii lor aventuri.

Balul Sorților de la Castelul Idyllwild marca începerea oficială a Caravalului. Dar în acea noapte urmau să aibă loc festivități în tot orașul. La fiecare, primele indicii aveau să fie distribuite astfel încât oamenii din toată Valenda să poată juca.

Chiar și aerul bâzâia de anticipare și entuziasm. Tella îl simțea atingându-i pielea, ca și când ar fi vrut să îi soarbă și emoțiile ei frenetice.

De obicei, Tella nu era neliniștită. Îi plăcea fiorul care însoțea riscurile. Îi plăcea să se implice în ceva destul de curajos ca să își surprindă viitorul în timp ce ea închidea ochii și se bucura de senzația că făcuse o alegere care-i putea schimba cursul vieții. Doar așa simțea că are o putere adevărată.

Dar Tella știa și că nu orice risc merita.

Ea își petrecuse toată ziua gândindu-se la asta, în timp ce explorase împrejurimile palatului, în căutarea eșuată a presupuselor culoare secrete. Era aproape sigură că seara urma să decurgă conform planului. Scarlett ar fi înțeles când Tella și-ar fi mărturisit toate secretele. Prietenul Tellei i-ar fi acordat apoi o săptămână să joace jocul și să descopere numele lui Legend, astfel încât să poată șterge viitorul îngrozitor pe care i-l arătase Aracle și să afle în sfârșit cine era cu adevărat mama ei și de ce plecase în urmă cu atât de mulți ani.

Tella avusese succes cu planuri secrete mult mai complicate, și totuși nu putea scăpa de premoniția tot mai apăsătoare că toate schemele sale aveau să fie dezvăluite.

Ea pipăi moneda fără noroc ascunsă în buzunar. Prietenul ei spusese că ar fi găsit-o cu siguranță cât timp ar fi avut moneda, iar Tella se întreba dacă el era deja la Castelul Idyllwild, căutând-o.

Poate că și moștenitorul o căuta.

Tella râse neliniștită. Cu siguranță era implicată până peste urechi, dar cel puțin sora ei avea să i se alăture în curând.

La distanță răsună un clopot care anunța ora unsprezece și un sfert. Rămăsese mai puțin de o oră până la începerea oficială a Caravalului. Tellei îi expira timpul.

Prietenul ei își dorise ca ea să fie la petrecere înainte de miezul nopții.

Dar Scarlett nu era nicăieri.

Câteva petale albastre se desprinseră de pe rochia cu flori a Tellei când aruncă o privire neliniștită prin grădină, sperând să-și zărească sora într-una dintre rochiile de culoarea cireșelor, dar singurele însoțitoare ale Tellei erau statuile imobile.

Legendele spuneau că la un moment dat, în timpul domniei neînduplecate a Sorților, statuile din grădina de piatră a lui Elantine fuseseră oameni în carne și oase. Cei mai mulți erau servitori în aer liber care-și îndeplineau sarcinile la palat tăind arbuști, culegând flori și măturând alei, când, fără să aibă vreo vină, fuseseră transformați în piatră.

Se spunea că Regina Nemuritoare o făcuse. Credea că sculpturile existente nu păreau destul de naturale, așadar ceruse unei alte Sorți să transforme un grup de servitori în statui.

Tella se uită în ochii mari de piatră ai unei tinere servitoare, imaginându-și că teama ei o oglindea acum pe a sa.

Lui Scarlett nu îi stătea în fire să întârzie.

Asta dacă nu cumva sora ei nu venea sau i se întâmplase ceva.

Neliniștită, Tella se duse la marginea grădinii, întinzându-și capul spre aleea flancată de gard viu a palatului. Poate ar fi plecat pe acolo să încerce să își găsească sora, dar altă persoană era deja pe alee.

„Dante.”

Stomacul deja neliniștit al Tellei se răsuci din nou.

El își schimbase hainele negre pe care părea să le prefere cu unele gri. Dar cizmele înalte și cravata de mătase de la gât erau de un negru-albăstrui intens, asortându-se cu spiralele tatuajelor de pe mâinile fără mănuși. Semăna cu o furtună abia stârnită sau cu un coșmar seducător devenit realitate ca să o poată vâna personal.

Tella se gândi să fugă în spatele unei statui. El ar fi trebuit să o repereze de la distanță la bal, să fie uimit de rochia ei extravagantă și gelos când ar fi văzut-o flirtând cu un alt bărbat, nu să o zărească singură și neliniștită în grădină.

Ea spera că el avea să treacă direct pe lângă statui fără să o observe, dar privirea lui Dante o găsise deja și o apucase pe Tella ca o pereche de mâini în jurul taliei, ținând-o pe loc în timp ce se apropia. Ochii lui umbriți nu se grăbiră să o măsoare din priviri, de la părul despletit și până la panglica legată la gât, unde se întunecară și se opriră o secundă înainte să coboare.

De obicei, Tella nu roșea, dar își simți obrajii îmbujorându-i-se.

Dante își ridică privirea și îi zâmbi ca o stea căzătoare.

— Ar trebui să porți mereu flori.

Câțiva boboci mai timizi înfloriră în cele din urmă, iar Tella întâlni privirea lui Dante cu unul dintre cele mai strălucitoare zâmbete.

— Nu le port pentru tine. Rochia a fost un dar de la logodnicul meu.

Dante se încruntă, dar nu din cauza geloziei la care sperase ea. El se uită la rochie ca și când ar fi fost ceva murdar, iar apoi la Tella ca și când ar fi fost nebună de-a binelea.

— Trebuie să fii mai atentă la vorbele tale.

— De ce? Ești gelos și te temi că altcineva în afară de intendentă chiar ar putea să mă creadă? Sau ești brusc neliniștit deoarece moștenitorul lui Elantine – logodnicul pe care *tu* mi l-ai dat – este un maniac ucigaș care m-ar putea omorî pentru că am pretins că suntem logodiți?

Înainte ca Dante să-i poată răspunde, Tella trecu pe lângă el spre aleea către palat și, cu toată nădejdea, către sora ei. Trecuse de ora unsprezece și se apropia miezul nopții. Ea trebuia…

— Donatella. Dante o prinse de încheietura mâinii înainte să mai poată face un pas. Spune-mi doar că nu te duci la Balul Sorților de la Castelul Idyllwild.

— Ar fi o minciună.

Dante o ținu și mai strâns de încheietură.

— Mai sunt și alte petreceri. Nu ar trebui să te duci la aceea.

— De ce nu? Tella se retrase. Îmi place să beau și să dansez și chiar tu ai recunoscut că arăt destul de spectaculos. Ea făcu o jumătate de piruetă, lăsându-și petalele de pe fustă să se atingă ușor de cizmele lui lustruite.

Dante îi aruncă o privire atât de nimicitoare încât florile care tocmai îi atinseseră pantalonii se transformară din nou în boboci.

— Castelul Idyllwild îi aparține moștenitorului lui Elantine. Știi ce ți se va întâmpla acolo, dacă va descoperi că pretinzi că ești logodnica lui?

— Nu, dar s-ar putea să fie interesant să aflu. Ea îi aruncă un zâmbet neastâmpărat.

O linie roșie de frustrare începu să se arate pe gâtul lui Dante.

— Moștenitorul lui Elantine este nebun; nu doar că i-a ucis pe ceilalți moștenitori – i-a ucis pe toți cei care a crezut că i-ar sta în calea tronului. Dacă va bănui pentru o secundă că ești unul dintre acei oameni, te va ucide și pe tine.

Tella rezistă impulsului de a tresări sau de a se face mică de frică. O parte din ea admitea că poate faptul de a purta rochia și de a risca să atragă atenția moștenitorului era o idee proastă, dar îl enerva pe Dante, deci Tella refuza să creadă că era o greșeală.

— Nu cumva tot ce mi-ai povestit este ceea ce voiai să se întâmple când ai mințit?

Liniștea se lăsă și aerul rece străbătu din nou grădina, făcând-o pe Tella să-și dea brusc seama de cât de frig se făcuse noaptea. Nefiresc de rece, ca și când vremea ar fi fost de partea lui Dante și ar fi avertizat-o pe Tella să se întoarcă în palatul lui Elantine.

— Erai patetică, spuse în cele din urmă Dante. Voiam să te ajut, dar eram și supărat pe tine din cauza a ceea ce ai spus pe navă, deci am ales cea mai groaznică persoană pe care puteam să mi-o imaginez, fără să mă gândesc mai bine.

El nu își cerea scuze, dar sprâncenele-i groase se încrețiră, iar ochii i se plecară într-o expresie care părea a fi un adevărat regret. Oamenii rosteau mult prea ușor cuvintele „îmi pare rău", ca și când ar fi valorat și mai puțin decât promisiunea unui ban de cupru. Tella rareori îi credea, dar se trezi că acum îl credea pe Dante. Probabil din cauză că așa ar fi procedat și ea.

— Ia uite ce pereche interesantă. Armando intră în grădină atingând cu un baston argintiu și elegant câteva statui care păreau mai înspăimântate.

— Ce vrei? întrebă Dante.

— Voiam să te întreb același lucru.

Accentul elegant la care apelase Armando ca să joace rolul contelui în timpul Caravalului fu înlocuit de o voce mai răgușită când își înclină capul perfect îngrijit dinspre Tella către Dante și spuse:

— Credeam că te interesează sora rușinoasă.

Tella acționă instinctiv, retrăgându-și mâna și pălmuindu-l pe Armando.

— Nu ai dreptul să vorbești despre sora mea.

Armando ridică o mână înmănușată spre maxilarul care i se învinețea.

— Aș fi vrut să mă avertizezi acum o oră. Scarlett are o palmă și mai grea decât a ta.

Tella se alarmă.

— Ai vorbit cu ea.

— Se pare că nu a înțeles pe deplin ideea de simplu joc a Caravalului. Este frumoasă, dar nu foarte inteligentă.

— Ai grijă, îl avertiză Dante. Voi face mai mult decât să te pălmuiesc.

Ochii pătrunzători de smarald ai lui Armando se luminară amuzați.

— Probabil că o placi cu adevărat sau te-a pus Legend să profiți de ea, așa cum a profitat Julian de sora ei?

Tella l-ar fi lovit din nou, dar Armando se retrăgea deja.

— Un sfat înainte de petrecerea din seara asta: nu repeta greșelile făcute de sora ta în ultimul joc. Și poate ar fi bine nici să nu stai prin preajma ei.

Armando continuă să se îndrepte spre ieșire când spuse:

— Nu s-a bucurat să afle că nu sunt adevăratul ei logodnic. Când am plecat de lângă ea și bietul Julian, conversația lor era încinsă; nu îmi imaginez că va clocoti până după bal.

— Ticălos murdar… Tella scăpă o serie de înjurături de prost gust în urma lui. Știa că nimic nu putea fi crezut cu adevărat în timpul Caravalului, dar era convinsă că, până și în clipele în care nu juca teatru, Armando era la fel de dezgustător ca și rolurile pe care le juca. Mă voi ruga ca îngerii să coboare și să-ți taie limba.

Dante își îndreptă privirea spre cer, iar Tella jură că mai multe se stinseră când el spuse:

— Sunt sigur că mulți ți-ar mulțumi pentru asta.

Tella tot mai clocotea.

— De ce îl ține Legend în preajmă?

— Orice poveste bună are nevoie de un personaj negativ.

— Dar cele mai bune personaje negative sunt cele pe care le placi în secret, iar bunica mea spunea mereu că Legend este personajul negativ din Caraval.

Dante râânji.

— Bineînțeles că așa spunea.

— Vrei să spui că mințea?

— Toată lumea ori îl vrea pe Legend, ori își dorește să fie în locul lui. Singurul mod de a le împiedica pe tinerele inocente să fugă să îl caute este să li se spună că este un monstru. Dar asta nu înseamnă că totul e o minciună. Buzele lui Dante se întinseră într-un zâmbet chinuitor, iar ochii negri îi sclipiră când o privi din nou pe Tella.

Ticălosul o tachina. Sau poate că el era Legend și nu se putea abține să nu vorbească despre cât de obsedați erau ceilalți de persoana lui. Dante era într-adevăr chipeș și destul de arogant încât să fie Legend, dar Tella își imagina că stăpânul Caravalului avea lucruri mai importante de făcut în prima noapte a jocului decât să o tachineze.

Clopotul răsună din nou la distanță. Miezul nopții se apropia în cincisprezece minute. Dacă Tella nu pleca în acest moment, avea să întârzie la întâlnirea cu prietenul ei.

I se părea greșit să nu se întoarcă la Scarlett; Tella putea doar să își imagineze cât de supărată fusese sora ei când aflase cât de mult o înșelaseră Armando și toți ceilalți în timpul Caravalului. Tella nu își dorise ca ea să afle așa, dar prietenul ei era deja la bal, iar în scrisoare îi spusese că nu ar fi așteptat-o niciun minut după miezul nopții.

Tellei nu îi plăcea ideea de a-și abandona sora, dar Scarlett ar fi iertat-o, iar acest lucru nu ar fi fost valabil și în cazul prietenului său, dacă ar fi întârziat.

— Pe cât de încântătoare a fost întâlnirea, îi spuse ea lui Dante, întârzii la petrecere și îmi imaginez că și tu ai ceva de făcut.

Înainte să poată încerca să o oprească, ea se îndreptă spre ieșirea din grădină. Alte stele dispărură când Tella se duse către stația strălucitoare, unde un servitor o ajută să urce într-o trăsură de culoarea topazului, care încă mirosea a parfumul ultimului călător.

Dante se strecură în spatele ei.

— Vrei să nu mă mai urmărești, te rog?

— Poate că Armando a fost sincer, pentru prima dată, și să te urmăresc e treaba mea. Dante se întinse pe scaunul din fața ei,

picioarele-i lungi ocupând practic tot spațiul gol dintre cei doi.

— Știi ce cred? spuse Tella. Cauți o scuză ca să-ți petreci seara cu mine.

Dante zâmbi strâmb când își trecu un deget lat peste buza de jos.

— Urăsc să-ți frâng inima, dar mă gândesc la fete așa cum îmi imaginez că te gândești tu la rochiile de bal; nu este o idee bună să porți aceeași rochie de mai multe ori.

Dacă Tella ar fi putut să-l împingă din trăsură și să-l schimbe cu nobilul răsfățat din ziua precedentă, ar fi făcut-o. Însă îi zâmbi dulce.

— Ce coincidență, așa îi percep și eu pe băieți.

Dante se uită în ochii ei pentru o clipă, iar apoi râse, scoțând același sunet delicios de profund care îi făcea stomacul să tremure.

Încercând să-l ignore, Tella se întoarse spre fereastră când cabina se ridică în noaptea fără stele.

Nu știa unde dispăruseră stelele, dar undeva între grădină și trăsură, acestea se făcuseră nevăzute, transformând cerul într-un ocean negru. Întunecat, negru și…

Noaptea licări.

Într-o clipă, lumea explodă cu o lumină argintie.

Tella aruncă o privire spre fereastra trăsurii chiar la timp ca să vadă reîntoarcerea stelelor pierdute. Strălucind mai intens ca înainte, dansau în noi constelații. Ea numără mai mult de zece, toate formând aceeași imagine vrăjită – un soare cu o stea înăuntru și o picătură scânteietoare în interiorul stelei. Simbolul Caravalului.

PRIMA NOAPTE A CARAVALULUI

11

Tella auzise cândva că, în timpul unui alt spectacol, Legend schimbase culoarea cerului, dar nu crezuse că era destul de puternic să hărțuiască stelele. Conform legendelor, stelele nu erau doar lumini distante, ci niște creaturi mai vechi decât Sorțile, la fel de îngrozitoare și de puternice pe cât erau de fermecătoare și de magice. Și, cumva, Legend le manipulase pe toate.

— Mă mir că Legend nu face asta în fiecare noapte, spuse Tella.

— Probabil că ar face-o, dacă ar putea. Tonul lui Dante era realist, dar Tellei i se păru că zări ceva mai profund în ochii lui când el se uită pe fereastra trăsurii. Magia poate fi alimentată de timp, de sânge și de emoții. Datorită speranțelor și visurilor celor care participă la Caraval, puterea lui Legend este la apogeu în timpul jocului. Constelațiile ar trebui să își recapete forma în fiecare noapte. În seara asta, simbolurile rămân deasupra diferitelor petreceri și baluri care marchează începutul Caravalului, dar mâine va fi doar o singură constelație care să-i ghideze pe participanți spre districtul în care vor fi ascunse următoarele indicii.

Tella poate că nu mai participase la Caraval în mod oficial, dar știa elementele de bază ale desfășurării acestuia. Prima regulă de neuitat era că acesta nu era decât un joc. Avea loc noaptea, iar la începutul jocului toți primeau același indiciu ca să pornească într-o călătorie ce avea să îi conducă spre celelalte indicii și, în cele din urmă, spre premiu. Scarlett avusese nevoie de cinci indicii în timpul ultimului Caraval, iar Tella își imagina că și pentru jocul acesta datele erau aproximativ aceleași.

Dar, mai întâi, trebuia să își găsească prietenul.

Trăsura ateriză legănându-se sau poate că era inima Tellei când auzi ultimele douăsprezece clopote răsunând la miezul nopții.

Ea luă moneda fără noroc din buzunar, cu speranța că l-ar fi anunțat pe prietenul ei că sosise la Castelul Idyllwild chiar la timp.

Ținând strâns moneda, scrută curtea după prietenul ei, dar nu știa cum arăta. Nu văzu decât torțele aprinse care înconjurau un castel înălțat, ce părea prins undeva între ruine și fantezie. Gresia albă sfărâmicioasă licărea sub constelațiile temporare ale lui Legend, etalând creneluri antice, parapeți surpați și turnuri fantastice flancate de butuci de trandafiri roșii cu spini negri.

Fortăreața strălucitoare ar fi putut să apară în visul unei fete, totuși Tella observă că apa din șanțul care o înconjura era atât de neagră încât nu reflecta lumina stelelor lui Legend. Se întrebă dacă era din cauza exteriorului fantastic al castelului sau a vreunei vrăji sau dacă stelele erau una dintre iluziile lui Legend și ea se lăsase păcălită de acestea.

Jocul începuse doar de câteva minute, iar Tella se îndoia deja de ce era real și ce nu era.

Ea aruncă o privire înapoi spre apă, căutându-și din nou prietenul sau o barcă să ajungă la castel, dar părea că era o singură cale spre fortăreață – un pod cu o boltă extrem de înaltă, îngust, făcut din pietre încrucișate în formă de romb.

— Îți cauți logodnicul? întrebă Dante.

— Ai grijă, îl avertiză Tella, pari gelos.

— Sper să îți revii, spuse Dante. Este ultima ta șansă să te întorci. Gazdei noastre nu îi place să le ușureze oamenilor sosirea sau plecarea.

— Atunci este bine că îmi plac provocările.

— Se pare că, în sfârșit, suntem de acord cu ceva. Dante o luă puternic de braț pe Tella ca și când ar fi acceptat tăcut provocarea.

— Credeam că nu îți place să te afișezi cu aceeași fată la petreceri. Tella se uită cu îndrăzneală în ochii lui.

Ochii negri ai lui Dante străluciră cumva viclean când se aplecă, buzele sale calde atingându-i părul și stârnind gelozia altor părți trădătoare ale ei când spuse:

— Fac orice îmi cere slujba.

„Ticălos încrezut.”

Tella ar fi trebuit să se retragă, dar de aproape podul era și mai îngust decât părea de la distanță și nu avea balustrade – exact ca balconul de la care sărise în timpul Caravalului. Căderea care o ucisese.

Își înfipse și mai bine degetele în brațul lui Dante. Ea speră că el avea să îi perceapă gestul ca pe o parte din micile jocuri pe care le jucau. Că nu ar fi simțit nicio urmă de groază persistentă când ea îi adresă o întrebare din nevoia de a se distrage înainte ca picioarele să o lase baltă sau să nu mai poată respira.

— Deci, ce vrea acum Legend de la mine?

— Nu pot să-ți zic.

— Dar poți să-mi spui că te-a însărcinat să mă urmărești?

— Nu am spus asta, doar că ar fi putut să o facă. Poate că ai avut dreptate în trăsură și vreau să-mi petrec seara cu tine. Poate cred că ai mințit-o pe sora ta în legătură cu săruturile din pădure și am de gând să o dovedesc.

Dante îi zâmbi atât de dezmățat și devastator încât Tella jură că podul se șubrezi un pic, dar nu putea să-i permită să o impresioneze. Erau prea multe în joc în seara aceasta, iar ea îl sărutase deja o dată.

— Chiar dacă aleg să te cred, trebuie să-ți aduc aminte că am un logodnic și că nu sunt înclinată să înșel.

Zâmbetul splendid al lui Dante dispăru în clipa în care ea spuse „logodnic”.

Tella zâmbi și îl bătu ușor pe braț, pe cale să se retragă în sfârșit când ajunseră în partea de sus a podului.

„Pe toți sfinții.” Respirația i se poticni, prinsă ca o pasăre în gât. Podul se îngustase, iar ea jură că erau mai sus decât fusese vreodată în viața ei, fără balustrade, o plasă sau orice altceva în afară de apele nemiloase care să o prindă în caz că ar fi alunecat și ar fi căzut. Ea se chinui să mai facă un pas, dar tot ce vedea o făcea să simtă că leșină, să amețească.

Și i se părea doar ei sau torțele din jurul Castelului Idyllwild duhneau acum a sulf, ca și când Moartea ar fi hotărât să le atingă flăcările, un alt memento al faptului că o urmărea mereu, așteptând să o ia înapoi?

— Nu te gândi la asta, o avertiză Dante.

— Nu am de gând să sar, spuse Tella.

— Nu la asta mă referream. El își apropie buzele de urechea ei. Am murit de mai multe ori decât îmi pot aminti. De fiecare dată m-am temut că nu mă voi întoarce, până când am aflat că frica îl hrănește. Tot așa cum speranțele și visurile îi dau lui Legend atât de multă putere în timpul Caravalului.

— Nu mă tem de moarte. Dar, când rosti cuvintele, Tella își coborî privirea și, spre groaza ei, își văzu brațul mai strâns pe cel al lui Dante.

Blând și prefăcut, el o mângâie o dată pe braț.

Dar Tella nu intenționa să-l lase să câștige competiția.

— Doar că nu îmi plac cuștile, spuse ea, iar locul acesta seamănă cu o temniță uriașă.

El râse încet, sunetul fiind diferit de cel puternic din trăsură. Tella nu era sigură, dar simțea că urma să afle motivul amuzamentului său subtil de îndată ce ar fi ajuns la petrecere.

12

Tella credea că știa la ce să se aștepte în Castelul Idyllwild.

Ea mai fusese la Caraval; găsirea Tellei fusese singurul scop al ultimului joc. Dar chiar dacă părea captivant, de fapt Tella prințesă prizonieră într-un turn, așteptând să fie găsită. Din când în când, se furișa afară, dar strecuratul pe ușile din spate ale sălilor de joc ale Caravalului și spionatul surorii ei din umbră nu erau nici pe departe același lucru cu a fi unul dintre jucătorii adevărați și a intra în lumea decadentă a lui Legend cu intenția de a fi uimită.

Acum, Tella nu intenționa câtuși de puțin să fie surprinsă. Era trecut de miezul nopții și trebuia să-și găsească prietenul înainte să plece. Dar, cu fiecare pas cu care înainta în castel, Tella era nevoită să lupte cu impulsul de a uita motivul pentru care se afla acolo și să se bucure de joc.

Aerul avea gust de miracole, de aripi glasate de fluture prinse în pânze de păianjen dulci și piersici bete, glazurate

Se întrebă din nou dacă moștenitorul lui Elantine chiar era atât de rău. Poate că doar zvonurile erau îngrozitoare, stârnite de oameni invidioși pe poziția lui. Balul său părea o sărbătoare pe care ar fi organizat-o ea. Deși Tella nu știa dacă asta spunea de fapt ceva despre propria persoană sau despre gazda ei.

Ea continuă să țină moneda fără noroc, sperând că prietenul ei mai era la petrecere. Dar chiar și în timp ce îl căuta, nu se putea abține să nu observe că toate spațiile erau focare de desfrâu.

De la intrarea mare și boltită a sălii de bal părea că altă Soartă prinsese viață în explozii de blană și pene colorate. Menajeria – o carte care reprezenta începutul unei noi povești sau aventuri.

Femei și bărbați cu trupurile acoperite de pene și capete încununate cu mici coarne curbate se legănau de tavan, răsucindu-se și învârtindu-se în jurul pânzelor de mătase aurii sau purpurii care atârnau ca niște panglici mari de petrecere. Sub ei, artiștii în costume

confecționate din blană, pene și piele vopsită umblau și se târâiau ca și când ar fi fost niște himere sălbatice scăpate dintr-o altă lume. Tella văzu artiști îmbrăcați ca să semene cu tigri cu aripi de dragon, cai cu două cozi, șerpi cu blană de leu și lupi cu coarne de berbec, care mârâiau, ciupeau și uneori lingeau călcâiele invitaților. Erau câteva balcoane joase unde bărbați fără cămăși, cu aripi la fel de mari ca ale îngerilor și stele căzătoare împingeau cuplurile zâmbărețe înainte și înapoi pe leagăne uriașe, care atârnau din bolțile de spini și flori.

Tella îl auzi pe Dante pufnind lângă ea.

Poate își petrecuse un pic cam mult timp uitându-se la bărbații chipeși care semănau cu stelele căzute și cu îngerii, sperând inutil că unul ar fi putut să fie prietenul pe care îl căuta. Celelalte părți din ea voiau doar să asimileze totul. Ea visase la astfel de petreceri. Știa că nu avea timp de pierdut, dar își forță privirea să vadă fiecare centimetru strălucitor în timp ce degetele-i tânjeau să atingă, iar gura i se luptă să muște nu doar din mâncare, ci și din petrecere. Din aripile de dragon și râsetele nepăsătoare, din felul în care oamenii își agitau capetele și aruncau priviri variate, de la timide la lacome. Totul părea atât de nevinovat și de păcătos în același timp, iar Tella tânjea să experimenteze ispitele.

În capul scărilor sălii de bal, se întoarse ca să își ridice privirea la Dante, care ar fi putut fi umbra ei cu toate vârfurile ascuțite ale tatuajelor negre care-i ieșeau din costumul gri.

— De ce nu ești îmbrăcat ca un leopard cu aripi de fluture sau ca un inorog?

El schiță un zâmbet.

— Nici măcar Legend nu ar putea să mă oblige să mă îmbrac ca un inorog.

— Dar inorogii sunt magici, iar în plus, toate doamnele ar vrea să te mângâie.

De data aceasta, pufnitul lui Dante aducea mai mult a râset înfundat.

Tella nu se putu abține să nu zâmbească: poate că nu îl plăcea, dar îi plăcea că o considera amuzantă. Aprecia și faptul că nu se arăta interesat de toate doamnele care se uitau la el și păreau dispuse să-l mângâie, chiar dacă nu era îmbrăcat în inorog.

— Salutări! Jovan, una dintre cele mai prietenoase artiste ale lui Legend, coborî în fața Tellei și a lui Dante ca o marionetă. Panglici groase îi erau atașate de brațele și picioarele de un cafeniu-închis, ținându-i tălpile un pic deasupra solului în timp ce le mișca fericită, făcându-și clopoțeii argintii de pe încălțări să zornăie.

Jovan era primul chip pe care îl vedea lumea când intra la Caraval, dar, de fapt, făcea mai mult decât să întâmpine jucătorii. Deseori era o carte-indiciu umblătoare, deghizată într-un chip prietenos, ghidându-i pe invitați în direcția în care trebuiau să meargă. Dispoziția amabilă era o abilitate neprețuită, folosită și ca să-i asigure pe cei în pericol de a înnebuni că totul era doar un joc.

Spre deosebire de majoritatea artiștilor, Jovan nu era costumată ca o himeră, ci îmbrăcată ca Bufonul Nebun – altă Soartă din Cărțile Destinului.

O mască peticită, care se asorta cu partea dreaptă a mantiei, îi ascundea jumătate din chip în culorile strălucitoare ale curcubeului. Cealaltă parte a veșmintelor era complet neagră, întocmai ca gluga care îi acoperea jumătatea stângă a feței. O Soartă vioaie, Bufonul Nebun simboliza *fericirea menită să nu dureze mult timp.*

— Bine ați venit la Caraval, cel mai mare spectacol pe uscat sau pe mare. Înăuntru e posibil să întâlniți o Soartă sau să furați părticele din destin…

— Este în regulă, o întrerupse Tella. Chiar o plăcea pe Jovan. În timpul ultimului joc, ea o ajutase să se furișeze din camera din turn de mai multe ori, dar Tella nu avea nevoie să-i audă discursul. Pe cât de ispititor era Caravalul, nu prea avea rost să joace dacă înțelegerea Tellei cu prietenul ei nu se materializa; el era singura legătură solidă cu mama sa, iar a o salva pe Paloma era mai important decât orice

altceva. Deja am auzit asta. Poți să sari partea introductivă și să ne dai primul indiciu.

— Poate doar ți se pare. Jovan sună din clopoțeii de la pantofi. Această întâmpinare este un pic diferită de ultima oară. Ea își drese vocea înainte să recite restul din memorie.

Pe cât de fantastic poate părea Caravalul, următoarele cinci nopți sunt foarte reale.

Elantine ne-a invitat aici ca să salvăm Imperiul de cea mai mare frică a sa.

Timp de câteva secole, Sorțile au fost închise, dar acum vor să iasă și să se joace.

Dacă își recâștigă magia, lumea nu va mai fi la fel, dar ne poți ajuta să le oprim câștigând jocul.

Pentru a face asta, trebuie să fii isteț și să urmărești indiciile ca să găsești obiectul întunecat care le poate distruge pentru totdeauna.

Odată ce îl vei avea, Legend îți va oferi un premiu atât de rar încât nu îmi este permis să îl menționez.

Jovan lovi din picioare când termină, clopoțeii răsunând din nou când panglicile de pe brațe și picioare o ridicară în aer, tot mai sus în ceața înghețată care acoperea tavanul. În timp ce urcă, o carte roșie cu margini arse căzu de deasupra ca o pană arsă de fantomă.

Tella o luă: exact aceleași cuvinte pe care tocmai le rostise Jovan acopereau minuscula pagină.

— Asta e tot? Când a jucat Scarlett, am crezut că a semnat un contract cu sânge.

— Fiecare spectacol este diferit. Când a jucat sora ta, a trebuit să lucrăm ca să facem totul să pară mai periculos decât era, pentru că era doar un joc.

Tella pufni.

— Dacă încerci să-mi spui că de data asta e adevărat, nu mă vei păcăli. Deja am auzit tot discursul despre cum să nu te lași dus prea

mult de val.

— Dar l-ai auzit în seara asta? Vocea lui Dante se îngroșă când se apropie, atingându-i petalele de pe rochie cu degetele.

Tellei îi căzu privirea pe cartea de întâmpinare arsă din mâinile ei. Așa cum spusese Dante, nu conținea niciun avertisment cum că nu trebuia să te lași dus prea mult de val. De fapt, menționa opusul: „Pe cât de fantastic ar părea Caravalul, următoarele cinci nopți sunt foarte reale".

Tella nu credea și totuși, nu rezistă să-și ridice privirea la Dante și să-l întrebe:

— Dacă jocul este real, asta înseamnă că tot ce se întâmplă între noi este real?

— Va trebui să fii mai clară. El smulse o petală de pe fusta ei, frecând-o între degete când coborî scările fără ea.

Cu alte cuvinte, *nu.*

Nimic nu era real între ei, deoarece Caravalul nu era adevărat. Oamenilor le plăcea Caravalul pentru că era o fantezie care prindea viață; indiferent de cât de încurcat devenea jocul, în final, era doar un joc. Tella nu se putea lăsa dusă de val din cauza lui.

La capătul scărilor, Tella strânse din nou moneda și se uită prin mulțime după oricine ar fi putut să semene oarecum a infractor, sperând să-și găsească prietenul, deși o parte din ea începuse să se teamă că el deja plecase. Era trecut bine de miezul nopții, iar în ultima lui scrisoare o avertizase că nu avea să o aștepte.

Dar Tella nu era gata să renunțe. Privirea ei iscoditoare trecu pe lângă artiștii pe catalige, îmbrăcați cu blănuri albe și maro și oamenii decorați ca să semene cu niște lebede cu colți, care vâsleau cu umbrele întoarse cu buline, pe râuri pline cu flori care conduceau spre mijlocul sălii de bal.

— Nu cred că vrei să te îndrepți într-acolo.

Tella se întoarse și aproape se lovi de pieptul lui Dante. El era din nou chiar în spatele ei, mai mândru decât avea dreptul să o facă orice

băiat. Ea fu nevoită să-și întindă gâtul ca să îi urmărească privirea trecând dincolo de o femeie care se lupta cu un om-lup și un tânăr gentilom care-i azvârlea ceva unui semitigru frumos, până ce Dante se uită fix la o cușcă mare și argintie din colțul sălii de bal.

Tella înțepeni.

Ea zărise gratiile groase ale cuștii la intrare, dar nu își dăduse seama că dansatorii din ringul sălii de dans erau în interiorul ei. De departe, aduceau mai mult cu niște animale captive. Umerii îi tremurară. Nu era de mirare că Dante râsese mai devreme.

— Chiar nu glumeai când ai spus că urăști cuștile? întrebă Dante.

— Cui îi plac cuștile? Deși, din locul în care stătea Tella, părea că pentru jumătate din cei aflați la bal era ceva plăcut. Sunt proști, continuă ea. Așa e Caravalul – Legend ar putea să-i prindă pe toți înăuntru și să le spună că nu pot primi primul indiciu dacă o persoană nu este de acord să rămână pentru totdeauna captivă.

Spusele ei îl făcură să râdă din nou.

— Asta crezi că face Legend?

— El a încercat să mă țină închisă într-un balcon în timpul ultimului joc.

— Dar te-ai furișat afară. Dacă Legend chiar și-ar fi dorit să te țină prizonieră, nu ți-ar fi permis să te strecori.

— Poate că mă pricep foarte bine la asta.

— Sau poate doar crezi că o faci.

Dante îi atinse ușor ceafa, dar Tella își aminti cu exactitate cum îi simțise mâinile chiar înainte să îl părăsească în pădure în acea dimineață.

El o lăsase să plece. Se prefăcuse că nu îi păsa sau că observa, dar o găsise la scurt timp după aceea. O tachinase în legătură cu vorbele ei urâte și fusese destul de amabil să îi returneze moneda, necăjind-o și mai mult.

— Știi, spuse gânditoare Tella, dacă nu te-aș urî, probabil m-aș bucura de compania ta.

Dante nu mai afișă nicio urmă de zâmbet.

— Ar trebui să plecăm.

— Ce…

El o luă pe Tella de mână, mai repede și mai puternic decât o mai făcuse. Totul părea să se întâmple deodată, dându-i Tellei doar o clipă să-și dea seama că privirea lui nu mai era îndreptată asupra ei. Se uita mijit la ceva – sau la *cineva* – de lângă ea.

— Încerci să fugi cu logodnica mea?

Vorbele mai tărăgănate îi atinseră partea din spate a umerilor Tellei, la fel de reci și de lustruite ca o sabie proaspăt ascuțită.

„Moștenitorul lui Elantine.”

13

Poftim, *asta* e o surpriză interesantă. Amuzamentul sincer lumină o pereche de ochi albaștri-argintii, la fel de uimitori ca valurile sparte, umbriți de părul zburlit atât de auriu, încât ar fi putut fi transformat în monede.

— Tu ești. Tella rămase fără aer.

Băiatul din trăsura zburătoare – același tânăr nobil indolent, care amenințase să o arunce din trăsură și-și zvârlise mărul mâncat pe papucii ei – afișă un zâmbet vinovat.

— Poți să-mi spui Jacks.

Cu o mișcare mult mai elegantă decât oricare alta din seara precedentă, el îi luă mâna liberă ca să o sărute. Buzele lui înguste erau moi și reci, făcând-o pe Tella să simtă un nou fior traversându-i brațul când băiatul îi suflă pe piele.

— Nu credeam că ești destul de curajoasă să porți rochia.

— Nu-mi place să irosesc o rochie bună, spuse ea cu nerușinare, ca și când prezența lui nu ar fi tulburat-o. Moștenitorul lui Elantine nu trebuia să o găsească atât de repede. Nu trebuia să o găsească *deloc.* Și nu trebuia să fie băiatul nesăbuit din trăsură – care nu se potrivea cu imaginea pe care și-o făcuse despre el.

Moștenitorul – Jacks – păruse nemilos și departe de a fi leneș. Totuși, tânărul cu ochi injectați și păr zburlit parcă era întruchiparea nepăsării. Pantalonii albi lipiți de picioarele-i zvelte erau curați, dar mai degrabă ar fi purtat cizmele zgâriate într-un grajd, și nu la o petrecere. Nici măcar nu se deranjase să îmbrace un frac. Cravata de culoarea bronzului era legată greșit, strâmbă pe gulerul cămășii galbene care ar fi trebuit călcat.

Tella se întrebă dacă zvonurile răutăcioase erau false sau dacă Jacks urmărea să-și cultive intenționat o imagine indolentă. Părul auriu îi cădea peste un ochi, totuși își coborî privirea spre Tella cu toată încrederea unui împărat când spuse:

— Dansăm?

Dante își drese vocea și o trase mai aproape pe Tella.

Jacks strâmbă din buze, zâmbetul fiind mai mult feroce decât prietenos.

— Doar nu încerci să mă ții departe de logodnica mea, la propria-mi petrecere.

Prinsoarea lui Dante deveni mai puternică.

— De fapt…

— Nu îl băga în seamă, este gelos, interveni Tella înainte ca Dante să poată face vreun lucru nefericit de nobil, cum ar fi să mărturisească faptul că șarada era născocirea lui. Nu că Tella înțelegea de ce proteja persoana parțial responsabilă pentru această situație neplăcută. Sau de ce Dante avea nevoie de protecție. Poate că nu-și dorea decât să demonstreze că nu avea nevoie ca el să aibă grijă de ea.

Tella se eliberă din prinsoarea lui.

Dante își încleștă maxilarul atât de strâns încât îi auzi dinții scrâșnind, dar Tella nu îi mai aruncă nicio privire. Putea să se descurce și singură.

Ea întinse mâna.

Jacks își trecu un deget subțire peste zâmbetul sălbatic, fără să o ia de mână.

Apoi, îi cuprinse șoldurile. Calm, sinuos și puternic, brațul șerpui în jurul ei, trăgând-o scandalos de aproape de el.

Ea jură că Dante chiar mârâi de data asta, când Jacks o luă și intră în mulțimea de petrecăreți transpirați.

Câțiva invitați se întorseseră ca să se uite la Dante după ce el și Tella ajunseseră la petrecere, dar acum Tella jura că toți ochii îl urmăreau pe tânărul moștenitor nesăbuit care o ținea de talie foarte aproape cât o conduse pe lângă fântânile din care curgeau băuturi păcătoase și petrecăreții care flirtau cu artiștii costumați în vulpi cu cozi din bumbac și leoparzi pe jumătate umani.

— Sunt surprins că nu ai încercat să fugi, spuse el.

— De ce aș fi făcut-o?

— Deoarece, îi șopti el în păr, rostind fiecare cuvânt la fel de încet și plictisitor ca mângâierile lente ale degetelor lui pe partea inferioară a spatelui ei, nu cred că ți-am lăsat o impresie prea bună la prima noastră întâlnire, iar între timp presupun că ai auzit că se zvonește că sunt un nebun lipsit de suflet, care ar face orice să obțină coroana.

— Spui că nu e adevărat?

— Dacă ar fi fost adevărat, ai fi fost deja moartă.

Nu își îndepărtă buzele de părul ei. Pentru cei pe lângă care treceau, probabil părea că era cu adevărat îndrăgostit, gestul fiind aproape nepotrivit, ca și când ar fi încercat să stârnească alte zvonuri. Tella nu știa la ce se așteptase să se întâmple când ar fi găsit-o moștenitorul, dar cu siguranță nu la asta.

— Dacă sunt un criminal, șopti el, chiar crezi că te-aș fi lăsat să trăiești după ce am auzit că ai pretins că ești logodnica mea, ca să intri în palat?

— Dacă prin toate astea îmi spui că nu ai de gând să te răzbuni pentru o minciunică, atunci ar trebui să ne despărțim. De fapt, am venit să mă întâlnesc cu altcineva.

Tella simți buzele reci ale lui Jacks mișcându-se mai jos, strângându-se pe părul ei.

— Sunt dezamăgit, Donatella. Credeam că eu sunt *prietenul* tău. Dar nu numai că ai întârziat, acum încerci să scapi de mine. Tonul lui indolent deveni tăios și ceva îngrozitor se răsuci în stomacul Tellei. Din cauză că nu ai cum să mă plătești? Jacks își coborî privirea spre ea cu un zâmbet atât de tulburător încât ar fi putut face un înger să plângă.

„Pe toți păcătoșii din iad."

Tella se chinui să respire în timp ce toate planurile și speranțele ei începură să se năruie.

Jacks nu putea fi prietenul ei. Era imposibil să-i fi scris moștenitorului tronului Meridian mai mult de un an.

Ea se clătină, dar Jacks o strânse mai puternic, împiedicând-o să cadă și ținând-o mult prea aproape cât continuară să treacă printre petrecăreți. Trebuia să fie o greșeală. Prietenul Tellei trebuia să fie un infractor modest care lucra în secret, nu moștenitorul imprevizibil și criminal care, după tonul vocii, nu părea dornic să îi ierte eșecul.

Tella încercă să se retragă.

Jacks o ținu strâns, degetele-i agile fiind mai puternice decât păreau.

— De ce mă tot dezamăgești? Când o conduse mai aproape de cușca imensă din mijlocul sălii de bal, o ținu ca și când chiar ar fi fost logodnica lui. Tella sesiză ironia. Ea îl contactase ca să o ajute să scape de închisoarea în care îi transformase viața tatăl ei, iar acum Jacks o conducea spre un nou rând de gratii.

Petale albastre speriate i se desprinseră de pe fustă. Inima care îi bătea cu putere îi spunea că trebuia să fugă cât mai curând posibil. Dar, dacă ar fi fugit, nu ar fi știut la cine altcineva să apeleze ca să o ajute să-și găsească și să-și salveze mama. Tella începea să dispere. Bătăile inimii sale înecau toată muzica petrecerii. Nu auzea decât sângele care îi vuia prin urechi.

Dar încă mai avea speranțe.

Poate că Jacks era urmașul la tron, destinat să moștenească mai multă avere și putere decât putea Tella să-și imagineze, dar, cu toate privilegiile și legăturile care veneau odată cu moștenirea, părea că anumite lucruri – cum ar fi adevăratul nume al lui Legend – nu îi erau la îndemână sau nu ar fi ajutat-o pe Tella de la bun început. Nu trebuia decât să-l convingă de faptul că îi mai era utilă.

Tella expiră profund, îl luă de o mână și profită de uimirea lui ca să îl tragă în spatele unei fântâni cu trei niveluri din care curgea un lichid roșu care mirosea a vin. Din exterior, probabil părea că abia așteptau să se pipăie. Înăuntru, Tella simțea că mergea pe o funie care se deșira.

— Îmi pare rău, spuse ea de îndată ce rămaseră singuri și se uită oriunde în altă parte, numai la el nu. Oricât și-ar fi dorit să spună că se prefăcea, acesta era unul dintre momentele în care era cu adevărat speriată. Nu am vrut să intru în panică după ce am aflat cine ești. Sunt atât de recunoscătoare pentru tot ce ai făcut; ultimul lucru pe care mi-l doream era să te dezamăgesc.

Ea înghiți și îl privi cu ochi mari și rugători. Dacă o înțelegea, nu se vedea. Erau furtuni de gheață mai calde decât felul în care o privea el.

— Te caut de când am sosit, continuă Tella. Nu am numele lui Legend, dar îl pot obține până la sfârșitul acestei săptămâni…

Cuvinte turmentate se auziră în jurul lor, întrerupând-o pe Tella când alt cuplu veni spre fântâna lângă care stăteau ei.

Într-o clipă, Tella se trezi cu spatele presat de marginile incomode ale unui stâlp din apropiere, iar Jacks era lipit de ea – un spectacol pentru compania nedorită.

Tella închise ochii.

Jacks își plecă gura spre gâtul ei, buzele reci plutind deasupra pielii ei în timp ce îi șopti:

— Am mai auzit promisiuni ca a ta, dar mereu sunt minciuni.

— Jur că spun adevărul, șopti ea.

— Nu sunt sigur că te cred și nu mai vreau să aflu numele lui Legend. Ea îi simți din nou răsuflarea când Jacks își mișcă buzele reci, plutind deasupra bărbiei ei fără să-i atingă pielea.

Tella deschise ochii și inspiră brusc.

Privirea lui era lacomă. Ea știa că pur și simplu jucau un rol pentru cuplul care trecea pe acolo, totuși își imagină că Jacks deschise gura suficient cât să o muște, la fel cum își înfipsese dinții în mărul alb din seara precedentă.

Apoi, la fel de repede cum o lipise cu spatele de stâlp, el se retrase. Cuplul care apăruse lângă ei plecase în altă parte.

Jacks o țintui cu privirea, mijind ochii într-un fel care ar fi putut să exprime în egală măsură indignarea sau amuzamentul din cauza

neliniștii ei tot mai mari.

— Îmi place de tine, Donatella, deci îți mai dau o șansă. Dar, de vreme ce nu ai reușit să-mi aduci informația pe care ți-am cerut-o, va trebui să schimb condițiile înțelegerii noastre. Dacă vei reuși să îndeplinești ambele sarcini, abia atunci mă voi gândi să te reunesc cu mama ta.

— Deci știi unde este?

Jacks își umflă nările.

— Îndrăznești să mă iei la întrebări când ești singura care nu și-a respectat promisiunile? Dacă mi-ai fi spus numele lui Legend, te-ai fi uitat acum la ea. În schimb, te voi lăsa până la finalul cântecului să iei o hotărâre.

Muzica amuți – în afară de nota unui violoncel care ar fi putut să se oprească oricând.

— Spune-mi ce vrei, zise Tella.

Lui Jacks îi zvâcni ușor colțul gurii.

— Acum îmi trebuie două lucruri de la tine, în foc de unul. Am depus foarte mult efort să devin moștenitorul lui Elantine, dar zvonul că sunt logodit cu tine mi-a pus poziția în pericol. Deja s-a răspândit prin regat. Dacă se va dovedi că este o minciună, oamenii se vor aștepta să te ucid, având în vedere reputația mea. Dacă nu o voi face, voi fi considerat slab, iar apoi eu voi fi cel ucis.

— Ce îmi propui?

— Conform tuturor șoaptelor din palat, ți-am propus deja.

— Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine?

El râse.

— Nu. Dar pentru o clipă, Tella jură că Jacks își înclină capul ca și când s-ar fi gândit la ea. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Trebuie doar să pretind că ești logodnica mea până la finalul Caravalului. După terminarea Caravalului, putem spune că logodna noastră a făcut parte din joc și să o anulăm fără niciun prejudiciu.

Ar fi trebuit să accepte cu ușurință. Tella mai pretinsese că era logodită. Totuși, târgul acesta i se părea în neregulă. I se părea că făcea un târg cu unul dintre artiștii lui Legend. Era imposibil să fie la fel de simplu pe cât făcea Jacks să pară. Îi ascundea ceva.

— Ce mai vrei? întrebă ea.

— Mai întâi trebuie să mă asigur că poți să o faci. Dacă poți convinge pe toată lumea de la bal că suntem cu adevărat îndrăgostiți, atunci îți voi spune care este al doilea lucru pe care îl vreau.

Jacks o luă de mână pe Tella, mănușile lui moi din piele apăsându-i ferm pielea goală.

— Este timpul să vedem cât de bine știi să joci teatru.

El își afișă șarmul copilăresc, complet nepăsător, cu gropițe în obraji. Dar Tella nu putea uita cât de repede era în stare să treacă de la nepăsare la cruzime când o trase din firida ascunsă spre cușca în care toată lumea dansa.

Alte petale albastre fragile îi căzură de pe rochie.

Tella inspiră ca să își adune puterile. Nu știa ce ar fi făcut dacă ar fi dat greș și nu era prea sigură ce ar fi trebuit să facă pentru a reuși să-i convingă pe toți de la bal că erau îndrăgostiți.

Gratiile groase ale cuștii miroseau a metal și a ambiție regală. Aerul era aproape prea dens ca să respire, înăbușitor din cauza căldurii corpurilor, a parfumului și a șoaptelor seducătoare. Jacks își încordă degetele când ei intrară. Pentru scurt timp, Tella își imagină că nici lui nu îi plăceau cuștile, dar, în mod sigur, el încerca să o împiedice să fugă.

În cușcă erau înghesuiți și mai mulți dansatori decât își dăduse ea seama. Doamne trecute cu vederea și cuplurile rare stăteau rezemate de pernele din satin ridicate și împrăștiate pe margini, în timp ce fuste colorate și costume se învârteau pe ringul de dans din marmură verde ca și când ar fi fost niște flori purtate de briză.

Tella zări câteva chipuri cunoscute.

Prima dată îl văzu pe Caspar, care jucase rolul lui Legend în ultimul joc, cât și rolul logodnicului ei. Îmbrăcat cu un costum maro-roșcat, care îl făcea să semene cu o vulpe, părea să-i șoptească secrete unui alt tânăr frumos, care probabil nu știa că era un actor. Chiar dincolo de el, tolănit pe o pernă, Nigel speria nobilii și, în același timp, îi făcea să roșească atunci când își contura sârma ghimpată tatuată în jurul buzelor.

Apoi, îl văzu pe Armando. O curteană politicoasă într-o rochie stacojie îi atingea haina albă cu unghiile-i roșii. Dar, în loc să se bucure de atenția ei, Armando o fixa cu privirea pe Tella. Cușca se încălzi cât o urmări cu ochii lui de culoarea smaraldului, nu batjocoritor așa cum o privise mai devreme. Se arăta interesat de ea, ca și când ar fi fost primul spectacol al serii.

Iar el nu era singurul care se holba.

Jacks nu mai era centrul atenției. Tella jura că toate privirile intrigate și ochii fardați se îndreptaseră spre ea. Tellei îi plăcea atenția, dar acum se îndoia că examinarea minuțioasă, care făcu deodată cușca sufocantă să pară mică, o mai bucura. Lumina din interior nu mai avea culoarea festivă a whisky-ului, ci nuanța palidă a prunei coapte. Ea simți cum mai ales femeile îi judecau buclele proaspăt răvășite și rochia aproape fără spate în timp ce-și șopteau cuvinte pe care Tella nu avea nevoie să le audă ca să și le imagineze. Puține lucruri erau atât de grobiene ca doamnele critice.

Trei fete de vârsta ei, toate emanând gelozie, chiar încercară să îi pună piedică atunci când trecu pe lângă ele.

— Relaxează-te, șopti Jacks. Nu vom convinge pe nimeni că suntem logodiți dacă te tot uiți împrejur ca și când abia ai aștepta să evadezi.

— Suntem într-o cușcă. Tella își înclină capul spre barele groase de deasupra, unde candelabrele din fier, pline de plante agățătoare albastre și albe, se legănau înainte și înapoi ca și când și acestea și-ar fi dorit să fugă.

— Nu te uita la cușcă. Întoarce-ți spre mine ochii frumoși. Jacks o apucă pe Tella de bărbie cu degetele reci, în ciuda mănușilor. În jurul lor, cuvintele șoptite și conversațiile aprinse se amestecau cu sunetele mai blânde ale băuturii care curgea, cu râsetele înăbușite și vuietul animalic. Dar când Jacks vorbi a doua oară, Tella îi auzi doar sunetul melodic al vocii când îi șopti: Știu că nu doar cușca te sperie, dragă.

— Ai prea multă încredere în tine.

— Serios?

Mâna de pe bărbia ei îi coborî spre gât, pielea moale oprindu-se în locul în care i se simțea pulsul. Din nefericire, atingerea lentă și delicată a mănușilor lui îi făcu inima fricoasă să bată mai repede.

— Relaxează-te, repetă el. Singurul lucru la care ar trebui să te gândești este că ești mai dezirabilă decât oricine altcineva din camera asta. Fiecare persoană de aici își dorește să fie în locul tău.

— Acum cu siguranță ai prea multă încredere în tine.

Râsul lui fu surprinzător de dezarmant.

— Atunci, spune-ți că toată lumea ar vrea să fie în locul meu, dansând cu tine. Cu un zâmbet pe care trebuie să-l fi furat de la diavol, Jacks îi cuprinse șoldurile Tellei cu un braț și o trase pe ringul de dans.

Pentru cineva care păruse îngrijorat de reputația lui, Tella fu surprinsă de cât de bine pretindea că nu îi păsa de ce credea lumea. Un alt dans se desfășură acum, iar el trecu direct printre toate celelalte perechi. Era necuviincios și totuși mult mai priceput decât oricine altcineva cu care dansase vreodată.

Fiecare mișcare a lui Jacks era grațios de nepăsătoare, potrivindu-se cu ritmul muzical al cuvintelor lui când îi șopti la ureche:

— Cheia unei astfel de șarade este să uiți că te prefaci. Invită minciuna să își joace rolul până ce te obișnuiești atât de mult încât pare adevăr. Nu îți spune că pretindem a fi logodiți, spune-ți că te iubesc. Că te doresc mai mult decât pe oricare alta. El se apropie și își

trecu o mână pe ceafa ei, jucându-se cu panglica din jurul gâtului fetei. Dacă te poți convinge că este adevărat, poți convinge pe oricine.

El o învârti din nou pe ring în timp ce panglici groase de culoare roșie alunecară răsucindu-se din partea de sus a cuștii. De fiecare dintre acestea se agățau acrobați îmbrăcați în pene care aruncau mâini de praf strălucitor de stele, acoperind lumea cu o falsă magie, în timp ce Tella și Jacks continuară să se rotească până ce totul se amestecă într-o ceață aurie, petale de flori și degete împletindu-se prin păr. Iar pentru o clipă, Tella își cufundă imaginația în fantezia prefăcută descrisă de Jacks.

Ea își aminti de prima lor întâlnire. I se păruse obraznic și nepăsător și totuși tulburător de frumos. Dacă nu ar fi fost o bestie, poate că s-ar fi întrebat dacă avea gustul mărului pe care îl tot mușca sau al unui alt lucru, mai periculos. Apoi, de dragul șaradei lor, își imagină că el simțise aceeași atracție și că, din clipa în care Jacks o văzuse în acea trăsură, își dăduse seama că o dorea mai mult decât își dorise pe altcineva în viața lui.

Dansul acesta nu avea legătură cu faptul că nu voia să-și piardă reputația de criminal ca să-și poată păstra tronul; voia să o cucerească.

Era motivul pentru care îi dăruise o rochie atât de minunată.

Motivul pentru care dansa acum cu ea.

Tella pretinse că dragostea era un loc pe care voia să-l viziteze și încercă un zâmbet cochet.

Jacks o uimi cu un rânjet strâmb.

— Știu că poți s-o faci.

El își apropie buzele de urechea ei și îi sărută vârful cu blândețea unei șoapte. Pieptul îi vibră când își coborî buzele și o sărută din nou cu mai multă plăcere, gura zăbovindu-i la colțul delicat al maxilarului ei. Pe spatele lui, Tella strânse din degete.

Ritmul muzicii din jurul lor se intensifică, viorile dansând cu harpele și violoncelele într-o rapsodie decadentă și desfrânată,

amenințând să o ducă într-un alt timp și spațiu.

Toți cei din cușcă încă îi urmăreau învârtindu-se cu un interes fascinat. Sala de bal mișuna de ochi avizi și guri zâmbind disprețuitor când buzele lui Jacks continuară să danseze pe gâtul Tellei la fel cum pașii le valsau pe ring.

— Poate că ar trebui să le oferim un real motiv de bârfă. Dosul palmei lui îi atinse umărul, atrăgându-i atenția în spatele lui. Asta dacă nu cumva încă te mai înspăimânt.

Tella îi zâmbi frenetic, chiar dacă inima îi sări din piept. Ea avea nevoie ca el să știe că putea să o facă.

— Nu m-ai înspăimântat niciodată.

— Vrei să mi-o dovedești? Jacks îi fixă buzele cu privirea scânteietoare.

„Mă provoacă."

Sângele din venele Tellei se înfierbântă și mai mult.

De obicei, Tella nu gândea înainte să sărute un tânăr. Într-o clipă, se trezi cu buzele lui pe ale ei, sau ale ei peste ale lui, urmate de limbile ce-și căutau intrarea în timp ce Jacks o pipăia. Dar ea nu presupunea că așa ar fi fost un sărut cu Jacks. Avea sentimentul că mâinile lui pricepute știau exact ce să facă, unde să o atingă și cât de tare să apese. Iar buzele lui erau jucăușe acum, dar nu știa dacă aveau să fie blânde cu gura ei sau un pic dure, iar pulsul i se mări când se gândi la ambele variante.

Jacks îi cuprinse mijlocul și o învârti din nou.

— Ajută-mă să-i convingem, șopti el.

„Este doar un sărut."

Iar ea fu brusc curioasă. Într-o zi, urma să fie împărat și voia să o sărute pe Tella când cei mai importanți oameni ai imperiului îi urmăreau.

Ea ridică mâna spre gâtul lui. Pielea lui Jacks părea mai rece, tremurând sub degetele ei. În mod clar, Jacks nu era atât de calm pe cât părea.

— Se pare că tu ești cel neliniștit acum, îl tachină Tella.

— Mă întreb doar dacă îți vei schimba părerea despre mine după asta. Apoi, o sărută apăsat. Gustul lui era al coșmarurilor violente și al viselor furate, al aripilor îngerilor căzuți și al sticlelor cu lumină proaspătă de lună. Tella poate gemuse când își strecură limba printre buzele ei și îi exploră gura.

Fiecare centimetru al lui se lipi de orice rotunjime a ei. El își împleti degetele și o trase de bucle. Mâinile ei rătăciră pe sub tivul cămășii lui, descoperindu-i mușchii fermi ai spatelui. Așa se sărutau oamenii în spatele ușilor încuiate și pe alei întunecate, nu pe ringurile de dans luminate, unde toată lumea din imperiu putea să îi vadă. Totuși, lui Jacks nu părea să-i pese.

Degetele lui găsiră panglica de la gâtul ei și alunecară sub aceasta, strivindu-i buzele mai aproape de ale lui. El nu o gusta, o devora, ca și când tocmai ar fi găsit un lucru pe care îl crezuse pierdut. Apoi mâinile îi alunecau pe sub șiragurile de bijuterii care-i traversau spatele gol; probabil că își scosese mănușile deoarece degetele îi erau reci și îndrăznețe pe pielea ei încălzită, apucând-o, revendicând-o și făcând-o să se întrebe dacă, la urma urmei, asta era o șaradă.

Ea scânci.

El gemu.

Era genul de sărut în care ea ar fi putut trăi. Genul de sărut pentru care merita să moară.

Pe toți zeii.

„Un sărut pentru care merita să mori…” Doar o singură persoană din istoria imperiului o sărutase vreodată ca…

Jacks o mușcă, dinții ascuțiți sfredelindu-i buza destul de puternic încât sângele cald să curgă.

Tella se retrase brusc, împingându-i pieptul cu mâna. Nu îi simțea bătăile inimii.

Pe toți sfinții. Ce făcuse?

În fața ei, Jacks parcă strălucea. Pielea îi fusese palidă, dar acum, sclipitoare, părea din altă lume.

Panglica pe care o avea cândva legată la gât se legăna din degetele lui subțiri ca un fel de premiu și picătura de sânge pe care i-o provocase mușcătura îi păta colțul gurii lui înguste.

Tellei avea să i se facă rău.

— Ce mi-ai făcut? șopti ea.

Jacks respira aproape la fel de rapid ca și ea, iar ochii îi deveniseră febrili, dar vocea lui fu din nou indolentă, aproape lipsită de pasiune când spuse:

— Nu face o scenă chiar acum, iubito.

— Cred că este prea târziu pentru asta. Ea voia să-i spună pe nume, *Prințul Inimilor,* dar nu era pregătită să rostească vorbele cu voce tare.

De această dată, gropițele din obraji îi reapărură cu șiretenie, ca și când ar fi știut exact la ce se gândea ea.

Tella aștepta.

Aștepta ca Jacks să-i spună că se înșela. Aștepta să o asigure că sărutul său nu avea să o ucidă. Aștepta să-i spună că nu ar fi trebuit să aibă prea multă încredere în povești vechi. Aștepta să o tachineze pentru că era atât de credulă și pentru că îl crezuse Soarta de mult pierdută, care se întorsese. Aștepta să-i spună că nu era Prințul Inimilor.

În schimb, el își linse sângele din colțul gurii.

— Ar fi trebuit să-mi spui numele lui Legend.

14

Pentru o clipă toată lumea încetă să respire. Toate persoanele din apropierea ringului de dans încetaseră să se miște, chipurile lor fascinate înghețând în stări exagerate de șoc la spectacolul Tellei și al lui Jacks. Pentru o clipă, Tella auzi doar sclipiciul din sticlă zornăind ușor în căderea spre podea.

Prințul Inimilor – Soarta celebră pentru săruturile fatale, care îi bântuise și visele, și coșmarurile și o blestemase la dragoste neîmpărtășită după ce-i trăsese cartea din Pachetul Destinului – nu era doar o legendă. El era adevărat și stătea chiar în fața Tellei. Pielea-i palidă strălucea atât de nefiresc încât, dacă întreaga sală de bal nu ar fi înghețat, ea își imagină că toți îl văzuseră exact așa cum era.

El nu era pe deplin uman – sau chiar deloc. Era magic, diferit, ceva greșit. O Soartă.

Iar ea îl sărutase.

— Nu mă așteptam să pari atât de surprinsă. Moneda pe care ți-am trimis-o era un indiciu destul de evident. Jacks se întinse spre ea și îi netezi cu grijă una dintre bucle, mâinile fiindu-i mult mai blânde decât în urmă cu câteva clipe. Ea voia să se înfurie, să țipe, să îi lovească gura înroșită, dar părea că o vrăjise, împreună cu toată sala de bal.

— Ce ai făcut cu toată lumea? șopti ea.

— Le-am oprit inimile. Este ca o pauză. Nu va dura mult timp, spre deosebire de ceea ce i-am făcut inimii tale. Maxilarul îi zvâcni când își îndreptă privirea rece spre pieptul ei.

Tella inspiră superficial, deoarece părea că doar atât putea să facă. În timpul dansului, inima îi bătuse cu putere, venele i se încălziseră, iar pulsul îi crescuse. Dar acum își simțea inima chinuindu-se, bătând prea încet, un ecou slab a ce ar fi trebuit să fie.

— Voi muri?

— Încă nu.

Tellei i se înmuiară genunchii.

Jacks străluci mai puternic.

— Va fi atât de amuzant că aproape urăsc să-ți spun că te mai poți salva.

— Cum?

— Adu-mi cel de-al doilea lucru pe care mi-l doresc.

— Care este acela? spuse Tella scrâșnind din dinți.

Jacks termină să-i netezească părul cu degetele lungi, iar ochii lui îi întâlniră din nou privirea. Înainte, ochii lui erau albaștri-argintii, dar acum străluceau doar argintiu, licărind cu o plăcere tot mai mare în timp ce groaza ei escalada.

— Îl vreau pe Legend omul, nu doar identitatea lui. Vreau să câștigi jocul, iar apoi să mi-l dai pe el.

Înainte ca Tella să poată reacționa, clipa se spulberă, iar sala de bal fu inundată din nou de sunete. Ea jura că nu mai văzuse niciodată atât de multe șoapte intenționat de stridente, acoperite de zâmbete artificiale, când petrecăreții se prefăcură a nu fi scandalizați de spectacolul lui Jacks și al Tellei. Deși o persoană nu părea să ascundă ce simțea. *Dante.*

Măruntaiele deja încâlcite ale Tellei se răsuciră și mai mult.

Dante stătea nonșalant cu un cot sprijinit pe o bară groasă din metal din apropierea intrării în cușcă, dar avea fălcile încleștate, privirea mijită și linia batjocoritoare a buzelor îi spunea Tellei că era departe de a fi calm. Părea furios.

Reacția lui nu ar fi trebuit s-o enerveze, iar sărutul ei nu ar fi trebuit să-l enerveze, având în vedere că Dante era parțial responsabil pentru această încurcătură. În afară de cazul în care juca teatru, ceea ce avea mai mult sens. Probabil că a pretinde că-i păsa de ea era unul dintre rolurile primite pentru Caraval.

Privirea lui Jacks o urmări pe a Tellei și deveni tăioasă.

— Presupun că te mai crede a lui. Pielea palidă a lui Jacks străluci mai puternic când își trecu un deget pe sub bărbie, părând că

născocea o idee cu adevărat îngrozitoare.

— Asta nu are nimic de-a face cu el. Dante este unul dintre artiștii lui Legend, șopti Tella. Joacă doar un rol. Nici măcar nu mă *place.*

— Nu așa pare de aici. Jacks își lipi buzele reci de fruntea ei, simulând un sărut când spuse: Nu acord o a doua șansă, dar ție ți-o dau. Nu mințeam când am spus că vreau ca șarada asta să fie convingătoare. Dacă cineva descoperă că logodna este o minciună sau dacă află adevărul despre mine sau înțelegerea noastră, consecințele vor fi grave. Ia-l ca exemplu pe prietenul tău tatuat de acolo. Jacks își întoarse din nou privirea spre Dante. Ai spus că este unul dintre artiștii lui Legend, deci nu îl pot ucide săptămâna asta. Dar dacă el descoperă adevărul, aș putea să-l ucid cu ușurință după terminarea jocului.

— Nu! obiectă Tella, tocmai când Jacks își ridică vocea acoperind-o pe a ei ca să anunțe:

— De vreme ce se pare că momentan am captat atenția tuturor, probabil că acum ar fi momentul potrivit să împărtășesc o veste excelentă.

Ca și când petrecăreții ar fi fost niște marionete sau o parte dintr-un dans orchestrat, toate capetele coafate se înclinară spre el.

— Mulți dintre voi știți că fosta mea logodnică, Alessandra, a murit la sfârșitul anului trecut. Moartea ei a fost o mare pierdere pentru imperiu, una din care nu am crezut că îmi voi reveni. Dar după cum vedeți, mi-am găsit pe altcineva, pe o tânără pe care sper că o veți adora la fel de mult ca mine. Faceți cunoștință cu noua mea logodnică, Donatella.

Sala se umplu cu aplauze și alți nori de praf de stele când artiștii de deasupra aruncară confetti din hârtie strălucitoare peste oamenii care se agitau dedesubt.

Pentru Tella, totul părea cenușă.

Nici măcar propriul zâmbet nu-i păruse atât de greșit când își forță buzele să se arcuiască pentru mulțime.

— Te urăsc, șopti ea.

— Am fost nedrept? murmură Jacks. Ți-am dat ce ai cerut, acum vreau ce mi se datorează.

— O, uite, strigă cineva. Stelele căzătoare! Iată primul indiciu.

Sala de bal explodă din nou în haos. Unele dintre stelele căzătoare erau indicii, dar părea că altele nu conțineau decât praf strălucitor, care umplea cușca cu nori fantastic de strălucitori când erau atinse de petrecărești.

Jocurile Caravalului începuseră cu adevărat. În timp ce toată lumea din jurul ei se întindea spre stelele căzătoare, Tella se gândi la toate ocaziile în care ea și Scarlett visaseră la Caraval, la Legend. Acum, Tella trebuia să câștige jocul sau nu avea să mai viseze vreodată. Și se îndoia că sora ei ar mai fi făcut-o. Tella îi promisese lui Scarlett că avea să fie atentă, dar deja o dezamăgise.

Marginea gurii otrăvite a lui Jacks zvâcni.

— Ar trebui să iei un indiciu, iubito.

— Nu-mi spune…

— Ai grijă, dragă. Rapid ca un șarpe, apăsă cu două degete buzele rănite ale Tellei. Nu vrei să strici înșelătoria frumoasă pe care tocmai am creat-o. Acum, spuse el dulce, sărută-mi degetele pentru toți cei care privesc.

În schimb, Tella le mușcă. Aveau gust de gheață și dorințe neîmplinite.

Ea se aștepta ca el să se retragă, ca fața tăioasă să roșească și să-i vorbească urât și furios. Dar Jacks doar își lăsă degetele reci în gura Tellei, apăsându-le de dinții și limba ei. Stomacul i se îngreună, ca și când ceva pur malefic licări în ochii lui nepământeni.

— Te voi lăsa să scapi pentru moment, dar e ultima mea indulgență. El își trecu degetele peste locul în care îi mușcase buza, înainte să și le scoată din gura ei. Dacă nu câștigi Caravalul și nu mi-l aduci pe Legend înainte de Ziua lui Elantine, vei afla cât de mortale sunt cu adevărat săruturile mele.

Până în acea noapte blestemată, Tellei îi plăcuse sclipiciul. Când era mică, fura deseori sticluțe cu sclipici din magazine, imaginându-și că una ar fi putut să conțină praf adevărat de stele, plin de magie capabilă să îi îndeplinească dorințele sau să transforme murdăria în diamante. Dar nicio sticlă nu fusese fermecată și nici sclipiciul de la bal nu era praf adevărat de stele, ci doar sticlă pulverizată. Când clopotele bătură ora trei dimineața și ea urcă în caleașca zburătoare împreună cu Jacks, aceasta nici măcar nu străluci; se agăța ca un parazit de brațele ei și de părțile rochiei unde, cândva, fuseseră florile.

Ar fi trebuit să-mi spui numele lui Legend.

Jacks nu îi spusese niciun cuvânt de când ieșiseră din castelul lui mizerabil. El se tolăni în fața ei, din nou ca un nobil indolent, dezlegându-și cravata de culoarea bronzului ca și când tocmai ar fi terminat o serie de sarcini obositoare: *să participe la bal, să danseze, să o blesteme pe Tella cu buzele lui criminale.*

— Înțeleg că acum ți-e frică de mine, spuse el tărăgănat.

— Confunzi scârba cu frica. Ești un monstru dezgustător. Iar ea avusese încredere în el. M-ai păcălit.

— Ai fi preferat ca sărutul să te ucidă pe loc?

— Da.

Jacks strâmbă din buze, deși nicio urmă de tristețe nu i se citi în ochi. Probabil că nu putea să simtă tristețea, la fel cum spusese că era incapabil să iubească.

…inima lui încetase să bată de mult. Doar o singură persoană o putea face să bată din nou: adevărata lui dragoste. Se spune că sărutul lui fusese mortal tuturor, exceptând-o pe ea – singura lui slăbiciune.

O, cât își dorea Tella să fi fost slăbiciunea lui. I-ar fi plăcut să-l distrugă.

Tella își imagina deseori că știa ce credea lumea când o vedea. O privire la buclele-i blonde, la zâmbetul fecioresc și la rochiile

frumoase, pe lângă faptul că îi plăcea să se distreze, și oamenii o ignorau ca pe o fată prostuță. Poate că Tella era în multe feluri, dar era departe de a fi prostuță sau inutilă sau oricum le mai plăcea oamenilor să eticheteze o persoană pentru că era tânără și femeie. Tellei îi plăcea să creadă că acesta era locul din care izvora o mare parte din puterea ei.

Ea era îndrăzneață. Era curajoasă. Era șireată. Și avea să fie triumfătoare – indiferent de preț.

— Dacă mi-ai fi făcut rost de numele lui Legend, spuse Jacks, situația ar fi fost alta.

— Dacă e adevărat, de ce-ți dorești acum mai mult decât numele lui?

— De ce să ne oprim doar la un nume, când poți să câștigi jocul și să mi-l dai pe Legend? Tonul lui Jacks era indiferent, la fel de nepăsător ca poziția de leneș. Dar Tella credea că dorința lui implica mai multe. Voia să insiste, dar se îndoia că i-ar fi spus exact ce voia de la Legend. Și mai erau și alte întrebări de răspunsul cărora Tella avea mai multă nevoie.

Ea se rezemă de scaun, imitând postura trufașă a lui Jacks.

— De unde știu că este ceva real în toate astea? De unde știu că nu interpretezi doar un rol în jocul lui Legend?

— Vrei o dovadă că sunt o Soartă și că sărutul chiar poate să te ucidă? Amuzamentul îi lumină ochii lui Jacks; la urma urmei, părea în stare să aibă emoții, deoarece ideea de a demonstra cât de mortal era parcă îl agita un pic prea mult.

— Mă lipsesc de asta, spuse Tella.

Nu credea că Jacks făcea parte din jocul lui Legend. Pentru sărutul lui nu meritase să moară, deși dacă Tella nu ar fi murit niciodată cu adevărat, ar fi crezut opusul. Săruturile erau menite să fie momente de plăcere temporare, scurte, dar splendide. Iar Tella l-ar fi putut săruta pe Jacks o veșnicie. Nu doar datorită felului în care îi frământase buzele cu ale lui, ci a dorinței din spatele lor, a modului în

care Jacks o făcuse pe Tella să se simtă ca și când ar fi fost singura persoană de pe pământ în căutarea căreia își petrecuse toată viața. În acel moment, ea reuși să uite că fusese părăsită de mama ei și că suferise în mod repetat din cauza tatălui, deoarece Jacks o făcuse să simtă că ar fi îmbrățișat-o la nesfârșit. Ar fi putut fi cea mai convingătoare minciună pe care o auzise vreodată.

Apoi îl văzuse strălucind, iar Tella știuse. Încă nu înțelegea cum nimeni altcineva de la bal nu păruse să observe. Chiar și acum, când o parte din strălucire se estompase, Jacks încă părea pe deplin neomenesc și teribil de frumos. Capabil să ucidă doar cu o apăsare a buzelor.

Îi părea ireal să creadă că era o Soartă. Ea se întrebă de cât timp se întorsese pe pământ și dacă și alte Sorți se întorseseră. Dar nu știa câte minute i-ar mai fi făcut pe plac, iar ea avea nevoie de răspunsuri la celelalte întrebări.

— Vreau să știu numele adevărat al mamei mele, spuse ea, și dovada că știi unde este și că mă vei duce la ea după ce se termină toate astea. Doar așa voi crede că totul este real.

Jacks își răsuci unul din butonii în formă de lacrimă – sau reprezenta o picătură de sânge?

— Cred că știi că este real, dar îți voi face pe plac.

Trăsura coborî când Jacks băgă mâna în buzunar și scoase o carte pătrată nouă.

Chiar și în lumina slabă din caleașcă, desenul era inconfundabil, de o nuanță atât de închisă de gri că era aproape neagră, cu mici urme de picățele aurii care licăreau în lumină și fire spiralate roșii-violete gravate, care încă o făceau pe Tella să se gândească la flori umede, sânge de vrăjitoare și magie.

Pielea de pe brațele Tellei se făcu de găină.

Era una dintre cărțile din Pachetul Destinului. Tella văzuse alte pachete de-a lungul anilor, dar niciunul nu era ca imaginile

strălucitoare și aproape magice de pe pachetul de cărți care-i aparținuse mamei sale.

Tella se lupta cu dorința de a se întinde și de a sări din trăsură înainte să poată prezice un alt viitor nefericit.

Dar când Jacks întoarse cartea, aceasta nu dezvălui o Soartă. Arăta o imagine alarmant de naturală a mamei ei, Paloma, cu bucle negre căzându-i pe umerii care păreau mai subțiri decât își amintea Tella. Paloma stătea cu palmele spre exterior, ca și când ar fi împins puternic o fereastră, aproape ca și când ar fi fost închisă în interiorul cărții.

— Aici a fost mama ta în ultimii șapte ani, spuse Jacks.

Tella își dezlipi ochii de la carte ca să vadă dacă Soarta se juca cu ea, dar licărul amuzat care îi lumina ochii în urmă cu câteva clipe dispăruse. Chipul său devenise la fel de rece ca sângele care îi înghețа acum măruntaiele Tellei.

— Nu cred, spuse ea.

— Ce anume? Că este mama ta sau că este închisă în cartea asta?

Jacks lăsă cartea pe pumnii încleștați ai Tellei. Aceasta nu o furnică precum cartea Aracle, ci zvâcni dureros de încet, ca ultima bătaie a unei inimi. Tella știa că era pe moarte deoarece și inima ei bătea lent.

Nu putea fi adevărat. Nu trebuia să fie adevărat. Dar Tella se trezi crezând că era adevărat când pulsul slab al cărții continuă să-i bată în pumn.

— Cum este posibil?

— Este mai ușor decât ai crede, zise Jacks, și îți pot spune din experiență că este chinuitor.

O rază de lună pătrunse în trăsură, luminându-i chipul lui Jacks. Expresia îi era indiferentă, dar pentru o clipă păru atât de palid, încât Tella jură că văzu un schelet pe sub pielea lui. Cu siguranță se înșelase crezându-l incapabil să manifeste emoții. Poate că era incapabil să iubească și poate că alte sentimente ale lui nu erau ale

unei ființe omenești, dar groaza pe care tocmai o emanase era atât de puternică, încât și ea o simți.

— Ai fost prins într-o carte, șopti Tella.

Jacks își înclină capul din lumina lunii ca trăsăturile să-i fie umbrite în întuneric, mascându-și expresia când spuse:

— Unde crezi că au plecat toate Sorțile, când am dispărut în urmă cu atât de mult timp?

Stomacul Tellei se prăbuși când trăsura își începu coborârea. Ea auzise zvonul cum că Sorțile fuseseră alungate de o vrăjitoare. Ceilalți spuneau că se întorseseră una împotriva celeilalte. Era chiar și o poveste care spunea că stelele le transformaseră din nou în oameni, dar nu auzise niciodată că Sorțile fuseseră prinse în cărțile de joc.

— Dar asta e o poveste pentru altădată, spuse Jacks. Singurul lucru care trebuie să te îngrijoreze este câștigarea jocului, ca să mi-l poți da pe Legend.

Privirea lui Jacks căzu pe steaua mototolită din mâna Tellei – primul indiciu, la care ea nici măcar nu se uitase.

— Deschide-o.

Când Tella nu se mișcă, Jacks i-o luă din mână, o desfăcu și citi cu voce tare:

El se opri.

— Pare a fi Districtul Templului.

— Ar trebui să-ți mulțumesc pentru observație? spuse Tella.

— Încerc să-ți câștig timp. Tonul lui deveni mai tăios. Poate că am întârziat puterea totală a sărutului meu, dar tot vei mai simți unele efecte. Jocul se termină la răsăritul Zilei lui Elantine, oferindu-ți încă cinci nopți ca să găsești indiciile rămase. Sunt singurul care o poate elibera pe mama ta. Dacă pierzi jocul și nu reușești să mi-l aduci pe Legend, va rămâne închisă în carte pentru totdeauna, iar tu vei muri…

El se opri când trăsura aterizează brusc pe pământ.

Tella se întinse spre ușă.

— Încă un lucru. Jacks dădu din cap spre cartea cu mama ei. Ține-o în siguranță. Dacă se întâmplă ceva cu cartea asta, nici măcar eu nu o voi putea salva. Când vei câștiga jocul, asigură-te că ai moneda fără noroc pe care ți-am dat-o și te voi găsi înainte de sosirea lui Legend. Până atunci, iubito, încearcă să nu mori.

Jacks îi trimise o bezea Tellei când ea coborî în frigul mușcător al nopții.

15

Moartea o vizită pe Tella în timpul somnului. Vârfurile ghearelor îi mângâiară ceafa, în vreme ce umbra sa o urmă în vise imaculate, otrăvind toate culorile până ce totul căpătă un gust de praf și se prefăcu în cenușă.

În curând vei fi din nou a mea.

Scrâșnetul vocii putrezite a Morții o trezi pe Tella, făcând-o să tresară. Ea se ridică în pat, cu limba grea și părul ud lipit de cap. Totuși, inima nu îi bătea. La drept vorbind, părea că bătea un pic mai lent decât în noaptea precedentă.

Bum… bum… bum.

Pauză.

Bum… bum… bum.

Pauză.

Bum… bum… bum.

Pauză.

„Să-l ia naiba pe Jacks și buzele lui blestemate."

Tella apucă cearșafurile umede cu o mână și cartea care o întemnița pe mama ei cu cealaltă. Ea îi îndoise marginile în timpul somnului cu coșmaruri, boțind colțul de deasupra părului brunet al mamei sale. În mod clar nu era indestructibilă ca Aracle. Tella trebuia să o protejeze mai bine.

— Îmi pare atât de rău, îi șopti mamei. Nu voia să se despartă de carte, dar i se părea un pic prea riscant să o păstreze asupra ei.

Tella merse târșâindu-și picioarele spre micul cufăr în care păstra cartea Aracle și strecură înăuntru cartea cu mama ei prizonieră, apoi scoase cartea Aracle.

Se întâmplaseră atât de multe, Tella trebuia să vadă dacă noul târg pe care îl făcuse îi schimbase deja viitorul mamei ei.

Aracle părea mai fierbinte decât de obicei, dar viitorul pe care îl arăta era neschimbat. Ochii goi ai mamei o fixau pe Tella cu privirea,

la fel de morți ca ultima dată.

Dar mama ei nu era încă moartă. Pentru moment, era doar închisă. Tella refuza să se descurajeze. Avea să câștige Caravalul și să îndrepte situația.

— Cu orice preț.

De îndată ce rosti cuvintele, Aracle îi arse vârful degetelor. „Magie." Tella o simți încălzindu-i toată mâna când imaginea cărții Aracle pâlpâi și nu o mai înfățișă pe Paloma care zăcea moartă, ci pe Scarlett și pe Tella îmbrățișându-și mama cu aceeași degajare ca în copilărie.

Părea atât de real încât Tella mai că simți brațele mamei ei, puternice, moi și calde. Un mic suspin se formă în gâtul Tellei.

Apoi, aproape la fel de repede cum apăruse, imaginea reveni la cadavrul mamei ei.

— Nu! strigă Tella.

Imaginea se schimbă din nou, întorcându-se la Scarlett și Tella, reunite cu mama lor.

— Domnișoară Dragna! Un străjer bătu puternic în ușa ei. Este totul în regulă?

— Da, spuse Tella distrasă când cartea continuă să se schimbe. Tella nu o mai văzuse făcând așa ceva. Aceasta se transforma de la moarte la încântare, ca și când i-ar fi arătat Tellei că depinde de ea ceea ce urma să se întâmple și dacă reușea să câștige acest joc pentru Jacks.

Tella puse cartea Aracle înapoi în cufăr și, cu o nouă hotărâre, scoase primul indiciu.

În timpul ultimului Caraval, Scarlett primise o carte cu toate cele cinci indicii la începutul jocului, dar părea că acum jocul avea să urmeze un alt tipar. Conform indiciului și a ceea ce spusese Dante în trăsură, un alt district al orașului ascundea un nou indiciu în fiecare noapte. Tella trebuia să le găsească pe toate ca să câștige, iar apoi să îl întâlnească personal pe Legend.

Din nefericire, de vreme ce Caravalul se juca doar noaptea, Tella nu putea începe căutările înainte de lăsarea serii. Și, aparent, Jacks deja avea planuri pentru ea în timpul zilei.

La capătul patului stătea o cutie cunoscută, asemănătoare celei pe care i-o trimisese Jacks în urmă cu o zi, doar că de data asta era

înfășurată cu o fundă aurie, și nu cu una albă.

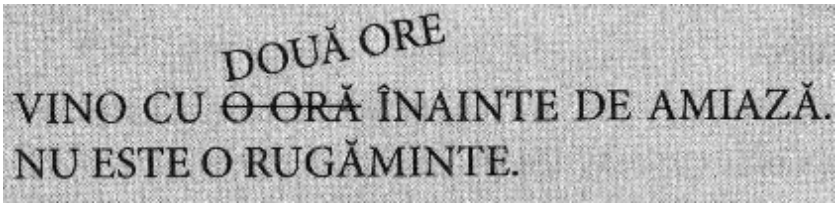
DACĂ VEI FI LOGODITĂ CU
URMĂTORUL ÎMPĂRAT, VA TREBUI SĂ
TE ÎMBRACI CORESPUNZĂTOR.

Ascunsă în mesaj, era o carte mică de vizită cu o margine purpurie și țepoasă.

Pe spatele cărții de vizită, cineva mâzgălise cuvintele „Cartierul de Satin” și o durată, care fusese tăiată și rescrisă:

Ordinul era aproape ridicol, având în vedere cât de puțin

părea să-i pese lui Jacks de propria înfățișare. Dar Tella își imagină că ordinul lui nu avea legătură cu aspectul ei, ci cu posesia: voia ca Tellei să îi fie clar că acum ea îi aparținea.

„Demon” era un cuvânt prea frumos pentru el.

Dacă logodna ar fi fost reală, doar acest bilet ar fi convins-o pe Tella să rupă logodna. Dar acum asta nu era o opțiune.

În cutie, Tella găsi o pereche de mănuși de culoarea pielii, lungi până la coate, cu nasturi albaștri-perlați. Ea le aruncă într-o parte și scoase rochia asortată de dedesubt. Ura cât de minunată era și cum decolteul cobora de pe umeri – un stil pe care tatăl ei nu ar fi lăsat-o niciodată să-l poarte. El s-ar fi învinețit la vederea rochiei. Acoperită cu dantelă de un albastru-safir care se prindea pe un material de culoarea pielii, rochia era delicată și feminină și un pic scandaloasă în același timp.

Tella tot voia să ignore programarea și să dea deoparte rochia împreună cu mănușile; nu îi plăcea ideea că Jacks o îmbrăca de parcă era o păpușă. Dar cuferele ei încă nu sosiseră, iar Jacks spusese clar că, pentru a-și salva mama și propria viață, Tella nu trebuia doar să câștige jocul, ci și să fie convingătoare în rolul de logodnică.

Bum… bum… bum.

Pauză.

Bum… bum… bum.

Pauză.

Bum… bum… bum.

Pauză.

Inima nu îi bătea mai încet decât atunci când se trezise, dar nici mai repede. Ea încercă să mănânce repede micul dejun, iar apoi să se grăbească spre stație, dar făcea totul cam lent.

Făcu un efort mai mare decât ar fi trebuit ca să fie atentă când trăsura ei aterizâ. Poate de aceea Tella se trezi pe o stradă aglomerată cu umbre umflate, căutând magazinul de îmbrăcăminte modernă Minerva.

Deși Tella mai avea de explorat orașul, știa totul despre diferitele regiuni ale Valendei: Cartierul interzis al Mirodeniilor, Districtul necuviincios al Templului, Cercul Universitar imperios și elegantul

Cartier de Satin. Ultimul era locul în care trebuia să fie Tella. Se spunea despre Cartierul de Satin, una dintre cele mai fascinante părți ale orașului, că era un labirint cu magazine strălucitoare de haine, de pălării și de dulciuri, toate decorate în culori proaspete de petale.

Dar, ori Tella înțelesese greșit, ori era în locul greșit. Magazinele din jurul ei erau la fel de întunecate ca niște corbi nepăsători, înghesuite între alei care miroseau a lucruri de nedescris și pline de proprietari care nu erau nici pe departe binevoitori, așa cum se așteptase. Îmbrăcată cu rochia ei delicată cu dantelă de un albastru-safir, Tella semăna cu un personaj care se rătăcise în povestea greșită.

Cât timp căută magazinul Minerva, Tella observă multe jachete de prost gust, cupluri prea tandre rezemate de stâlpii de iluminat, femei care fumau țigări cu miros înțepător și multe corsete expuse în nuanțe dure – portocaliu-închis, galben-deschis, albastru-vinețiu și roșu-aprins.

Din doi în doi stâlpi, erau fixate câteva indicatoare vopsite. Unele conțineau cuvântul „Căutat" imprimat deasupra unei imagini, iar altele „Persoane dispărute". Câteva surprinzător de decorative anunțau sosirea Zilei lui Elantine, deși păreau la fel de nelalocul lor ca și ea.

Tella rezistă impulsului de a-și încrucișa brațele la piept și de a-și dezvălui neliniștea când trecu pe lângă un rând de magazine nefaste.

Medicamente din mătrăgună – ca să tratezi urâta răceală, bolile și alte lucruri.

La Fausto: pentru toate nevoile voastre de chimen, iarba fetei și degetar!

Plante de cucută și păducel.

Cu siguranță nu era în districtul potrivit. Acesta semăna – și mirosea – mai mult a infamul Cartier al Mirodeniilor din Valenda, unde lumea venea când voia să angajeze asasini, să cumpere otrăvuri de nedepistat și oameni – sau doar anumite organe. Era și patria pariurilor, a drogurilor și a bordelurilor, care erau ilegale în Valenda; așadar, existau în subteran prin coridoare primitive, accesibile numai

cu parole și uși ascunse dinspre magazinele de mirodenii de deasupra.

— Nu cred că o ființă atât de frumoasă ca tine ar trebui să umble singură pe străzile astea, nici măcar ziua.

Tella făcu neliniștită un pas înapoi, deși femeia care i se adresa părea prea bătrână ca să îi facă vreun rău.

Cotoroanța trebuia să fi fost de cel puțin cinci ori mai în vârstă ca Tella, cu mâini ridate pătate cu cerneală și un păr alb strălucitor, care aproape ajungea până la pământul pe care îl mătura. Înainte și înapoi, bătrâna mătura tot praful și murdăria de pe treptele de la intrarea în Cel mai Căutat din Elantine.

Tella expiră sacadat. Cartierul Mirodeniilor poate că îi era străin, dar prăvălia dărăpănată o chema ca un prieten vechi. Era același loc unde-i trimisese toate scrisorile lui Jacks.

Tella nu fusese niciodată sigură dacă era o afacere reală sau doar o adresă pe care o foloseau oamenii ca să transmită cereri ilegale și scrisori. Dar, în mod clar, era foarte adevărată. Ea văzuse afișele cu infractorii căutați prin cartier și, aparent, toate veniseră de aici.

Tella se apropie ca să vadă mai bine înăuntru. Afișele din pergament fluturară și imaginile alb-negru cu unii dintre cei mai interesanți infractori pe care îi văzuse vreodată pâlpâiră. Ademenitoare și tulburătoare, se întrebă dacă portretele erau fermecate, deoarece o tentau să urce treptele și să intre ca să se uite mai bine, tot așa cum o tentaseră să se joace cu ele Cărțile Destinului ale mamei ei în urmă cu atât de mulți ani.

Bineînțeles că nu se întâmplase nimic bun.

— Te-ai rătăcit? o întrebă bătrâna. Nu e districtul în care să vrei să te rătăcești.

La distanță, clopotele începură să bată. Dacă Tella ar fi numărat, ar fi crezut că fuseseră zece în total. Cu siguranță întârzia la întâlnirea programată. Poate ar fi reușit să revină mai târziu pentru a explora magazinul.

— Caut magazinul de îmbrăcăminte modernă Minerva, spuse ea.

Privirea femeii deveni pătrunzătoare.

— Nu știu de ce ai nevoie de acolo, dar cred că este pe strada asta. Ea ridică bărbia spre un indicator stradal pe care scria „Calea greșită".

— Ai grijă, strigă femeia. Minerva nu este…

Dar Tella nu auzi restul avertismentului când dispăru pe stradă. Nu dură mult ca abdomenul să înceapă să-i transpire, iar inima să-i bată un pic mai repede, dar continuă să alerge până ce ajunse pe un trotuar luminat de soare, flancat cu magazine la fel de frumoase ca pachetele nou ambalate. Magazinul Minerva era chiar pe colț. Draperii liliachii trase protejau ferestrele și marchizele de un mov intens umbreau ușa ca niște frunți adormite.

Scarlett l-ar fi urât, având în vedere că-i displăcea movul.

Atunci, Tella se simți vinovată că părăsise palatul fără să o caute pe sora ei, mai ales după ce Scarlett aflase cu o seară în urmă adevărul despre Armando, dar probabil auzise și despre logodna Tellei. În momentul în care Scarlett ar fi vorbit cu ea, cu siguranță și-ar fi dat seama că era o înșelătorie și ar fi încercat să facă un gest eroic în privința asta, ceva care ar fi pus-o în tot felul de pericole pe care Tella nu le putea permite.

Scarlett era omul de încredere al ei – cea pe care putea conta mereu. Poate că Tella nu credea în dragoste, dar își pariase viața că Scarlett o iubea. Tella ar fi distrus lumea înainte să permită să i se întâmple ceva surorii ei.

— Mă scuzați. Tella se luptă să-și recapete suflul când ajunse în fața magazinului Minerva, unde un bărbat masiv cu părul negru și lins și un costum violet de aceeași nuanță ca a prăvăliei păzea ușa ca și când ar fi fost o prelungire a acestuia. Numele meu este Donatella Dragna.

— Ai sosit cam devreme, nu-i așa? spuse bărbatul.

Tella era destul de sigură că nu se referea la asta și că, de fapt, întârziase. Prima dintre multele observații ciudate. A doua fu

numărul inutil de lacăte pe care bărbatul le descuie înainte să deschidă ușa purpurie și să o conducă înăuntru.

16

Magazinul de îmbrăcăminte modernă Minerva nu era unul obișnuit. De fapt, când intră, Tella se întrebă dacă era un magazin de haine.

Holul era decorat cu fotolii somptuoase liliachii, covoare de culoarea ametistului mai groase decât iarba netunsă și vaze violet pline cu flori cât niște copăcei, care miroseau a lavandă și a tutun scump. Dar, cu tot luxul din jurul ei, Tella nu văzu rochii sau accesorii la modă.

— Ce apariție!

Tella tresări când o croitoreasă dolofană ieși repede prin ușile duble. Părul de culoarea orhideei era tuns îndrăzneț la nivelul bărbiei, asortându-se cu metrul de croitorie înfășurat în jurul gâtului, ca o bijuterie.

— El mi-a spus că ești isteață, dar nu și cât de frumoasă ești. Nu e de mirare că i-ai atras atenția.

Tella nu voia să zâmbească, având în vedere că nu ea alesese să fie aici sau să aibă o relație cu Jacks, dar era oarecum drăguț să fie lingușită.

— Ai venit mai devreme decât mă așteptam, deci s-ar putea să fii nevoită să te așezi un pic. Vrei niște vin sau o prăjitură cât aștepți?

— Nu refuz niciodată vinul sau prăjiturile.

— Le voi trimite imediat. Croitoreasa o conduse pe Tella într-un alt hol somptuos purpuriu, căptușit cu tapet de catifea și unde erau uși închise la fel de întunecate ca cireșele negre, din spatele cărora se auzeau șoapte la fel de întunecate.

— Câtă otravă poate să încapă în butonii aceștia? mormăi un bărbat.

În spatele următoarei uși, o femeie explică tăios:

— Este împletită prin dantelă; trebuie doar să tragi ușor și vei avea un șireang.

La două uși distanță, Tella auzi pe cineva chicotind și apoi o voce cu accent spunând:

— Mânecile sunt așa de umflate ca să poți ascunde un pistol. Pipăie spațiul minuscul.

Pistoale ascunse. Otravă. Știreanguri.

Cu siguranță nu era ceva normal, deși, bineînțeles, același lucru s-ar fi putut spune și despre logodnicul Tellei. „Logodnicul fictiv", se corectă ea. Cu toate că, pentru o logodnă falsă, Jacks părea să depună un efort surprinzător de mare.

Croitoreasa se opri în fața unei uși închise din capătul holului.

— Ce-ar fi să intri și să te faci comodă, drăguță? Revin imediat cu hainele tale.

Femeia dispăru pe hol, iar Tella întinse mâna spre mâner. Pe jumătate, se aștepta să dea peste candelabre din sticle cu otravă legănându-se dintr-un tavan vinețiu, oglinzi flancate de săbii și cuiere din pumnale argintii.

Nu se așteptase să-l vadă pe el.

Tella simți o greutate în stomac, iar inima poate i se poticni ușor, așa cum se întâmpla mereu când îl vedea pe Dante.

El nu stătea tolănit și nici nu se odihnea, ci stăpânea.

În colțul camerei, pe o platformă ridicată, stătea rezemat pe un fotoliu excesiv de mare din piele neagră, ca și când ar fi condus lumea de acolo. Umerii largi și pieptul îi umpleau tronul temporar, în loc să fie invers. Postura îi era dreapta, dar nu rigidă, ca și când nu ar fi știut cum să se aplece, ci doar cum să ocupe spațiul.

„Ticălos arogant." Totuși, tocmai când Tella gândi cuvintele, căldura îi învălui pieptul când îl întrebă:

— Ce cauți aici?

— Te aștept.

— De unde știai că voi fi aici?

El ridică încet și superior din sprâncene.

Lumea Tellei se înclină din nou.

— Tu mi-ai trimis scrisoarea?

— Ești dezamăgită că nu sunt Jacks?

Ea închise ușa trântind-o.

— Ești nebun? Știi ce va face logodnicul meu dacă va afla despre asta?

— Va afla doar dacă îi vei spune, răspunse calm Dante. Și fața de mine nu trebuie să pretinzi că sunteți cu adevărat logodiți.

Semnale tăcute de alarmă umplură vestiarul când Tella își aminti cuvintele lui Jacks:

„Ia-l ca exemplu pe prietenul tău tatuat de acolo… este unul dintre artiștii lui Legend, deci nu îl pot ucide săptămâna asta. Dar dacă el descoperă adevărul, aș putea să-l ucid cu ușurință după terminarea jocului."

— Poate că nu mă prefac.

Tella începu să zâmbească dulce, dar își imagină că Dante și-ar fi dat seama că se prefăcea, iar ea trebuia să-l convingă că nu era așa. Strâmbă din buze, rânjind cum o făceau deseori tinerii prea încrezători.

— Când Jacks și cu mine ne-am sărutat, ți s-a părut că joc teatru?

Privirea intensă a lui Dante rămase frustrant de neclintită, dar Tella jură că un mușchi îi zvâcni la colțul maxilarului.

— Nu sunt sigur ce făceați voi doi, dar nu cred că te căsătorești.

— De ce? îl provocă Tella. Deoarece te îndoiești că moștenitorul tronului ar vrea să se însoare cu mine?

Mișcarea lent ascendentă a buzelor lui spunea mai multe decât orice insultă.

— Chiar vrei să-ți răspund?

Tella roși. Ea încerca să îl împiedice pe Jacks să îl ucidă, dar Dante nu se putea abține să nu fie crud.

— Ai venit aici doar ca să mă ridiculizezi?

— Ce este ridicol din ce am spus? Tragi prea multe concluzii, Tella. El se apropie mai mult când îi rosti numele, pronunțând tărăgănat

silabele ca și când ar fi fost ceva de care voia să se țină. Poate că urma să îți spun că ești isteață, amuzantă și frumoasă. Mereu mi-ai părut prea deșteaptă ca să te căsătorești cu un criminal.

— Însă am crezut mereu că unele riscuri merită asumate, răspunse Tella, ignorând felul în care cuvintele „amuzantă" și „frumoasă" rostite de Dante continuară să-i vibreze prin trup. Jacks este frumos și bogat și curând va conduce tot Imperiul Meridian, ceea ce înseamnă că voi fi următoarea împărăteasă. Deci, presupun că ar trebui să-ți mulțumesc pentru că ai reușit să ne faci cunoștință.

Ochii lui Dante străluciră o clipă. Nu îi plăcuseră vorbele ei, dar poate că Tella îl convinsese în sfârșit.

— Dacă tu crezi cu adevărat că ți-am făcut o favoare… se opri Dante.

El își plecă privirea, focul din ochii lui stingându-se. Se ridică de pe fotoliu, sări de pe platformă și o prinse de încheietura mâinii cu o mișcare bruscă.

— Ce s-a întâmplat cu mâna ta?

Pic.

Pic.

Pic.

Fiecare sunet îi imita pulsul din ce în ce mai slab. Sângele neiertător, negru-închis, îi curgea din unghii, udându-i toate vârfurile degetelor mâinii drepte. „Jacks."

Răceala îi traversă pielea și începu să se cufunde ca niște gheare. Nu era destul că prințul ticălos, mizerabil, înșelător, lipsit de remușcări și căruia îi plăcea suferința o blestemase la dragoste neîmpărtășită; chiar o ucidea. Bătăile mai lente ale inimii nu erau doar în mintea ei.

Pete albe și negre dansau în fața ochilor Tellei.

Alte trei picături mari de sânge i se scurseră din unghii, lăsând noi pete pe covorul de culoarea ametistului. Dar Tella nu auzea decât

vocea batjocoritoare a lui Jacks, care o avertiza că sărutul lui blestemat avea și efecte secundare.

— Nu mi-am dat seama că mai sângerez, minți Tella. Mi-am prins mâna mai devreme în ușa trăsurii. Probabil ar trebui să plec să mi-o examineze cineva.

Dante o ținu mai strâns.

— Mă pot ocupa eu de asta. El își scoase cravata; mișcările îi erau concise, dar mâinile chinuitor de atente când apăsă materialul pe degetele ei.

Tella respiră sacadat.

Dante nu ar fi trebuit să o atingă atât de tandru sau să o tragă mai aproape cu fiecare mișcare, iar ea nu ar fi trebuit să îl lase. Ar fi trebuit să-i împingă mâinile imense. Să-l fi mustrat în timp ce-i înfășura lent mâna sângerândă cu mătasea caldă care îi înconjurase gâtul. Nu doar din cauza amenințărilor lui Jacks, ci din cauza celui pentru care lucra Dante.

Tella chiar încercă să nu se gândească prea mult la ce s-ar fi întâmplat când l-ar fi dat pe Legend pe mâinile lui Jacks, dar se îndoia că ar fi fost un rezultat favorabil. Legend putea fi șiret, dar Prințul Inimilor era malefic, genul de tânăr care i-ar fi smuls inima unei fete din piept și ar fi mușcat din ea ca dintr-un măr.

Ca să se protejeze, trebuia să stea departe de Dante chiar dacă, pentru un scurt moment, își dori numai să închidă ochii și să-i cadă în brațe.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat aseară, după ce te-a luat moștenitorul. Vocea îi era liniștitoare și poruncitoare în același timp, ca pârâitul focului ce mistuia lemnul. Feroce și fatală, totuși cumva constantă și liniștitoare – vocea care ar fi mistuit ușor o fată.

— Chiar nu am nevoie de ajutorul tău. Tella își smuci mâna, eliberând-o din mătase și stropindu-și rochia din dantelă cu sânge când rupse vraja lui Dante, înainte să își facă pe deplin efectul.

Dante părea că ar fi vrut să întindă o mână spre ea. Dacă picioarele-i nesigure i s-ar fi legănat măcar spre el, își imagina că ar fi prins-o în brațe și ar fi ținut-o atât de aproape, încât ar fi fost dispusă să își mărturisească toate păcatele și secretele.

Dar, sincer, lui nu-i păsa. El juca doar teatru. Interpreta un rol.

Ea se forță să facă un pas înapoi.

Lui Dante îi zvâcni o venă de la gât.

— De ce nu mă lași să te ajut?

— Poate că nu vreau să mă ajuți!

O altă picătură de sânge se prelinse pe podea.

Stelele se alăturară petelor din fața ochilor Tellei. Și înainte să mai poată face un pas înapoi, Dante ajunse lângă ea, ținând-o din nou de încheietura mâinii sau poate că o ajuta să-și mențină echilibrul cât termină treaba pe care o începuse. Tella nu voia să recunoască, dar se simți mai puțin ametită când palmele lui mari și calde îi înfășurară degetele însângerate în cravată.

— Ți-aș da drumul, dar tocmai ai recunoscut că ai nevoie de ajutor. Vocea lui era mai blândă decât înainte. Spune-mi ce vrea criminalul de la tine.

De ce trebuia să fie atât de încăpățânat? Nu putea doar să-i înfășoare degetele și să o lase în pace?

— Nu ai putea să renunți și să pretinzi că mă crezi? întrebă ea. Îți faci griji pentru mine, dar asta te pune și pe tine în pericol. Dacă Jacks află că știi adevărul, te va răni în moduri în care nici măcar Legend nu le poate remedia. Ea rosti cuvintele ca pe o amenințare, dar, în loc să îi dea drumul, Dante își dezgoli dinții aproape într-un zâmbet.

— Nu credeam că ții la mine, spuse el.

— Nu țin, izbucni Tella.

Ar fi fost mai convingătoare dacă și-ar fi retras mâna.

Ea nu avea nevoie de ajutorul lui ca să câștige jocul și nu avea încredere în el, dar, din nefericire, îi plăcea să îl atingă. Sângerarea fusese însoțită de o răceală, dar Dante reuși să o alunge când îi

cuprinse mâna și se apropie până ce Tella ajunse cu spatele lipit de ușă, iar Dante se mișca mai aproape de ea.

Mai avea încă loc să apuce mânerul și să scape, dacă ar fi vrut, iar ea își spuse că asta voia, însă degetele îi erau la fel de încăpățânate ca Tella – refuzau să se întindă spre ieșire.

— Spune-mi ce vrea de la tine, zise dur Dante.

— Vrea să se însoare cu mine și nimic mai mult.

Dante scutură din cap.

— Știi, începe să mi se pară cu adevărat insultător că tu continui să negi.

— Poate pur și simplu nu cred că asta e tot ce vrea. Mâna liberă a lui Dante găsi obrazul Tellei și îi întoarse fața spre a lui.

Emoția o străbătu din gât și până-n vârful degetelor de la picioare când el îi mângâie conturul feței.

— Dacă nu-mi spui, voi afla singur, zise Dante.

Și astfel avea să se condamne – sau să îi dezvăluie planurile ei lui Legend și să le condamne pe Tella și pe mama sa.

Tella se forță să îi îndepărteze mâna de pe obraz.

— Nu îmi displaci, Dante. De fapt, dacă nu ai fi un simplu artist, probabil mi-ai fi plăcut cu adevărat. Ești aproape la fel de atrăgător pe cât te crezi, dar îmi doresc mai mult decât un chip frumos. Jacks îmi poate oferi asta. Îmi poate oferi tot ce mi-am dorit vreodată. Tella strânse din buze și pentru scurt timp închise ochii, ca și când și-ar fi imaginat sărutul cu Jacks de pe ringul de dans.

Când îi deschise din nou, chipul lui Dante era la mai puțin de doi centimetri distanță, iar ochii lui erau la fel de negri precum cerneala.

Căldura îi încălzi stomacul Tellei.

— Ori nu-ți dorești multe, ori minți, spuse Dante. Aș fi putut să cred că te vei căsători cu el, dar, având în vedere ce știu despre tine, mă îndoiesc de faptul că unul ca el îți poate împlini toate dorințele.

Când termină de vorbit, buzele îi erau atât de aproape încât, cu o mișcare neglijentă, ea i-ar fi atins gura. Tella își ridică încet bărbia,

conștientă că depășea o limită înșelătoare când îi aruncă o privire arzătoare.

— Poate că sunt lucruri pe care nu le știi despre Jacks.

Dante îi răspunse cu un zâmbet, dar nu binevoitor, cald sau blând așa cum trebuiau să fie zâmbetele. Era felul calculat, lent și chinuitor în care cineva își mișca buzele chiar înainte să câștige o mână la un joc de cărți.

— Spui asta pentru că este Prințul Inimilor?

Tella îngheță și chiar și sângele care îi curgea din vârfurile degetelor se opri când totul dinăuntrul ei se panică, ascuțindu-i și mai mult simțurile. Dacă voia să îl convingă pe Dante că nu știa despre ce vorbea el, trebuia să-și revină repede, dar dacă s-ar fi prefăcut neștiutoare, n-ar fi făcut decât să-l convingă că era implicată până peste cap. Și poate că Tella era. Ea era blestemată, mama ei era prinsă în carte, și ca să le salveze pe amândouă, Tella juca acum un joc ce implica doi nemuritori infami – din care unul nici nu trebuia să mai existe.

Totuși, înainte de a ajunge în Valenda, Dante vorbise despre Prințul Inimilor ca și când ar fi fost încă în viață. Părea o coincidență ciudată, mai ales când ea își aminti discursul de deschidere al lui Jovan:

Elantine ne-a invitat aici ca să salvăm Imperiul de cea mai mare frică a sa.

Timp de câteva secole, Sorțile au fost închise, dar acum vor să iasă și să se joace.

Dacă Jacks era una dintre Sorțile care ieșiseră ca să…

„Nu.” Tella refuză să-și termine gândul. Să crezi că jocul era real te înnebunea. Cealaltă explicație evidentă era că Jacks avea un rol în joc, dar sângele care-i picura Tellei din degete și inima care îi murea în piept păreau să demonstreze clar că el era adevăratul Prinț al Inimilor.

Dante trebuia să fi blufat, jucându-se cu minciunile exact cum o făcuse cu intendenta de la palat, când pretinsese prima dată că Tella era logodită cu Jacks.

— Dacă Jacks ar fi fost cu adevărat Prințul Inimilor, sărutul lui m-ar fi ucis deja.

— Poate că ești adevărata lui dragoste. Sau ți-a permis să trăiești deoarece are alte planuri. Dante își îndreptă rapid privirea spre liniile mulate ale rochiei cu dantelă de culoarea safirului, ca și când ar fi știut cumva că era trimisă de Jacks.

— Nu te uita așa la mine, spuse Tella. Tu ești cel care a pretins că sunt logodită cu el.

O ultimă picătură de sânge căzu pe podea, subliniindu-i macabru cuvintele.

Dante se uită la ea și tot chipul i se transformă. Aroganța familiară dispăru când spuse:

— Ai dreptate. Este vina mea. Am făcut o alegere greșită. Dar îți jur că, atunci când am spus că ești logodită cu moștenitorul, nu știam că este Prințul Inimilor.

— Atunci, cum ți-ai dat seama de asta?

— Când te-am văzut dansând cu el la bal. Sorțile nu sunt naturale; nu aparțin acestei lumi, întocmai ca aceia dintre noi care au murit și au revenit la viață. Dante înghiți cu greu, iar când vorbi din nou, vocea îi fu neobișnuit de înceată. Poate că toți ceilalți de la bal au uitat, dar după ce te-a sărutat, l-am văzut strălucind…

Pași repezi se auziră pe holul de afară.

Buzele lui Dante descriau o linie.

Pașii se auziră mai tare și mai aproape.

— S-ar putea să vrei să pretinzi că nu mă cunoști, spuse el.

— De ce? întrebă Tella.

— Nu prea ar trebui să fiu aici.

— Credeam că tu ai pus totul la cale!

Dante zâmbi sec.

— Am spus eu asta?

„Ticălosul.”

El se îndepărtă de perete când Tella rămase cu gura căscată. Totuși, ar fi trebuit să știe că nu Dante aranjase asta. El doar interceptase biletul și tăiase ora corectă.

Înainte ca ea să îl poată înjura cu voce tare, cineva împinse cealaltă parte a ușii.

Tella se împiedică în față când ușa se izbi de ea.

Dante o prinse imediat, două brațe solide cuprinzându-i șoldurile tocmai când croitoreasa intră în cameră.

Femeia se uită la poziția lor compromițătoare, înainte să observe petele de sânge de pe rochia Tellei și de pe podea.

— Nu știu ce cauți aici, tinere, dar ai o jumătate de secundă să pleci înainte să îi spun moștenitorului. Și cred că știm cu toții ce se va întâmpla atunci.

— Ai grijă, îi răspunse Dante, faci să pară că Maiestatea Sa Mortală este previzibil.

Dante își luă mâinile de pe Tella când îi șopti la ureche:

— Știu că nu vrei să mă crezi, dar Caravalul este mai mult decât un joc de data asta. Nu sunt sigur ce ți-a promis Prințul Inimilor, dar, pentru Sorți, oamenii sunt doar mână de lucru și o sursă de amuzament.

Inima Tellei reuși să bată de câteva ori mai mult, revenind la ritmul normal când Dante plecă. Dacă Jacks nu ar fi blestemat-o, își imagină că ar fi bătut destul de tare încât să audă toată lumea din Minerva.

După plecarea lui Dante, croitoreasa zâmbea din nou. Ea puse niște prăjituri și vin pe o măsuță pe care Tella nu o observase. Era ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, deși Tella se întreba dacă femeia avea să-i raporteze tot ce se petrecuse lui Jacks.

Croitoreasa vorbi constant despre Jacks cât o forță pe Tella să stea în picioare ca să îi aranjeze rochiile. Spre groaza Tellei, niciuna nu ascundea arme, dar nu putea nega faptul că îmbrăcămintea era splendidă. Erau rochii care își schimbau culoarea la soare și mantii

cusute cu fir din praf de stele, astfel încât să strălucească mereu noaptea.

Dar, conform spuselor croitoresei, Tella nici măcar nu văzuse cea mai grozavă creație. Femeia se întoarse pe hol și reveni după o clipă în spatele unui cărucior argintiu cu trei niveluri.

Cineva suspină. Probabil că Tella.

Poate că îl ura pe Jacks cu furia a o mie de femei blestemate, dar trebuia să admită că, atunci când voia, știa să uimească.

Căruciorul era plin cu cea mai senzațională varietate de măști, coroane și mantii, făcute din piele, metale prețioase și materiale subțiri ca borangicul. Toate erau pe mărimea ei și costau cât averea unui nobil. Unele erau căptușite cu pene, iar altele cu bijuterii sau perle lustruite. Toate erau incredibil de frumoase, precum comoara unui coșmar magic, care presupunea că era Jacks.

Croitoreasa zâmbi mândră.

— Maiestatea Sa a vrut să ai de unde să-ți alegi ținutele pentru Ajunul Zilei lui Elantine. Dar fii atentă, de vreme ce totul a fost făcut special pentru tine, vopseaua de pe câteva măști este încă udă.

Tella se apropie de căruciorul strălucitor.

Nu mai purtase niciodată un costum în seara lui Elantine. Pe insula Trisda, ziua de naștere a împărătesei Elantine era sărbătorită doar o zi, dar în Valenda, Ajunul Zilei lui Elantine trebuia să fie mai fantastic decât ziua de naștere propriu-zisă. Pentru a sărbători, toată lumea se costuma și își asuma rolul celui în care se îmbrăca.

Se presupunea că monarhii din Valenda erau descendenții Sorților și că, în ajunul aniversărilor lor, Sorțile se întorceau pentru o noapte, ca să judece dacă un conducător era vrednic să mai domnească un an. Prin urmare, unii credeau că în spatele câtorva măști și costume se aflau adevăratele Sorți, revenite de unde dispăruseră pentru o noapte de pozne, dezordine și minuni.

Tella își imagină că sincronizarea cu această tradiție era motivul pentru care Legend alesese Sorțile ca temă pentru Caraval. Se gândea

deja cum Legend avea să se joace cu oamenii, punându-și artiștii să pretindă că erau adevăratele Sorți.

Tella nu se grăbi să examineze căruciorul. Zări masca Prințului Inimilor, dar în loc să verse lacrimile vopsite în roșu, aceasta lăcrima rubine. Coroana Spartă – care reprezenta o alegere imposibilă între două căi – avea vârfuri din opal negru strălucitor și lustruit, asemănător celui de la inelul Tellei. Dar nu era nici pe departe la fel de splendidă ca vălul de lacrimi al Miresei Necăsătorite, croit din diamante adevărate. Părea că toate Sorțile mai mult sau mai puțin importante erau aici. Tella văzu mantia complicată a Otrăvitorului, pălăria cu pene a Stăpânei Norocului, mănușile cu țepi ale Haosului, masca de porțelan a Domniței Prizoniere cu buze încrețite din safire sfărâmate.

— Moștenitorul își dă mereu atât de mult silința pentru doamnele lui?

— Niciodată, răspunse croitoreasa. De fapt, asta e prima dată când ne-a ordonat să croim pentru altcineva în afară de el.

Tella zâmbi fals. Probabil că Jacks apela la croitorese diferite pentru fiecare din consoartele lui blestemate.

— Alege-o pe care îți place mai mult, iar apoi îți voi da costumul potrivit.

Toate străluciră mai mult când Tella se gândi la ele o ultimă dată.

Fecioara Morții era exclusă. Tella nu și-ar fi lăsat capul prins în perle și doar gândindu-se la Fecioara Morții își amintise de ziua în care îi întorsese cartea îngrozitoare și provocase plecarea mamei ei.

Masca scheletică a Asasinului nu era foarte atrăgătoare. Măștile Slujnicei erau mai interesante – mereu îi plăcuseră buzele lor, cusute cu fir roșu –, dar Tellei nu îi plăcea că Sorțile erau doar marionetele Reginei Nemuritoare. Să poarte peticul de ochi cu bijuterii al Reginei Nemuritoare părea mai tentant – se spunea că renunțase la ochi pentru puterile ei îngrozitoare –, dar Tella voia să se impună. Îi plăcea Steaua Căzută, dar, având în vedere cât de măgulitor era costumul

auriu, își imagină că jumătate dintre fetele și băieții de pe stradă aveau să fie costumați în Stele Căzute. Și, pentru prima dată, Tella nu fu sigură că voia să arate frumos.

— Asta ce e? Tella luă un voal lung și negru atașat de un inel de metal urât, acoperit cu lumânări negre. La început, crezu că îi aparținea Regelui Ucis, dar coroana lui era făcută din pumnale și era macabru de atrăgătoare. Acesta nu era deloc frumos, iar Tella se îndoia că i-ar fi fost mai ușor să vadă prin văl, și totuși, era îngrozitor de captivant. Oricât încercă, nu reuși să își dea seama cărei Sorți îi aparținea.

Croitoreasa se albi.

— Nu trebuia să fie în căruciorul acesta. Ea încercă să o înșface.

Tella se retrase și apucă mai strâns coroana.

— Ce este? Spune-mi sau voi pleca fără nicio mască.

Croitoreasa strânse din buze.

— Nu face parte dintr-un costum tradițional. Reprezintă copilul dispărut al lui Elantine, Moștenitorul Pierdut.

— Elantine a avut un copil?

— Bineînțeles că nu. Este doar un zvon răutăcios pe care l-a stârnit lumea deoarece ar prefera să nu îl vadă pe logodnicul tău moștenind tronul.

— Ei bine, pare costumul perfect.

— Ești nebună, fato, spuse femeia. Cine a pus-o în căruciorul meu a făcut-o ca să vă avertizeze pe tine și pe moștenitor.

— Nu te îngrijora. O fac doar în glumă, spuse Tella. Logodnicului meu îi plac foarte mult farsele. Va râde când mă va vedea, iar eu îi voi dovedi celui care a pus-o în căruciorul tău că nu mă tem.

Gura croitoresei se strâmbă.

— Nu avem o rochie cu care să se asorteze.

— Dacă te-a angajat Jacks, sunt sigură că găsești o soluție. Tella își puse coroana ceroasă cu lumânări pe cap și se întoarse spre zidul cu

oglinzi. Vălul negru transparent îi ascundea complet trăsăturile, transformând-o într-o umbră vie. Absolut perfect.

Dacă era un costum care declara că, în ciuda săruturilor și blestemelor lui Jacks, nu avea să-i aparțină în totalitate, acela era al coroanei Moștenitorului Pierdut. Poate era o opțiune prostească să fie atât de sfidătoare, dar era una dintre puținele alegeri pe care i le dăduse Jacks.

Croitoreasa scutură din cap, mormăind din nou cum că Tella nu știa ce fel de joc juca.

Dar Tella știa exact din ce fel de joc făcea parte: unul care, dacă nu l-ar fi câștigat, ar fi distrus-o împreună cu oamenii la care ținea.

17

Tella se întoarse la palat odată cu domoala coborâre a soarelui. Era după-amiaza târziu, acea oră caldă din zi în care cerul albastru era de obicei pătat cu auriu, galben și fuioare de lumină portocalie. Dar, în ochii Tellei, toate culorile de deasupra erau în cel mai bun caz maro-roșcate. Oriunde se uita, cerul era maroniu, și mat, și suficient de ciudat să o facă să se întrebe dacă după-amiaza era nefirească sau dacă nu vedea bine.

Când ajunse la palat, fu pe jumătate convinsă că un alt efect secundar de-al lui Jacks o subjuga de vreme ce lumea strălucitoare își pierduse toate culorile. Dar poate că adevăratul efect secundar era paranoia. Spre deosebire de monotonia de afară, apartamentul Tellei din turn era din fericire la fel de albastru ca înainte – de la baldachinul albastru de deasupra patului până la apa cu nuanțe turcoaz care o aștepta în baie.

Dar Tella nu avea timp decât să se spele pe mâini și doar câteva minute ca să schimbe rochia pătată din dantelă cu noua rochie de la croitoreasă. Realizată din satin albastru-închis și cu dungi groase de catifea neagră care coborau pe fusta lungă, rochia era mai închisă la culoare decât ținuta obișnuită a Tellei, dar combinația o făcea să se simtă destul de înverșunată încât să se lupte cu Jacks și Legend și oricine din Valenda ar fi participat la Caraval.

Cu o nouă energie care spera să nu dispară, Tella ieși din dormitor în salon și se abținu să înjure când își văzu sora.

Scarlett stătea în fața unui șemineu alb neaprins. Tella nu știa cum de reușise Scarlett să intre, dar nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Dacă Scarlett Dragna ar fi avut o putere magică, ar fi fost aceea de a-și găsi mereu sora. Tella nu știa dacă surorile mai mari aveau mereu o astfel de legătură cu surorile mai mici sau dacă era ceva special între ele. Tella nu ar fi recunoscut niciodată în fața lui Scarlett, dar faptul că știa că sora ei îi putea da de urmă indiferent de obstacole era unul dintre

puținele lucruri care o făceau să se simtă cu adevărat în siguranță, deși nu era mereu convenabil sau comod.

Tella nu era mândră de ea pentru că o evitase pe Scarlett. Avusese un motiv întemeiat să nu o viziteze în seara precedentă, dar ar fi trebuit să-și facă timp să o caute dimineață și să se scuze pentru că nu îi spusese adevărul despre Armando.

Când Tella mai făcu câțiva pași, Scarlett continuă să se uite la mâinile ei, în care ținea o pereche de mănuși de culoarea pielii, trimise de Jacks în acea dimineață.

— Știai că mănușile sunt un dar simbolic? Scarlett frecă materialul între degete. Acum nu se mai practică, dar am citit cândva că, la începutul domniei Elantine, dăruirea unei perechi de mănuși era un obicei legat de cerutul mâinii unei fete. Cred că trebuia să fie modul în care tânărul spunea că va avea grijă de fată dându-i mănuși ca să îi protejeze mâinile.

— Aș prefera ceva mai puțin simbolic și mai mult practic, precum sângele.

Scarlett își ridică privirea de la mănuși.

— Nu e foarte romantic.

Dar Tella jura că roșeața îi escaladă gâtul surorii ei și îi coloră obrajii, ca și când ideea mai mult ar fi încântat-o decât să îi provoace repulsie. „Interesant."

Tella o spusese doar ca să fie mai frivolă, dar poate că asta fusese oarecum și intenția ei și, de vreme ce declarația păru să-i atragă gândurile lui Scarlett într-o direcție mai bună, Tella continuă:

— Am citit despre asta într-una dintre cărțile tale despre nunți. Era un vechi obicei marital. Oamenii își beau sângele unul celuilalt ca să își sincronizeze bătăile inimii astfel încât, chiar și atunci când ar fi fost despărțiți, să simtă dacă celălalt era în siguranță sau speriat, după ritmul inimii. Mi-aș dori și eu pe cineva care să-mi dea o parte din el, și nu o bucată de material.

— Deci, logodnicul tău ți-a dat o sticluță cu sânge înainte să îți ceară mâna aseară?

O înjurătură îi arse limba Tellei. Sora ei trebuia să fi fost acolo, ca să vorbească despre Armando. Dar părea că Scarlett evita acel subiect, nu că Tella putea să o condamne. Deși prefera să nu se gândească la asta.

— Cum ai aflat?

— Poate că nu am fost la bal aseară, dar nu m-am ghemuit și m-am ascuns sub palat, spuse Scarlett. Deși, chiar dacă aș fi făcut-o, îmi imaginez că tot aș fi auzit zvonuri despre afișarea foarte publică a afecțiunii moștenitorului și logodna în trombă cu o fată pe nume Donatella.

— Scar, pot să-ți explic, nu trebuie să-ți faci griji.

— Par îngrijorată?

Scarlett poate că părea un pic, dar acum că nu-și mai ținea capul plecat, Tella fu surprinsă să vadă că ochii căprui nu-i erau înconjurați de riduri de neliniște, că buzele roz nu erau țuguiate, că nu își frământa mâinile, iar vocea îi era plăcut de ușoară.

De fapt, era descurajant. Scarlett se îngrijora tot timpul, chiar și atunci când nu avea pentru ce să se frământe, iar acum cu siguranță erau lucruri pentru care trebuia să-și facă griji.

— Deci chiar nu îți pasă că sunt logodită? Tella se așează pe scaunul cu ciucuri din fața lui Scarlett.

— Tella, știu că glumești, dar discuția se îndreaptă spre un subiect cam incomod pentru mine. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat?

La naiba cu toate. Exact de asta se temuse Tella.

Scarlett continuă să îi zâmbească surorii ei încordat și cam condescendent, ca și când Tella ar fi fost o fată foarte tânără, prinsă într-un basm inventat. Tella nu o putea condamna. În unele privințe, așa i se părea și ei. Stătea într-un turn auriu. Un prinț viclean o blestemase și o întemnițase pe mama ei, iar dacă Tella nu și-ar fi

îndeplinit sarcina, amândouă ar fi fost condamnate, ca și Scarlett, care ar fi rămas singură.

Tella inspiră adânc. O convinsese pe sora ei de o falsă logodnă în timpul Caravalului și o putea face din nou. Trebuia, dacă voia să o țină pe Scarlett în siguranță.

— Știu că pare brusc și incredibil, spuse Tella. Nici eu nu înțeleg încă. Adevărul este că ne trimitem scrisori de mai bine de un an, dar până aseară nu am știut că el este moștenitorul. Așadar, când mi-a cerut mâna nu am putut refuza…

— Tella, încetează. Culoarea dispăru din obrajii lui Scarlett. Nu știu ce încerci să faci, dar chiar nu este amuzant.

— Nu trebuie să fie. Dacă ai fi fost acolo aseară, ai fi văzut și ai fi înțeles.

— Aseară a fost începutul Caravalului, raționă Scarlett. Tot ce s-a petrecut în sala de bal a fost doar un joc. Știi asta.

— Scar, știu ce este Caravalul. Iar Tella știa cât de ridicolă părea. Acum își dădea seama că fusese o greșeală să îi spună surorii ei despre scrisori – povestea aducea prea mult cu trecutul lui Scarlett. Dar Tella avea cartea Aracle, putea dovedi ce spunea și poate că era timpul ca sora ei să audă tot adevărul – sau aproape tot. Acum este diferit, Scar. Și nu are legătură doar cu mine, ci și cu mama noastră…

— Nu, izbucni Scarlett, cu o voce atât de tăioasă, încât candelabrul zăngăni. Niciodată nu este diferit, indiferent de cât îți dorești să crezi asta. Nu-mi pasă ce implică. Atunci când am jucat, mi s-a părut imposibil să fie doar un joc. Legend l-a introdus pe Julian în viețile noastre înainte de începerea jocului. Apoi am văzut cum ați murit amândoi. Și, chiar și după ce s-a terminat totul, am știut care părți erau adevărate și care erau minciuni, am aflat că m-am înșelat, că m-am despărțit de un fals logodnic deoarece nu l-am întâlnit niciodată pe cel adevărat. Vocea lui Scarlett se sparse. Tella jura că văzu cuvintele fărâmițându-se pe covor și revărsându-se pe podeaua palatului când sora ei cedă nervos în cele din urmă.

Tella o presase prea mult. Nici asta nu își dorise. Nu își dorise ca Scarlett să fie înșelată atât de profund sau să se îndrăgostească, să ajungă cu inima frântă și confuză. Caravalul trebuia să le ofere amândurora eliberarea de frică, de limitări și de mariaje nefericite.

— Dacă te ajută, și eu am fost păcălită. Tella se ridică de pe scaun și se apropie precaută. Scarlett era mai înaltă decât Tella și totuși, cumva părea mai mică și neobișnuit de fragilă când se aplecă în fața șemineului gol. Jur că nu am știut înainte de final că un actor a jucat rolul contelui. Dar tot îmi pare foarte rău.

— Știu, mormăi Scarlett. Nu sunt supărată pe tine. Ar fi trebuit să-mi dau singură seama. Nu era ca și când nu mi-a spus nimeni că totul este un joc. Îmi imaginez că este prea târziu să te opresc să joci, dar Tella, te rog, fii prudentă. Scarlett își ridică brusc privirea. Caravalul poate fi magic, romantic și minunat, dar farmecele pe care le aruncă nu sunt ușor de ignorat și, în majoritatea timpului, nu cred că oamenii își dau seama că sunt vrăjiți.

— Scar, dacă ai dreptate și totul este doar un joc, atunci nu înseamnă asta că nu ai de ce să te îngrijorezi? Dacă nu cumva nu crezi că este doar un joc.

— Nu jocul mă îngrijorează, spuse Scarlett. Mă gândesc la inima ta, Tella. Nu știu ce se întâmplă cu tine și ce-i cu zvonurile despre logodnă, dar Caravalul are un mod de a-i face pe oameni să se îndrăgostească și de oameni care s-ar putea să nu fie cu totul reali.

Tella nu era destul de proastă să recunoască faptul că ei nu avea să i se întâmple niciodată așa ceva. Mai credea și că, atunci când fetele își exprimau astfel de sentimente cu voce tare, de obicei își doreau să se întâmple opusul, provocând Sorțile să-i aducă singurul lucru pe care pretindeau că nu îl doreau.

Dar Tella își dorea dragostea cam la fel de mult cât își dorea să capete o boală. Nu existau săruturi pentru care merita să mori. Nici suflete care să merite uniunea. Erau mulți tineri frumoși în lume, dar Tella credea că niciunuia nu îi putea încredința ceva la fel de fragil și

valoros ca o inimă – mai ales când, cu mult timp în urmă, inima ei fusese condamnată de Prințul Inimilor să fie frântă. Și chiar dacă acesta nu ar fi fost destinul ei, nu avea de gând să se îndrăgostească de cineva care doar juca un rol.

Bineînțeles că nu îi putea spune nimic din toate astea lui Scarlett acum, nu când Tella vedea că inima surorii ei se frângea din cauza lui Julian.

Singurul lucru pe care îl făcuse el ca să o păstreze era chiar ceea ce îi despărțise. Tella ar fi trebuit să-și dea mai mult silința să îl convingă să-i spună adevărul. Știa că nu era vina ei, dar ar fi putut împiedica anumite evenimente.

— Nu cred că este atât de inutil pe cât pare, spuse Tella. Cred că Julian este atât de obișnuit să mintă, încât este singurul lucru pe care știe să-l facă. Până acum, nu-mi imaginez că a avut vreodată un motiv să se schimbe. Dar cred că te iubește; este clar pentru toată lumea care vede cum se uită la tine. Ești lumina stelelor pentru întunericul lui, iar dacă și tu simți același lucru pentru el, ar trebui să-i mai dai o șansă.

— Vreau să cred că ai dreptate, spuse Scarlett. Dar Julian mi-a promis să nu mă mintă la sfârșitul Caravalului și nu și-a putut respecta promisiunea nici măcar o zi.

Tella încălcase promisiuni la fel de repede, dar probabil acum nu era momentul potrivit să aducă vorba despre asta și nu voia să ia aceleași hotărâri ca Scarlett. Ea chiar credea că Julian o iubea pe sora ei, dar poate că viața lui era atât de înrădăcinată în minciuni încât nu putea să se schimbe, iar Scarlett merita mai mult decât atât. Tella spera doar că, orice ar fi făcut, Scarlett nu ar fi început să se gândească din nou la conte.

Ea se cocoță pe marginea șemineului alb din piatră, lângă sora ei.

— Deci ai de gând să te ascunzi în palat toată săptămâna?

— Nu știu. Privirea lui Scarlett deveni distantă când se uită pe fereastră spre restul palatului și la orașul de dincolo. Un gând o făcu

să strâmbe din buze. Apoi își înclină capul, uitându-se cu atenție la toată mobila elegantă de culoare albastră înainte de a privi spre tavan, unde un grup de heruvimi sculptați vegheau de deasupra.

— Poate voi rămâne aici, spuse Scarlett. Apartamentul este destul de încăpător încât să mai conțină unul.

— Apropo, întrebă, Tella, cum de *ai ajuns* aici?

Scarlett schiță un zâmbet.

— Am aruncat o vază în camera mea aseară și întâmplător am deschis o intrare spre un tunel ascuns. Ea traversă camera spre cel de-al doilea șemineu și își trecu o mână pe marginea pervazului până ce ținu ceva. Mirosul pânzelor de păianjen și al secretelor acoperite de funingine pluti prin aer și câteva cărămizi se mișcară în același timp.

— E genial! bătu Tella din palme.

Chipul lui Scarlett se lumină.

— Dacă vrei, ți le arăt.

Tella era cu siguranță curioasă. Dar, de la cele mai apropiate ferestre, vedea că afară culorile se schimbaseră. Toate nuanțele de maro se transformaseră în nuanțe promițătoare de bronz. Un rămas-bun final, înainte ca soarele să apună. Curând avea să se lase noaptea; una dintre noile constelații ale lui Legend urma să apară pe cer. Caravalul începea din nou, iar Tella nu voia să întârzie.

Conform spuselor lui Jacks din seara precedentă și bănuielilor Tellei, primul indiciu pe care îl primise, care menționa o regiune ce oferea promisiuni de credință și magie, o făcu să creadă că pe cel de-al doilea l-ar fi găsit în Districtul Templului. Tella nu văzuse încă acea parte a orașului, dar știa că era mai mare decât Cartierul Mirodeniilor și Cartierul de Satin la un loc. Ar fi putut să-l caute toată noaptea.

— Poate îmi vei arăta mai târziu, spuse Tella. Curând se întunecă, iar eu ar trebui să plec.

Tella nici măcar nu spusese cuvântul *Caraval,* dar, pur și simplu, zâmbetul lui Scarlett dispăru.

Tella se întinse spre mâna lui Scarlett. Era destul de greu să o lase singură, când știa că sora sa suferea; ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Scarlett să se îngrijoreze în privința ei.

— Știu că acum nu ai încredere în judecata mea, dar știu ce părți sunt doar un joc…

Scarlett interveni oftând.

— Nu este vorba că nu am încredere în tine. Nu am încredere în Legend sau în oricine lucrează pentru el și cred că ar fi înțelept să faci la fel. Măcar amintește-ți de poveștile pe care ni le spunea bunica Anna – lui Legend îi place să fie personajul negativ.

Tella zâmbi.

— Cum aș putea uita? Era partea mea preferată.

Dar nu avea cum să fie valabil și pentru acest joc. Dacă Legend era cu adevărat personajul negativ, atunci el putea fi doar o singură persoană – *Jacks.*

Tella nici măcar nu voia să se gândească la asta, cu toate că și-l putea imagina pe Jacks cu un joben și frac, întinzându-i un trandafir roșu în timp ce buzele i se mișcau într-un zâmbet șiret. Și poate că, dacă vârfurile degetelor Tellei nu ar fi început să sângereze în fața lui Dante în acea dimineață, ar fi fost tentată să creadă că Jacks chiar era Legend și că totul era doar un truc crud.

Dar Tella știa că Jacks era adevăratul Prinț al Inimilor. O știa la fel de profund cum știuse că sora ei ar fi putut să o readucă la viață, dacă ar fi murit. Tella îi simțise puterea lui Jacks din momentul în care se sărutaseră. Era diferită de magia Caravalului. Puterea lui Legend strălucea precum visele devenite realitate, în timp ce magia lui Jacks era de coșmar. Chiar și acum o simțea încetinindu-i treptat bătăile inimii.

Bum… bum.

Pauză.

Bum… bum.

Pauză.

Bum… bum…

Pauză.

Ca un ceas care îi ticăia în piept.

Tella nu voia să fie blestemată și să înfrunte posibilitatea morții, dar voia să își salveze mama, să o vadă din nou în realitate, să afle cine era cu adevărat și de ce plecase. Iar dacă Jacks era Legend sau unul dintre actorii lui, asta nu avea să se întâmple niciodată.

Jacks nu putea fi Legend. Dar, dacă era, atunci Legend era un personaj mai monstruos decât își imaginase Tella vreodată.

A DOUA NOAPTE A CARAVALULUI

18

O constelație de stele roșii strălucea deasupra Districtului Templului. Din trăsura zburătoare a Tellei, semănase cu o grămadă de trandafiri înfloriți. Acum, fiind în district, sub stele, imaginea era mai greu de perceput. În loc să vadă constelații de trandafiri, scânteierile rubinii semănau cu picături de sânge stelar, care împrăștiau o lumină nefirească peste lumea de dedesubt.

Chiar și fără strălucirea roz-aurie și ciudată de deasupra, Districtul Templului ar fi fost un loc înfiorător. Strigătele de jale ale celor care se închinau, rugăciunile șoptite ale păcătoșilor, psalmodierile antice și câțiva indivizi ciudat îmbrăcați o înconjurară pe Tella când se plimbă pe un mozaic de străzi uzate de timp, luminate de torțe la fel de înalte ca oamenii.

Tella nu știa dacă această parte a orașului era mereu atât de populară sau dacă mulțimile se aflau aici doar din cauză că toți participau la Caraval și căutau cel de-al doilea indiciu.

Ea băgă mâna în buzunarul de catifea și scoase primul indiciu sub lumina roșie a torței.

Descrierea se potrivea cu siguranță Districtului Templului, unde se practicau tot felul de religii și credințe interesante, dar s-ar fi potrivit aproape oricărui templu.

Tella trecu pe lângă corturi înalte, foste activități misionare și băi comunale noi, unde vizitatorii puteau să se spele cu alcool sfânt – sau cel puțin așa se pretindea.

Pe insula Trisda, religia era simplă. Oamenii se rugau anumitor sfinți pentru ce voiau și cereau preoților iertare scriindu-și păcatele pe hârtia pe care cei din urmă o ardeau. Dar aici, Tella nu era sigură dacă oamenii chiar se rugau sau jucau teatru.

Ea auzise că oamenii puteau practica orice credință voiau, câtă vreme nu părăseau districtul, însă doar câteva religii păreau credințe adevărate în puteri superioare. Multe dintre practicile spirituale pe care le observă Tella aduceau mai mult cu niște spectacole menite să-i emoționeze și să-i chinuie pe turiști, ca să-și golească de bunăvoie buzunarele.

Înainte să sosească, i se spusese că exista chiar și o Biserică a lui Legend, care părea cel mai evident loc în care să caute următorul indiciu. Din nefericire, Biserica lui Legend nu era la vedere, iar găsirea ei se voia a fi un joc. Poate că pe Tella nu ar fi deranjat-o dacă ar fi fost în formă maximă, dar picioarele îi erau mai nesigure decât ar fi trebuit și respira cam anevoios.

Scotocind stradă după stradă, Tella văzu biserici dedicate fiecărui element. Veneratorii focului erau preferații ei – dansau în fața templului lor cu făclii aprinse. Alături, era o biserică formată din cascade care curgeau peste statui ce reprezentau sirene în fața cărora oamenii aruncau scoici ca ofrande. De acolo, Tella trecu pe lângă un rând de corturi dedicate diverselor Sorți. Structurile dărăpănate păreau mai vechi decât restul. Unele erau doar niște ruine, rămășițe din vremea în care Sorțile încă domneau. Acum le mai venerau câțiva oameni, deși în fața Altarului Stăpânei Norocului era un grup mare de persoane, toate purtând bonete cu pene verzi lucrate cu grijă și mantii voluminoase.

Dar, indiferent de cât de mult căută, Tella nu văzu niciun simbol al Caravalului. Niciun trandafir – în afară de cei de pe cer. Nicio inimă neagră. Niciun joben. Deși erau oameni în costume – sau „veșminte religioase", așa cum îi auzise pe alții numindu-le. Când Tella își forță membrele obosite să continue să meargă, zări căștile încornorate ale celor care-i onorau pe anticii zei războinici, și colierele din oase pentru cei care venerau Moartea. Nu știa dacă îi trebuia o altă ținută pentru destinația ei, dar părea că orice îi lipsea putea fi cumpărat de la una dintre tarabele de pe stradă.

— Ai vrea o mantie de fantomă? strigă cineva. Ține demonii departe. Doar trei monede de cupru.

— Sau dacă preferi să întâlnești demonii, avem mătăniile depravării! strigă partenerul lui. Doar o monedă de cupru.

— Ce te face să crezi că mă interesează demonii? îl tachină Tella.

Vânzătorul zâmbi, arătându-și gura fără dinți.

— Ești aici. Oamenii pretind că umblă pe străzi în căutarea unui salvator, dar rareori îl găsesc.

— Atunci, presupun că este bine că omul pe care îl caut nu a pretins niciodată că este unul. Tella îi aruncă o bezea vânzătorului și se afundă mai mult în mulțimea de turiști nerăbdători, comercianți lacomi și cetățeni ai Valendei care participau entuziasmați la Caraval.

Oamenii de pe străzi erau mai numeroși decât viermii de pe un cadavru, mai puțin pe bucata de drum ivoriu din fața Templului Stelelor.

Tella încetini un pic pasul. Știa că nu se putea opri, dar era dureros de tentant. Acesta era de departe cel mai frumos templu, un bastion din piatră la fel de albă ca veșmintele zeiței și sacrificiile inocente. Dar Tella știa că interiorul templului nu era nici pe departe pur sau sfânt.

Se presupunea că stelele umblau pe pământ cu mult înaintea Sorților, cu atât de mult timp în urmă încât erau mai mult legende decât orice altceva. Dar oamenii șopteau convinși că, indiferent de cum ar fi privit cerul, stelele nu erau creaturi angelice din lumină și praf de îngeri. Unii spuneau că stelele erau cele care creaseră Sorțile, despre care mulți afirmau că transformaseră stelele în cele mai rele ființe.

Totuși, mai erau și cei care se alăturau de bunăvoie comunității crezând că, într-o zi, stelele aveau să se întoarcă și să-i răsplătească din plin pe toți cei care le urmau. Tella auzise că oamenii cei mai bogați plătiseră cu lucruri precum liberul arbitru, frumusețea și primul lor născut pentru șansa de a deveni membri.

— Dacă vrei să intri, îți trebuie hainele potrivite! strigă cineva de pe partea cealaltă a drumului. Vindem robe de slujitori pentru doar cinci monede de cupru.

— Nu vrei să te alături acelui templu, nu când îți pot oferi ceva mai bun la un preț mai mic! strigă alt negustor. Vocea îi era cunoscută.

Tella se întoarse și își dori imediat să nu o fi făcut.

Julian, îmbrăcat în veșminte de negustor verzi-alexandrit, stătea cu brațele întinse, atrăgând atenția uimită a Tellei spre un rând de altare pe care erau legați oameni cu zâmbete înghețate pe buzele albe ca luna și cu ochii spre cerul rubiniu ca și când și-ar fi dorit nespus să fie sacrificați.

— Julian, ce… ce cauți aici? se bâlbâi Tella.

— Scuzele mele, minunată domnișoară, ne-am mai întâlnit? El o studie ca și când nu ar mai fi văzut-o niciodată.

Tella știa că juca rolul primit pentru Caraval, dar tot o tulbura să îi vadă privirea lăcomindu-se ca și când ea ar fi fost un miel pe care el voia să îl îndrepte pe calea greșită.

— Nu îmi aduc aminte de tine, spuse el mieros, dar ești frumoasă, deci îți voi propune un târg. Poți să simți același extaz ca prietenii mei legați pentru doar patru monede de cupru!

— Sau îți poți ispăși păcatele gratis. O femeie cu o glugă de un alb orbitor îi distrase Tellei atenția de la versiunea alarmantă a lui Julian și spre un alt loc descurajant. Ea îi arătă un rând de butuci și cuști care duhneau a transpirație, regrete și corpuri nespălate. Acești oameni nu păreau la fel de dispuși la sacrificii ca veneratorii cerului ai lui Julian. Iar Tella nu căuta să se salveze sau să se căiască; voia să îl găsească pe Legend.

— Probabil că nu ar trebui să te holbezi sau vor considera că ești de acord și te vor băga și pe tine într-una dintre temnițe.

Tella se întoarse ca să-l vadă pe Dante în fața fântânii Tronului însângerat.

El se rezemă cu un cot acoperit de mâneca jachetei de ușa uzată argintie, culoarea viselor dezamăgite și a deciziilor proaste. Sau poate el era cel care părea o decizie proastă.

În Cărțile Destinului, Stelele Căzute erau mereu înfățișate ca zei înșelători sau zeițe cu mantii strălucitoare aurii și robe albe subțiri. Dar când Tella se uită la Dante, îmbrăcat în nuanțe de negru care se amestecau cu noaptea, își imagină că ilustrațiile cărților ar fi putut să se înșele. Auriul strălucea indiferent de situație, dar puțini oameni puteau face întunericul să strălucească așa cum o făcea el.

— Trebuie să încetezi să mă mai urmărești, spuse Tella.

— Poate că de fapt te ajut. El își îndreptă noua cravată neagră de la gât când fixă cu privirea ușa din spatele lui, atent la un simbol al Caravalului încrustat pe mânerul rotund din alamă.

„Intrarea în Biserica lui Legend."

— Aș fi găsit-o și singură, se înfurie Tella.

— Bineînțeles că ai fi făcut-o. Dante rămase în fața ușii, zâmbind un pic mai larg când Tella se apropie.

— Nu tu ai spus că pentru tine fetele sunt ca rochiile de petrecere pentru noi și că nu poți fi văzut cu aceeași de mai multe ori?

— În mod clar îmi pari un pic diferită. El întinse mâna spre una dintre șuvițele ei rătăcite și și-o înfășură pe un deget tatuat, trandafirul negru de pe dosul palmei sale rotindu-se până când deveni roșu sub lumina rubinie a stelelor. Cu fiecare răsucire, o atrase mai aproape. O făcu să ignore cu ușurință picioarele care o dureau și inima pe moarte. El îi răsucea părul pe deget tot așa cum își imagina ea că voia să o manipuleze.

Ca și când l-ar lăsa să facă asta.

Arogant. Prea încrezător. Înfumurat. Imposibil. Ea ura cum refuza să o lase în pace, cum îi accepta insultele în același fel în care alți băieți ar fi acceptat un compliment și că interesul față de ea făcea clar parte din rolul lui. Și totuși, părea că nu putea să îl îndepărteze.

— Dacă ai venit să afli lucruri despre Legend, spuse el, îți pot zice mai multe decât oricine din spatele ușii.

— Îmi vei spune cine este el? întrebă Tella.

— Știi că nu pot face asta.

— Ai putea, dacă ai fi Legend.

Dante râse zgomotos.

— Dacă aș fi Legend, cu siguranță nu ți-aș spune.

— Deoarece nu ai încredere în mine?

— Nu, răspunse el încet, trăgând-o ușor și mai aproape. Mi-aș păstra secretul pentru că aș vrea să continui să joc jocul cu tine, iar dacă ți-aș spune adevărul, aș strica toată distracția.

El o privi fix în ochi, ca și când ar fi încercat să spună ceva nerostit. Dacă un alt băiat s-ar fi uitat astfel la ea, s-ar fi putut simți specială pe moment. Oamenii se uitau rareori în ochii celuilalt perioade lungi de timp. Era ceva aproape mai intim decât o atingere. Când Dante se uita în ochii Tellei, nu era atent la restul lumii. Nu avea grijă de el. Își risca o parte din el ca să se concentreze doar la ea.

Tella se întrebă dacă asta era adevărata ispită a Caravalului, nu magia sau misterul, ci felul în care artiștii lui Legend știau cum să-i facă pe oameni să simtă. În timpul ultimului joc, Julian insistase constant să o scoată pe Scarlett din zona de confort. Dante făcea același lucru cu Tella, dar în loc să insiste, o atrăgea spre el, încercând să o târască în sfera lui amețitoare prefăcându-se că îi păsa și că nu o dorea pur și simplu, ci că o parte din el avea nevoie de ea. Tella simți asta în felul subtil în care el își ținu respirația cât îi aștepta răspunsul. Era îngrozitor cum un lucru atât de mic putea să aibă o putere atât de mare.

El se pricepea de minune să-și facă treaba. Ea știa că Dante juca doar un rol, că de fapt nu-i păsa și nu avea nevoie de ea. Și totuși, în loc să intre pe lângă el în Biserica lui Legend, se trezi că voia să-i mai țină hangul un pic.

— Deci, dacă ai fi Legend și partenerul meu, m-ai ajuta să câștig sau mi-ai sabota eforturile?

— Cu siguranță te-aș ajuta. Dante îi lăsă părul, permițându-le degetelor calde să-i atingă gâtul, iar apoi o venă când șopti: chiar dacă nu aș fi Legend, aș vrea să câștigi.

El o țintui cu privirea ca și când ar mai fi trebuit să-i spună ceva, iar pe Tella o speria cât de mult voia să îl audă, chiar dacă nu ar fi crezut. Nici ea nu credea că Dante era Legend. Pe cât de amuzantă și de isteață era Tella, la fel erau și alte nenumărate fete, iar ea își imagina că stăpânul Caravalului avea lucruri mai bune de făcut decât să o urmărească pe vreuna dintre ele. Și totuși, nu putea ignora ideea, pentru că, oricât ar fi durut-o mai târziu și oricât de caraghioasă ar fi putut să o facă să pară la sfârșit, o parte din ea voia să fie adevărat, voia să creadă că ardea destul de strălucitor încât să-i atragă atenția lui Legend.

Inima lenește a Tellei se poticni la acel gând. Cu degetele calde ale lui Dante pe pulsul ei, își imagină că el simțea asta. Ochii îi străluceau mai mult decât zâmbetul, dar poate că era din cauză că și Dante simțea că îi ceda, crezând teatrul pe care îl juca în mod inevitabil.

— Aș vrea să te cred, zise ea în glumă când se îndepărtă, până ce mâna lui căzu de pe gâtul ei.

Ea dădu să se întindă spre ușă.

Apoi el îi cuprinse încheietura mâinii, trăgând-o înapoi. Felul în care se ținea de ea era aproape disperat.

— Dar dacă ți-aș spune adevăratul motiv al jocului? M-ai crede că vreau să te ajut?

— Dante, niciodată nu cred nimic din ce spui.

— Dar îți amintești cuvintele mele destul de bine încât să le repeți.

El consideră tăcerea Tellei o invitație să continue.

— Știi cum și-a primit Legend magia?

— Credeam că e rezultatul unei dorințe, al dorinței imposibile despre care se spune că trebuie să ni se împlinească tuturor, dacă ne

dorim ceva destul de mult, spuse ea cu scepticism. Deși sora ei folosise o dorință ca să o aducă pe Tella din nou la viață în ultimul joc, o parte din Tella se îndoise dintotdeauna că magia epică a lui Legend se trăgea din ceva atât de simplu. Și poate că Tellei îi plăcea felul în care Dante îi răspundea când îl provoca, strălucirea ochilor lui și degetele care-i strângeau încheietura mâinii ca și când nu ar fi intenționat să îi dea drumul până ce nu ar fi avut ultimul cuvânt.

— Tuturor li se împlinesc dorințele, spuse Dante, dar fiecare dorință are nevoie de magie ca să o ajute. Iar Legend și-a dorit o magie deosebit de puternică, așa că a căutat-o pe vrăjitoarea care a blestemat Sorțile.

— Cum a găsit-o?

— Pe un tărâm departe. Dacă Legend își dorește ceva, face imposibilul.

Tonul lui Dante era intenționat neîncrezător, ca și când i-ar fi spus o poveste legendară unui copil și totuși, mâna care-i ținea încheietura se înfierbânta cu fiecare cuvânt. El continuă să vorbească pe același ton nepăsător, dar ceea ce zicea părea mai important decât orice altceva îi spusese în acea seară.

— Când vrăjitoarea pe care a vizitat-o Legend a alungat Sorțile, le-a luat jumătate din magie, astfel încât, chiar dacă s-ar fi întors, nu ar mai fi avut aceeași putere ca înainte. Magia asta a folosit-o pentru dorința lui Legend. Dar l-a avertizat pe Legend că, dacă Sorțile ar fi reușit vreodată să rupă blestemul ei, ar fi putut ucide ca să-și recapete magia. Cred că așa s-a asigurat ea că Sorțile nu se vor întoarce vreodată. Vrăjitoarea știa că, pentru a-și păstra veșnic puterile, Legend va trebui în cele din urmă să distrugă Sorțile sau să fie distrus.

Dante stătea destul de aproape încât să șoptească atunci când termină. El nu îl menționă pe Jacks, dar nu trebuia să o facă. Tella nu se putea abține să nu adauge celor tocmai povestite de Dante ce știa

deja despre Sorți. Informațiile se potriveau prea bine ca să nu le pună cap la cap.

Ea aflase de la Jacks că toate Sorțile fuseseră întemnițate într-un pachet de cărți. Dacă era vreun strop de adevăr în ceea ce spusese Dante, și anume că Sorțile rămăseseră cu puterile înjumătățite, se explica de ce Jacks îl voia pe Legend. Poate că Jacks scăpase din cărți, dar nu avea puteri depline, deci trebuia să și le recupereze.

Jacks făcuse să pară că Sorțile erau încă prizoniere, dar Legend trebuie să fi știut că Prințul Inimilor era liber. Pentru Legend, probabil era un motiv întemeiat încât să decidă că era timpul să distrugă toate Sorțile.

Timp de câteva secole, Sorțile au fost închise, dar acum vor să iasă și să se joace.

Dacă își recâștigă magia, lumea nu va mai fi la fel, dar ne poți ajuta să le oprim câștigând jocul.

Tella scutură din cap. Tocmai asta o avertizase Scarlett că avea să se întâmple. Ea îi spusese că nu ar fi reușit să facă diferența dintre părțile reale și cele care erau doar un joc.

Tella știa că Jacks era real, dar era o nebunie să înceapă să creadă că și jocul era.

Ea își eliberă încheietura mâinii din prinsoarea lui Dante.

— Mulțumesc pentru *povestea interesantă.*

— Așteaptă, înainte să…

Dante se opri.

Tella se încordă, speriată că începuse să sângereze din nou, dar Dante nu se uita la ea. Fata privi peste umăr, spre locul în care el își îndreptase brusc privirea. I se păru că o văzuse pe Jovan. Doar că, în loc să fie îmbrăcată ca Bufonul Nebun, precum în seara precedentă, purta o mantie care-i flutură în jurul gleznelor când se îndepărtă grăbită.

Dante se întoarse din nou spre Tella, băgă încet mâna în jachetă și scoase o pereche neagră de mănuși lungi până la coate.

— Dacă nu-mi accepți ajutorul, cel puțin ia astea. El apăsă pe unul dintre nasturii din perle ai mănușilor.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Cinci lame ascuțite ieșiră din vârfurile degetelor.

— Îmi dai mănuși cu lame?

Tella se simți brusc ușurată că degetele lui Dante nu-i mai atingeau pielea care se încălzea repede, în timp ce își aminti cuvintele lui Scarlett: „Mănușile sunt un dar simbolic… dăruirea unei perechi de mănuși era un obicei legat de cerutul mâinii unei fete… modul în care tânărul spunea că va avea grijă de fată dându-i mănuși ca să îi protejeze mâinile".

Pielea Tellei se încinse și mai mult când lamele licăriră în lumina torței. Zece mici promisiuni de protecție. Dar Tella știa că Dante voia să se însoare cu ea cam la fel de mult ca Jacks. Probabil că furase mănușile când ieșise din Minerva de la o fată care, întâmplător, avea brațele și degetele la fel de lungi ca ale Tellei.

— Ce vrei în schimbul lor?

— Poate că vreau doar să mă asigur că te voi revedea. Dante apăsă din nou perlele ca să retragă lamele înainte de a-i împături mănușile în palme.

Apoi, ticălosul imposibil se îndepărtă.

Plecă în aceeași direcție ca silueta cu mantie care semăna cu Jovan. Tella era pe jumătate tentată să îl urmeze, dar probabil asta-și dorea Dante – să o distragă de la intrarea în Biserica lui Legend și de la găsirea următorului indiciu.

Tella se întoarse din nou spre ușă, dar simbolul Caravalului dispăruse ca prin magie, ceea ce îi confirma încă o dată că era în locul potrivit.

19

Poate că trăirile religioase ale Tellei de pe insula Trisda fuseseră limitate la rugăciuni disperate și trimisul scrisorilor pe ascuns prin micul confesional al preotului, dar când intră în Biserica lui Legend, își dădu imediat seama că nu era un loc obișnuit de rugăciune.

— Bine ai venit.

O fată cu pielea cernită și un joben elegant o întâmpină pe Tella făcând o reverență cu ochi mijiți și pliuri roșii. Atât de multe pliuri roșii. Tella știa că Legend prefera roșul, dar fata părea disperată. Pliurile roșii i se înfășurau în jurul rochiei de culoarea platinei ca dunga de pe un ciubuc.

— Felicitări pentru că ne-ai găsit ușa, dar acum trebuie să alegi cu grijă dacă vrei să intri în biserică.

Fata flutură un braț plin cu pliuri și câteva candelabre din alamă se aprinseră, luminând mai mult de douăsprezece rânduri de scări. Acoperite cu covoare groase rubinii, scările se răsuceau în toate direcțiile, în sus și în jos și dintr-o parte în alta, ca vasele sanguine tăiate, înainte să dispară în întunericul de dincolo. Unele scări păreau a fi mai uzate decât altele, dar toate luceau cu aceeași lumină mată de culoarea stejarului, făcând aluzie la strălucirea care se diminuase de mult.

— Doar una dintre acestea te va conduce spre locul în care vrei să mergi, spuse fata.

— Și unde mă vor conduce celelalte?

Zâmbetul roșu al fetei picură la colțurile gurii.

— Acesta este un mister pentru care trebuie să riști dacă vrei să te alături comunității noastre și să-l servești pe marele Legend.

Tella nu voia să se alăture niciunei comunități, cu siguranță nu plănuia să îl servească pe Legend și chiar nu avea chef să urce sau să coboare vreo scară, dar auzise că găsirea bisericii trebuia să fie ca un joc.

Tella studie din nou scările rubinii. Fiecare avea o personalitate diferită, ca tirbușoanele jucăușe și aurii din dreapta ei. Apoi, era scara aventuros sculptată care se întindea drept înainte ca și când ar fi fost un pod spre un tărâm fantastic. Scările șubrede din stânga păreau nesigure, la fel ca scara spiralată din fier forjat și fără balustrade pe care nu voia să încerce să pășească. În cele din urmă, Tella văzu o scară atrăgătoare din marmură neagră, lustruită ca o oglindă și acoperită cu un covor neatins rubiniu și care părea să coboare în loc să urce.

Tella încercă să-i surprindă privirea celeilalte fete, curioasă de calea pe care avea să o aleagă, dar ea continuă să se uite la Tella.

— Ai ales?

Tella se uită din nou la scara mare din marmură, cu covorul rubiniu neatins. Expresia fetei nu se schimbă, dar ea jură că umerii îi înțepeniră. Ea nu voia ca Tella să meargă pe scara aceea, iar Tella avea sentimentul că nu era din cauză că fata se temea pentru siguranța ei.

— Ești sigură că nu preferi alta? întrebă fata.

— Cred că îmi va face plăcere ce voi găsi în capătul scării.

Fata râse, dar râsetul păru forțat când Tella păși pe scara imaculată din marmură neagră și coborî prima treaptă.

Scara din marmură nu prea îl caracteriza pe Legend, dar Tella simțea că își dădea silința. Cu fiecare treaptă, aerul se răcea. Lumânările de pe perete se stinseră, în timp ce pete negre și misterioase punctară covorul cândva imaculat și balustrada netedă, imitând picăturile de sânge închegat. Dar Tella văzuse suficient sânge adevărat împroșcat încât să știe cum cădea de obicei și ce culoare căpăta imediat ce se usca. Aici nu era sânge, ci doar o iluzie.

Preventiv, Tella scoase mănușile lui Dante cu lame în vârfuri. Acestea aveau mirosul lui, de cerneală și secrete, dar spre deosebire de Dante, le simți reci când și le puse, greutatea ușoară a lamelor ascunse în vârfurile degetelor făcându-i plăcere.

După alți câțiva pași, luă o lumânare de ceară dintr-un candelabru de perete. În spatele acestuia, peretele era găurit, ca ușorii curenți de aer rece să facă flacăra să pâlpâie. Măcar în privința asta erau isteți. Totuși, Tella regretă că purta o rochie atât de grea când scara deveni mai abruptă. Găurile de aer din pereți dispărură, acoperite de portrete cu rame groase – toate ale unor tineri cu joben.

La început, se întrebă dacă erau membrii bisericii, dar chipurile erau prea frumoase și un pic prea viclene. „Legend."

Nu imagini adevărate cu el. Nimeni nu știa sigur cum arăta, dar în mod clar membrii bisericii încercaseră să îl înfățișeze. Tella văzu nuanțe ale pielii care variau de la alb translucid la măsliniu-închis. Unele chipuri erau înguste și la fel de tăioase ca înjurăturile; altele erau aproape ca de heruvim cu rotunjimile lor sau serafice, cu liniile sculptate. Câteva chipuri aveau cicatrice, unele zâmbeau, altele se încruntau. Inima Tellei se opri când zări un chip slab care îi amintea de Jacks, cu ochi albaștri-argintii și păr auriu. Ultimul portret îi făcu semn din ochi, ca și când totul ar fi fost o glumă.

Poate că era. Poate că Legend se juca din nou cu ea, iar scara cobora la nesfârșit. Tellei i se înmuiară picioarele când se gândi la asta. Poate că nu era nicio cale de a-l găsi cu adevărat pe Legend, iar biserica reprezenta o căutare nesfârșită a unui bărbat de negăsit.

Sau poate că Tella dramatiza prea mult.

O lumină mai intensă ilumina scara de dedesubt, făcând capătul să se vadă clar. Tella puse torța într-un candelabru gol și merse mai vioi.

După câțiva pași, se auziră sunete ascuțite – o vioară stridentă, un țambal și un banjo. Tella nu ar fi spus că muzica era frumoasă, dar era exact combinația corectă între ciudată și îmbietoare, potrivită pentru taverna pe care o găsise jos.

Se așteptase la mai mult roșu, dar, în schimb, totul era verde, strălucind ca magia deplină. Tella nu se mai simți obosită când inhală, ca și când aerul ar fi fost la fel de amețitor precum băuturile care se serveau la tavernă.

Lămpi cu gaz verde-închis luminau mesele din sticlă de culoarea mentei, în timp ce pe canapelele din catifea verde stăteau oameni care sugeau cuburi de zahăr strălucitoare și verzi sau sorbeau din sticluțe cu lichid galben-verzui. Până și podeaua era acoperită cu plăci mici din gresie de culoarea smaraldului, care îi amintea Tellei de cozile sirenelor. Nu semăna deloc cu tavernele de pe insula Trisda, care erau decorate doar în nuanțe mate și miroseau a vise năruite și rom ieftin. Nu prea semăna nici cu bodegile Caravalului, dar era o încercare interesantă.

Cu muzica ciudată și băuturile strălucitoare verzi, se apropia de irealul care o făcea pe Tella să-și imagineze că ar fi putut fi o Soartă înfățișată pe Cărțile Destinului. I-ar fi spus „Taverna de Smarald, unde puteau fi găsite răspunsuri la întrebările periculoase. Era o Carte Goală în pachet, iar Tella poate s-ar fi întrebat dacă această cârciumă era probabil Soarta neînfățișată. Dar, în ciuda strălucirii, imediat ce Tella se uită mai atent, i se păru că aducea mai mult cu sclipiciul care pretindea a fi praf de stele.

Părea că până și treptele pe care le văzuse când intrase nu erau atât de periculoase pe cât voia fata cu pliuri să o facă pe Tella să creadă, ci doar un test, așa cum fusese avertizată. Între mese, bar și balcoanele suspendate, Tella zări capetele tuturor celorlalte scări – fiecare conducea în același loc. Ca și Caravalul, părea că biserica era plină de iluzii și, în mod clar, membrii se bucurau de ele.

Clienții din tavernă păreau să fi venit de peste tot. Când înaintă mai mult, Tella auzi diferite limbi și văzu culori ale pielii care variau de la alb la negru. Și ținutele erau diferite, dar aproape toată lumea avea un lucru în comun: jobenul.

Tella nu știa dacă oamenii purtau jobene deoarece îl venerau pe Legend sau voiau să fie în locul lui, dar aproape toată lumea din bar avea unul. Unele pălării erau mari, altele drepte, altele îndoite sau deformate intenționat. Câteva aveau pene, văluri sau alte mici podoabe îndrăznețe. Tella zări chiar și un joben cu coarne în părțile

laterale și o tânără care avea două jobene miniaturale roz ce stăteau ca două urechi.

Poate că acesta era adevăratul motiv pentru care Dante fugise în loc să o urmeze. Poate că era invidios pe toți cei care îl venerau atât de ostentativ pe Legend. Nu că Tella ar fi trebuit să se gândească la Dante sau să se întrebe ce ar fi spus dacă ar fi fost aici cu ea.

Tella se uită dincolo de toată distracția, căutând locul în care ar fi putut să fie ascuns un indiciu, până ce zări un rând de oameni aliniați în fața a două cortine negre din catifea, cu ciucuri aurii de prost gust. Din nou, era cam prea țipător și bătător la ochi ca să fie chiar stilul lui Legend. Părea mai mult felul în care îl percepeau oamenii, o imagine pe care el se bucura să o cultive. La ultimul Caraval, Caspar, un actor care jucase rolul lui Legend, făcuse un spectacol orbitor de exagerat, dar Tella nu își imagina că adevăratul Legend era așa.

Deși Tella nu descoperise adevărata identitate a lui Legend, primise scrisori de la el. Mesajele soseau fără înfloriturі; unul conținuse o singură propoziție, iar ea tot îi simțise magia pulsând în cuvintele simple.

Oricât de seducătoare era Biserica lui Legend, Tella își imagina că îl înțelesese greșit pe Legend. Caravalul poate că fusese extrem cu toate splendorile lui, dar nu credea că el era.

Totuși, se trezi apropiindu-se de draperiile cu ciucuri. Rândul din față vibră de șoapte nerăbdătoare, mulți strângându-și cravatele, ciupindu-se de obraji ca să se îmbujoreze și îndreptându-și jobenele. Cu toate că, spre deosebire de restul tavernei, părea că nu toată lumea purta joben, dându-i Tellei impresia că acești oameni nu erau membri ai bisericii, ci jucători în căutarea următorului indiciu.

Tella se apropie de partea din față a rândului, nedorindu-și să aștepte la coadă, nici să creadă că era înțelept să încerce să se furișeze fără să aștepte deloc.

— Mă scuzi, se adresă unei fete care purta o pălărie cu un val roșu transparent ce-i acoperea ochii. Ce așteaptă toată lumea să vadă în

spatele cortinei?

— Dacă nu știi, atunci poate că nu ai ce căuta aici.

— Ignor-o, spuse băiatul înalt și slab de lângă ea, îmbrăcat un pic mai obișnuit decât restul, cu o cămașă fără guler și o pereche de pantaloni largi gri cu dungi, susținuți de două bretele roșii. Sora mea uită că doar joacă un joc și devine cam competitivă.

— Este în regula, spuse Tella. Sora mea Scarlett crede că și eu sunt la fel.

Băiatul înalt și slab căscă ochii, iar Tella jură că fata cu pălărie cu văl inspiră brusc.

— Ai spus Scarlett, adică cea care a câștigat ultimul joc?

— O, sora mea și cu mine nu am jucat ultimul joc, spuse Tella, dar își făcu vocea să-i tremure suficient încât să inducă o oarecare îndoială. Era un risc pentru adevărata ei identitate, dar Caravalul nu se câștiga jucând în siguranță. Și părea că deja funcționa.

Băiatul înalt și slab se retrase, uitându-se mai protector a Tella când îi făcu loc să li se alăture la rând.

— Eu sunt Fernando, ea este sora mea, Patricia, iar el este prietenul nostru, Caspar.

Tella încerca să-și ascundă surprinderea când un artist cunoscut îi întinse mâna.

— Este o plăcere să te cunosc. Caspar o trată pe Tella la fel ca Julian, ca și când nu s-ar mai fi întâlnit niciodată. Nu era la fel de descurajant ca spectacolul tulburător al lui Julian, dar tot o tulbură pe Tella, făcând-o să simtă că, la urma urmei, Caspar chiar era un străin.

În ultimul spectacol, Caspar jucase rolul logodnicului ei și pe al lui Legend, dar acum vorbea cu un accent muzical pe care Tella nu îl mai auzise. El își schimbase și hainele elegante pe care le preferase în ultimul Caraval cu un costum necizelat, asemănător ținutei lui Fernando.

— Caspar este cel care ne-a spus că bărbatul care a înființat biserica se află de cealaltă parte a cortinei, zise Fernando.

— Acest bărbat este și expert în Sorți, interveni ușor Caspar.

— Știe care este obiectul pe care trebuie să îl găsim, cel capabil să le distrugă, adăugă Fernando.

Patricia își dădu în mod exagerat ochii peste cap.

— Uiți mereu că este doar un joc. Obiectul este unul simbolic, de care ai nevoie ca să câștigi. Legend nu vrea cu adevărat să distrugă Sorțile. Ele au fost deja alungate. Când o spui așa, pari un idiot.

Fernando roși.

Tella era de acord cu afirmația surorii lui, dar nu îi plăcea cum fata îl făcea de râs pe fratele ei.

În fața lor, un cuplu intră în spatele cortinei cu ciucuri. Urmau Fernando și sora lui, dar toată zăpăceala lui Fernando dispăruse. Acum se uita la gresia verde în timp ce Patricia își ridică privirea spre Caspar pentru aprobare, ca și când tocmai ar fi spus ceva foarte inteligent. Spre meritul său, Caspar nu o încurajă.

Dar Tella hotărî să ducă lucrurile mai departe. Frații trebuiau să se sprijine, nu să se sfâșie între ei.

— Cred că te înșeli. Ea se adresă Patriciei, vorbindu-i repede, ca fata să nu o poată întrerupe cu vreun oftat sau dându-și ochii peste cap. Legend nu a organizat niciodată două Caravaluri atât de apropiate în timp. Experții jocului spun că asta se întâmplă din cauză că jocul acesta e real. Dacă ești atentă, simți. Magia din aer nu este doar a lui Legend – sunt Sorțile care încearcă să se întoarcă, dar singurul mod în care o pot face este să-i ia puterea lui Legend.

Caspar ridică surprins din sprâncene, aruncându-i Tellei o privire pătrunzătoare care o făcu să se simtă ca și când tocmai ar fi dezvăluit un secret pe care nici măcar nu ar fi trebuit să-l cunoască.

— Unde ai auzit toate astea?

— Am auzit ceva asemănător, interveni Fernando. Dar mi s-a spus că, dacă Legend reușește să distrugă Sorțile, nu doar că își va păstra puterea, ci le va lua și pe ale lor.

Dante nu menționase partea asta. Nu că Tella hotărâse să îi creadă povestea, dar îi era greu să ignore cum se albise Caspar la față.

— Dar dacă puterile Sorților au vreo legătură cu misteriosul premiu final? interveni Patricia, vorbind cu acea încredere care nu te lăsa să-ți dai seama dacă presiunea grupului o făcuse să se răzgândească sau dacă nu voia să fie exclusă din conversație. Poate că Legend îi va da câștigătorului una dintre puterile Sorților. Cred că aș lua puterea Reginei Nemuritoare. Ea nu îmbătrânește niciodată.

— Niciuna dintre Sorți nu ar trebui să îmbătrânească, spuseră Tella, Caspar și Fernando la unison.

Acum fu rândul Patriciei să roșească.

— Nu m-ai lăsat să termin.

— Atunci continuă, spuse Caspar.

Dar părea că Patricia nu știa că adevărata putere a Reginei Nemuritoare era abilitatea de a controla pe oricine destul de prost încât să o servească. Patricia rămase tăcută până când Caspar se întoarse spre Fernando. El se uită la celălalt tânăr cu un zâmbet atât de cald, încât o făcu pe Tella să se întrebe dacă doar își imaginase că pielea lui Caspar albise.

— Și tu? întrebă Caspar. Ce putere a Sorților ți-ai dori?

Fernando se jucă cu bretelele cât păru să se gândească la asta.

— Aș alege-o probabil pe Fecioara Morții.

Tella înțepeni.

Patricia se uită cu gura căscată la fratele ei.

— Ai vrea să ucizi oameni?

— Fecioara Morții nu ucide pe nimeni, spuse Fernando. Ea este una dintre Sorțile bune. Ea simte când urmează să se întâmple o tragedie și îi avertizează pe oameni. Mi-aș dori să pot face asta.

Măcar dacă Fernando ar fi avut dreptate. Din experiența Tellei, Fecioara Morții pecetluia, și nu împiedica Soarta. Deși probabil că lucrurile ar fi putut să ia o altă turnură dacă Tella ar fi știut cu adevărat ce reprezenta Fecioara Morții când o trăsese prima dată din

Cărțile Destinului. Atunci poate ar fi putut face ceva ca să împiedice plecarea mamei ei.

Caspar se întoarse spre Tella.

— Și tu ce putere ți-ai dori?

Pe Tella poate că o fascinau Sorțile, dar nu era sigură că își dorea vreunul dintre darurile lor îngrozitoare. Nu toate Sorțile erau rele; Stăpâna Norocului le aducea oamenilor faimă și bogăție, dar, având în vedere natura capricioasă a norocului, până și asta ar fi putut să se schimbe în ceva neplăcut. Și chiar dacă Aracle o ajuta pe Tella să vadă viitorul în frânturi, o și făcuse să sufere de nenumărate ori. Asasinul se putea mișca prin spațiu și timp, dar, pe cât de tentantă era puterea lui, Tella își imagina că putea să te și înnebunească un pic. Și mai rău ar fi fost să ai toate puterile Sorților. Ea înțelegea de ce o persoană ca Legend și le-ar fi dorit. Cu atât de multă magie, ar fi putut conduce lumea, dar Tella se îndoia că Legend sau lumea ar fi fost mai bună astfel.

Cortinele din fața lor se despărțiră din nou, scutind-o pe Tella să răspundă la întrebare, când lui Fernando și Patriciei li se făcu semn să intre.

Tella se întoarse din nou spre Caspar, dar el plecase deja, foarte probabil în căutarea unei alte perechi cu care să se joace.

Probabil că era mai bine așa. Reacția lui Caspar la povestea Tellei o făcuse să cerceteze lucruri care era mai bine să fie lăsate nechestionate. Tella nu știa ce urma să găsească de partea cealaltă a cortinelor negre cu ciucuri, dar, dacă avea legătură cu următorul indiciu, presupunea că starea de confuzie s-ar fi intensificat. Era mai bine să fie hotărâtă înainte să intre.

Nu era niciun ceas pe pereții tavernei, doar oglinzi și lămpi, sticle și alte încercări de a-l înfățișa pe Legend, deci Tella nu știa cât timp așteptase, doar că trecuse prea mult înainte ca draperiile să se deschidă din nou și o voce cunoscută să o îndemne să intre.

20

Tella se simțea de parcă ar fi căzut într-o sticlă cu otravă. Ca și restul tavernei, totul de cealaltă parte a cortinei cu ciucuri era verde – de la podeaua din gresie până la zidurile cu oglinzi lungi și trei scaune în formă de scoici. Verde ca ura, invidia și ochii de smarald ai lui Armando.

Tella inspiră adânc atunci când îl văzu.

Chiar dacă nu fusese niciodată logodit cu adevărat cu sora ei, mereu avea să-l perceapă drept personajul negativ pe care îl interpretase în ultimul joc.

În seara asta, ochii verzi-închiși ai lui Armando erau conturați cu negru, făcându-i să pară niște nestemate proaspăt montate. Costumul lucios era ivoriu, în afară de cravata roșie de la gât și de jobenul negru de pe cap. Pălăria stătea înclinată și înfășurată la bază cu o panglică de satin roșu, lucru care o făcu pe Tella să-și imagineze că nu era neapărat un tribut adus lui Legend, cât un obiect de decor care să-i facă pe jucători să se întrebe dacă nu cumva Armando era adevăratul stăpân al jocului.

Tella se așeză ușor pe scaunul neocupat din fața lui, ca și când costumul de un alb imaculat al lui Armando nu ar fi făcut-o să vrea să apese nasturii de perlă ai mănușilor și să-i sfâșie hainele. Dar, dacă ar fi făcut-o, el nu i-ar fi dat următorul indiciu, iar dacă acesta se afla în posesia cuiva din biserica stranie, își imagina că era la diavolul din fața ei.

El zâmbea, dar zâmbetul nu i se citea în privire, ca și când ar fi fost doar o altă parte din costumul lui. Spre deosebire de majoritatea artiștilor lui Legend, Armando nu încerca să spună ceva fermecător și astfel era mai ușor să-l antipatizezi, să crezi că nu juca un rol și că el *era* rolul pe care îl juca.

— Ce mai face sora ta?

Tella se enervă.

— Ți-am spus să nu mai vorbești despre ea.

— Sau ce, îți vei înfige ghearele în obrajii mei și mă vei zgâria pe față? Privirea lui Armando coborî spre mănușile ei. Dacă simți nevoia să te răzbuni, ești invitata mea, dar tot cred că i-am făcut o favoare surorii tale. Nimeni nu vrea să fie singurul care să nu știe un secret și s-ar fi simțit și mai prost dacă ar fi descoperit adevărul după săptămâna asta.

— Ai fi putut să nu fii atât de răutăcios.

— Dacă asta crezi, încă nu știi cum funcționează jocul. Toți artiștii lui Legend primesc un rol, o persoană cu care trebuie să se identifice în timpul jocului – asta face Caravalul să continue, nu indiciile în versuri. Deci, da, domnișoară Dragna, chiar am fost nevoit să fiu nepoliticos în privința asta. Ochii lui Armando deveneau duri și tăioși cu fiecare cuvânt, ca și când l-ar fi transformat într-un personaj și mai negativ.

Dacă Tella ar fi putut să pună un pariu, ar fi pariat că rolul îi făcea plăcere. El interpretase un monstru și în ultimul joc și, de vreme ce nu își cerea scuze, Tella presupunea că și acela îi plăcuse. De aceea juca mereu rolul sau mai era ceva?

Când Tella se gândi la întrebare, auzi vocea bunicii Anna repetându-i o parte a poveștii pe care i-o spusese de multe ori. „Vrăjitoarea l-a avertizat și că dorințele devin realitate cu un preț și, cu cât ar fi jucat mai mult, cu atât mai mult s-ar fi transformat în personajul interpretat. Dacă el juca rolul unui personaj negativ, devenea unul cu adevărat."

Tella își amintea mereu că bunica ei spunea că lui Legend îi plăcea să joace rolul personajului negativ și că așa devenise unul. Dar acesta nu era chiar adevărul. Legend își însușea rolurile pe care le juca, ceea ce însemna că devenea un personaj negativ doar dacă interpreta un astfel de rol – așa cum făcuse Armando.

Tella nu se mai gândise la asta. Îl ura pe Armando pentru ce îi făcuse surorii ei. I s-ar fi părut un compliment să-și imagineze că era

Legend, iar ea nu voia să îi spună nimic lui Armando decât dacă îi provoca o mare suferință.

— Chiar și tu ai un rol în spectacolul acesta. Armando luă Cărțile Destinului din mijlocul mesei și începu să le amestece. Ai crede că al tău este nescris, dar pot să-ți spun că din clipa în care ai intrat aici te-ai gândit să mă răngești și probabil că și acum te mai gândești la asta. Legend te manipulează și te îndrumă pe o cale până ce singura alegere rămasă este cea pe care vrea să o accepți.

— Și de ce ar face asta? întrebă Tella.

— Găsește răspunsul la întrebare și vei câștiga jocul. Armando lăsă Cărțile Destinului pe mijlocul mesei și îi făcu semn Tellei să taie. Cărțile erau aurii cu spirale argintii și mult mai groase decât de obicei, ca și când ar fi fost din bucăți de metal adevărat – greu de distrus, ca viitorul pe care îl preziceau.

Tella le fixă cu privirea, dar nu le atinse. Poate că o obsedau din ziua în care găsise prima dată pachetul mamei sale și poate și-ar fi permis să se uite la Aracle, dar niciodată nu trăsese cărți din Pachetul Destinului ca să-și afle viitorul. Respectase promisiunea făcută mamei ei și, o dată, chiar în defavoarea ei.

— Nu cred că vreau să-mi ghicești. Nu am venit aici pentru cuvinte neclare despre viitor.

— Dar vrei următorul indiciu?

— Credeam că tocmai ai spus că indiciile sunt inutile.

— Nu, am spus că indiciile nu sunt esența jocului, dar tot sunt necesare ca să le arate oamenilor ca tine calea corectă.

— Poate în schimb mă voi uita la stele și voi urmări constelațiile lui Legend.

— Constelațiile îi ajută pe oameni să joace, dar nu vor conduce pe nimeni spre victorie și presupun că vrei să câștigi. Armando împinse pachetul mai aproape de partea de masă a Tellei, zgâriind suprafața din sticlă.

— De ce îți pasă atât de mult de viitorul meu?

— Nu-mi pasă, dar Legend este foarte interesat.

— Presupun că asta le spui tuturor celor care stau aici.

— Așa este, dar în cazul tău chiar vorbesc serios. De data asta, zâmbetul îi lumină toată fața. Buzele i se despărțiră într-un zâmbet perfect, ochii căpătară o nuanță verde strălucitoare și, pentru o clipă, Tella își imagină că, dacă ar fi fost un pic mai amabil, Armando ar fi fost chinuitor de chipeș. Ori joci cu mine, ori ești liberă să îți încerci norocul la alt templu.

Ca la un semn, clopotele sunară de două ori, vestind ora două dimineața. Era mai târziu decât își dăduse ea seama. Trebuia să se miște mai repede ca să găsească un alt artist de-al lui Legend în alt templu. Dar exista șansa ca și acela să vrea să îi ghicească viitorul, întocmai ca Armando.

Ea se întinse spre pachetul de metal.

Cărțile erau destul de reci cât să le simtă prin mănuși. După ce le tăie, Armando le etală în fața ei. Un evantai argintiu și auriu. Ar fi strălucit, dar, după o clipă, auriul se înnegri, iar spiralele argintii se întunecară ca și când ar fi avertizat-o că și viitorul ei avea să se întunece.

— Alege patru. Câte una.

— Știu cum se procedează. Ignorându-le pe cele chiar din fața ei, Tella se întinse spre o carte ascunsă din stânga, zgâriind din nou masa când o scoase și o întoarse, dezvăluind un zâmbet însângerat prea cunoscut.

Prințul Inimilor.

Tella îngheță. Chiar nu putea să scape de el.

Armando chicoti, sec și batjocoritor.

— Dragoste neîmpărtășită. Se pare că, la urma urmei, lucrurile dintre tine și Dante nu vor merge.

Dacă Tella și-ar fi făcut iluzii în privința asta, ar fi durut-o, dar știa mai bine decât oricine ce reprezenta prințul însângerat. Indiferent ce pretindea Tella despre dragoste, Prințul Inimilor era adevăratul

motiv pentru care nu își permitea să se atașeze de vreunul dintre tinerii care se arătau interesați de ea. Tella știa cum să atragă atenția unui băiat, dar relația nu era sortită să dureze. Soarta decisese deja ca niciun băiat să nu-i împărtășească dragostea.

De data asta, Tella întoarse cartea cea mai apropiată, cea atât de evidentă încât probabil o aștepta să o studieze.

Sau nu.

Fecioara Morții.

Din nou.

— Mereu mi-a plăcut cartea asta. Armando contură perlele din jurul chipului fecioarei cu o precizie rece. Moartea a răpit-o de la familia ei ca să-i fie consoarta nemuritoare. Totuși, ea a refuzat, așadar, Moartea i-a închis capul într-o cușcă de perle ca să nu o aibă nimeni, dar a sfidat-o chiar și așa, furișându-se în fiecare noapte ca să-i avertizeze pe cei dragi ai celor care urmau să moară.

— Cunosc povestea, spuse Tella.

— Atunci, de ce nu pari mai îngrijorată de pierderea unei persoane dragi?

— Pentru că deja am pierdut-o.

— Poate urmează să mai pierzi pe cineva, spuse răgușit Armando. Pentru un tânăr care pretindea că nu îi păsa de viitorul ei, părea să se bucure de cât de întunecat era.

Prefăcându-se că-l ignoră, Tella întoarse altă carte. Nu fu atentă când o alese, imaginându-și că avea să fie cartea Aracle – urmând același tipar pe care îl descoperise în copilărie. Dar în loc de o oglindă încastrată în aur, cartea din fața ei dezvălui o coroană ascuțită neagră, cu vârfuri din opal negru strălucitor și sparte în cinci bucăți zimțate.

Coroana Spartă.

Brusc, Armando nu mai păru amuzat. Gura i se deschise și se închise ca a unei marionete care nu putea vorbi.

— Nu este suficient de îngrozitoare pentru tine? întrebă Tella.

Deși, sincer, cartea nu o deranja pe Tella nici pe departe mai mult decât celelalte, Coroana Spartă reprezenta o alegere imposibilă între două căi la fel de dificile, dar Tella nu credea în alegeri imposibile. Din experiența ei, una dintre căi era întotdeauna în mod clar mai rea decât cealaltă. Totuși, Tella încă ezită înainte să întoarcă cea de-a patra carte; Coroana Spartă era nouă și, chiar dacă o parte masochistă a Tellei era curioasă ce alte surprize ar mai fi putut să-i rezerve Soarta, se săturase ca Sorțile să se joace cu viitorul ei.

— Trebuie să văd altă carte, spuse Armando.

— De ce? întrebă Tella. Tocmai ți le-am arătat pe trei dintre cele mai îngrozitoare, nu este de-ajuns?

— Credeam că ești familiarizată cu ghicitul viitorului. Fiecare poveste are patru părți – începutul, mijlocul, partea aproape de final și adevăratul final. Viitorul tău nu este complet până nu întorci a patra carte și dezvălui adevăratul sfârșit.

— Tot nu înțeleg de ce lui Legend îi pasă de toate astea.

— Poate ar trebui să-ți pui ție întrebarea asta, și nu mie? Armando se uită la cărțile întoarse, care spuneau o poveste despre inimi frânte, oameni dragi pierduți și alegeri imposibile. Tella nu înțelegea cum aveau toate astea legătură cu Caravalul, în afară de cazul în care, ca și lui Jacks, lui Legend îi făcea plăcere suferința altora.

Ea închise ochii de data asta, sperând să tragă o Soartă favorabilă ca Stăpâna Norocului sau Rochia Maiestății Sale, care semnificau schimbări îndrăznețe și daruri extraordinare.

Suprafețele netede de metal ale cărții nu străluciră magic precum cartea Aracle pe care o ținea ascunsă, dar simți ceva când le pipăi. Cele mai multe erau reci la atingere, dar câteva erau mai reci decât altele și unele erau mai calde. Și mai era una care ardea cu o căldură atât de intensă, încât Tella fu tentată să ridice mâna. În schimb, o întoarse.

Metalul străluci violet în timp ce o femeie minunată cu o rochie de un mov cenușiu se holbă la Tella din spatele gratiilor unei colivii

imense argintii.

Domnița Prizonieră.

Tella simți un nod în piept și nu doar din cauză că această carte îi amintea de viziunea mamei sale, pe care i-o arătase Aracle. Domnița Prizonieră avea o semnificație dublă: uneori imaginea ei promitea dragoste, dar de obicei însemna sacrificiu. În toate poveștile se spunea că era nevinovată, că se lăsase închisă în locul unei persoane pe care o iubea profund.

Atunci, Tella își aminti de cuvintele lui Nigel. *Fii atentă, câștigarea jocului vine cu un preț pe care îl vei regreta mai târziu.*

Tella se încruntă înspre Armando.

— Am ales cărțile. Dă-mi următorul indiciu.

Gura lui se răsuci într-o expresie de necitit.

— Dacă încerci măcar să-mi spui că nu poți…

— Ține-ți ghearele în mănuși. Armando se ridică de pe scaun și traversă micul spațiu ca să apese cu mâna una dintre oglinzile de pe pereți care se deschise cu un șuierat, dezvăluind un tunel răcoros din pământ și pânze vechi de păianjen.

Tella auzise că erau culoare secrete care traversau toată Valenda. Acesta trebuia să fie unul dintre ele.

— Urmează calea până când ceva te va îndemna să te oprești, iar acolo vei găsi următorul indiciu. Dar nu uita, domnișoară Dragna, nu indiciile sunt esența Caravalului. Sora ta nu a câștigat pentru că a rezolvat ghicitori simple. A câștigat datorită lucrurilor pentru care era dispusă să se sacrifice în aflarea răspunsurilor și pentru ce era dispusă să sacrifice ca să te găsească.

21

Lumea jocului și cea din afara lui începeau să se amestece. Tella simțea cum amândouă se potriveau prea bine. Totuși, când călători prin tunelul ascuns al lui Armando spre cel de-al doilea indiciu, se trezi întrebându-se dacă nu cumva jocul era mai real decât își dorea să fie.

Tella se înscrisese la Caraval crezând că târgul ei cu Jacks era sincer, iar dacă ar fi câștigat și i l-ar fi adus pe Legend, ar fi putut să își salveze mama. După bal, ajunsese să creadă și că Jacks era adevăratul Prinț al Inimilor, o Soartă care evadase cumva, dar din punctul acela încetase să mai creadă.

Să se lase măcar tentată de ideea că vreo parte a jocului era reală putea să o conducă într-o spirală mentală periculoasă. Legend nu voia să distrugă Sorțile, iar Sorțile nu voiau să-l distrugă pe Legend.

Dar dacă Tella avea dreptate și dacă totul era un joc, chiar avea să-l cunoască pe Legend dacă ar fi câștigat? Sau ar fi fost interpretat de un alt artist?

Artiștii îl interpretau mereu pe Legend. Totuși, Tella crezuse că era diferit de data asta. Nigel îi promisese. *Dacă vei câștiga Caravalul, primul chip pe care îl vei vedea va fi al lui Legend.*

Tella simțise lumea schimbându-se când el rostise cuvintele, le simțise puterea și aceeași magie a prezicerii viitorului ca de fiecare dată când atingea cartea Aracle. Dacă ar fi câștigat, l-ar fi întâlnit pe Legend, dar dacă adevăratul Legend apărea la final, asta însemna că restul jocului era real? Însemna că alte Sorți în afară de Jacks încercau să se întoarcă, iar dacă o făceau, Legend ar fi fost distrus?

Tella era atât de pierdută în întrebări încât abia observă cât de mult mersese sau încotro o conducea tunelul șerpuit al lui Armando, până când auzi vocile răsunând din zidurile vechi de piatră.

Ea mări pasul, urmând sunetele ce o conduseră spre o ușă acoperită cu pânze de păianjen. Nu era prima ușă pe care o văzuse, dar era

prima dată când se oprise. Ea recunoscu vocile de partea cealaltă.

Erau Scarlett și Julian.

Nu se auzeau bine din cauza ușii murdare, dar glasurile erau inconfundabile. Tella îi cunoștea vocea surorii sale mai bine decât pe a ei, iar cea a lui Julian era cu totul altceva.

Când Tella îl întâlnise prima dată pe Julian pe insula Trisda, nu fusese atrasă de el așa ca Scarlett, dar îi plăcuse vocea lui catifelată și răsunătoare, menită să facă vrăji. Dar, în seara asta, el le-ar fi desfăcut. Parcă era sarea fără mare. Aspru, singur și pierdut.

Mirosul de funingine și pânze de păianjen se ridică șerpuind spre nările Tellei când se apropie mai mult de ușă, imaginându-și că de cealaltă parte avea să găsească încăperea surorii ei de la palat.

— Mulțumesc pentru că m-ai lăsat să intru, spuse Julian. Nu credeam că mai vrei să mă vezi.

— Mereu vreau să te văd, spuse Scarlett. De aceea sufăr atât de mult.

În liniștea care urmă, Tella și-o imagină pe sora ei de partea cealaltă a ușii. Acum era trecut de ora trei dimineață. Scarlett probabil că era în cămașa de noapte, deși, cunoscând-o, era posibil să se fi acoperit cu o pătură. Tella o vedea strângând-o mai mult, în timp ce mintea ei sensibilă și suferința din cauză că fusese mințită îi chinuiau inima frântă și se lupta cu dorința pe care o nutrea pentru Julian.

— Sora mea crede că ar trebui să-ți mai dau o șansă.

— Sunt de acord cu sora ta.

— Atunci, dă-mi un motiv bun să am din nou încredere în tine. Vreau să o fac, dar ultima dată m-ai mințit după doar o zi. Tonul tremurat al lui Scarlett îi spunea Tellei că era pe cale să plângă.

Tella deranja un moment privat. Ea trebuia să îi lase în pace, să meargă din nou prin tunel.

— Și sora ta…?

Tella se opri.

— …de câte ori a…

— Nu o amesteca pe Tella în asta.

— Vreau doar să știu de ce situația e diferită, spuse Julian. De ce poți să o ierți că te-a mințit în legătură cu Caravalul și Armando și cu toate celelalte lucruri pe care ți le-a ascuns?

— Deoarece este sora mea. Lupta își făcu din nou simțită prezența în vocea lui Scarlett. Ar trebui să înțelegi. Nu e același motiv pentru care minți atât de mult în numele fratelui tău, Legend?

Întreaga lume a Tellei îngheță.

Legend era fratele lui Julian.

Cum de păstrase Scarlett acest secret?

Deoarece Tella nu întrebase niciodată.

Deși tot părea o informație pe care Scarlett ar fi trebuit să i-o împărtășească. Dacă era adevărat, ar fi rezolvat totul. Tella nu ar mai fi avut nevoie de indicii ca să câștige jocul. Trebuia doar să o convingă pe Scarlett să afle identitatea lui Legend lingușindu-l pe Julian.

Dar Julian era un mincinos și lucra pentru Legend. Tella nu era sigură că putea avea încredere în ce spunea el. Și asta putea să fie o parte din joc. Un truc. O distracție, ca să o împiedice pe Tella să găsească indiciile care ar fi condus-o la adevăratul Legend.

În afară de cazul în care era unul dintre indicii?

Armando îi spusese că, dacă mergea prin tunel, avea să găsească următorul indiciu.

Tella ascultă cu atenție următoarele cuvinte ale lui Julian.

— Roșiuță, o imploră el, te rog, fac tot ce pot ca să te păstrez.

— Poate asta e problema noastră, spuse Scarlett. Nu vreau să încerci să mă păstrezi. Vreau să știu cine ești cu adevărat.

Răspunsul lui Julian, oricare ar fi fost, fu prea încet ca Tella să înțeleagă. Iar apoi, îl auzi plecând.

Probabil Tella ar fi trebuit să mai aștepte înainte să deschidă ușa și să dea buzna în camera lui Scarlett, dar imediat ce-ar fi intrat, n-ar mai fi fost un secret că trăgea cu urechea.

Tella răsuci mânerul.

În clipa în care trecu pragul, se trezi într-un șemineu care, din fericire, nu era aprins. Tella își scutură cenușa de pe rochie când intră.

Camera lui Scarlett era la fel de rece ca lacrimile. La prima vedere, semăna cu interiorul unei cutii muzicale – zidurile circulare și matlasate cu satin albastru înconjurau o încăpere plină cu mese delicate din cristal cu margini crestate și scaune cu picioare din vitralii. Până și patul îngust cu baldachin părea ceva efemer, din cuarț strălucitor și vise. Era o cameră pentru o prințesă fermecată. Dar în această poveste, Scarlett părea mai mult dezamăgită. Chipul îi era palid, încadrat de părul negru și moale. Nici măcar nu păru surprinsă când o observă pe sora ei.

Singurul lucru care nu părea întunecat era rochia. Tella se așteptase ca sora ei să fie îmbrăcată în cămașa de noapte, dar Scarlett fie tocmai venise de la un bal secret, fie încă purta rochia magică a lui Legend, iar aceasta era hotărâtă să-și joace rolul ca Scarlett și Julian să nu se despartă. Corsajul din mătase roșie nu avea bretele și cobora spre o fustă stacojie atât de umflată, că ocupa un sfert de cameră.

Tella se îndoia că sora ei fusese la bal. Cu siguranță era rochia fermecată a lui Legend, lucru care o uimi și mai mult pe Tella. Ultima dată când o văzuse pe Scarlett, sora sa îi spusese că nu avea încredere în Legend sau în oricine lucra pentru el, și totuși, încă îi purta rochia.

Tella nu voia să aibă dubii în ceea ce o privea pe sora ei, dar faptul că o văzu cu rochia fu suficient să o facă să se întrebe dacă Scarlett intrase în joc. Poate ca să se răzbune pe Tella din cauză că o păcălise ultima dată.

Tella strânse din buze.

Apoi, ea văzu o lacrimă alunecând pe obrazul lui Scarlett. Urmată de o alta.

Spre deosebire de Tella, Scarlett nu știa cum să se prefacă a plânge, ori Tella cu siguranță ar mai fi văzut-o și înainte.

Altă lacrimă curse. Și o alta, lăsând urme pe obrajii lui Scarlett.

Nu. Sora ei nu juca teatru. Tella era paranoică. Așa cum o avertizase sora ei, Tella nu mai reușea să vadă clar ce era real și ce parte era doar un joc.

Frustrată din cauza ei și a jocului, pentru că o făcea să se îndoiască de Scarlett, Tella se uită prin camera rotundă ca să-i spună ceva liniștitor de vreme ce Scarlett chiar părea nefericită, iar Tella ascultase în mod evident cearta și motivul suferinței ei, dar nu reuși decât să întrebe:

— Julian chiar este fratele lui Legend?

Scarlett căzu pe spate pe pat, într-o grămadă de mătase șifonată de culoare roșie.

— Julian mi-a spus că sunt frați la sfârșitul Caravalului, dar încep să cred că ar spune orice ca să mă păstreze.

— Măcar știi că îi pasă de tine.

— Dar îi pasă? Alte lacrimi curseră pe chipul lui Scarlett. Când ții cu adevărat la cineva, nu trebuie să fii sincer chiar dacă asta înseamnă să pierzi persoana aceea?

— Nu cred că de obicei este atât de simplu. Te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva pe lume, dar te-am mințit, mult, spuse precaută Tella, sperând să-și facă sora să zâmbească.

Scarlett ezită ca și când ar fi vrut să râdă, dar apoi căzu de parcă nu și-ar fi amintit cum să o facă.

— Nu îmi dau seama dacă tu chiar crezi că ar trebui să-l iert sau dacă încerci să mă faci să mă simt mai bine.

— Bineînțeles că încerc să te fac să te simți mai bine. Cât despre iertarea lui, asta depinde de așa-zisa rudenie cu Legend. Tella vorbise pe jumătate în glumă, dar era și serioasă și, pentru o clipă, se urî pentru că profita de sora ei. Dar dacă Tella nu câștiga jocul și nu îl găsea pe Legend, dacă murea din nou, Scarlett urma să rămână neconsolată. Tella era sora care ar fi distrus lumea dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Scarlett, dar lumea lui Scarlett ar fi fost distrusă dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Tella.

— Am încercat deja să îl întreb pe Julian, dar nu îmi spune cine este Legend. Scarlett se rezemă de stâlpul patului. M-a făcut să cred că îi este fizic imposibil să trădeze secretul, și totuși, nu i-a fost greu să îmi dea impresia că Legend este fratele lui. Ea își șterse furioasă lacrimile cu dosul mâinilor. Mă face să mă întreb dacă totul a fost o minciună. Mai că sunt înclinată să cred că *Julian* este Legend, dar nu a vrut să-mi spună, deci a pretins că Legend este fratele lui. Scarlett se smiorcăi în pernă, întristându-se și mai mult.

Tella se gândi la vorbele surorii ei cât urmări cum fusta rochiei lui Scarlett se scurtă și i se strânse pe trup, transformându-se mai mult într-o cămașă de noapte, în timp ce culoarea se deschise spre roz. Era o minunăție. Tella fusese un pic invidioasă pe rochie în timpul ultimului Caraval. Rochia se comporta ca și când ar fi avut gânduri și sentimente proprii, schimbându-și materialul, croiala și culoarea după bunul plac. Magia acesteia era excepțională chiar și după standardele Caravalului, iar Legend i-o dăruise lui Scarlett. Tella îi auzise pe artiști șoptind despre asta în timpul ultimului joc, întrebându-se de ce îi dăruise un cadou neasemuit. Brusc, avea mai mult sens dacă Julian chiar era Legend, așa cum tocmai sugerase Scarlett.

Tella se așeză pe pat lângă sora ei.

— Chiar crezi că Julian ar putea fi Legend?

— Nu știu, mormăi Scarlett. Cred că Legend are putere asupra artiștilor lui; nu cred că le controlează toate acțiunile, dar am impresia că îi poate împiedica să dezvăluie anumite secrete. Așadar, dacă Julian ar fi cu adevărat Legend, mă îndoiesc de faptul că i-ar fi permis lui Armando să-mi spună adevărul despre rolul pe care l-a jucat în ultimul Caraval.

— Îl urăsc pe Armando, spuse Tella.

— El doar își făcea datoria. Dar nici eu nu pot spune că îmi place foarte mult. Scarlett lovi cu pumnul perna în care se smiorcăia, cu mai multă hotărâre.

— Crezi că ar putea fi Legend? întrebă Tella.

— Cred că oricine poate fi Legend. Scarlett își reprimă ultimele lacrimi. Când se uită la Tella, hotărârea i se citea pe chip. Cred că singurul mod în care putem afla cu siguranță cine este Legend este să ne folosim în continuare de Julian ca să câștigăm jocul.

— Vrei să îl folosim? Tella aproape căzu de pe pat. Așa ceva nu era în firea surorii ei. De unde ți-a venit ideea asta? Credeam că nici măcar nu vrei ca eu să joc.

— Nu vreau. Dar dacă vei câștiga și îl vei întâlni pe Legend, atunci putem afla adevărul despre Julian. Scarlett scoase o bucată de hârtie ca și când ar fi fost un pumnal pe care îl ascunsese în mânecă.

Cu siguranță Scarlett își arăta o nouă față.

Tellei îi plăcea.

— Julian mi-a dat-o, spuse Scarlett. Este următorul indiciu. A spus că vrea să te ajute, dar cred că încerca să mă mituiască.

Tella luă pagina, recunoscând scrisul de pe primul carton cu indicii, pe care îl primise la petrecere.

— Pare a fi femeia pe care am întâlnit-o în magazinul cu anunțuri despre cei căutați, alaltăieri, în Cartierul Mirodeniilor.

Părea și că ar fi fost cu adevărat menit doar pentru Tella. Ea se îndoia că toți care jucau se opriseră la același magazin. Cel mai Căutat din Elantine. Tella sperase să se întoarcă acolo, dar parcă era o coincidență prea mare ca Legend să o conducă înapoi spre locul în care făcuse prima dată cunoștință cu Jacks.

Jocul începea din nou să pară prea real.

Tella își aminti de toate trucurile artiștilor lui Legend la care asistase în Districtul Templului. Ar fi fost voit naivă să creadă că jocul

de Caraval era mai mult decât un joc oarecare. Caravalul nu era decât o mare înșelătorie, dar Tella simțea că încerca să o atragă.

Ea întinse cartea cu indiciul pe care tocmai i-o dăduse Scarlett.

— Însoțește-mă mâine-seară ca să vedem ce-i cu asta.

Scarlett își mușcă buza.

— Ce, ai alte planuri?

— Cu cine să am planuri? întrebă Scarlett, dar ea rostise întrebarea ciudat de strident, iar Tella jură că surorii ei îi tresări cămașa de noapte, pâlpâind repede de la roz la negru.

Tella nu știa ce nu îi spunea sora ei, dar avea din nou sentimentul că Scarlett ascundea ceva.

— Aș prefera să nu ies noaptea, adăugă Scarlett. Nu pot risca să fiu prinsă din nou în joc.

— Înțeleg, spuse Tella, doar că nu era sigură că o credea.

A TREIA NOAPTE A CARAVALULUI

22

Tella și-ar fi dat un an din viață pentru încă o oră de somn. Nici măcar nu îi păsa că probabil îi rămăsese mai puțin de un an de trăit. Nu voia să lase confortul albastru al patului ei, cu toate păturile moi și pernele pufoase. Ziua precedentă fusese chinuitor de lungă, dar deja dormise mai mult decât ar fi trebuit – iar dacă nu s-ar fi trezit, cu siguranță i-ar fi rămas mai puțin de un an de trăit.

Bum… bum.

Pauză.

Pauză.

Bum… bum.

Pauză.

Bum… bum…

Pauză.

Pauză.

Inima îi bătea și mai încet decât noaptea trecută, dar încă bătea, iar Tella avea să se asigure că nu s-ar fi oprit. O încetinea oarecum, dar după ce bău o oală de ceai tare și mâncă niște tarte cu caramel și fructe, își reveni un pic.

Ea reuși să se îmbrace chiar înainte de asfințit. Pentru acea seară, alesese să poarte o rochie cu fustă pe lângă corp, fără corset, în albastrul-închis al lacrimilor norilor de furtună. Probabil că era o rochie prea subțire ca să fie purtată seara, dar era confortabilă, deși Tella încă mai gâfâia ușor când ajunse în aripa de safir, unde stătea Scarlett.

Doar că Scarlett nu era în camera ei.

Tella bătu la ușă un minut întreg, aproape rănindu-și monturile în ușa grea din lemn.

Având în vedere cât de hotărâtă fusese Scarlett să nu părăsească palatul noaptea și să se lase întâmplător prinsă în joc, Tella se aștepta ca sora ei să fie în siguranța apartamentului. Dar Scarlett ori pierduse

noțiunea timpului – ceea ce era dubios –, ori chiar îi ascundea ceva Tellei.

Ea ura să se îndoiască din nou de sora ei, dar știind cât de prudentă era aceasta, nu avea sens ca Scarlett să fi ieșit. Mai ales într-o seară ca asta, când părea că toată Valenda era tabla de joc a lui Legend.

Spre deosebire de primele două nopți, când constelațiile lui Legend ocupaseră poziții precise, în seara asta acopereau toate districtele cu explozii strălucitoare de albastru ceresc.

Tella se simțea neobișnuit de recunoscătoare față de Armando pentru că o forțase să câștige cel de-al doilea indiciu, fără de care nu ar fi știut de unde să înceapă căutarea.

Când părăsi palatul într-o trăsură zburătoare, văzu stelele formând toate simbolurile tradiționale ale Caravalului: un strălucitor joben albastru; un buchet de trandafiri albaștri; o clepsidră albastră, deși acestea nu erau singurele forme de pe cer. Constelațiile care aminteau de Sorți pluteau deasupra dealurilor Valendei și a districtelor. Tella zări un petic pentru ochi cu pietre prețioase, o coroană cu pumnale, o cheie schelet, o cușcă din perle, buze cusute și o pereche de aripi strălucitoare de un albastru-închis. Probabil aripile erau menite să reprezinte Steaua Căzută, dar erau atât de asemănătoare celor tatuate pe spatele lui Dante încât, atunci când le văzu, inima muribundă a Tellei reuși să bată mai repede, umplându-i venele cu sânge cald.

Când trăsura ei ateriză în Cartierul Mirodeniilor, Tella se trezi căutându-l pe Dante, dar el nu părea să o urmărească în acea seară.

Ea își ridică privirea spre cerul înstelat, întrebându-se sub ce constelație se afla el și dacă era acolo cu altcineva. Își imagină palmele lui mari și tatuate pe gâtul unei altei fete, simțindu-i pulsul în timp ce o fermeca șoptindu-i aceleași cuvinte pe care i le susurase Tellei noaptea trecută. „Chiar dacă nu aș fi Legend, aș vrea să câștigi."

Stomacul Tellei se încordă dureros la acel gând. Nu că și-ar fi dorit ca Dante să fie acolo cu ea. Nu avea nevoie să fie distrasă de sâcâitul

de neînțeles sau de sunetul profund al vocii lui. Străzile înguste ale cartierului o distrăgeau suficient.

Toate străduțele și aleile erau aglomerate, mai pline decât ultima dată când fusese în zonă. Locuitorii pitorești ai Cartierului Mirodeniilor se amestecau cu negustorii de sărbătoare, care păreau să pregătească orașul pentru Ajunul Zilei lui Elantine vânzând scump piese de costum. Negustorii stăteau aproape în fața oricărui magazin, strigând.

— Cinci monede de cupru pentru coroana Regelui Ucis!

— Trei monede de cupru pentru cușca din perle purtată de Fecioara Morții!

— Patru monede de cupru pentru masca Prințului Inimilor!

— Două monede de cupru pentru mănușile Haosului!

— O monedă de cupru pentru vălul de lacrimi al Miresei Necăsătorite!

Tella nu observă niciun artist de-al lui Legend printre ei, cel puțin cei pe care îi cunoștea, dar i se păru că zări alți oameni jucând jocul. De mai multe ori auzise pe cineva bătând într-un zid de cărămidă și spunând „Legend m-a trimis" ca și când ar fi fost un cod ca să deschidă vreo ușă ascunsă ce ar fi condus la următorul indiciu. Ea le invidia energia și efervescența naturală. Pe orice căi ar fi fost acești oameni, păreau foarte diferite de a ei.

Ori Legend se juca personal cu Tella, ori ei nu jucau același joc.

Al doilea indiciu pe care îl primise îi spunea Tellei să caute femeia din pergament și cerneală, ceea ce o indica în mod clar pe bătrâna care lucra la magazinul Cel mai Căutat din Elantine, dar când Tella sosi, nu era nimeni acolo.

Mirosul poveștilor, al creioanelor din cărbune și al pergamentului îi gâdilară nările Tellei cât înaintă. Într-un colț al magazinului, un spațiu îngust și pătrat era păstrat pentru un studio de artă dezorganizat și totuși bine stabilit. Totul era acoperit cu hârtie – până

și tavanul era tencuit cu afișe îngălbenite care păreau mai antice decât proprietarul absent al magazinului.

Tella încercă să studieze fiecare imagine cât aștepta întoarcerea bătrânei. Afișele nu erau bucăți de hârtie cu fețe desenate în grabă, ci opere de artă, cu înfățișări detaliate ale infractorilor despre care Tella auzise doar zvonuri. Erau mulți de care nu auzise. Fiecare pătrat de pergament și pânză părea să spună o poveste la fel de minunată și macabră.

Numele lui Augustus Țepeș părea să spună totul.

Era și Ducesa din Dao, căutată pentru piraterie pe uscat, vânzare de otrăvuri și seducție.

— Nu știam că seducția este o infracțiune, șopti Tella.

— Depinde pe cine încerci să seduci.

Tella se întoarse, dar, în loc să o găsească pe baba pătată cu cerneală, se trezi față în față cu o fată într-o rochie luminoasă și albă ca pergamentul, cusută cu ață groasă neagră care o făcea să pară desprinsă din unul dintre portretele pictate. Aiko, altă artistă de-a lui Legend.

Tellei îi era mereu dificil să o înțeleagă. Aiko era în general discretă, de vreme ce treaba ei era să observe. Lucra ca istoriograf, imortalizând istoria Caravalului prin desene ale evenimentelor importante într-o agendă magică, pe care o ținea acum la subsuoară.

Apariția ei însemna în mod clar că Tella era pe calea corectă, dar nu putea spune sincer că se bucura să o vadă pe față.

Tella o plăcea destul de mult pe Aiko în afara jocului, dar preferase să o evite în cursul acestuia. Se știa că Aiko făcea înțelegeri neiertătoare. În timpul ultimului Caraval, târgul făcut cu Scarlett o costase pe sora ei două zile din viață; moartea temporară a lui Scarlett nu fusese ca a Tellei, dar tot nu era ceva ce și-ar fi dorit să experimenteze din nou, de bunăvoie.

— Ești bine-venită să te uiți cât vrei, spuse Aiko, dar alege cu înțelepciune înainte să pui o întrebare. Voi răspunde gratis doar la

una, iar după aceea, fiecare te va costa ceva de neînlocuit.

— Pot să cer următorul indiciu?

— Poți, dar nu ți-l voi da. Tot ce pot face este să te conduc spre el, dacă reușești să-mi adresezi o întrebare mai bună data viitoare.

„La naiba.” Tella nu intenționase să sune a întrebare.

Ea își ținu gura cât privirea îi rătăci peste alte câteva afișe în căutarea unei figuri adevărate din Cărțile Destinului, sperând că ar fi putut s-o conducă spre următorul indiciu.

Nu zări nicio Soartă, dar văzu infracțiuni ce variau de la băutul sângelui și canibalism la necromanție, vândutul vrăjilor rele…

Tella se opri. Toate gândurile la infracțiuni, indicii și Sorți îi ieșiră din minte când ajunse la un afiș din mijlocul zidului negru și uită cum să expire, să vorbească, să clipească și să se miște.

Decupat cu margini stelate, portretul era mai frumos decât celelalte, deși poate din cauza feței minunate de sub cuvântul „Căutată” – un chip care semăna straniu cu al mamei dispărute a Tellei și a lui Scarlett, Paloma.

23

Paradise cea Pierdută.
Căutată pentru furt, răpire și crimă.

Tella nu își putea dezlipi privirea de la imagine. Nici măcar nu era sigură că voia să creadă.

După atât de mulți ani în care se gândise la mama ei, era posibil ca Tella să fi găsit în sfârșit un răspuns la una dintre întrebările fără răspuns, dar nu cel la care sperase. Mama ei era o hoață. O răpitoare de oameni. O criminală. O infractoare.

Tella voia să creadă că afișul nu era corect. Mama pe care o știa nu era ce scria în afiș și totuși, așa cum spusese Jacks, *motivul pentru care nu ai putut să o găsești înainte este că Paloma nu e adevăratul ei nume.*

Numele adevărat al mamei sale era Paradise, iar asemănarea dintre Paradise și Paloma era negreșită. Nu doar că avea același chip oval sau păr des și brunet, dar și buzele i se înălțau în zâmbetul fermecător și enigmatic pe care Tella îl imitase în copilărie. Ochii mari erau suficient de înguști la colțuri, echilibrul perfect al inteligenței și al profunzimii. Împunsă de invidie, Tella își dădu seama că arăta aproape ca Scarlett. În afiș, părea chiar să fie cam de vârsta lui Scarlett.

Știa Scarlett despre asta? Acesta era motivul pentru care sora ei refuza să mai vorbească despre mama lor?

— Ce îmi poți spune despre Paradise cea Pierdută? întrebă Tella.

— Era specială. Aiko se apropie de portret și trecu un deget neîmpodobit peste obrazul lui Paradise. Nu am observat până acum, dar seamănă destul de mult cu Scarlett a ta. Deși Paradise era mai curajoasă decât sora ta.

— Ce poți să-mi mai spui despre ea?

— Despre sora ta sau despre Paradise?

— Îmi cunosc sora mai bine decât se cunoaște ea. Vreau să aflu lucruri despre Paradise.

Ochii negri ai lui Aiko străluciră cu un licăr familiar. Cu agenda ei fermecată de istoriograf, fata era aproape magică și destul de vicleană ca să fie o Soartă. Sau poate că Aiko era Legend – ar fi fost genial dacă Marele Maestru Legend s-ar fi dovedit a fi o fată.

— Îți voi spune tot ce știu, dar mai întâi trebuie să îmi plătești.

— Nu îți dau o zi din viața mea, spuse Tella.

— Nu prea te afli în poziția ideală ca să te târguiești, dacă vrei să știi adevărul despre Paradise. A dispărut în urmă cu aproape optsprezece ani, așadar majoritatea oamenilor nu-și amintesc de ea. Dar eu mă trag dintr-un lung șir de povestitori.

Tella ridică din umeri ca și când nu ar fi fost impresionată. În sinea ei, singurul lucru la care se gândea era „optsprezece ani, optsprezece ani, optsprezece ani…"

Părinții ei se căsătoriseră în urmă cu aproape optsprezece ani. Tella știa deoarece, după prima dispariție a mamei sale, căutase informații despre locul în care locuise înainte să se căsătorească, dar Tella nu găsise nimic, deoarece căutase o femeie pe nume Paloma, însă, înainte să vină pe Trisda, Paloma fusese infractoarea Paradise cea Pierdută. Jacks spusese adevărul despre numele mamei ei.

Tella simțise mereu o amărăciune ca și când ar fi fost jefuită, deoarece își cunoscuse mama doar o jumătate din viața ei. Dar acum credea că, de fapt, nu-și cunoștea deloc mama.

— Asta e tot ce îți voi spune pe gratis, spuse Aiko. Pentru restul poveștii, voi avea nevoie de ceva în schimb. Și nu te îngrijora. Nu îți voi fura nicio zi din viață.

— Ce vrei?

Aiko își înclină capul, părul lung și negru căzându-i într-o parte când ea păru să se gândească.

— Caravalul este o lume construită din iluzii și, uneori, nouă, celor care trăim mereu în mijlocul lui, ne este dificil să simțim când ceva

anume este real. Cei mai mulți dintre noi nu vor recunoaște asta, dar cu toții tânjim după realitate. Ea se opri ca și când ar mai fi vrut să adauge ceva, dar apoi păru să se răzgândească. Tot ce vreau de la tine azi este ceva real. O amintire.

— Trebuie să fii mai precisă. Sunt curioasă în privința mamei mele, dar nu te voi lăsa să mă lipsești de amintirea numelui meu, de exemplu.

— Nici nu m-am gândit la asta. Ochii negri ai lui Aiko străluciră. Excelentă idee, dar o voi păstra pentru altădată. În seara asta aș vrea ultima amintire pe care o ai cu mama ta.

Tella se retrase, făcând instinctiv un pas brusc înapoi.

— Nu. Nu îți voi da nicio amintire despre ea.

— Atunci, nu îți pot da nicio informație despre Paradise cea Pierdută.

— Nu poți alege altă amintire?

— Îi spuneai Paradise mamei tale. Vreau să știu de ce.

— Nu i-am spus niciodată așa, o contrazise Tella.

— Ba da. Ai spus că ești curioasă în privința ei. Și de vreme ce istoria este specialitatea mea, îți pot spune tot ce vrei să știi. Așadar, ori îți găsești alt expert, ori îmi dai ultima amintire despre mama ta. Te voi mai lăsa un minut să te gândești la asta.

Tella nu putea renunța la nicio amintire despre mama ei. Erau prea puține și prea prețioase. Dar, dacă adevărata esență a jocului era sacrificiul, așa cum spusese Armando, sacrificarea unei amintiri i-ar fi putut permite Tellei să aibă amintiri viitoare cu mama ei.

Și poate că Tellei îi era mai bine fără acea ultimă amintire. De când găsise cărțile în camera mamei ei, acestea o bântuiseră pe Tella, care nu putea să înceteze să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi întors cartea cu Prințul Inimilor sau cu Fecioara Morții. Tot ar fi plecat mama ei, dacă Fecioara Morții nu i-ar fi prezis plecarea? S-ar fi îndrăgostit deja de cineva, dacă nu ar fi întors Prințul Inimilor?

— Bine, spuse Tella. Poți să-mi iei ultima amintire pe care o am despre mama mea.

— Splendid.

Aiko se apropie de biroul de lucru din spatele magazinului, părând un pic prea nerăbdătoare, ceea ce nu făcu decât să o neliniștească și mai mult pe Tella când Aiko deschise agenda ei fermecată la o pagină goală de papirus imaculat.

— Tot ce trebuie să faci este să îți pui palma pe pagină. Unora chiar le place. Amintirile noastre ne împovărează mai mult decât ne dăm seama.

— Nu încerca să mă convingi că îmi faci o favoare.

Tella își lipi mâna de hârtia uscată, care îi încălzi pielea și o făcu să aibă aceeași senzație pe care o experimenta ori de câte ori atingea cartea Aracle, cu excepția faptului că această căldură trecu mai departe, întinzându-se pe braț, spre gât, acoperind-o ca untul topit și amețindu-i confortabil mintea.

— Cartea trebuie să acceseze amintirea înainte să o poată lua, spuse Aiko. Dar acum vocea ei părea distantă, ca a unei persoane care striga din celălalt capăt al unui coridor foarte lung.

Tella închise ochii cu un fluturat de pleoape, iar când îi deschise, se trezi din nou în apartamentul fermecător al mamei, de pe Trisda. Tella își văzu mama stând pe podea chiar în fața ei, mai clar ca niciodată.

Ea mirosea a flori de plumeria, un parfum pe care Tella credea că îl uitase. Tatăl ei nu lăsase florile să crească nicăieri pe proprietatea lui după plecarea mamei sale, iar până în acest moment, Tella nu se gândise la ele de câțiva ani. Ea voia să se afunde în parfum, să-și îmbrățișeze mama ca să nu îl mai uite. Dar era doar o amintire, iar Tella nu o putea schimba, indiferent de cât de mult își dorea.

În urmă cu câteva clipe, înainte să retrăiască momentul, mama ei o obligase pe Tella să-i promită că nu avea să mai atingă alte Cărți ale Destinului. Aceasta era amintirea pe care Tella se așteptase să i-o fure

Aiko, dar momentul era unul diferit. O amintire îngropată atât de adânc în sinea Tellei, încât uitase că era acolo. Uitase cum mama ei o luase de mâini, ridicându-i degetele minuscule ca să se uite mai bine la inelul de opal pe care Tella tocmai îl furase.

— O… ce e asta? întrebase Paloma.

— Voiam să îl pun înapoi, o asigurase Tella.

— Nu, draga mea, ar trebui să-l păstrezi pentru mine și să-l ții în siguranță. Ea îi sărutase Tellei degetele ca și când, cu un sărut, inelul i-ar fi aparținut oficial. Mama ei stabilea mereu lucrurile cu săruturi, alt fapt pe care îl uitase Tella.

— Acum, șoptise Paloma, îți voi spune un secret despre cărțile pe care tocmai le-am pus deoparte. Sorțile înfățișate au domnit cândva pe pământ, iar când au făcut-o, au fost rele și foarte crude. Obișnuiau să-i prindă pe oameni în cărți de joc, pentru plăcerea lor. Doar o Soartă îi putea elibera… *în afară de cazul în care…*

Nu. Tella luptă să-și păstreze amintirea când aceasta începu să-i dispară din fața ochilor și a urechilor. Pielea măslinie a mamei deveni translucidă în timp ce buzele ei formară cuvinte pe care Tella nu le mai auzea. Nu. Nu. „Nu!" *Acestea* erau cuvintele pe care trebuia să le audă. Răspunsul pe care îl căuta. Nu știa ce voia să spună mama ei, dar Tella era sigură că orice ar fi spus era deosebit de important.

Tella se agață de amintire și încercă să o apuce cu degetele, dar, cu cât mai mult lupta să o păstreze, cu atât mai întunecoasă devenea, transformându-se într-un fum de care nu se putea ține deloc, iar apoi disipându-se în neant.

Când deschise ochii, Tella nu se simți mai ușurată, ci i se părea că pierduse ceva. Ca și când ar fi fost tăiată, dar nu sângera. Și nici nu părea să fi dispărut ceva. Amintirea pe care se așteptase să i-o ia Aiko era încă acolo și, chiar dacă Tella fusese pregătită să renunțe la ea, se simți ușurată că nu dispăruse.

Atunci de ce simțea Tella că Aiko îi furase ceva mai valoros?

24

Agenda blestemată a lui Aiko era acum ferm închisă, dar Tella jura că părea mai groasă decât înainte. Ba chiar și strălucea ușor.

Ce îi luase?

— Nu fi atât de tristă, spuse Aiko. Tocmai ai câștigat o poveste fantastică despre unul dintre cei mai infami infractori ai Valendei.

Aiko se îndreptă din nou spre portretele de pe perete.

— Înainte să dispară, Paradise cea Pierdută era o mică legendă în acest oraș. Oamenii erau atât de fermecați de Paradise, că obișnuiau să îi scrie scrisori și să-i ceară să îi jefuiască sau să îi răpească. Paradise cea Pierdută era o adevărată infractoare nobilă. Se zvonea și că prinți de pe alte continente trimiteau scrisori lorzilor din Cartierul Mirodeniilor, oferindu-se să se însoare cu ea.

Cât Aiko vorbi, Tella încercă să își reprime furia și frustrarea cauzate de pierderea uneia dintre amintirile ei, dar, în schimb, începu să și-o imagineze pe mama ei, la fel de clar ca și când Aiko ar fi pictat scena în agenda ei malefică. Tella o văzu pe Paloma ca pe o ființă tânără și vioaie, ce lăsa în urmă povești strălucitoare în timp ce intra în istorie jefuind și furând până când devenise o parte strălucitoare a ei.

Apoi, se căsătorise cu tatăl Tellei. Din toți oamenii pe care i-ar fi putut alege Paloma.

— De ce Paloma nu a acceptat nicio ofertă de-a prinților? întrebă Tella.

— Presupun că era destul de inteligentă să știe că majoritatea prinților sunt ființe crude, răsfățate și egoiste. Iar Paradise își dorea mai mult să aibă aventuri decât să fie iubită. Ea se lăuda că nu exista lucru pe care să nu-l poată fura. Așadar, când i s-a dat o provocare, să fure un obiect cu o magie puternică imposibil de furat, a acceptat oferta. Dar obiectul era mult mai puternic și periculos decât a fost

făcută să creadă. Nu a vrut îl pună înapoi și să riște să-l ia altcineva, așadar a fugit și nimeni nu a mai văzut-o de atunci.

Dar Tella o văzuse.

Acum faptul că ajunsese pe Trisda cu tatăl Tellei avea mai mult sens. Nimeni nu ar fi căutat-o pe o insulă mică, obișnuită și cucerită.

— Ce obiect a furat?

— Dacă vrei să-ți răspund…

— Nu, o întrerupse Tella, cu un ton tăios. Fără alte înțelegeri. Deja am câștigat răspunsul – este o parte din poveste.

Aiko își umflă nările, expresia ei de obicei calmă pulsând de frustrare; în mod clar era obișnuită să ia mai mult decât să ofere.

Tella înșfăcă agenda fermecată a lui Aiko de pe masă și o ținu deasupra unei lumânări aprinse.

— Spune-mi ce a furat sau agenda se va transforma în cenușă.

Aiko schiță un zâmbet.

— Ești mai curajoasă decât sora ta.

— Scarlett și cu mine avem puteri diferite. Acum, spune-mi ce obiect era. Tella coborî încet agenda mai aproape de flacără, până simți mirosul de piele încălzită.

— Este un pachet blestemat de Cărți ale Destinului, spuse Aiko.

Tella lăsă agenda lui Aiko să cadă pe birou cu un zgomot puternic. Peste tot în jurul ei afișele fluturară ca și când inimile lor de hârtie ar fi bătut puternic împreună cu a Tellei; inima nu îi mai bătuse atât de repede de când o sărutase Jacks, de parcă noua revelație ar fi avut o magie proprie.

Numai portretul lui Paradise rămase nemișcat în mijlocul calm al furtunii de hârtie.

Tella știa că imaginile nu aveau sentimente; totuși, își imagină că portretul lui Paradise, al femeii care îi fusese cândva mamă, își ținea respirația, sperând în tăcere și îndemnând-o pe Tella să pună cap la cap toate părțile poveștii ei.

Tella știuse dintotdeauna că pachetul de Cărți ale Destinului al mamei era deosebit de pachetele obișnuite. Dar Aiko făcea să pară că nu mai era altceva asemănător în lume și spusese că era „blestemat".

Blestemat. Blestemat. Blestemat.

Cuvântul se auzi mai tare în mintea Tellei, luptându-se cu sunetul afișelor care fluturau încă pe pereți. Și Sorțile fuseseră blestemate de o vrăjitoare și, conform spuselor lui Jacks, blestemul le închisese în pachetul de cărți.

„Îți spun din propria experiență că este chinuitor", zisese el.

I se părea spectaculos să creadă că mama ei furase același pachet, dar, cu cât Tella se gândea mai mult la asta, cu atât căpăta mai mult sens.

Dacă Sorțile fuseseră întemnițate în Cărțile Destinului ale mamei sale, se explica de ce femeia fusese îngrozită să o găsească pe Tella jucându-se cu ele. Tella își aminti cum fuseseră ascunse într-un săculeț urât mirositor până în acea zi. Probabil că vraja care le ascundea slăbise când Tella le găsise.

Tellei nu îi venea a crede că atinsese pachetul în care se aflau toate Sorțile – ținuse în palmă Sorțile legendare care conduseseră cândva lumea.

Părea imposibil și totuși văzuse dovada de fiecare dată când cartea Aracle îi arătase Tellei imagini despre viitor. Ea nu mai văzuse o astfel de carte și se îndoia că ar fi văzut vreodată. Deoarece nu era o simplă carte, ci o Soartă, iar Tella o ascunsese într-un mic cufăr.

Gândul o făcu să râdă. Mama ei trebuie să fi fost puternică să fure Sorțile.

Dar acum mama ei era lipsită de putere, închisă într-o carte, exact ca Sorțile.

Tella nu râse la acest gând. Brusc, regretă că râsese.

Din ziua nefericită în care plecase mama sa, Tella crezuse că, parțial, era vina ei; că, dacă și-ar fi ascultat mama și nu s-ar fi jucat cu cutia ei de bijuterii și dacă nu ar fi întors cartea cu Fecioara Morții,

care prezicea pierderea cuiva drag, atunci femeia nu ar mai fi dispărut. Tella dădea vina pe cărți și pe ea însăși. Și avusese dreptate, deși nu așa cum crezuse întotdeauna.

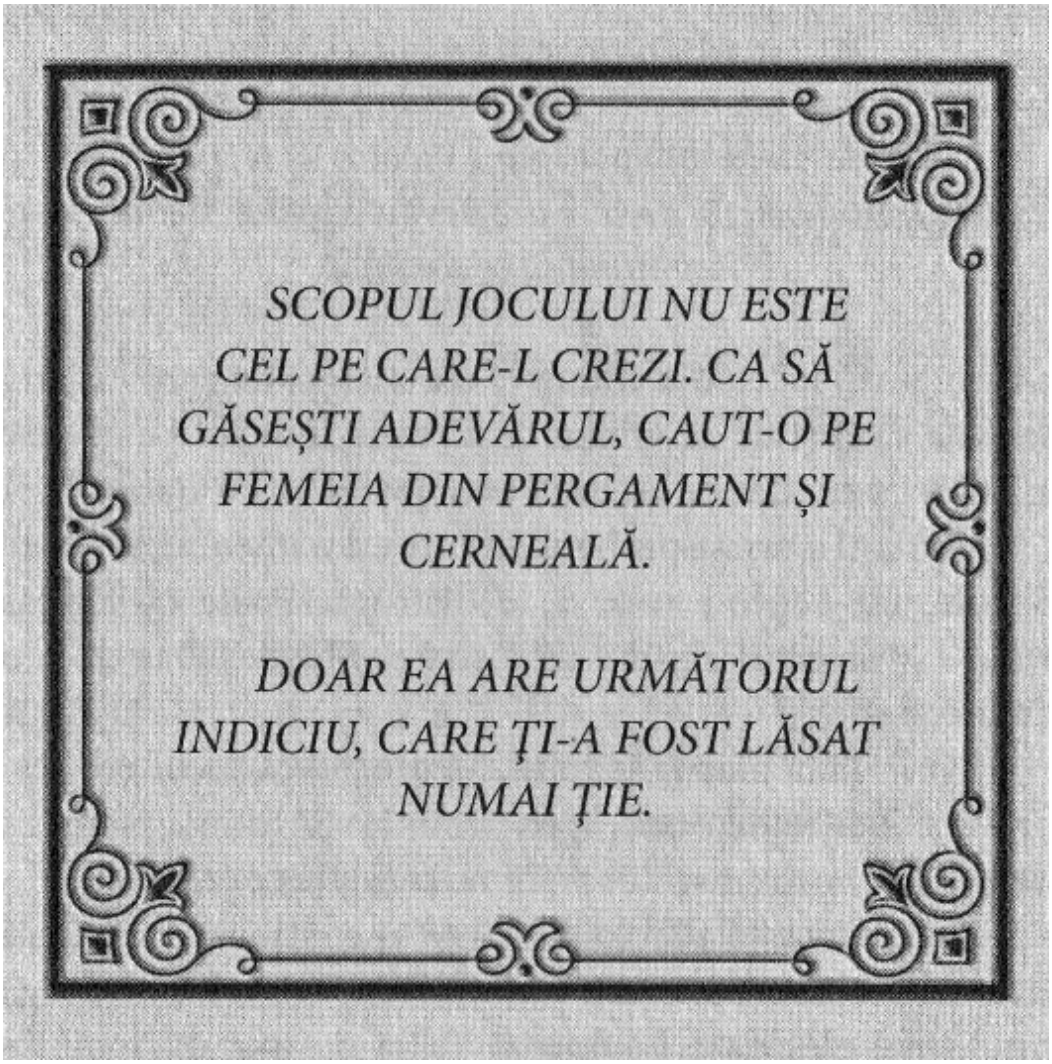
Mama ei nu plecase doar din cauză că Tella întorsese o anumită carte, ci din cauză că găsise cărțile, iar cărțile erau și mai puternice și periculoase decât își imaginase vreodată Tella.

Afișele de pe pereți încetară în sfârșit să fluture. În urma lor, în magazin se făcu brusc liniște. Totuși, Tella tot mai simțea privirea afișului mamei ei, care-i dădea senzația că, în ciuda elementelor pe care tocmai le aflase, nu știa nici pe departe suficiente lucruri. Ignora ceva vital – ceva ce uitase.

— Pare că mai ai o întrebare, spuse Aiko.

Tella uitase momentan că fata era de față și motivul pentru care se afla cu adevărat acolo. Tot mai trebuia să găsească cel de-al treilea indiciu; dacă nu, mama ei ar fi rămas închisă, întocmai ca Sorțile. Tella nu credea că acesta era lucrul pe care îl uitase, dar orice ar fi fost ce nu își amintea nu putea fi la fel de important ca asta.

Tella scoase din nou cel de-al doilea indiciu.

De la indiciu, Tella își îndreptă privirea spre afișul cu mama ei.

Dar dacă indiciul nu se referea la femeia care desena imaginile, așa cum crezuse prima dată Tella? Dacă se referea la femeia înfățișată, ca Paradise cea Pierdută? Portretul îi fusese făcut pe pergament și în cerneală, iar imaginea ei îi vorbea Tellei așa cum nu ar fi atras pe nimeni altcineva dintre cei care jucau jocul.

Tella sări pe vârfuri și rupse afișul de pe zid.

Se așteptase ca Aiko să protesteze, dar fata păru aproape la fel de nerăbdătoare ca Tella când ea întoarse pergamentul și descoperi câteva rânduri scrise cu argintiu pe spate.

Dacă ai găsit asta, ești pe calea cea bună,

dar încă nu este prea târziu să te întorci.
Indiciile nu îți mai pot spune încotro să te îndrepți;
ca să găsești obiectul de care are nevoie Legend, trebuie să-ți
lași inima să te conducă.

Singurul lucru din inima ei era mama, de care Legend trebuia să fi știut de vreme ce scrisese indiciul pe spatele afișului cu ea. Dar ce legătură avea mama sa cu Caravalul?

Mama ei avusese pachetul în care erau întemnițate toate Sorțile, iar Legend voia să le distrugă. Poate că femeia furase și obiectul capabil să distrugă Sorțile? Dar dacă o făcuse, de ce…

„Nu.” Tella alungă gândul. Să creadă că jocul era real era cea mai rapidă cale spre nebunie. Și totuși, poate că Tella deja înnebunea, deoarece nu mai știa ce credea.

Trebuia să afle adevărul înainte să continue. Trebuia să stea de vorbă cu Scarlett. Ea avea să o ajute să înțeleagă totul, mai ales dacă bănuielile Tellei de mai devreme în privința surorii ei erau corecte și Scarlett știa mai multe despre joc decât lăsa să se înțeleagă.

Tella se îndreptă spre ușă.

— Înainte să pleci, spuse Aiko, ar trebui să auzi restul poveștii lui Paradise.

— Cred că știu cum se termină, spuse Tella.

— Ce știi este doar ceva aproape de sfârșit; adevăratul final urmează să fie scris.

— Atunci, ce mai rămâne de spus?

— Am omis o parte din mijlocul poveștii. Paradise a descoperit adevărata putere și pericolul pachetului după ce l-a folosit ca să își afle viitorul. Unii spun că a fugit nu ca să țină cărțile în siguranță, ci să dejoace viitorul pe care l-a văzut. Însă ceea ce nu știa era că viitorul, odată prevăzut cu acest pachet, putea fi împiedicat doar dacă îl distrugea.

— Mulțumesc, dar cred că s-ar putea să fie un pic cam târziu pentru avertismentul acesta.

Aiko se posomorî brusc.

Atunci, Tella îl simți. Mai umed decât lacrimile ce curgeau pe obraji. I se adună în urechi înainte să se prelingă pe lobii și gâtul ei rece.

Sânge.

Dens și cald și îngrozitor.

Inima i se poticni la o bătaie, iar apoi sări alte câteva, amețind-o și lăsând-o fără suflare. Își sprijini mâna de cel mai apropiat zid ca să nu cadă. Sângele pe care îl pierduse la Minerva era puțin prin comparație. Acesta îi izvora din urechi pe corsaj în șiroaie groase roșii – un alt memento din partea Prințului Inimilor că nu juca acest joc de amuzament.

Tella se întoarse la palat într-o ceață de sunete înfundate, cu urechile sângerânde. Chiar și după ce sângerarea se opri, continuă să se simtă slăbită. Inima nu îi mai bătuse niciodată atât de încet.

Bum…

Pauză.

Bum…

Pauză.

Bum…

Pauză.

Curând, inima i s-ar fi oprit de tot.

Ea cumpărase o mantie ieftină de la un comerciant de pe stradă, dar, imediat ce se întoarse la palat, jură că toți servitorii și străjerii îi vedeau corsajul pătat de sânge prin mantie.

Chiar și după ce se spălă și se schimbă într-o rochie de la Minerva, din straturi de material albastru-topaz, Tella nu simțea decât sângele uscat din urechi. Trebuia să fi fost blestemat ca ea, deoarece nu reușise să spele de tot petele de pe gât și mâini. S-ar fi înmuiat până ce sângele ar fi dispărut în sfârșit, dar își permise doar să se

odihnească în apa parfumată a căzii până când își recăpătă o parte din putere. Trebuia să discute cu Scarlett despre trecutul de infractoare al mamei lor și despre Caraval.

Tella își puse mănușile de la Dante ca să acopere petele și ieși din turn. Pierduse noțiunea timpului, dar își imagina că era trecut bine de miezul nopții când ajunse la aripa de safir unde stătea Scarlett. Înăuntru, toate nuanțele de albastru păreau poleite. O servitoare singuratică se agita verificând și reîmprospătând candelabrele supradimensionate pline cu lumânări groase ca brațele. Ea nu îi spuse niciun cuvânt Tellei, însă Tella se simți urmărită când se îndreptă spre camera surorii ei.

Dar Scarlett nu răspunse.

Tella bătu mai tare, în caz că sora ei adormise.

Liniște.

Tella scutură mânerul ușii, sperând ca frica să o trezească pe sora ei, dar nimic nu se întâmplă. Ori era pierdută într-un somn profund cu vise, ori Scarlett nu era acolo, dar ar fi trebuit să fie. Era miezul nopții, iar Scarlett nu juca jocul. Scarlett s-ar fi întors până acum de oriunde ar fi plecat.

Tella traversă holul spre servitoarea tânără și pistruiată care ori trăgea fără rușine cu urechea, ori reaprindea o lumânare foarte încăpățânată.

— Cu ce pot să te ajut? spuse fata, întorcându-se de la sarcina ei înainte ca Tella să-și dreagă măcar vocea. Cu siguranță trăgea cu urechea și era mult mai curajoasă decât servitorii timizi pe care îi întâlnise Tella.

Servitoarea se înclină mai aproape.

Tella tresări, dar fata pistruiată nu observă nicio pată de sânge închegat pe gâtul ei.

— Dacă îl cauți pe chipeșul artist tatuat, îți pot spune când se întoarce. Nu a plecat cu ceilalți. Ochii nerăbdători ai servitoarei se luminară într-un fel cu care Tella, din nefericire, era familiarizată.

— Îmi pare rău, spuse Tella, nu știu despre cine vorbești.

— Nu-ți face griji. Fata chicoti pițigăiat. Știu că ești logodită, nu voi spune nimănui că l-ai căutat.

Ceea ce însemna că probabil le-ar fi spus tuturor, dar, pentru moment, Tella avea griji mai mari.

— De fapt, o caut pe sora mea. Ea arătă înapoi spre camera lui Scarlett. Numele ei este Scarlett. Este înaltă, cu păr des șaten și…

— Știu cine este, interveni fata. Nu am văzut-o de ieri. Obrajii fetei își mai pierdură din culoare când îi vorbi șoptit. Am auzit-o întrebând pe cineva cum să ajungă la Castelul Idyllwild, dar nu s-a mai întors.

Castelul Idyllwild era castelul lui Jacks. Tella nu se putea gândi la niciun motiv bun pentru care sora ei să plece într-acolo.

— Bineînțeles, sunt sigură că nimic îngrozitor nu i s-a întâmplat surorii tale, adăugă în grabă servitoarea pistruiată, ca și când și-ar fi amintit brusc cu cine vorbea. Nu cred toate poveștile despre moștenitor. Știu că oamenilor le place să vorbească.

— Și ce spun oamenii? întrebă Tella.

— Doar că și-a ucis ultima logodnică, dar și că este foarte frumos, adăugă ea, ca și când asta ar fi compensat crima. Multe dintre servitoare spun că tot s-ar căsători cu el.

Tella voia să spună că erau nebune. Voia să își dea părul pe spate și să o sperie pe fată cu sângele care îi păta încă urechile și gâtul. Dar Scarlett era dispărută. În loc să sperie servitorii, Tella trebuia să își folosească energia tot mai puțină ca să-și găsească sora.

Ea îi aruncă fetei pistruiate o monedă, dar până și simplul gest păru mai slab decât ar fi trebuit să fie. Moneda abia se răsuci în aer.

Când Tella ajunse în stație, clopotele anunțară ora trei dimineața. Timpul trecea prea repede, iar ea se mișca prea încet. Și trăsura ei zburătoare părea să se deplaseze mai lent decât era necesar, plutind alene pe cerul înstelat.

Constelațiile albastre ale lui Legend erau încă peste tot, cu excepția Castelului Idyllwild, ca și când ar fi avertizat-o să nu se ducă acolo.

În noaptea Balului Sorții, castelul părea furat din fantezia unei fete. Dar, după ce Tella ieși din trăsură și ajunse la fortăreața din piatră, se întrebă dacă exteriorul din gresie strălucitoare de culoare albă fusese un costum, o iluzie de-a lui Legend. În seara asta, pietrele păreau la fel de sumbre ca secretele, luminate slab de torțe roșii-portocalii ce păreau să piardă lupta împotriva întunericului.

Ea se opri la marginea podului, ca să-și recapete suflul, recunoscătoare că-și luase mănușile de la Dante. Nu că ar fi văzut vreo amenințare. De fapt, la drept vorbind, castelul era prea liniștit.

În afară de vântul care îi înnoda părul și îi flutura straturile fustei de culoarea topazului, totul era învăluit în liniște, într-o liniște rezervată de obicei mormintelor, ruinelor blestemate și altor locuri abandonate de cei în viață. Tella se abținu să nu tremure, dar simți un fior. Ea nu se temea de pericol, deși îl prefera în forma tinerilor lăudăroși. Pentru a doua oară în seara aia, se trezi dorindu-și ca Dante să o fi urmărit.

Nu că ar fi avut nevoie de el.

Dar poate că Tella își dorea un pic să fie alături de ea. Făcu cu greu un pas înainte și simți jenată un slab impuls victorios că el decisese în sfârșit să o lase în pace. Știuse că o urmărea doar pentru că asta făcea parte din rolul său și, chiar dacă interesul lui ar fi fost adevărat, nu se îndoia că ar fi renunțat la ea în cele din urmă. Toată lumea renunța la ea, în afară de Scarlett – care nu părea să înceteze să țină la Tella.

Tella presupunea că era un alt lucru pe care îl aveau surorile în comun – faptul că nu știau când să se îndepărteze. Poate că dacă Tella ar fi știut când să renunțe la un scop ghinionist, s-ar fi întors chiar atunci, sau s-ar fi întrebat dacă servitoarea pistruiată chiar spusese adevărul când afirmase că Scarlett nu se mai întorsese de la castel – care părea acum mai gol decât ochii unei păpuși stricate.

Podul care conducea spre castel era și mai îngust decât își amintea Tella și mai înalt, ridicându-se deasupra apei negre care nu era chiar atât de nemișcată ca în prima noapte când venise în vizită. Dar Tella își aminti ce îi spusese Dante și refuzase să se gândească la el de data asta, nefiind dispusă să îi mai dea putere.

Pașii îi erau mai nesiguri decât de obicei, iar respirația îi era anevoioasă, dar nu avea de gând să cadă, să sară sau să facă orice altceva care ar fi aruncat-o în apele perfide de dedesubt. Intenționa să ajungă în capăt, să bată la ușă și să-și recupereze sora. *Dacă Scarlett era acolo.*

Tella reuși să traverseze podul. Pentru o clipă lentă, jură că auzi sunetul unor pași, dar nu vedea niciun străjer sau jefuitor de morminte.

Strângându-și pumnii, își concentră puterea și bătu în ușile grele din fier.

— Alo! începu ea veselă.

Nimic.

— Este cineva aici? strigă un pic mai strident.

Alte valuri se sparseră dedesubt.

— Eu sunt Donatella Dragna, logodnica moștenitorului!

Respirația i se poticni când bătăile fără răspuns în ușă deveniră agresive.

— Ai grijă sau ai putea să te rănești.

Tella se întoarse încet, aproape așteptându-se ca Jacks să fie acolo, mușcând grațios dintr-un măr.

În schimb, erau alte trei siluete.

25

Ele se îndreptară spre Tella ca fantomele, îmbrăcate în mantii subțiri de un argintiu mat care părea că își pierduse de mult luciul. Una era înaltă. Alta era voluptuoasă. Una era neliniștită. Și toate miroseau a prea mult parfum vechi, puternic și ametitor.

Era ciudat pentru o noapte neiertătoare ca asta.

Deși nu erau practice, mantiile o împiedicau pe Tella să le zărească fețele care erau ori foarte nemișcate, ori acoperite cu măști.

Cele trei se apropiară șerpuind.

În ciuda frigului, transpirația se adună în mănușile Tellei când bănuielile în privința măștilor îi fură confirmate. Cele trei erau deghizate în Sorți: Regina Nemuritoare și Slujitoarele ei.

Tella recunoscu peticul cu bijuterii al Reginei Nemuritoare și buzele date cu albastru. Slujitoarele erau la fel de inconfundabile; ambele aveau buzele cusute cu fir roșu. În Pachetul Destinului, cărțile lor reprezentau puterea și loialitatea nemuritoare. Dar, în acel moment de gheață, Tella percepu apariția lor laolaltă ca pe trei semne de rău augur. Nu purtau măști decât dacă sărbătoreau ceva sau comiteau o crimă.

— V-ați costumat cam devreme, spuse Tella. Nu v-a spus nimeni că Ajunul Zilei lui Elantine este abia poimâine-seară? Sau pretindeți că sărbătoriți mai devreme deoarece sunteți prea urâte ca să vă arătați fețele?

— Până la sfârșitul nopții, singura urâtă vei fi tu, spuse Regina Nemuritoare impostoare. În afară de cazul în care ne dai ce vrem.

Tella se întoarse și bătu din nou agresiv în ușă.

— Asta nu te va ajuta cu nimic, spuse Regina Nemuritoare. El nu este acolo.

În timp ce ea vorbi, toate trei se apropiară, înlocuind aerul nocturn și rece cu duhoarea lor. Cu siguranță servitoarea pistruiată o trimisese pe Tella pe un drum greșit, astfel încât cele trei să o poată

jefui, iar ea fusese destul de proastă să o creadă. Poate că ar fi reușit să fugă, în ciuda inimii care îi ceda, dar ele îi blocau calea spre pod. Era singura cale clară de scăpare, asta dacă nu voia să sară în apele de dedesubt.

Jură că auzi vocea Morții, îndemnând-o să sară, dar Tella nu voia să asculte. Șanțul cu apă neagră părea adânc și neted, dar la o a doua privire, Tella văzu pietrele ieșind din apă ca niște surprize neplăcute.

Ea scoase moneda din pungă.

— Dacă ați venit la cerșit pentru că parfumul vostru miroase urât și mantiile voastre de prost gust nu mai sunt de mult la modă, atunci poftim. Tella aruncă punga pe micul petec de pământ din stânga ei. De vreme ce își imagina că ele asta urmăreau, spera ca măcar una să se ducă după pungă ca un câine și să îi dea șansa de a fugi. Dar câinii erau în mod clar creaturi mai inteligente decât cele trei. În loc să ia punga, ele făcură încă un pas spre ea.

Mirosul parfumului răscopt deveni mai puternic, intensificându-se cu al florilor putrede și al obsesiilor perverse. Tella se sufocă, dar ele nici măcar nu observară.

— Nu vrem monedele tale mizerabile, spuse Regina Nemuritoare. Vrem să revenim în toată gloria noastră. Vrem cărțile pe care le-a furat mama ta, cărțile pe care plănuiești să i le dai lui Legend ca să poată să ne distrugă și să ne ia restul puterilor cândva mărețe.

— Pe toți zeii. Oricine ar fi fost aceste femei, exagerau. Sunteți mai nebune decât peștele otrăvit!

Insulta ciudată păru să le uluiască pentru o clipă, dar Tella nu avu suficient de mult timp ca să fugă. Ar mai fi putut să o ia pe pod, dar era mai probabil să cadă de pe una din margini decât să ajungă în capătul celălalt înainte ca ele să o prindă.

O rafală de vânt trecu pe lângă ea, dar Tellei i se păru că era râsul Morții.

— Spune-ne unde sunt cărțile și îți vom lăsa o cicatrice doar pe o jumătate a feței.

Regina Nemuritoare făcu semn din ambele încheieturi ale mâinii și slujitoarele își scoaseră mâinile din buzunarele mantiilor. Pielea le era albă ca de fantomă, strălucind în lumina lunii când își arătară unghiile negre, lungi, ascuțite și ghimpate ca niște gheare. Acestea nu erau o parte tradițională a costumului.

Din fericire, și Tella avea gheare. Ea apăsă perlele negre de pe mănuși și îi mulțumi în tăcere lui Dante când cele zece lame ascuțite se arătară.

Regina Nemuritoare făcu din nou semn din mâini și slujitoarele ei înaintară ca niște marionete criminale, șuierând printre buzele cusute.

Tella nu își recăpătase nici pe departe toată puterea, dar își adună ce-i rămăsese. Lovi cu ambele mâini și cu un picior. La început, încercă să le sperie în loc să lupte, dar după câteva clipe, se lămuri că Regina Nemuritoare nu mințea în legătură cu mutilarea feței sale. Slujitoarele ei țintiră spre ochii și obrajii Tellei, zgâriind și apucând până ce totul erupse în explozii dureroase de haos.

Tella lovi mai frenetic cu ghearele, zgâriind brațul unei slujitoare cu destulă forță încât să o facă să sângereze.

Dar nu curse sânge.

Doar fum ieși din rana slujitoarei.

Tella se retrase clătinându-se când slujitoarea dispăru din fața ochilor ei.

— La naiba!

După câteva clipe, slujitoarea reveni, silueta începțoșată făcând să pară că era și mai eterică decât înainte. Dar cu siguranță nu era o fantomă. Fantomele nu trebuiau să poată să zgârie și să rănească.

Respirând sacadat, Tella lovi în continuare cu mâinile și cu picioarele.

— Ce sunteți voi?

— Sunt dezamăgită că trebuie să întrebi. Regina Nemuritoare strânse un pumn.

O secundă mai târziu, o slujitoare o lovi puternic pe Tella cu pumnul în stomac. Spatele Tellei atinse pământul tare, iar aerul îi ieși din plămâni într-un val dureros.

Trosc.

Un papuc îi găsi încheietura mâinii și o țintui imposibil de puternic.

Tella țipă. Oasele i se rupeau. Inima îi bătea încet, iar capul i se învârtea. Dar, chiar și cu spatele lipit de pământ, lovea în continuare cu cealaltă mână, mai puternic decât înainte. Zgâria, apuca și lovea. De fiecare dată când reușea să rănească o slujitoare, aceasta dispărea prin magie doar ca să reapară după câteva secunde. Tella voia să nege – pentru o zi, avusese destule revelații care să-i schimbe viața –, dar în mod clar nu erau artiste sau participanți care se lăsaseră furați de joc. Erau Sorți adevărate.

Nu sângerau deoarece nu erau oameni.

Tellei poate că i-ar fi cedat genunchii, dacă nu ar fi fost deja întinsă pe pământ. Cum se eliberaseră cele trei Sorți? Jacks ar fi trebuit să o avertizeze că mai multe umblau libere, cu gânduri ucigașe.

De ce nu cedezi pur și simplu? Vocea Morții își făcu loc în gândurile Tellei.

— Niciodată! spuse Tella scrâșnind din dinți.

— Ce ai zis? întrebă Regina Nemuritoare.

— Cărțile pe care le vrei nu vor fi niciodată ale tale, mormăi Tella. Imediat ce i le voi da lui Legend, se va asigura că veți dispărea toate pentru totdeauna.

Slujnicele ei șuierară din nou, atacând-o mai feroce, dar pentru o clipă Tella nu simți nicio durere când recunoscu adevărul din spatele cuvintelor pe care tocmai le spusese: pachetul de Cărți ale Destinului al mamei ei nu era doar un obiect care întemnițase Sorțile. Conform Reginei Nemuritoare, era și un obiect capabil să le distrugă.

Lumea Tellei era o pată de durere, dar brusc își dădu clar seama ce trebuia să facă. Pentru a câștiga Caravalul, Tella trebuia doar să

găsească pachetul de Cărți ale Destinului. Acela era obiectul pe care îl voia Legend.

Dar orice victorie i-ar fi adus, gândul acesta dură puțin timp.

— Dacă nu ne vei ajuta, te vom folosi ca să le arătăm celorlalți ce se întâmplă cu cei care sfidează Sorțile, spuse Regina Nemuritoare.

— Nu e de mirare că o vrăjitoare v-a închis într-o carte, eu v-aș întemnița doar ca să vă țineți gura, spuse nedeslușit Tella. Tot corpul îi țipa, ea era încă la pământ, dar până acum, ghearele ei le împiedicaseră pe slujitoare să o apuce și să o supună. Trebuia doar să continue să lupte destul de mult timp încât să vină altcineva.

De ce nu o urmărise Dante și acum?

Sau poate că o făcuse, dar nu era încă acolo. Dacă ar fi apărut, s-ar fi purtat mai frumos de data asta.

Spirale negre îi întunecară privirea. Tella lovi mai puternic, tăind gamba cuiva, dar tot ce reuși fu ca slujitoarea să dispară pentru un scurt timp.

— Ucide-o, spuse regina. Timpul se scurge.

Papucul apăsă mai puternic pe încheietura sfărâmată a Tellei, pulverizându-i oasele și făcând-o să vrea să plângă cu lacrimi de durere când ambele slujitoare se aplecară spre ea, apropiindu-și mai mult ghearele de fața ei. Știa că ele plănuiseră să o mutileze, dar acum părea că voiau să o ucidă.

Tella încetă să-și miște brațul nerănit pentru o clipă prețioasă, iar apoi, strigând de durere, ridică ambele brațe și își înfipse adânc ghearele în gleznele celor două.

Slujitoarele urlară și se transformară în fum. Tella avu răgaz doar cât îi bătu inima neregulat pentru o clipă înainte ca ele să reapară. Cu brațul teafăr, se ridică de pe pământul stâncos, gâfâind cu fiecare respirație și sări de pe margine.

I se păru o greșeală în clipa în care atinse apa.

Ea ră pietrele, dar apa era prea rece. Încheietura mâinii îi era prea ruptă și inima prea slăbită. Rochia era prea împovărătoare, dar luptă

ca un demon care încerca să scape din iad și să intre în rai. Ea ignoră creaturile care i se lipeau de glezne și orice îi șerpuia pe lângă picioarele acum goale. Tella nu scăpase de tatăl ei, de trei Sorți și de toate încercările de până acum ca să își permită să fie ucisă de niște apă rece și o încheietură ruptă.

Moartea trebuia să se străduiască mai mult dacă voia să o ia înapoi, iar ea nu avea de gând să o lase. Dacă ar fi murit, nu ar mai fi avut nici cine să aibă grijă de Scarlett, să se asigure că sora ei trăia toate aventurile potrivite și săruta mai mulți băieți, nu doar pe Julian. Scarlett merita toate săruturile. Poate că și Tella își dorea mai multe săruturi, unele care nu ar fi omorât-o.

Tella nu ajunse pe malul noroios, ci se luptă gâfâind să iasă din apă cu buclele ude și încâlcite și fustele încurcate și cu vânătăi, tremurând cu pielea vânătă, dar încă stătea în picioare, respira și trăia.

Din nefericire, nu era singura.

Regina Nemuritoare și slujitoarele groazei așteptau.

Tella își spuse că putea să scape de ele fugind, dar abia înainta clătinându-se în timp ce ele se apropiară. Membrele îi erau moi și-i tremurau din cauza durerii, a extenuării și a suferinței aduse de întreaga situație. Abia reușea să inhaleze aerul umed. O briză ar fi putut să o doboare.

Dacă ar fi fost Scarlett, cineva ar fi venit să o salveze până acum. Julian probabil ar fi zburat într-un balon cu aer cald, iar apoi i-ar fi răsărit aripi ca să coboare lin și să o ducă departe. Din nefericire, Tella nu era genul de fată pe care o salva lumea – era cea pe care toți o lăsau în urmă.

Dar era și genul pe care toți o subestimau.

Ea își aminti că era fiica a doi infractori periculoși.

Cândva își pariase viața pe dragostea surorii ei.

Îl sărutase pe Prințul Inimilor și încă trăia.

Sorțile nu aveau să o ucidă în noaptea asta.

Fiecare Soartă avea o slăbiciune. Slăbiciunea lui Jacks era singura lui dragoste adevărată; cea care ar fi putut să-i facă inima să bată din nou. Slujitoarele erau doar niște marionete ale Reginei Nemuritoare, care avea abilitatea îngrozitoare de a-i controla pe cei care o slujeau. Ca să le învingă pe slujitoare, Tella trebuia să o învingă pe regină. Regina spusese că rămâneau fără timp, iar după felul în care slujitoarele se transformau în fum ori de câte ori le rănea Tella, se întrebă dacă nu cumva erau încă legate de cărțile mamei ei, dacă Sorțile nu erau la fel de libere ca Jacks. Poate dacă Tella ar fi atacat-o pe regină, toate trei s-ar fi întors în temnița lor de hârtie.

Din fericire, Tella cunoștea slăbiciunea Reginei Nemuritoare. *Se spunea că a renunțat la un ochi pentru puterile ei îngrozitoare.*

Tot ce trebuia să facă Tella era să o înjunghie pe Regina Nemuritoare în peticul cu bijuterii și să spere că avea să mai trăiască o noapte.

— Dacă ești într-adevăr o Soartă atotputernică, vino să te lupți tu cu mine. Tella își etală cele patru lame ale mănușilor care-i mai rămăseseră.

Regina Nemuritoare își înclină capul într-o parte, deloc impresionată.

O altă lamă căzu, rămânând doar trei.

Iar apoi, Tella fu terminată. Ar fi putut rămâne în picioare, dar în viață fusese lovită de suficiente ori încât să știe când să se prefacă.

Ea căzu în genunchi, iar apoi se prăbuși în apă – o grămadă dizgrațioasă de haine ude și eșecuri.

Apa urât mirositoare o lovi pe Tella în față când una dintre ele se apropie. Ochii Tellei erau încă închiși. Nu putea risca să îi deschidă. Nu încă. Putea doar să spere că Regina Nemuritoare era cea care se apropia, dispusă în sfârșit să își murdărească mâinile. Tella simțea o pereche de mâini reci lungi, înțepătoare și invazive bâjbâind după ea în apa râncedă, căutându-i pulsul.

Încet, Tella întredeschise un ochi. Conturul gâtului îngust al agresoarei străluci palid în întuneric. Era Regina Nemuritoare care își ridicase masca. Tella zări un chip frumos, mutilat de o expresie răutăcioasă.

Tella inspiră cât aer îndrăzni. Oasele i se clătinau, degetele îi tremurau. Cu tot curajul ei, Tella nu ar mai fi făcut așa ceva; mereu fugise în loc să lupte. Tella care nu murise ar fi renunțat și ar fi riscat să înfrunte Moartea.

Dar acea fată murise, la propriu.

Tella lovi cu ambii ochi deschiși.

Țipătul care se auzi fu îngrozitor, acoperindu-i ecoul plescăitului când Tella căzu din nou în apa puțin adâncă.

— Om mizerabil! mormăi Regina Nemuritoare și apucă peticul de ochi distrus, sângele negru curgându-i pe față. Ce ai făcut?

— Ar fi trebuit să te avertizez – sunt mai periculoasă decât crezi. Tella ridică din nou ghearele rămase tocmai când Regina Nemuritoare și slujitoarele ei se transformară în fum și dispărură.

De data asta, nu mai apărură.

Reușise. Lacrimile îi începțoșau colțul ochilor. Nu era sigură dacă plângea deja din cauza durerii provocate de încheietura nenorocită sau de bucuria victoriei sale jalnice. Poate că Tella câștigase, dar nu se mai simțise niciodată atât de distrusă. Nu mai fusese rănită chiar atât de grav și să supraviețuiască.

Mușchii îi erau o funie zdrențuită și avea mai multe vânătăi decât piele. Miji ochii în noapte, lacrimi de extenuare curgându-i pe obraji. Calea spre stație era slab luminată și atât de departe. Jură că aceasta se îndepărtase de ea în timpul luptei.

În mod clar Scarlett nu venise la Castelul Idyllwild; Tella spera că între timp se întorsese la palat și ar fi reușit să o îngrijească. Tella trebuia să ajungă la ea.

Totuși, picioarele Tellei aveau alte idei. Genunchii i se scufundară din nou în apa care nu era chiar atât de rece pe cât își amintea. Iar

mâlul era surprinzător de moale. Ar fi închis ochii numai o clipă. S-ar fi odihnit doar până ce-ar fi putut să-și adune puterile ca să se ridice sau să se târască înapoi spre stație. Apa care pleoscăia era surprinzător de liniștitoare, amorțindu-i încheietura rănită și spălând sângele, mizeria și mirosul urât când se scufundă mai mult în…

Se auziră niște pași apăsați.

— Donatella? Vocea păru frustrant de cunoscută, dar mintea îi era atât de zăpăcită, încât nu își dădea seama dacă era Dante sau Jacks. Era tăioasă ca a lui Jacks, dar poruncitoare și răsunătoare ca a lui Dante. Trebuia să deschidă ochii, dar ar fi trebuit să facă prea multă mișcare. Dacă nu era Dante, voia doar să doarmă, să doarmă…

— Donatella! Vocea se auzi mai aproape și mai insistent de data asta, iar acum era însoțită de două mâini ferme care o traseră din apă, învăluind-o cu mirosul cernelii și al inimilor frânte. „Dante."

Tella i-ar fi putut tângui numele, dar toate o dureau atât de tare. Ar fi putut încerca să-și lase din nou capul în apă, dar ticălosul refuza să îi dea drumul.

El îi strânse la piept capul ud.

— Poți să deschizi ochii pentru mine?

— Poate că vreau să dorm aici, mormăi Tella. Pun pariu că este mai sigur decât în brațele tale.

— Ce e atât de periculos la brațele mele? șopti el.

— Pentru mine, totul. Tella ridică încet o pleoapă.

Fuioare de ceață matinală încununau capul brunet al lui Dante ca o aură macabră. Cât timp zăcuse ea acolo?

Și de ce arăta el ca un înger al răzbunării?

Ochii îi erau negri, iar maxilarul doar un șir de linii ascuțite când își strâmbă gura într-un soi de rânjet. Nu era același băiat ai cărui ochi străluciseră când îi spusese că trebuia să poarte mereu flori. Părea destul de feroce încât să se lupte cu soarele care răsărea, și totuși, Tella jură că privirea lui dură deveni sticloasă când se uită la chipul și la încheietura ei.

— Cine ți-a făcut asta? întrebă el.

— Regina Nemuritoare și slujitoarele ei. Încep să cred că… începu să spună nedeslușit Tella, că s-ar putea să nu fie doar un joc…

Ea închise din nou ochii.

— *Nu* adormi. Dante o scoase de tot din apă.

Pic. Pic. Pic. Parcă era o cârpă udă și se simțea și mai rău.

Dante o strânse mai puternic. Nimic din constituția lui nu era moale. Pieptul părea un bloc de marmură și totuși ea ar fi putut să închidă ochii, să se ghemuiască lângă și să doarmă o veșnicie.

— Nu face asta, o mustră el. Nici măcar să nu te gândești să renunți. Trebuie să rămâi conștientă până te duc într-un loc sigur.

— Unde anume? Tella miji ochii dureroși, capul lovindu-i-se de el la fiecare pas pe care îl făcea pe aleea principală. Când plecase Dante de acolo?

Nu se întorceau la Castelul Idyllwild, dar nici nu părea că se îndreptau spre stație. Delirând, ea se întrebă dacă era posibil să-și imagineze viitorul deoarece avea impresia că erau într-un fel de cimitir. Tella nu vedea decât conturul grăunțos al pietrelor de mormânt acoperite cu mușchi, care aveau deasupra heruvimi sfărâmați sau erau flancate de statui cu văluri, care plângeau. Copacii păreau să jelească și ei, din toți căzând ramuri fragile care scârțâiau sub cizmele lui Dante.

— Ai decis să mă îngropi mai devreme? întrebă ea.

— Nu vei muri. Vom găsi pe cineva care să te vindece. Dante se îndreptă spre niște trepte vechi din piatră, mărginite de sculptura imensă a unor bărbați cu mantii și înaripați, care țineau un coșciug deasupra capetelor.

Tella ar fi pufnit în râs; se părea că, peste tot pe unde mergea, moartea și condamnarea erau hotărâte să o urmeze.

— Te-am mințit în magazinul de haine, spuse Tella. Ai avut dreptate în privința lui Jacks…

Ea se forță să deschidă ochii din nou. Capul i se învârtea. Nu-și dorea decât ca totul să se oprească.

— Nu ar fi trebuit să-l sărut, mormăi ea. Nici măcar nu știu de ce l-am sărutat. Chiar nu îmi păsa dacă mă alunga din palat pentru că am mințit. Cred că am vrut să te fac gelos.

— Ai reușit, spuse dur Dante.

Tella poate ar fi zâmbit dacă nu ar fi fost învăluită de durere.

Dante o ținu mai aproape și-i dădu pe spate o șuviță de păr care-i căzuse pe față. Apoi, îi contură cu blândețe buzele când spuse:

— Niciodată nu mi-am dorit să fiu altcineva înainte să îl văd sărutându-te pe ringul de dans.

— Ar fi trebuit să mă inviți primul la dans.

— O voi face, data viitoare. El o sărută pe frunte. Nu renunța, Donatella. Dacă rămâi conștientă suficient de mult timp încât să te duc într-un loc sigur și cald, îți promit că nu te voi lăsa așa cum am făcut în seara aceea. Împreună, vom îndrepta totul.

Duritatea îi dispăru de pe chip și, pentru o clipă, Dante păru atât de tânăr. Ochii lui negri erau mai deschiși decât de obicei, conturați cu stropi de lumină stelară care o făceau să vrea să-i privească pentru totdeauna. Părul îi cădea ca dârele de cerneală în toate direcțiile, în timp ce gura-i periculoasă rămase deschisă, părând vulnerabil de aproape să-i spună un secret răutăcios.

— Ești cel mai frumos mincinos pe care l-am văzut vreodată. Ea încercă să mai mormăie ceva, dar gura nu mai voia să se miște. Mușchii îi erau atât de obosiți.

Dante o ținu periculos de aproape când ajunse la un mausoleu și deschise o poartă. Tella își spuse că ar închide ochii doar pentru o clipă. Dante șoptea altceva, iar ea voia să audă asta. Părea că ar fi ceva important. Dar brusc era mult mai cald înăuntru, și nu cumva își dorise ea să afle cum ar fi fost să adoarmă în brațele lui?

26

Tella voia să adoarmă din nou în clipa în care se trezi, ca și când forma aceasta sufocantă a conștiinței ar putea să fie considerată de fapt stare de veghe. Ochii nu i se deschideau, buzele nu i se mișcau, dar simțea atât de acut durerea. Toată lumea ei era alcătuită din oase rănite și piele tăiată, întreruptă de fragmente de sunete și cuvinte cu toane, ca și când auzul nu ar fi putut hotărî dacă voia sau nu să o ajute.

Erau două voci masculine și răsunătoare. Mintea ametită a Tellei invocă imagini ale zidurilor stâncoase ascunse sub pământ.

— Ce a…

— Eu…

— Salvez… ea…

— Cunosc riscurile… dar Sorțile… Ea nu se va vindeca.

— Credeam că Prințul… este singura Soartă liberă?

Sorțile… au rămas ascunse mulți ani… sau vraja care le întemnițează slăbește.

Cealaltă voce mormăi o înjurătură.

Atunci Tella simți ceva umed pe buze, care nu era durere. Mai dens ca apa și un pic metalic. „Sânge."

— Bea.

Ceva cald se lipi mai ferm de gura Tellei, până ce simți sângele umed picurându-i pe limbă. Primul instinct fu să scuipe, dar îi era imposibil să se miște și îi plăcea gustul de putere, forță și ceva destul de feroce încât să îi mărească pulsul. Cu mult efort, reuși să lingă și să bea.

— Bravo. Era una din vocile de dinainte, dar acum, că durerea mai trecuse, Tella reuși să adauge un nume. „Julian."

— Ar trebui să fie de ajuns. A doua voce era mai gravă și mai poruncitoare. „Dante."

Inima Tellei bătu și mai repede.

După o clipă, nu mai era sânge. Durerea era încă prezentă, dar ca o amorțeală.

— Găsește-o pe sora ei. Din nou Dante. Du-o în camera Tellei de la palat. Nu vreau să se trezească singură.

Urmă o pauză ce se continuă într-un fel care o făcu pe Tella să se teamă că o lăsase auzul până când vocea lui Julian rupse tăcerea.

— Chiar îți pasă de ea?

Altă pauză.

— Îmi pasă de cărțile alea, iar ea este singura noastră speranță să le găsim, frate.

27

Ar fi trebuit să i se pară sfârșitul lumii când Tella își recăpătă conștiența. Totul ar fi trebuit să o doară, în toate modurile posibile. Ar fi trebuit să se trezească într-o lume a durerii, cu o încheietură dureroasă, cu o față umflată și picioarele lovite. În schimb, corpul îi părea întreg și odihnit, iar inima îi bătea mai puternic decât în noaptea precedentă. Oriunde s-ar fi aflat, noul univers era minunat de comod și dulce, ca și când cineva ar fi ascuns-o în mijlocul unei sărbători.

Ceva pârâi, un foc care mirosea slab a scorțișoară și a cuișoare. Se auzeau și râsete, neregulate și cu suspine – ca râsul surorii ei atunci când însoțitorul i se părea cu adevărat amuzant.

Dacă Scarlett chicotea, nu putea fi chiar rău.

Tella întredeschise precaută ochii.

Și îi închise imediat sau încercă să o facă, dar ei refuzau să se închidă, ca și când n-ar fi fost în stare să nu vadă imaginea însuflețită a surorii ei, îmbrăcată în nuanțe seducătoare de roșu și pe Jacks strălucind ușor când se rezemă leneș pe unul dintre fotoliile cu ciucuri din apartamentul din turn al Tellei. Sora sa și falsul ei logodnic râdeau, discutau și se priveau ca și când ar fi fost fermecați unul de celălalt.

Tella se ridică. Părea că era deasupra, dar nu în pat. Nu era sigură că voia să știe cine o schimbase de rochia distrusă sau cum. Dar, cumva, era într-o rochie nouă-nouță – de aceeași culoare argintie ca sarea de mare și albastră ca ochii lui Jacks, cu mâneci cusute simplu, o fustă lungă și un corsaj legat cu panglici în nuanța închisă a șofranului, care o făceau să semene cu un cadou pe care cineva îl desfăcuse pe jumătate.

Dante nu părea să fie pe nicăieri – și nici Julian. Tella examină toate colțurile camerei. Lumina mată și portocalie care intra prin fereastră dădea impresia unei dimineți lente, dar nimic nu indica faptul că

Julian sau Dante fuseseră acolo. Doar gândul la Dante îi produse o amețeală care o făcu să vrea să închidă din nou ochii. Pielea i se încălzi când își aminti de cât de protector o ținuse în brațe, dar apoi îi arse când se gândi la ultimele cuvinte pe care le spusese Julian. Voia să creadă că tot ce auzise fără să vrea era doar un vis, dar pe de altă parte, cine o vindecase? Și cum de ajunsese aici?

În fața focului aproape stins, Jacks și Scarlett încă stăteau de vorbă fără să observe că Tella nu mai dormea. Jacks arunca un măr albastru-deschis și spunea ceva prea încet ca Tella să audă, dar care o făcu pe sora ei să se îmbujoreze.

Tella tuși. Zgomotos.

— O, Tella! Scarlett sări de pe scaun, iar Tella jură că sora ei roși mai mult. Ce mult mă bucur că te-ai trezit. Jacks și cu mine am fost atât de îngrijorați.

Tella îi aruncă o privire întrebătoare ticălosului.

— Credeam că nici măcar tu nu ai voie să intri aici.

— Îmi place că uiți că sunt moștenitorul tronului, spuse lin Jacks. Practic, palatul este al meu. Dar chiar dacă nu ar fi, nimeni nu m-ar putea împiedica să fiu lângă tine, chiar și după un incident atât de minor.

El se uită în ochii Tellei când veni lângă patul ei, ordonându-i tăcut să-l susțină în ce urma să spună.

— Știu că ai căzut doar câțiva metri, după ce ai coborât din întâmplare prea devreme din trăsură și te-ai lovit la cap, dar tot mă îngrijorează ce ar fi putut să se întâmple dacă nu aș fi fost acolo să te prind și să te aduc înapoi aici, draga mea. El vorbea foarte afectuos, ca și când i s-ar fi părut adorabilă.

Tella jură că ochii lui Scarlett se transformară în două inimi mici.

Tella începu să se întrebe dacă nu cumva acesta era visul, deși aducea mai mult cu un coșmar. Scarlett părea prea încântată de Jacks, care nu trebuia să fie aici. Dante și Julian o salvaseră – unde erau *ei?*

Jacks o strânse încet de încheietura mâinii. Dacă nu ar fi știut, ar fi spus că era îngrijorat.

— Pulsul tău pare puternic, dar probabil ai nevoie de niște mâncare. El se întoarse din nou spre Scarlett. Ești drăguță să îi aduci surorii tale o tavă cu fructe, ceai și biscuiți? Ar dura prea mult să chem un servitor și nu cred că ar trebui să riscăm să o lăsăm să leșine din nou.

— Bineînțeles, spuse Scarlett și plecă după câteva secunde, lăsându-i pe Tella și pe Jacks singuri.

Pentru o clipă, auzi doar pârâitul focului și văzu privirea îngrijorată a lui Jacks, la fel de argintie ca stelele căzătoare; părea să se priceapă mai bine la simularea emoțiilor reale decât atunci când îl văzuse în urmă cu trei nopți.

— Ce cauți aici? întrebă Tella.

Privirea lui Jacks se calmă imediat.

— Am spioni în tot palatul, spuse el. Tonul îi era plictisit, ca și când ar fi fost dezamăgit că nu îi adresase o întrebare mai originală. Știu tot ce se întâmplă aici. În clipa în care artistul te-a adus prin tuneluri, am fost prevenit, și este un lucru bun. Sora ta a venit aici în grabă la câteva minute după ce am sosit și a trebuit să inventez o poveste despre cum ai căzut din trăsură, deoarece avea impresia că ești aproape moartă.

— Chiar aproape am murit! De ce nu mi-ai spus că alte Sorți sunt libere?

— Pe cine ai întâlnit? întrebă el calm.

— Pe Regina Nemuritoare și slujnicele ei.

Jacks mușcă indiferent din mărul lui albastru, dar Tella jură că trăsăturile-i deveniră dure cât mestecă, de parcă n-ar mai fi fost atât de indiferent pe cât pretindea.

— Norocul tău a fost că sunt slăbite.

— Nu mi-au părut slăbite. Slujnicele aproape m-au ucis. Câte alte Sorți sunt libere?

Jacks râse cu amărăciune.

— Doar pentru că unele dintre Sorți au ieșit din cărți nu înseamnă că suntem libere. Când vrăjitoarea ne-a blestemat, ne-a luat jumătate din puteri. Sunt o umbră a ceea ce am fost cândva. Crezi că singura mea putere era un sărut mortal? Am fost numit Prințul Inimilor deoarece puteam controla mai mult decât bătăile inimii cuiva. Cu o atingere, puteam da sau lua sentimente și emoții. Dacă aș fi avut toate puterile, nici nu am mai fi purtat discuția asta. Ai fi atât de incontrolabil de îndrăgostită de mine, încât ai face orice ți-aș cere.

Tella nici măcar nu se deranjă să-și reprime râsul.

— Nicio putere de pe pământ nu mă poate face să mă îndrăgostesc de tine.

— Vom vedea. În afară de cazul în care vei trăi mai mult de o săptămână. Jacks își aruncă mărul în foc. Fructul străluci albastru precum cerul, acoperind pentru scurt timp camera cu un licăr incompatibil cu discuția lor mortală, amintindu-i Tellei de stelele lui Legend din noaptea trecută.

Sau erau stelele lui Dante?

În cele din urmă, Tella își permise să se gândească bine la ce auzise fără să vrea din dialogul lui Dante cu Julian, care nu doar că o vindecaseră miraculos cu sângele lor, dar Dante îl numise pe Julian fratele său.

Dacă Julian îi spusese lui Scarlett adevărul despre faptul că Legend era fratele lui, atunci Dante era Legend. Dar dacă Dante era Legend, de ce i-o adusese pe Tella lui Julian să o vindece? Poate că Julian era cu adevărat Legend.

Tella își dori să fi reușit să deschidă ochii și să vadă al cui sânge îl băuse. Era posibil să nu fi fost al lui Julian sau al lui Dante; poate Julian avea o rezervă de sânge magic pe undeva, lucru care părea foarte puțin probabil, însă tot așa era să își imagineze că unul dintre frați era de fapt Legend și că îi dăduse să bea sânge ca să o țină în viață.

În orice caz, să i-l predea pe Legend lui Jacks la sfârșitul jocului nu mai părea același lucru ca la început, nici pe departe.

Și totuși, unei părți răutăcioase a Tellei îi plăcea ideea că Dante era cu adevărat Legend. După ce îl auzise pe Dante spunându-i lui Julian că îi păsa de Tella deoarece putea găsi cărțile, o parte din ea l-ar fi predat bucuroasă lui Jacks – chiar dacă partea cealaltă o avertiza că era o idee îngrozitoare.

Tella se întoarse din nou spre Jacks ca să-l găsească jucându-se cu una dintre buclele ei blonde, gest care o făcu să se înfioare și să simtă că-i distrugea părțile trupului care îi fuseseră vindecate. Ea încercă să alunge senzația. În schimb, se trezi imaginându-și cum ar fi fost Jacks cu toată puterea. Ca în vremurile când Sorțile se spunea că erau mai mult ca zeii decât ca oamenii. Își imagină buzele lui pătate mereu cu sânge și o grămadă de fecioare moarte la picioarele lui.

— De asta îl vrei pe Legend? îl întrebă Tella pe Jacks. Ca să îți recuperezi puterile?

— Cred că deja știi răspunsul, spuse tărăgănat Jacks.

— Ce se întâmplă cu Legend după ce se face tranzacția?

Enervarea licări în ochii lui Jacks.

— Îți faci griji pentru nemuritorul Stăpân al Caravalului?

— Nu, dar mă îngrijorează să dau monștrilor ca tine și ca Regina Nemuritoare mai multă putere.

— Monștrilor li se va da putere indiferent de cum se termină povestea, spuse plăcut Jacks. Ce crezi că se va întâmpla cu Legend dacă ne distruge și capătă toată magia noastră? Îmi place puterea, dar niciun om sau nemuritor nu ar trebui să aibă prea multă. Dacă Legend obține ce vrea, va fi un ticălos mai mare decât a văzut lumea vreodată.

— Deci tu crezi că jocul este real?

— Poate nu pentru toată lumea care joacă, dar este în cazul tău, al meu și al lui Legend. Schimbă asta lucrurile pentru tine, drăguțo? Pentru că, dacă te răzgândești, lasă-mă să-ți amintesc două lucruri.

Dacă nu reușești să-ți respecți înțelegerea cu mine, vei muri la sfârșitul săptămânii, la fel și mama ta. Există doar două metode prin care să eliberezi pe cineva dintr-o carte. Un om trebuie să îi ia de bunăvoie locul în carte sau un nemuritor cu puteri grozave trebuie să rupă blestemul și să îi elibereze pe toți cei întemnițați în cărți. Legend nu ar alege niciodată să elibereze Sorțile. Dacă pune mâna pe cărți, le va distruge, inclusiv pe mama ta.

Jacks se apropie suficient încât să-i atingă Tellei urechea cu buzele reci, în timp ce îi aranjă părul și șopti:

— Cartea în care este închisă mama ta este legată de pachetul de cărți în care sunt închise toate Sorțile. Dacă nu vrei ca mama ta să moară, imediat ce vei câștiga jocul mă vei contacta cu moneda fără noroc și mi-l vei da pe Legend, așa cum ai promis.

— Te urăsc, mârâi Tella.

Jacks chicoti pe lobul urechii ei, ca și când sentimentul l-ar fi înfiorat.

— Vă întrerup? Vocea lui Scarlett răsună din pragul ușii.

Tella se uită ca să o vadă pe sora ei ținând o tavă colorată cu mâncare și zâmbindu-i încă un pic prea larg lui Jacks.

— Tocmai îmi luam rămas-bun. Jacks dădu pe spate o șuviță rebelă de pe fruntea Tellei, încruntându-se ca și când ura să o părăsească.

Scarlett părea că ar fi putut să leșine în fața scenei, iar Tella își imagină că probabil părea nespus de elegantă, cu ea întinsă palidă pe perne, și Jacks frenetic, strălucitor și auriu, cu părul poleit căzându-i peste un ochi misterios.

— Aș vrea să mai pot rămâne. Dar nu-ți face griji, draga mea, mă voi întoarce să te iau în seara asta pentru cina cu împărăteasa.

Scarlett suspină când lăsă tava lângă pat.

— Iei cina cu împărăteasa?

— O, da, interveni Jacks, înainte ca Tella să poată reacționa la această nouă informație. Maiestatea Sa este foarte nerăbdătoare să o cunoască pe fata care mi-a răpit inima. Ei nu-i plăcea de ultima mea

logodnică, dar știu că îi va plăcea de Donatella la fel de mult ca și mie.

Tonul lui nu ar fi putut fi mai dulce nici dacă ar fi mâncat miere, iar de data asta Tella nu își dădea seama dacă o spusese pentru binele lui Scarlett sau ca să o chinuiască pe ea. Dacă împărăteasa o iubea la fel de mult ca Jacks, atunci nu o iubea deloc.

Această cină i se păru brusc o idee foarte proastă.

Într-un fel, împărăteasa fusese mereu la fel de legendară pentru Tella ca și Sorțile; un domnitor puternic despre care auzise, dar pe care nu îl văzuse vreodată. Și, chiar dacă era curioasă, Tella s-ar fi descurcat fără onoarea de a o cunoaște pe Maiestatea Sa. Mai important, o noapte cu împărăteasa însemna o noapte în minus în care Tella ar fi jucat jocul și ar fi găsit cărțile mamei ei, de care era acum sigură că erau cheia pentru a câștiga jocul.

— Nu pot lua cina cu tine în seara asta, spuse Tella. Au mai rămas trei nopți de Caraval.

— Tot uiți cât de important sunt, zise Jacks. Asta înseamnă cât de importantă ești și tu. I-am spus împărătesei cât de mult îți place jocul, iar ea a anulat tot ce-a fost plănuit pentru seara asta ca să nu rămâi în urmă.

— Dar…

— S-a aranjat deja, spuse mieros Jacks, cu o privire aruncată surorii ei și o urmă de entuziasm nemaiauzită până atunci, amintindu-i Tellei ce avea mai exact de pierdut dacă logodna falsă ar fi fost dezvăluită.

Tella voia să întrebe de ce conta atât de mult pentru el. Când se întâlniseră prima dată, el afirmase că dezvăluirea minciunii l-ar fi înfățișat ca fiind slab și i-ar fi pus viața în pericol. Imediat ce aflase că el era o Soartă, își imaginase că era o minciună, dar poate că era vulnerabil până și-ar fi recăpătat pe deplin puterile.

— Acum, chiar trebuie să plec, adăugă el zgomotos și își luă rapid rămas-bun de la Scarlett. Din fericire, nu încercă să o sărute pe obraz

sau să-i pupe mâna.

Deși, după cum Scarlett își flutură genele când închise ușa în urma lui, Tella își imagină că sora ei își dorise ca Jacks să îi fi atins măcar degetele cu buzele.

— Scar, trebuie să ai grijă cu el.

— E amuzant, zise Scarlett, întorcându-și brusc din nou capul spre Tella. Tocmai voiam să-ți spun același lucru.

28

Stând cu spatele lipit de ușă, Scarlett apucă mânerul din sticlă cu cinci monturi albe, ca și când ar fi blocat-o ca să împiedice o anumită persoană să mai intre.

— Tella, ce faci cu moștenitorul tronului?

Zâmbetul lui Scarlett dispăru, iar vocea dulce deveni tăioasă.

— După cum tot rânjeai, credeam că îl placi.

— Are o reputație rea și este nobil – i-am văzut portretele prin tot palatul. Cum altfel trebuia să mă port? Scarlett se întoarse spre pat și se așeză pe margine, ca o strălucitoare pasăre roșie pe cale să atace. Tella, ce se întâmplă? Când Julian mi-a spus mai devreme să vin aici, m-a făcut să cred că aproape ai murit, dar apoi Jacks mi-a spus o poveste ridicolă – cum că ai căzut din trăsură. Te-a rănit?

— Nu, Jacks nu m-a atins.

— Atunci, spune-mi ce s-a întâmplat. Julian a refuzat să-mi explice. El a fugit, iar de data asta nici măcar nu i-am spus să plece.

Tella trase de panglicile albastre ca sarea de mare care-i atârnau de pe rochie, evitând privirea întrebătoare a surorii ei. Scarlett continuă să se uite la Tella ca și când ar fi făcut ceva rău, dar Tella nu ar fi fost în situația asta dacă Scarlett nu ar fi avut secrete.

— Vrei să știi ce s-a întâmplat? întrebă Tella. Am ieșit să te caut. Am venit la apartamentul tău după miezul nopții, dar erai plecată. Tella își ridică privirea în cele din urmă. Unde ai fost, Scarlett?

— Nicăieri, răspunse ea categoric. Eram în camera mea, dormeam.

Tella miji ochii.

— Am bătut la ușă.

— Probabil că nu am auzit.

— Am bătut destul de puternic încât să-mi rănesc monturile.

— Eram extenuată. Scarlett își lăsă mâinile pe fustă și netezi o cută inexistentă. Știi cât de profund pot să dorm.

Tella nu voia să se îndoiască de sora ei. Tonul lui Scarlett era sincer, dar felul în care continua să se joace cu pliurile egale ale rochiei îi dădea Tellei impresia că, deși poate spunea adevărul, nu era toată povestea. Ea își tot netezea rochia.

Scarlett părea că simțea îndoielile din ce în ce mai mari ale surorii ei.

— Nu joc jocul. Unde să fi fost, Tella?

— Poate că nu joci pentru că lucrezi pentru Legend, o acuză Tella.

— Tu… crezi că sunt implicată în joc? se bâlbâi Scarlett.

— Nu știu ce să cred! După tot ce s-a întâmplat aseară, nici măcar nu mai sunt sigură că este un simplu joc, recunoscu Tella.

Spre meritul ei, Scarlett nu spuse că tocmai în privința asta o avertizase. În schimb, inspiră adânc și își netezi din nou fusta înainte să spună calm:

— Ai uitat deja prin ce m-a pus Legend să trec în ultimul joc? Chiar crezi că l-aș ajuta să-ți facă așa ceva? Nu-mi răspunde, pentru că după expresia de pe chipul tău îmi este clar că asta crezi. Dar nu te-aș răni așa, Tella. Jur, nu lucrez pentru Legend, iar dacă tu crezi contrariul, atunci trucurile lui te afectează.

Scarlett luă una din mâinile Tellei, prinsoarea ei fiind caldă și fermă, dar ușor tremurândă. Tella ar fi putut interpreta că sora ei era nesinceră sau că Scarlett, care rareori o mințea, chiar era rănită.

Tella se simți vinovată.

— Îmi pare rău, spuse Tella. Ai dreptate. Nu ar fi trebuit să presupun că lucrezi cu Legend doar pentru că nu mi-ai deschis ușa.

Tella aproape râse când rosti cuvintele cu voce tare; făcuse un pas destul de mare. Însă i se părea prea devreme să glumească despre asta. Sora ei încă o ținea de mână, și totuși, legătura dintre ele părea neobișnuit de fragilă, ca și când povara multelor secrete ale Tellei ar fi putut să o rupă.

Ea se uită pe fereastră. Lumina de culoarea piersicii lenește căpătase nuanța caisei strălucitoare, poleind un pic mai mult camera. Tella nu

fusese atentă la clopote, dar își imagina că era în jurul prânzului. Mai avea destule ore înainte de căderea nopții și cina ei cu împărăteasa ca să-i mărturisească totul lui Scarlett, iar Tella se gândi la asta, dar se îndoia că sora sa ar fi crezut ce aflase ea în timpul jocului, ceea ce o speria aproape la fel de mult ca ideea de a o crede întru totul.

Tella aproape își dorea să o audă pe sora ei asigurând-o ca totul era doar un joc. Dar dacă tot ce avea legătură cu Caravalul era real – așa cum începuse să se convingă Tella după întâlnirea din dimineața aceasta cu Regina Nemuritoare –, prefăcându-se că era doar un joc nu i-ar face niciun bine. Totuși, să o convingă pe Scarlett că era real nu ar fi fost nici spre binele surorii ei. Pur și simplu s-ar fi îngrijorat mai mult pentru Tella.

Dar poate că era un secret pe care Tella îl putea dezvălui și care ar fi îmbunătățit situația în loc să o înrăutățească.

— Cred că Dante ar putea fi fratele lui Julian.

— De ce spui asta? Tonul lui Scarlett era sceptic. Cei doi nici măcar nu se plac.

— Am auzit ceva aseară fără să vreau.

— Probabil că era doar un rol pentru joc.

— Părea foarte convingător.

Scarlett miji ochii.

— Chiar începi să crezi că nu este doar un joc, nu-i așa?

— Nu, minți Tella.

— Dar crezi că Julian și Legend sunt frați?

— Da, spuse Tella. Cred. Sau crezuse înainte ca sora ei să se uite la ea ca și când și-ar fi pierdut mințile.

Scarlett inspiră profund.

— Aș vrea să pot să te cred, dar nici măcar nu joc și asta mă face să îmi pun întrebări. Ea făcu semn spre ușă. Tot nu îmi dau seama de ce tu și moștenitorul pretindeți că sunteți logodiți. Sunt sigură că are o legătură cu jocul, dar nu știu cum. Tot ce știu este că mă sperie, Tella.

Și dacă sunt atât de confuză, tu trebuie să fii și mai confuză. Vocea lui Scarlett se sparse și ceva din Tella se rupse odată cu ea.

Tella nu voia să-și mai mintă sora, dar știa și că nu îi putea spune tot adevărul.

— Joc jocul în folosul lui Jacks, mărturisi ea. Dacă eu câștig și îi dau premiul, se eschivă ea, atunci ne va reuni cu mama noastră.

Expresia lui Scarlett deveni dură, dar nu spuse niciun cuvânt.

Secundele trecură.

Tella aproape se temu că sora ei nu avea să-i răspundă și că ar fi ignorat subiectul așa cum făcea întotdeauna, dar fu mai rău când vorbi.

Scarlett rosti fiecare cuvânt ca și când ar fi fost o înjurătură, ca și când ar fi preferat să afle că mama lor era moartă.

— De ce o mai cauți pe femeia aia?

— Pentru că nu este o femeie oarecare, este mama noastră. Tella se gândi să se ducă la micul ei cufăr și să scoată cartea în care era prinsă Paloma, dar nu era indestructibilă ca Aracle, iar ea se temea că Scarlett ar fi putut face un gest pripit, cum ar fi să încerce să o rupă în două.

Nuanța culorii rochiei lui Scarlett se schimbă, roșul-aprins întunecându-se și potrivindu-se cu tonul sobru al vocii când spuse:

— Știu că vrei să crezi tot ce e mai bine despre ea. Și eu am crezut mult timp. Dar ne-a părăsit, Tella, și nu doar că ne-a abandonat, ci ne-a lăsat cu tatăl nostru. Știu că tot speri că a avut un motiv întemeiat, dar adevărul este că, dacă ne-ar fi iubit, ar fi rămas sau ne-ar fi luat cu ea.

Tella vru să îi spună că mama lor plecase ca să le protejeze de blestematele Cărți ale Destinului în care se aflau toate Sorțile, dar când se gândi la toate aspectele, i se păru ridicol. Și dacă Tella i-ar fi spus lui Scarlett despre cărți, ar fi trebuit să mărturisească și faptul că mama lor era infractoarea care furase cărțile, și se îndoia că asta ar fi ajutat-o.

— Îmi pare rău că avem păreri atât de diferite, zise Tella.

— Pur și simplu nu mai vreau să suferi din nou. Scarlett se rezemă de cel mai apropiat stâlp al patului. Analizând situația – faptul că te-ai asociat cu un moștenitor violent ca să o găsești –, cred că nu se va termina bine.

— Știu că nu îți place, rosti Tella, dar dacă Jacks este cel care te îngrijorează, crede-mă când îți spun că afacerea noastră se va termina imediat ce jocul se va sfârși.

— Ești sigură de asta? întrebă Scarlett. Când era aici, nu părea că vrea să te lase să pleci curând.

— Este un actor bun.

— Nu cred că acesta e răspunsul.

— De asta îți cer să ai încredere în mine. Tella își strânse sora de mână. Am avut încredere în tine când mi-ai spus că nu lucrezi pentru Legend. Promit, în trei zile, niciuna din noi nu va trebui să-l revadă pe Jacks.

— Se pot schimba multe în trei zile, spuse Scarlett, dar apoi nu o mai contrazise, făcând-o pe Tella să se întrebe dacă nu cumva și sora ei avea un secret, la urma urmei.

CEEA CE AR FI TREBUIT SĂ FIE A PATRA NOAPTE A CARAVALULUI

29

Tella nu se putea opri să nu își împletească flori în păr. Știa că erau mult prea multe; capul ei semăna cu o grădină plină de plumerii, iar ea tot mai adăuga și altele.

După plecarea lui Scarlett, un buchet de plumerii sosise la ușa ei, fără bilet. Tella își imaginase că erau un dar de la Jacks, de vreme ce se potriveau cu rochia voluminoasă de bal pe care i-o trimisese pentru acea seară. Tella începuse să arunce florile pe fereastră, dar ceva din parfumul lor îi era cunoscut într-un fel care o făcuse să nu-și dorească să se despartă de buchetul albastru. Ea își pusese una în păr, apoi alta, și alta, pierzându-se în parfumul lor – dulce și concentrându-se la migăloasa acțiune de a și le împleti în bucle, în loc să se gândească la faptul că lua cina cu împărăteasa Imperiului Meridian.

Simplul gând o tulbura.

De vreme ce tatăl ei era guvernator, Tella fusese învățată toate manierele potrivite pentru a merge la banchet cu nobilii, dar nu se pricepuse niciodată să le respecte, iar ea nu știa nimic despre cum să ia cina cu membrii familiei regale.

Luă altă floare de plumeria din buchetul micșorat.

Un chicot pluti din pragul ușii dinspre dormitor.

Tella se întoarse de la măsuța de toaletă ca să-l vadă pe Jacks, rezemat de toc.

Se așteptase ca măcar o dată să încerce să pară de sânge albastru, dar întocmai ca în noaptea Balului Sorții, Jacks nu avea o haină. El purta o cămașă largă de culoarea coniacului, cu umeri sfâșiați de pe care părea că smulsese un soi de ornament, și care-i atârna peste pantalonii de un maro-închis, băgați în cizme de piele nelustruite. „Nonșalant” era un cuvânt prea extravagant ca să-l descrie și totuși, magia încă pulsa în jurul lui într-o strălucire de culoarea cuprului topit.

În una din mâinile fără mănuși ținea un măr la fel de alb și de strălucitor precum cearșafurile unei fecioare.

— Bună seara, Donatella.

— Știi că nu este politicos să te furișezi în camera unei tinere.

— Cred că am renunțat la politețuri de ceva vreme. Dar… Jacks se împinse de tocul ușii cu o mișcare vioaie și îi oferi un braț. Promit să mă port frumos în seara asta.

— Asta nu-mi spune multe. Tella își netezi fusta voluminoasă când se ridică de pe scaun. Rochia pe care o purta părea mai grea decât celelalte pe care i le trimisese Jacks. Jumătate era din mătase simplă de un albastru-perlă, cealaltă fiind o combinație prețioasă de spirale cu nestemate, flori de catifea albastre ca amurgul și ornamente din dantelă albastră ca de gheață, care coborau pe fustă într-un model oarecare ce îi amintea Tellei de o cutie de bijuterii răsturnată.

— Nu-ți face griji, spuse Jacks. Sunt sigur că El te va adora.

— Cumva i-ai spus El împărătesei?

— Elantine este prea lung.

— Mie îmi spui Donatella.

— Îmi place cum sună. Jacks sfâșie încet coaja mărului, dezvăluind pulpa roșie-închisă când mușcă o bucată mare.

Tella se forță să îi accepte brațul, știind că orice semn de neliniște și nemulțumire n-ar fi făcut decât să-l încânte, dar, spre surprinderea ei, el se purtă ca un gentilom când urcară treptele turnului de aur al lui Elantine ca să o întâlnească pe împărăteasă la ultimul etaj.

Jacks o ținea pe Tella de braț destul de ușor, încât s-ar fi putut elibera în orice moment, mai concentrat la mărul lui decât la ea, până după câteva rânduri de scări. El își coborî brațul și se întoarse brusc spre ea.

În loc de măr, își mușcă buzele cu dinții ascuțiți, în timp ce privirea argintie îi dansă pe părul ei. Tella pierduse câteva flori pe scări. Probabil că era mai bine. Totuși, Jacks începu să se încrunte când o studie.

— Ce este? întrebă Tella.

— Împărăteasa trebuie să creadă că suntem îndrăgostiți. Se opri, ca și când și-ar fi ales cu grijă cuvintele următoare. Situația mea cu El este complicată. Dacă aș putea să o ucid, aș face-o, dar are protecții care mă împiedică. Și chiar dacă este bătrână, nu este pe moarte. Totuși, e mai aproape de a-mi lăsa tronul. Dar asta nu se va întâmpla până ce nu voi găsi o persoană pe care să o considere potrivită să conducă alături de mine.

— Și crezi că eu sunt acea persoană? Un râset însoți cuvintele Tellei.

Dar Jacks nu zâmbea.

— L-ai convins pe Legend să te ajute, ai murit și ai revenit la viață și ai îndrăznit să mă săruți. Bineînțeles că ești acea persoană. El o fixă o clipă cu privirea înainte să se uite în altă parte.

Tella i-o urmări spre o oglindă care atârna pe perete și în care se vedeau amândoi. Spre uimirea Tellei, Jacks apărea diferit în oglindă; probabil nu putea să-i surprindă adevărata esență. Cu cămașa ruptă și cizmele nelustruite, încă arăta de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat sau ar fi căzut de la o fereastră nu prea înaltă – dar părea și mai tânăr, mai copilăros, mai degrabă neastâmpărat decât întruparea răului. Ochii îi erau albaștri-deschiși, fără urmă de argintiu rece. Era tot palid, dar ușor îmbujorat și buzele-i descriau subtil un zâmbet, de parcă ar fi urmat să spună ceva indecent.

— Te holbezi la persoana greșită, dragă. Jacks îi împinse ușor obrazul și îi mută privirea astfel încât Tella să-și vadă reflexia.

Stătuse mai mult de o oră în fața oglinzii fixându-și flori în păr, dar nu se uitase la ea, nu cu atenție. Uneori, când se privea în oglindă, jura că vedea umbra Morții în loc să se vadă pe sine. Dar, când se privi acum, nu văzu Moartea. Pielea îi strălucea, aprinsă nu doar de urcatul scărilor, ci de o viață de aventuri în zilele, săptămânile și sezoanele viitoare. Lângă ea, Jacks păru brusc și mai palid prin comparație. Strălucirea lui însemna că nu avea să moară din cauze

naturale sau de pe urma unor răni mortale, dar strălucirea ei însemna că ea trăia cu adevărat.

— Alți oameni te-ar putea subestima, Donatella, dar eu nu o fac.

Tella încercă să nu se lase impresionată de cuvintele lui. Toată viața ei fusese subestimată – de tatăl ei care o credea inutilă, de sora ei care o iubea, dar se temea că nu se putea feri de bucluc, de bunica ei care o considera doar o pacoste, chiar și Tella se subestima din când în când. Era aproape crud că individul care părea să creadă cel mai mult în ea era același care o ucidea lent.

— Dacă nu voi reuși, mă vei ucide mai devreme, așa cum ți-ai ucis ultima logodnică?

Jacks se cutremură.

— Nu am ucis-o.

— Atunci, cine a făcut-o?

— Cineva care nu voia să iau tronul.

Jacks își scăpă mărul, lăsându-l să se rostogolească pe scări când o luă pe Tella de braț. El o ținu un pic mai strâns decât înainte, aproape protector, dar rămase tăcut când continuară să urce, ca și când menționarea fostei logodnice chiar îl supărase. Poate dacă Tella l-ar fi crezut, s-ar fi simțit vinovată. Dar el era Prințul Inimilor și toată lumea știa că prințul nu era în stare să iubească. Poveștile spuneau că avea o singură dragoste adevărată, dar Tella se îndoia că o găsise. Și, având în vedere cât de nonșalant zisese că voia să o ucidă pe împărăteasă, Tella se îndoia că Jacks era afectat de pierderea unei vieți omenești.

— De ce contează atât de mult tronul pentru tine? întrebă Tella după alte câteva trepte. Ca Soartă, nu cred că ai vrea să fii împovărat de puterea unui muritor.

— Poate că îmi place ideea de a purta o coroană. Jacks înclină capul, lăsând mai mult păr auriu să îi cadă în ochi. Ai văzut coroana împărătesei?

— Nu pot spune că am văzut-o. Dar Tella văzuse cât de neglijent se îmbrăca Jacks și, chiar dacă nu era cazul, nu-și putea imagina că Prințul Inimilor ar fi luptat atât de mult să fie moștenitor doar ca să poarte o coroană.

Ea era pe cale să-l întrebe ce avea atât de special această coroană când tocmai se opriră.

Tella nu numărase treptele pe care le urcaseră, dar își imagină că erau aproape de vârful turnului. Două uși negre și lăcuite îi așteptau, cu străjerii îmbrăcați în armuri de fiecare parte. Probabil îl recunoscuseră pe Jacks și, fără să spună un cuvânt, deschiseră ușile.

Lumânările curgeau de pe fiecare centimetru al unui tavan alb, ca niște picături strălucitoare de ceară, umplând camera boltită cu săgeți pâlpâitoare de lumină galbenă. Tella avu doar o clipă să asimileze totul, să privească aburul care se ridica din festinul aranjat cu grijă sub lumânări și podiumul complex sculptat din partea cealaltă a camerei, înainte ca o voce feminină să explodeze în liniște.

— În sfârșit sunteți aici! Împărăteasa Elantine se ridică de pe scaunul din capătul mesei de banchet.

Tella se așteptase la o apariție feminină palidă, slabă și osoasă și mai rece decât bunica ei Anna, dar Elantine avea obrajii îmbujorați, pielea măslinie și un corp voluptuos care părea catifelat la atingere.

— Tu, draga mea, ești minunată. Până și zâmbetul lui Elantine era luminos, ca și când și-ar fi păstrat toate zâmbetele pentru întâlnirea cu Tella. Expresia lumină tot chipul Maiestății Sale, făcând diadema de aur și bijuteriile care-i mărgineau mantia albastră să strălucească și mai mult.

Tella făcu o plecăciune.

— Este o plăcere să vă cunosc, Maiestate. Jacks mi-a spus multe lucruri despre dumneavoastră.

— Ți-a spus și cum plănuiește să mă ucidă?

Tella își reprimă un suspin.

— Nu te speria, glumesc! Jacks este moștenitorul meu preferat până acum. Elantine făcu semn din ochi și o îmbrățișă strâns pe Tella.

Din cauza bunicii Anna, care fusese suplă ca o creangă de copac, Tella crezuse mereu că bătrânii erau ființe fragile și casante, dar Elantine o îmbrățișă feroce, cald și destul de nepăsător ca să îi șifoneze veșmintele imaculate.

După ce o eliberă pe Tella, Elantine îl îmbrățișă și pe Jacks și chiar îi zburli părul ca și când ar fi fost un băiețel.

— Ai fi atât de frumos dacă te-ai aranja un pic mai mult.

Spre uimirea Tellei, Jacks chiar roși; pielea îi era mai mult albastră decât roșie, dar cu siguranță roșise. Ea nu știa cum era posibil să simulezi îmbujorarea – era imposibil ca remarca ei să-l fi jenat cu adevărat –, totuși obrajii lui palizi se albăstriră ușor. După o clipă, el adăugă un zâmbet strâmb, fără îndoială ca să o facă pe împărătească să creadă că, în ciuda faptului că era timid, îi prețuia atenția. Era tulburător cât de priceput era la șarada asta.

Împărăteasa radie, dar nu pentru mult timp.

— Pari prea slab, Jacks. Sper că nu vei mânca doar un măr în seara asta. Elantine se întoarse din nou spre Tella. Va trebui să te asiguri că mănâncă suficient. Oamenii încearcă mereu să-l otrăvească pe dragul meu Jacks, deci nu mănâncă niciodată nimic la micile mele banchete. Dar sper că se va simți bine în seara asta. Am comandat un festin corespunzător… ei bine, pentru mine.

Elantine râse când îi conduse pe Jacks și pe Tella spre masa plină de bucate, pe care se găseau toate felurile de mâncare, de la turnuri din faguri de miere cu flori comestibile și până la purceluș glasat cu măr în gură, mici pomi fructiferi cu prune înmuiate în ciocolată și piersici glazurate cu zahăr brun, felii de brânză ce ieșeau din mici cufere de comori din aluat, carapace răsturnate de broască-țestoasă pline cu supă, sendvișuri cât degetul chiar în formă de degete, farfurii colorate cu ridichi sărate roz și roșii, apă cu bule de lavandă și vin de culoarea piersicii, cu fructe de pădure pe fundul sticlei.

— Observați că nu avem servitori. Am vrut să fie o întâlnire intimă, ca să te cunosc.

Elantine se așeză în capul mesei. Erau doar două scaune în plus, ambele îndreptate spre scena teatrală din capătul camerei. Bolta din lemn de deasupra era sculptată cu imaginile unor măști ovale fără ornamente, ce se încruntau, zâmbeau, rânjeau, râdeau și făceau o mulțime de alte fețe ciudate și care erau îndreptate în jos, către cortina verde trasă.

— Acum, vorbește-mi despre tine, zise împărăteasa. Jacks spune că ai venit în Valenda în căutarea mamei tale dispărute?

Tella voi să-i răspundă când se așeză, dar în loc să îi permită, Elantine continuă să recite o listă impresionant de lungă cu alte lucruri pe care le spusese Jacks despre Tella. Împărăteasa știa până și faptul că urma ziua de naștere a Tellei și promise să îi organizeze o mică petrecere.

— Jacks îmi spune și că ai o fixație pentru Sorți. Aveam și eu un pachet de Cărți ale Destinului, cu mult timp în urmă. Niciodată nu păreau să prezică lucruri bune. Ea râse din nou.

Sunetul o surprinse pe Tella aproape la fel de mult ca prima dată. Nu se așteptase ca Maiestatea Sa să fie atât de binedispusă sau să îl iubească atât de mult pe Jacks. Fie dădea aprobator din cap, fie râdea la orice spunea el și-i umplea farfuria cu mâncare ca și când ar fi fost un copil, deși Tella observă că Jacks nici măcar nu gusta. El luă mărul din gura porcului, dar nu îl mâncă nici pe acela, ci doar îl roti într-o mână.

Apoi, cu mâna cealaltă îi atinse gâtul Tellei, degetele sale reci jucându-se lent cu părul ei. O făcea doar de fațadă, dar părea atât de stângaci. Ca și când ar fi fost cel mai natural lucru ca el să întindă mâna și să o atingă. Ea jură că îi simți și privirea, la fel de rece ca bruma dimineții, și că îi atingea ușor buzele în timp ce Jacks îi urmărea fiecare înghițitură.

— Amândoi trebuie să încercați și câteva din astea.

Elantine arătă spre o tavă cu prăjituri de mărimea unei palme, decorate ca să semene cu niște cadouri, în toate combinațiile posibile de culori: de la portocaliul mandarinei și turcoaz la argintiu și spuma mării, nuanța ochilor lui Jacks.

— Acestea sunt meniuri tradiționale de logodnă doar pentru nobili. Numai brutarul regal le pregătește – pentru ceilalți este ilegal. Fiecare conține o surpriză diferită care simbolizează cum va fi viitorul vostru împreună. Unele sunt umplute cu cremă de zahăr ca să reprezinte viața dulce, iar altele sunt umplute cu ouă glasate, simbolul fertilității. Elantine făcu din nou semn din ochi, iar Tella aproape își scuipă apa.

Jacks, care nu mâncase nimic în afară de mărul de pe scări, luă o prăjitură decorată și acoperită cu glazură albastră ca rochia Tellei și o duse la gură. Când mușcă, un gem gros de zmeură ieși.

Elantine bătu din palme.

— Se pare că voi doi vă veți iubi mereu. Acum este rândul tău, dragă.

Tella nu urma să se mărite cu Jacks – ar fi preferat să fie închisă într-o carte –, așadar prăjitura aleasă nu ar fi trebuit să conteze, dar chiar nu voia să ia una. Și așa se preziceau destule despre viitorul ei. Totuși, Jacks și împărăteasa o fixau cu privirea. Nu era o rugăminte; era o provocare.

— Interesant, șopti Elantine.

Tella își coborî privirea ca să vadă că degetele ei apucaseră o prăjitură neagră cu o fundă din glazură albastră-închisă ca aripile tatuate pe spatele lui Dante.

— Îmi amintește de noaptea fără lună în care l-am cunoscut pe Jacks, minți Tella.

— O, nu mă refeream la prăjitură. Elantine își fixă privirea regală pe inelul cu opal în formă de stea de pe degetul Tellei. Nu am mai văzut unul de foarte mult timp.

— A fost o moștenire de la mama, spuse Tella.

— Iar ea ți l-a dat? Elantine îi vorbi la fel de călduros ca și până atunci, dar Tella jură că ochii îi erau acum ridați la colțuri, ca și când zâmbetul nu ar mai fi fost sincer. Ți-a spus la ce folosește?

— Nu, a fost doar unul dintre puținele lucruri pe care le-a lăsat când a dispărut.

— Iar tu îl porți ca să-ți amintești de ea? Expresia lui Elantine se îmblânzi. Chiar ești un mic giuvaier. Când Jacks mi-a spus prima dată că s-a logodit din nou, am fost sceptică. M-am temut – ei bine, nu contează de ce m-am temut. Acum văd de ce te-ar dori. Dar fii atentă cu moștenirea ta. Tonul ei se transformă într-o șoaptă. Acela seamănă cu una dintre cheile de la Templul Stelelor, iar dacă este, cred că a costat-o mult pe mama ta.

Tella își privi din nou mâna. Părea incredibil, dar partea mereu încrezătoare din ea se întrebă dacă inelul pe care îl purtase în ultimii șapte ani ar fi putut să fie cheia secretelor mamei ei.

— Mă scuzați că vă întrerup, strigă o voce răgușită de pe scenă.

Tella își ridică privirea ca să-l vadă pe Armando îmbrăcat ca Regele Ucis – o Soartă care reprezenta ori trădarea, ori întoarcerea unui lucru pierdut. El zâmbi publicului restrâns, expresia fiind la fel de înfiorătoare precum costumul. O sabie din care picura ceva roșu îi atârna de mijloc, o rană mare și însângerată îi păta gâtul expus și o coroană urâtă din pumnale îi împodobea capul.

— Ce plăcere e să mă aflu aici în seara aceasta.

30

Jumătate din lumânările care atârnau din tavan se stinseră, lăsând masa de banchet în umbră, doar Armando și scena rămânând în lumină.

— O, bun! bătu din palme Elantine. Distracția este pe cale să înceapă.

— Mulțumesc pentru că ne-ați invitat, Maiestatea Voastră. Armando făcu o plecăciune adâncă, surprinzător de umilă. De când ați fost încoronată, cea mai mare dorință a ui Legend a fost să aducă artiștii Caravalului în Valenda. Suntem profund recunoscători că i-ați acceptat oferta. Ca să o onorăm pe Maiestatea Voastră, am organizat un spectacol deosebit, care să arate cum era viața când domnitorii nu erau atât de înțelepți și de grațioși. Sperăm să vă placă tuturor.

Cortina se deschise.

Piesa părea o parodie a unei parodii.

Scena era amenajată ca să semene cu o veche sală a tronului, dar toate culorile erau prea strălucitoare și aprinse – totul era vopsit în nuanțe strălucitoare de verde, violet electric, fucsia, albastru cosmic și galben pulsator – ca și când un copil ar fi colorat fundalul, costumele și tronul pe care stătea Armando. Jovan, îmbrăcată ca Regina Nemuritoare cu un petic de ochi cu bijuterii și o rochie neagră lungă și mulată, se rezema de brațul lui.

Tella se cutremură, năpădită de amintirile de pe podul din fața Castelului Idyllwild.

Jovan strâmbă din buze cu o cruzime neobișnuită – întocmai ca adevărata Soartă – când studie curtenii adunați pe scenă.

Tella își întoarse privirea. Ea recunoscu alți câțiva actori: unii dintre ei erau îmbrăcați ca nobilii, dar mulți erau costumați ca să semene mai mult cu Sorțile. Tella îi văzu pe Fecioara Însărcinată, slujnicele ei și Otrăvitorul amestecați prin mica mulțime.

Nu îl vedea pe Dante. Și era frustrată că se uitase după el.

Pe scenă, Jovan, Regina Nemuritoare, oftă teatral.

— Sunt foarte plictisită.

— Poate-ți pot fi de ajutor. Caspar intră în scenă purtând o haină din catifea roșie care se potrivea cu sângele ce îi curgea din colțul gurii și marginea unui ochi. Aparent, juca rolul Prințului Inimilor.

Tella îndrăzni să se uite la Jacks, ca să vadă cum avea să reacționeze găsindu-se înfățișat pe scenă. Expresia lui rămase neutră, aproape dezinteresată, dar Tella îi simți răcindu-se brațul cu care-i cuprinsese umerii când Caspar flutură o mână, făcând semn unor doi actori tineri de pe scenă.

Tella nu îi recunoștea. Ei erau tineri, un băiat și o fată un pic mai tânără decât Tella. Costumele lor aveau ceva deosebit de tulburător. Toți ceilalți actori erau, în mod clar, îmbrăcați ca niște personaje. Dar fata și băiatul păreau să poarte cele mai bune haine ale lor, frumos călcate și cam demodate în comparație cu restul curții, ca și când niciunul din ei nu ar fi avut motive să se îmbrace frumos prea des. Acest lucru îi făcea pe amândoi să pară mai reali decât restul, ca și când Caspar tocmai i-ar fi luat de pe stradă și le-ar fi promis ambilor pungi cu dulciuri dacă l-ar fi urmat.

— Cum te cheamă? o întrebă Caspar pe fată.

— Agathe.

— Ce nume frumos, Agathe. Și pe tine? îl întrebă pe băiat.

— Hugo.

— Alt nume excelent. Tonul dulce al lui Caspar deveni alunecos. De fapt, ambele voastre nume îmi plac atât de mult încât le voi scrie ca să mă asigur că nu le voi uita vreodată.

Agathe și Hugo se uitară uimiți unul la celălalt, ca și când ar fi simțit că ceva nu era în regulă, dar apoi ambii dădură din cap, în mod clar nerăbdători să facă pe plac unei Sorți.

Din buzunar, Caspar scoase două foi de hârtie de aceeași dimensiune și formă ca a cărților.

— O, suspină el, se pare că nu am cerneală. Presupun că va trebui să-mi folosesc sângele nemuritor.

El scoase un pumnal cu giuvaiere și își apăsă vârful degetului. Sângele se adună, iar Caspar se dădu în spectacol, folosind sângele ca să scrie pe carte. După ce termină, apăru un fuior de fum argintiu și teatral, suficient cât să acopere jumătate de scenă. Când se împrăștie, Agathe nu mai era acolo. În locul ei era o carte.

Caspar o ridică și o arătă spre Jovan și Armando.

— Ai transformat-o într-o carte! strigă Jovan. Fă-o din nou! Fă-o din nou!

Hugo începu să fugă, dar degetul însângerat al lui Caspar deja se mișca, scriind numele băiatului pe cealaltă carte goală.

Alt fuior de fum, iar apoi Hugo dispăru.

Caspar merse spre locul în care se aflase băiatul și luă cartea de jos.

Jovan bătu din palme.

— Cât timp vor rămâne așa?

Caspar se îndreptă spre tron.

— Îi poți ține așa câtă vreme ți se par amuzanți. Caspar scoase o limbă lungă și roz și linse una din cărți înainte să i-o dea lui Jovan. Îți voi face un pachet întreg, ca să poți juca un joc real.

Atârnând pe umărul Tellei, brațul lui Jacks păru brusc mai greu și mai rece decât înainte.

— Așa s-a întâmplat? șopti ea. Asta ai făcut? Ai transformat oamenii în cărți și te-ai jucat cu ei?

Jacks îi răspunse la ureche.

— Niciodată nu am lins așa o carte.

— Dar restul… Tella se întoarse ca să îi vadă chipul, să caute vreo urmă de remușcare. Ea știa că Sorțile erau malefice – Jacks o blestemase ca să obțină ce voia –, dar ideea de a prinde un om, de a-l transforma într-o bucată de hârtie fără putere și de a te juca de plăcere și amuzament cu aceasta părea un nou soi de ticăloșie.

Jacks îi zâmbi indolent și șopti:

— Ce încerci să afli, Donatella? Vrei să vezi dacă am vreo parte bună? Renunță, nu am așa ceva.

— Nu trebuie să-mi spui asta.

— Atunci, de ce continui să mă privești ca și când ai căuta răspunsuri?

Ea își înclină capul spre scenă.

— Asta plănuiai să faci cu adevăratul nume al lui Legend? Să îl închizi într-o carte?

— El vrea să mă distrugă, spuse încet Jacks. Eu încerc doar să mă apăr.

— Așadar, de ce acum îți dorești mai mult decât numele lui?

— Deoarece pot avea mai mult. Brațul rece din jurul Tellei se strânse și mai mult când Jacks spuse cuvântul „mult".

— Cum? întrebă Tella. Cum plănuiești să iei mai multe de la Legend?

— Răspunsul meu nu va face decât să te întristeze.

— Prefer să știu decât să fiu fericită, în situația asta.

— Îi voi bea sângele, direct din vene. Așa se dă și se fură puterea. Nu va funcționa dacă este îmbuteliată. Așa aș putea împrumuta o parte din magia lui, dar nu va rămâne a mea.

Și el o putea face. Tella își aminti cum oprise inimile tuturor din sala de bal după sărutul lor. Durase numai un minut, însă doar atât îi trebuise.

Fără să mai spună un cuvânt, Jacks se întoarse din nou spre scenă și zâmbi ca și când ar fi fost amuzat de spectacol, dar Tella își imagină că neliniștea ei era adevărata lui sursă de plăcere.

Îi plăcea să o chinuiască, așa cum Prințul Inimilor din piesă se distra jucându-se cu copiii pe care îi închisese în cărți.

Legend nu se apropia de o limită cu piesa asta, ci o depășea.

Poate că interpreta prea mult piesa, dar Tella își imagină că nu era cu adevărat pentru Elantine, ci pentru ea – doar ca să o convingă de

cât de viclene erau Sorțile, astfel încât să-l ajute pe Legend să le distrugă, în loc să-l ajute pe Jacks să-și recâștige puterile.

Atunci îi veni altă idee. Mai devreme în acea zi, Jacks îi spusese că erau doar două căi de a elibera pe cineva dintr-o carte. „Un om trebuie să îi ia de bunăvoie locul în carte sau un nemuritor cu puteri grozave trebuie să rupă blestemul și să îi elibereze pe toți cei întemnițați în cărți.

Jacks spusese că avea să o elibereze pe mama ei, dar Tella știa că el nu i-ar fi luat niciodată locul Palomei. Dar dacă Jacks nu îl voia pe Legend doar ca să își refacă puterea? Dacă Jacks voia puterea lui Legend ca să poată rupe blestemul cărților și să elibereze toate Sorțile? Poate că adevăratul motiv pentru care își dorea tronul era ca Sorțile să domnească din nou, întocmai cum o făcuseră înainte.

Pe scenă, piesa continuă.

Un pocnet îi spuse Tellei că mai mult fum explodase. Când se uită din nou la scenă, toți nobilii care nu fuseseră de la curte dispăruseră, iar în locul lor erau alte cărți.

Tella urmări îngrozită când Caspar le luă și începu să le amestece pentru Armando, Regele Ucis, și Jovan, Regina Nemuritoare.

— Dacă vă săturați de acestea, pot face oricând altele, spuse Caspar, sau putem schimba ușor una scriind numele unei alte persoane pe carte.

— Îți imaginezi cum ar fi dacă am conduce astfel? Elantine începu să râdă, sunetul năvalnic transformându-se repede într-o tuse guturală când cortina verde fu trasă pentru pauză.

Împărăteasa întinse mâna după pocalul cu apă, dar răsturnă paharul ei și pe al lui Jacks, împreună cu ce rămăsese din vinul lor.

Tella încercă să îi dea lui Elantine pocalul ei, dar împărăteasa scutură din cap ca și când nu ar fi avut încredere în Tella.

— Jacks, șopti ea.

Jacks sări de pe scaun și ieși din cameră ca să mai aducă apă.

Elantine tuși, un ultim sunet pârâit. Apoi, expresia ei se concentră. Ea se uită la Tella cu ochi limpezi și vicleni. Când vorbi, și vocea era diferită; nu mai era împărăteasa drăguță care avea grijă de Jacks. Tonul îi era tăios ca dinții unui leu.

— Minte-mă, spuse Elantine, și voi ordona să fii dată afară din cameră înainte să se întoarcă Jacks. Sau spune-mi adevărul și găsești un aliat puternic. Acum, răspunde-mi repede: ce cauți cu tânărul viclean care îmi vrea tronul?

Tellei i se uscă brusc gâtul. Primul ei instinct fu să creadă că acesta era un test din partea lui Jacks, dar apoi se gândi la momentul în care Elantine întrebase cum plănuise Jacks să o ucidă. Pretinsese că glumea, dar întrebarea nu păruse adresată doar de amuzament.

— Timpul trece, izbucni Elantine.

— El o ține pe mama prizonieră, mărturisi Tella. Nu că nu ar fi avut încredere în Elantine, dar orice femeie care putea conduce un imperiu de una singură timp de cincizeci de ani trebuia să fie mai șireată ca o vulpe, ceea ce spera să însemne că vedea cu adevărat cum era Jacks. Până când mama nu va fi eliberată, nu voi scăpa nici eu de Jacks.

Elantine își strânse buzele într-o linie subțire.

Pulsul Tellei se mări.

Dar înainte ca împărăteasa să poată răspunde, Jacks intră din nou în cameră și îi dădu un pocal cu apă.

— Mulțumesc, dragul meu băiat. Elantine duse apa la buze, dar Tella ar fi jurat că Elantine nu sorbi. Ea îl distrase pe Jacks spunându-i:

— Tocmai îi ziceam minunatei tale viitoare mirese ca vreau să ni se alăture de Ajunul Zilei lui Elantine ca să vadă artificiile din vârful turnului.

Tella nu-și amintea multe din ce se întâmplase după aceea. Jacks și Elantine continuaseră să discute, dar Tella abia îi auzise. Ea se gândea în continuare la piesă, la Sorțile pe care le întâlnise în fața Castelului

Idyllwild și la ce îi condamna pe Legend și pe cei din imperiu dacă ea câștiga jocul și i-l preda pe Legend lui Jacks.

La întoarcerea în apartamentul ei, Tella scoase cartea Aracle.

Imaginea fu neclară până ce ea se imagină câștigând jocul și predându-i-l pe Legend lui Jacks, așa cum promisese. Imediat, imaginea înfățișă clar o scena cu Tella, sora ei și mama lor, toate fericite și îmbrățișându-se. O imagine prea bună ca să fie adevărată. Poate că era.

Mulți ani, Tella avusese încredere în cartea Aracle fără îndoială. Dar dacă adevărata carte Aracle era prinsa în aceasta, nu i-ar fi arătat Tellei ce trebuia să facă astfel încât să o ajute să evadeze?

A CINCEA NOAPTE A CARAVALULUI

31

La început, stelele nu păreau să se vadă. De jos, cerul semăna cu o oglindă scânteietoare neagră. Dar, de deasupra, pentru un scurt moment, Tella reuși să vadă, din trăsura ei zburătoare, că văzduhul nu era deloc întunecat. Niște stele albe străluceau în forma unei inimi, care cuprindea o mare parte din Valenda, lumina scânteietoare și străvezie ca praful de spiriduș de pe marginile vechiului oraș făcând aluzie la farmece, vrăji și visurile copilăriei.

Tella se apropie de fereastra trăsurii. În ciuda strălucirii incandescente a stelelor, era prea întuneric să vadă clar oamenii de dedesubt, dar își imagină că aceia care încă mai participau la joc se grăbeau pe străzi. Nimeni nu îi spusese nimic direct, dar Tella auzise fără să vrea câteva servitoare discutând despre cât de nemulțumită era toată lumea că Elantine anulase cea de-a patra noapte a Caravalului.

De vreme ce viața ei depindea de rezultatul jocului, nici Tella nu își dorise să rateze o noapte de joc, dar corpul ei acceptase lacom repausul. După cina lui Elantine, Tella dormise încontinuu. Aproape se așteptase să se trezească acoperită de sânge curgându-i din ochi. Dar ori Jacks îi lăsase un răgaz, ori sângele pe care Dante și Julian i-l dăduseră încă mai avea efect împotriva sărutului mortal al lui Jacks.

Din nefericire, nu scăpase de blestem. Inima îi bătea din nou mai încet decât ar fi trebuit.

Bum… bum.

Pauză.

Bum… bum.

Pauză.

Bum… bum.

Pauză.

Pauză.

Tella se ținu de piept și îl înjură pe Jacks. Cea de-a doua bătaie care lipsea părea felul lui de a o îndemna să se grăbească.

Când trăsura coborî în Districtul Templului, ea scoase cel de-al treilea indiciu, pe care îl copiase de pe spatele afișului mamei ei, ca să îi fie mai ușor să-l aibă la ea.

Dacă ai găsit asta, ești pe calea cea bună, dar încă nu este prea târziu să te întorci.

Indiciile nu îți mai pot spune încotro să te îndrepți; ca să găsești obiectul de care are nevoie Legend, trebuie să-ți lași inima să te conducă.

Tella era acum destul de sigură că obiectul de care avea nevoie ca să câștige era pachetul blestemat de Cărți ale Destinului al mamei sale. Mai credea și că nu era un simplu joc și că Legend chiar își dorea pachetul, dar își imagina că el nu știa unde era. Așadar, prin indiciu, o instruise pe Tella să-și urmeze inima, sperând că ea știa unde ascunsese cărțile mama ei.

Un nor de tămâie cu miros înțepător înconjură trăsura Tellei când aceasta aterizează în Districtul Templului. Rugăciuni și cântece de slavă umpleau încă străzile, dar nu erau nici pe departe la fel de aglomerate ca în urmă cu câteva seri. Niciun zvon despre Legend nu ajunse la urechile Tellei.

Părea să fie singura jucătoare a cărei inimă o ghidase aici. Deși nu prea o condusese inima, cât inelul din opal de foc al mamei ei, pe care Elantine îl credea un fel de cheie ce avea legătură cu Templul Stelelor.

Tella spera că împărăteasa avea dreptate și că, dacă ar fi fost o cheie, ar fi dezvăluit secretele de care avea nevoie ca să găsească pachetul de Cărți ale Destinului. Dar Tella se îndoia că ar fi fost atât de simplu, iar legătura inelului cu templul o făcea să fie prudentă.

Lăcașurile religioase din Valenda păreau să fie altare de distracție, nu sanctuare ale credinței, dar Tella auzise că aceia care se închinau la Templul Stelelor erau credincioși adevărați, dispuși să-și sacrifice tinerețea, frumusețea sau orice altceva le-ar fi cerut stelele. Și, chiar dacă Tella nu știa multe despre stele, auzise că ființele antice erau

lipsite de suflet, chiar mai mult decât oamenii sau Sorțile, lucru care o făcea să aibă dubii în privința oricărei persoane ce își dorea să se alăture congregației lor.

Ea strânse funia din talie, care ținea mantia subțire pe care îi ceruse unui servitor de la palat să i-o procure. Ca să poată intra în Templul Stelelor, trebuia să arate ca un slujitor, docil și ascultător și îmbrăcat cu mantia oribilă a unuia dintre ei.

Ea tremură când vântul îi suflă printre picioare, Tella nu fusese niciodată modestă, dar se simțea de parcă ar fi purtat doar un cearșaf despicat, legat cu un nod pe umăr și cu o funie împletită în jurul taliei. Funia atingea pământul la fiecare pas. Ținuta nu o avantaja deloc și o împiedica să fugă prea repede.

Și tot ce avea legătură cu Templul Stelelor o făcea să vrea să se întoarcă și să fugă în direcția opusă.

Aripile imense cocoțate pe acoperișul boltit al templului străluceau la fel de intens ca flăcările, și totuși, cu toată măreția lor, nimeni nu zăbovea în fața marii intrări. Poate că de aceea erau atât de multe statui împrăștiate pe treptele late din piatra lunii, dând impresia că era animat și avea vizitatori. Deși oricine s-ar fi uitat la sculpturi de aproape nu le-ar fi putut confunda nicidecum cu oamenii.

Masivi și înalți precum coloanele templului, bărbații aveau brațe musculoase la fel de groase ca trunchiurile de copac, în timp ce femeilor li se dăduseră sâni generoși și ochi din acvamarin. Tella își imagină că trebuiau să fie stele. Ar fi putut fi frumoase, dacă nu ar fi observat și alte statui. Cele mai mici și mai slabe, îngenuncheate în fața stelelor, tulburător de reale și de naturale. Torțele aprinse aruncau o lumină roșie pe statuile umane, pe picăturile de transpirație de pe tâmple și pe mâinile bătătorite. Toate erau desculțe și unele stăteau aplecate în semn de supunere, în timp ce altele țineau brațele întinse, oferind bebeluși înfășați sau copilași de până la doi ani.

Tella se înecă dezgustată când se întrebă ce dăduse mama ei în schimbul inelului de opal de pe degetul său.

— Dacă nu-ți place imaginea, chiar nu vei fi de acord cu ce vei găsi înăuntru. Dante se rezemă de unul dintre stâlpii care flancau ușile masive ale templului, bronzat și cu tatuajele strălucitoare…

Și, o Dumnezeule, nu avea cămașă.

Era în bustul gol.

Tella își impuse să nu se holbeze, să treacă pe lângă el și să-l ignore, dar nu își putu lua ochii de la el sau împiedica valul de căldură care îi cuprindea pieptul și-i urca spre gât. Ea mai văzuse tineri dezbrăcați – era destul de sigură că îl văzuse chiar și pe *el* fără cămașă –, dar cumva Dante părea diferit în capul scărilor. Mai înalt și mai masiv. Mai mistuitor. El era îmbrăcat ca una dintre statui, doar cu o pânză lată și albă înfășurată în jurul jumătății inferioare, care scotea în evidență perfecțiunea bronzată a picioarelor și a pieptului său.

Tella închise gura, dar era prea târziu. El o văzuse cu gura căscată, iar acum ticălosul îngâmfat zâmbea cu dinții albi și buzele fără cusur, ca și când ar fi fost una dintre stelele venerate în templu. Iar Tella trebuia să recunoască faptul că, în acel moment, ar fi putut să o convingă, tot așa cum reușise să o păcălească să creadă că lui chiar îi păsa de ea.

Aceasta era prima dată când îl vedea de când îi purtase corpul distrus departe de Castelul Idyllwild. Ea își imagină că el se aștepta la mulțumiri pentru că o salvase în noaptea aceea. Dar, după ce îi spusese lui Julian, cum că îi păsa doar pentru că ar fi putut să-i conducă la cărți, Tella nu intenționa să-i mulțumească lui Dante pentru nimic. Ea voi să spună ceva glumeț sau caustic, dar, spre groaza ei, singurele vorbe fură următoarele:

— Nu ar trebui să porți niciodată cămașă.

Zâmbetul lui era devastator. Dante se îndepărtă atunci de stâlp și își sprijini un cot de una dintre statuile aflate mai aproape de ea. Lumina lunii dansă pe spinii groși și negri tatuați pe claviculele lui,

iar privirea sa întunecată se îndreptă spre Tella, la unul dintre șlițurile rochiei până când…

El se încruntă.

Ceva se scufundă în stomacul Tellei.

— De ce te uiți așa la mine?

Dante întinse mâna în jos, prinse capătul funiei care îi ținea legată bucata de material și trase.

Fiecare centimetru din pielea Tellei se înfierbântă.

— Ce faci?

— Te ajut.

El își înclină capul spre una dintre statuile feminine, care purta un veșmânt asemănător cu al Tellei, doar că funia din talie îi era strânsă direct de sub sâni, iar apoi se înfășură de câteva ori creând un tipar rombic până se lega la mijloc, lăsând doar doi ciucuri atârnând în apropierea rotunjimii șoldurilor.

— N-ai strâns-o bine. Dante luă celălalt capăt al funiei. Va trebui să o scoatem și să o legăm din nou.

Tella apucă ambele capete și se îndepărtă un pas, clătinându-se.

— Nu poți să-mi desfaci rochia pe scările astea.

— Asta înseamnă că pot în altă parte? Din vocea lui joasă izvorau promisiuni întunecate.

Tella îl lovi cu funia.

— Glumesc. Dante ridică ambele mâini cu un zâmbet surprinzător de sincer. Nu plănuiam să te dezbrac aici sau în altă parte, dar va trebui să-ți aranjăm cearșaful dacă vrei să intri.

— Este o mantie, nu un cearșaf, îl contrazise Tella. Iar lor nu le va păsa cum este legat.

— Dacă asta crezi, atunci în mod clar nu știi destule despre sanctuar. Există o lume diferită de cealaltă parte a ușilor de marmură. Dar dacă vrei să intri așa, atunci fă-o. El întoarse un capăt al funiei în mâinile ei.

Tella se încruntă.

— Cred că îți place să mă chinuiești.

— Dacă îți displac atât de mult, de ce nu ai plecat?

— Pentru că îmi stai în cale.

Era o scuză slabă și amândoi știau asta.

Era mult mai ușor să-l disprețuiască în mintea ei decât față în față. Ea își amintea cum o privise cât o purtase în brațe de la Castelul Idyllwild. Fusese un moment când păruse înșelător de tânăr și aproape prea vulnerabil. Dar se întâmplase pentru că într-adevăr îi păsase de ea? Sau se temuse deoarece moartea ei însemna să piardă șansa de a găsi Cărțile Destinului ale Palomei?

Ea fu tentată să-l întrebe, să îi spună în față ce auzise fără să vrea și să vadă dacă ar fi tresărit sau s-ar fi potolit.

Cuvintele cântăreau greu pe vârful limbii Tellei.

Dar nu rosti niciunul.

Tella nu prea voia să afle pentru că, indiferent ce ar fi spus, povestea lor nu avea cum să se termine cu bine. Tella încă nu era sigură dacă Dante sau Julian era Legend. Conversația ei cu Scarlett o făcuse să se îndoiască. Dar dacă Dante se dovedea a fi Legend, atunci Tella trebuia să se asigure că își ignora sentimentele față de el.

După ce urmărise piesa din seara precedentă și ajunsese la concluzia că Jacks intenționa să elibereze toate Sorțile, Tella se gândise la planurile ei. Nu voia să fie responsabilă de eliberarea Sorților în lume astfel încât să poată domni peste imperiu ca niște zei cruzi. Dar nu voia să moară din nou și nici nu voia să fie atât de aproape de salvarea mamei ei – și să îi pună în sfârșit toate întrebările pe care le adunase din ziua în care dispăruse de pe Trisda – doar ca să dea greș.

Tella nu intenționa să fie lașă și să pretindă că nu avea de ales doar pentru că nu îi plăceau opțiunile. Ea avea de ales și o făcuse. La sfârșitul jocului, Tella urma să-l predea pe Legend lui Jacks.

Asta o făcea să spere că Dante nu era Legend. Dar chiar dacă nu ar fi fost, tot nu ar fi avut un viitor împreună.

Tella nu se mândrea cu alegerea ei sau pentru că evita lucrurile nespuse dintre ei. Știa că alegea calea mai ușoară prin faptul că nici măcar nu făcea aluzie la felul în care aproape murise și la cum Dante o salvase. Dar nici el nu spusese niciun cuvânt despre asta. Probabil că asta era și dorința lui.

— Bine. Tella îi aruncă ambele capete ale funiei. Putea să-l lase măcar să o ajute cu asta, iar apoi să îl trimită în drumul lui. Fă-o repede.

Cu mâinile, apucă jumătatea superioară a cearșafului și își aminti că nu era modestă. Totuși, Tella simțea că mai degrabă își ținea firea, nu doar cearșaful. Fiecare centimetru al pielii ei deveni mai sensibil, furnicând-o în timp ce el se apropie. Dante mirosea a cerneală și a alte lucruri întunecate și seducătoare.

Ea apucă mai strâns materialul când el găsi nodul din talie și începu să îl dezlege încet. Trase până ce Tella se apropie atât de mult de el, încât nu-i vedea decât conturul pieptului tatuat. Brațele îi erau pline cu simboluri, dar pieptul său părea să spună o poveste. O navă naufragiată cu pânzele sfâșiate eșuase pe abdomenul său, în timp ce stele sparte urmăreau de deasupra. O pădure incendiată îi acoperea o parte a coastelor. Sub claviculă, o inimă neagră ca aceea de pe braț plângea cu lacrimi de sânge atât de real, încât i se păru că o auzi bătând. Când el se întoarse un pic, ea zări vârfurile penelor de un negru albăstrui ale aripilor frumoase tatuate pe spate.

Tella își impuse să nu se holbeze, dar când închise ochii, totul se intensifică. Atingerea monturilor lui Dante pe șoldurile ei îi făcu inima să bată cu putere. Degetul mare care o împunse ușor în talie îi tăie respirația când el continuă să mânuiască funia până ce îi alunecă în mâinile lui, lăsând-o doar în cearșaf.

Tella deschise ochii.

Dante își trecu limba peste buze, ca un tigru care tocmai biruise o pisică.

Tella apucă mai strâns materialul.

— Să nu îndrăznești să pleci cu funia aia!

El ridică o sprânceană.

— Chiar crezi că te-aș lăsa pe treptele astea așa, după ce m-am chinuit atât să îți câștig încrederea?

— Credeam că lucrezi pentru *Legend.*

El se apropie.

— Crezi ce vrei, dar dacă tu crezi sincer că e singurul motiv pentru care sunt acum aici, cu mâinile pe tine, nu ești nici pe departe la fel de inteligentă pe cât credeam.

Apoi, funia alunecă în jurul ei.

Un val fierbinte de sânge se grăbi spre inima ei când Dante îi cuprinse spatele și-i puse funia, strângându-i-o sub piept.

— Am strâns prea mult?

— Nu.

— Ești sigură? Pentru o clipă nu ai mai respirat. Sau pur și simplu am efectul acesta asupra ta? Buzele lui îi atinseră urechea, gâdilând spațiul sensibil din apropierea marginii maxilarului ei când el chicoti încet.

Ea l-ar fi lovit dacă rochia nu i-ar fi căzut la pământ.

— Îți face plăcere, nu-i așa?

— Ai prefera să nu îmi placă să te cuprind în brațe? Dante o îmbrățișă din nou, dar de data asta nu se rezumă doar la a-i pipăi rochia. Tella simți cum apăsarea degetelor lui alunecă spre coaste când înfășură funia până ce se încrucișă chiar deasupra buricului ei.

Asta nu ar fi trebuit să o facă să roșească. Aici se termina povestea lor, nu era momentul în care începea să devină din nou interesantă.

Dante îi trase iar funia la spate, mâinile zăbovindu-i acum pe talia ei.

— Cum ți se pare?

— Bine.

— Mă referam la funie.

— Și eu, spuse Tella, dar fu destul de sigură că vorbele rostite cu respirația tăiată îi trădaseră minciuna. Vorbește-mi despre tatuajele tale, spuse ea, sperând să-și distragă atenția în timp ce el termina. Înseamnă ceva sau sunt doar niște imagini frumoase?

— Tocmai ai spus că sunt „frumoase”?

— Ai ceva împotriva cuvântului?

— Nu și dacă îl folosești când te referi la mine, zise el.

Dar Tella jură că el legă funia la spate un pic mai strâns decât era necesar când spuse:

— Joc atât de multe roluri în care tatuajele mă ajută să-mi amintesc cine sunt. Fiecare spune o poveste adevărată din trecutul meu.

— Inima neagră care plânge cu lacrimi de sânge, spuse Tella, e pentru o fată pe care ai iubit-o cândva?

— Despre asta nu vorbesc. Dar îți voi spune despre nava cu pânzele sfâșiate. Degetele îi atinseră coastele o clipă, amintindu-i exact unde era tatuată nava pe corpul său. Tatăl meu a încercat să scape de mine când eram mic. El m-a vândut unei familii nobile de pe un alt continent. Dar ori destinul a fost de partea mea, ori a vrut cu adevărat să mă distrugă. Nava nobililor a fost atacată de pirați care nu luau prizonieri. Aș fi putut fi și eu o victimă, dar le-am spus că sunt un prinț fugar.

— Și ei te-au crezut?

— Nu. Dar i-am amuzat suficient cât să nu mă omoare.

Tella se trezi zâmbind când se gândi la copilașul Dante încercând să păcălească o navă plină cu pirați.

— Deci, asta înseamnă că știi trucuri de pirați?

— Cunosc tot felul de trucuri. Dante termină de legat funia, dar nu-și luă mâinile calde de pe materialul subțire, din dreptul buricului. Dacă vei înceta să încerci să mă îndepărtezi, te voi învăța câteva.

— Ți se pare că te alung?

— Nu, dar vrei s-o faci.

Cu două degete sub bărbia ei, îi înclină fața spre a lui. Una din mâini îi rămase pe funia de pe talie, în timp ce cealaltă se mișcă dinspre bărbie, ca să îi mângâie încet maxilarul. Deseori, ea crezuse că ochii lui erau aproape negri, dar în strălucirea torțelor, ochii lui Dante erau conturați cu auriu și plini de un soi de dor. Dante o privi ca și când și-ar fi dorit ca ea să se piardă undeva în ochii lui, ca să poată fi cel care o găsește.

Dar Tella știa că asta nu avea legătură cu găsirea ei, ci cu localizarea pachetului de cărți. Cu Sorțile, puterea, viața și moartea. Tella voia să știe cum ar fi fost să se piardă în cineva ca Dante și să creadă că ar fi găsit-o, dar singura persoană în care putea avea încredere era ea însăși.

— Mulțumesc pentru ajutor, dar cred că mă descurc singură de aici. Ea făcu un pas înapoi, își eliberă bărbia din mâna lui și trecu pe lângă el.

Când inima îi sări peste următoarea bătaie, i se păru că simți mai mult tristețea decât asuprirea lui Jacks, dar se forță să meargă în continuare. Să nu se întoarcă.

Aerul întunecat deveni dulce ca nectarul și aproape adormitor când Tella se apropie de uși și bătu.

Îl auzi pe Dante venind lângă ea, dar nu se întoarse spre el.

— De ce nu mă lași în pace?

— Pot. Dar nu vreau să o fac și cred că nici tu nu îți dorești asta.

Înainte să îi poată cere din nou să plece, ușa perlată din fața lor se deschise.

Totul de partea cealaltă era la fel de alb ca aripile frânte ale porumbeilor sau ca strălucirea stelelor căzute. Spre deosebire de Biserica lui Legend, părea un templu adevărat, iar tânărul care deschisese ușa semăna foarte mult cu una dintre statuile de pe trepte, care-i înfățișau pe zei.

32

Tella aproape se așteptase să îl vadă pe Caspar sau pe Nigel sau pe vreun alt artist de-al lui Legend, dar acest tânăr îi era străin, ceea ce părea încă o confirmare că jocul devenise foarte real sau că Tella era pe calea greșită. Ea credea că, pentru a câștiga Caravalul, tot ce trebuia să facă era să găsească pachetul de Cărți ale Destinului al mamei ei – dar credința într-un lucru nu-l făcea să fie adevărat.

Îndoiala începu să-i dea ghes când intră în Templul Stelelor.

Bărbatul care deschisese ușa chiar ar fi putut fi o sculptură – care prinsese viață. Brațele, picioarele și părțile pe care Tella i le vedea ieșindu-i de sub hainele din piele care îi acopereau pieptul și coapsele păreau mai mult din piatră, nu mușchi. Poate că nu era chiar atât de înalt ca statuile din fața sanctuarului, dar era mai înalt decât Dante – atât de înalt că o făcu pe Tella să își îndoaie gâtul ca să îi vadă complet fața.

Ea își reprimă un suspin când îi zări obrazul.

Jumătatea din dreapta feței era aproape fără cusur, de la maxilarul pătrat până la nasul acvilin și fardul negru din jurul ochilor ridicați în sus. Dar tot ce văzu Tella când se uită la jumătatea stângă fu semnul ars de pe obraz – o stea urâtă cu opt colțuri și în centru cu un simbol din noduri complicate pe care Tella nu îl recunoștea.

Ea încercă să își ferească privirea, dar era sigură că el o văzuse uitându-se. Ca și când ar fi vrut să o tachineze, contură liniile crude ale stelei cu vârful unui deget.

Dar chiar dacă fața îi fusese însemnată, o coroniță de argint îi împodobea fruntea și o mantie albastră îi atârna de umărul drept, fixată cu o agrafă de argint asemănătoare inelului cu sigiliu de pe degetul pe care îl folosise ca să își contureze obrazul. Probabil deținea o poziție de conducere, ceea ce o neliniști și mai mult. Dacă templul era la fel de rău cum zicea toată lumea, tânărul sever trebuie să fi făcut lucruri de nedescris ca să ajungă în vârful ierarhiei.

— Eu sunt Theron. Cu o simplă îndoire a încheieturii mâinii, ca și când ar fi fost obișnuit ca alții să îi îndeplinească ordinele, el îi pofti pe Tella și pe Dante să înainteze mai mult pe hol.

Tavanul se arcuia în fața lor ca o serie de aripi legate, negre cu puncte aurii, adunate precum constelațiile. Dedesubt, spațiul octogonal era în principal ocupat de o fântână cu trei niveluri, din care picura lumină de la lumânări. Podeaua era din steatit alb; destul de strălucitoare ca să reflecte poarta scânteietoare care acoperea ușile duble ale zidului din spate.

Era genul de loc în care trebuia să șoptești. Tella avu brusc impulsul de a-și scoate papucii, ca și când ar fi murdărit podeaua imaculată. Deși, în ciuda strălucirii, locul părea viclean. Alte statui din piatră flancau zidurile, la fel de naturale ca acelea din față, doar că acestea afișau expresii înghețate de șoc, groază și durere.

— Templul nostru este alimentat de magia antică a stelelor, spuse Theron. Vistieria de dedesubt este cel mai sigur lucru din lume, dar, ocazional, proștii cred că pot pătrunde forțat și să fure de la stele.

— Este bine că nu plănuim să furăm nimic, spuse Tella.

Theron nici măcar nu schiță un zâmbet.

— De ce ești aici, mai exact?

— Am o întrebare despre…

— Dacă ai venit pentru joc, nu avem niciun indiciu, interveni Theron. În plus, nu suntem o atracție turistică precum multe dintre celelalte temple. Ca să treci de acest hol și să ți se răspundă la întrebări, va trebui să dovedești că motivele tale sunt sincere și că tu cauți cu adevărat stelele. El îi conduse pe Tella și pe Dante mai departe, spre un piedestal cu un bol de cupru deasupra, vechi și uzat în comparație cu toate celelalte lucruri. Pentru examinarea noastră, avem nevoie de o picătură de sânge.

Dante se uită pieziș la Tella.

Dar ea nu avea nevoie ca el să îi amintească de cât de puternică putea fi o picătură de sânge. Dante și Julian folosiseră sânge ca să o

vindece după ce Regina Nemuritoare și slujitoarele ei o atacaseră, dar sângele putea fi folosit și ca să se fure lucruri, ca zilele.

— Trebuie doar să îți înțep un deget. Theron întinse mâna dreaptă, dezvăluind un inel negru cu opal în formă de explozie solară, destul de ascuțit încât să taie pielea, și foarte familiar.

Era remarcabil de asemănător cu al mamei ei.

„Elantine avea dreptate."

Tella se uită la mâna ei. Ambele pietre ale inelelor erau brute și în formă de stea, dar culoarea pietrei lui Theron era diferită: neagră, cu puncte strălucitoare albastre și urme de verde. A Tellei era incandescentă, strălucea mov și era înconjurată de un cerc roșu-aprins, cu o linie subțire și aurie pe mijloc, care o făcea să semene cu o scânteie pe cale să se aprindă. Dar chiar înainte să i se fi schimbat culorile după dispariția mamei ei, fusese mai deschisă decât a lui Theron.

— Folosești inelul doar ca să înțepi degete sau reprezintă altceva? întrebă Tella.

— Nu ai câștigat răspunsul la întrebarea asta.

— Dar dacă am un inel asemănător? Tella întinse mâna.

Dante miji ochii la degetul Tellei.

Un rid se formă între ochii fardați ai lui Theron.

— Cum de-a ajuns în posesia ta?

— A fost al mamei mele.

— Este moartă?

— Nu.

— Nu ar fi trebuit să ți-l dea.

— De ce nu? Ce înseamnă?

— Înseamnă că are o datorie neplătită față de noi.

Dante se încordă lângă Tella.

Asta nu era o veste bună, dar era mai bună decât nicio informație.

— Inelul de pe degetul tău este o cheie, spuse Theron. Dacă într-adevăr i-a aparținut mamei tale, înseamnă că a lăsat în vistieria

noastră un lucru pe care doar cu inelul poți să îl recuperezi. Totuși, culoarea înseamnă că a fost blestemat.

— Cum rup blestemul?

— Singura soluție este să își plătească datoria, răspunse categoric Theron. Până atunci, cheia de pe degetul tău nu va funcționa ca să deschidă vistieria ei.

— Tella… În tonul lui Dante se simțea un avertisment.

Dar, oricare ar fi fost, Tella nu voia să audă. Mama ei nu doar fusese aici, ci avea ceva în vistierie. Poate că era pachetul de Cărți ale Destinului pe care trebuia să-l găsească Tella. Sau poate că era altceva care i-ar fi spus Tellei mai multe despre cine fusese mama ei.

— Care e datoria? întrebă Tella. Ce a lăsat în vistieria voastră?

— Nu pot răspunde la întrebările acestea, spuse Theron. Dar inelul poate. Are o memorie, activată de sânge. Dacă a fost cu adevărat al mamei tale, sângele tău ar trebui să-ți înfățișeze ce ne-a promis. Tot ce trebuie să faci este să îți înțepi degetul cu unul dintre vârfuri și să picuri sângele în bol.

— Tella… mormăi Dante. Nu cred că ar trebui…

Dar Tella deja apăsa vârful degetului de vechiul inel al mamei ei. Sângele se adună, deschis la culoare ca petala unui trandafir, înainte să cadă în bazinul de cupru și să se facă alb.

Tella își ține respirația când picătura lăptoasă de sânge se transformă într-o ceață care reflectă imaginea unei femei stând în fața unui bol identic celui din fața ei. Dar nu era orice femeie, ci mama ei, Paloma. Era mai bătrână decât în imaginea pe care o văzuse la Cel mai Căutat din Elantine – părea să aibă vârsta la care dispăruse de pe Trisda. Dar arăta mai rău decât își amintea Tella. Nu se vedea nici urmă de zâmbetul ei enigmatic, nicio scânteie în ochii negri. Asta era o versiune dură a mamei, cu care Tella nu era familiarizată.

În viziunea ei, Paloma nu era îmbrăcată cu un cearșaf ca Tella sau, dacă era, acesta era ascuns de mantia albastru-închis pe care o purta.

Ea părea să discute cu cineva, dar oricine ar fi fost persoana cu care vorbea, era doar o umbră.

Paradise cea Pierdută, spuse umbra. Vocea semăna cu fumul care prinsese viață – densă, greoaie și sufocantă. Credeam că ai jurat să nu mai faci nicio înțelegere cu noi.

— Jurămintele sunt făcute să fie încălcate, spuse Paloma. Se pare că și vrăjile, pentru că aceea cu care mi-ai fermecat cărțile, ca să le ascundă, a slăbit.

— Acesta e motivul pentru care ți-am sugerat să le lași în vistieria templului nostru, cu celelalte obiecte pe care le păstrăm pentru tine.

— Mi-ați sugerat? pufni Paloma. Credeam că mi-ați spus că nu le pot lăsa în vistieria mea.

— Nu, am spus că va trebui să plătești în plus.

Paloma înțepeni.

— Așadar, îți amintești, spuse vocea. Și de vreme ce suntem generoși, oferta rămâne încă valabilă.

— La același preț ca înainte?

— Da. Fii recunoscătoare că nu cerem mai mult ca să protejăm un obiect atât de îngrozitor.

— Ce ați putea să-i cereți mai mult unei mame decât să renunțe la primul ei copil?

— L-am putea cere și pe al doilea.

— Nu vi i-aș da niciodată pe amândoi, spuse Paloma. Dar îl puteți lua pe cel de-al doilea.

— Ce să facem cu cel de-al doilea copil, întrebă umbra, în afară de a-l păstra pentru decor?

— Am văzut viitorul. Ea va avea o mare putere. Dacă nu mă crezi, am cărțile ca să-ți dovedesc. Deși cred că ar fi mai bine dacă nu le-am mai folosi. Paloma își ridică încăpățânată bărbia. Blestemul care întemnițează Sorțile își pierde puterea. Slăbește de fiecare dată când sunt folosite puterile.

— Asta nu ne privește pe noi.

— Ar trebui. Vor evada mai multe Sorți. Lasă-mă să folosesc vistieria voastră ca să ascund cărțile cât timp caut o cale să le distrug. Asta dacă nu vrei ca acest loc de venerație să devină Templul Stelei Căzute – deoarece îți garantez că, dacă Sorțile se vor întoarce, nu le vor permite oamenilor decât să le venereze.

Silueta umbrită păru să se întunece, din gri devenind aproape neagră.

— Foarte bine, spuse în sfârșit. Dă-ne cea de-a doua fiică și te vom lăsa să ne folosești vistieria ca să îți ții cărțile blestemate.

— S-a făcut. Paloma folosi un cuțit ca să se taie în palmă. Fiica mea…

— Nu! Tella răsturnă bolul de cupru de pe piedestal, distrugând imaginea înainte să poată arăta alte lucruri îngrozitoare. Mama mea nu avea niciun drept să facă asta! Tella scutură din cap, trecându-și degetele prin păr în timp ce se retrase. Chiar dacă imaginea este reală, nu are dreptul să mă dea.

— Și totuși, spuse Theron, deja a făcut-o. Târgul a fost pecetluit cu sânge. De îndată ce tu…

Tella începu să fugă înainte ca Theron să poată termina. El spusese „de îndată ce tu", ceea ce făcea să pară că Tella trebuia să facă ceva înainte să o poată lua, iar ea nu plănuia să lase să se întâmple așa ceva niciodată. Tella nu avea să aparțină niciodată nimănui.

Theron nu o urmă. Poate că asta însemna că fusese un test și ceea ce văzuse ea nu era real sau poate că nu trebuia să o urmeze, deoarece oamenii fugeau doar după lucruri pe care nu le aveau deja.

După cum părea, nici Dante nu o urmă, deși Tella nici măcar nu se uită înapoi când fugi pe treptele Templului Stelelor. Cearșaful ei inutil aproape se rupse în grabă, dar ea nu se opri din alergat.

Scarlett avusese dreptate. Mama ei fusese mai rea decât tatăl ei. Cel puțin el așteptase până când Scarlett devenise majoră înainte să o vândă ca pe o capră. Pieptul Tellei nu fusese niciodată atât de gol. Ea ar fi sacrificat orice pentru mama ei, și-ar fi riscat libertatea și viața, crezând că încă o iubea și avea nevoie de ea. Dar adevărul era că

niciodată nu îi păsase. Nu numai că o părăsise pe Tella, dar o dăduse ca pe o rochie folosită.

Tella ar fi continuat să alerge, dar papucii începeau să i se rupă, iar drumul devenise necunoscut.

Iarbă neuniformă, întunecată de noapte, se freca de papucii ei. În locul parfumului și al uleiurilor, aerul mirosea a bere și a cidru acru. Privind rapid împrejur, Tella văzu scenele provizorii și cortinele teatrale atârnând din copaci.

Intrase într-un parc, dar nu știa în ce parte a orașului se afla.

Nu în Cartierul Mirodeniilor. Totul era mult prea frumos, de la dulciurile prăjite în baie de ulei ale vânzătorilor stradali, presărate cu violete uscate și zahăr, până la rochiile împodobite cu giuvaiere purtate de femei și centurile strălucitoare pentru arme care-i împodobeau pe bărbați. Doar că săbiile de la centuri nu păreau reale, și nici giuvaierele femeilor.

Părea că nimerise chiar în mijlocul unui festival de teatru în parc sau al unui fel de carnaval care celebra venirea zilei împărătesei – poate pentru toți cei din Valenda care nu participau la Caraval. Privirile curioase se îndreptară spre ea, dar Tella se îndoia că ar fi fost confundată cu una dintre artiste. În afară de cazul în care aceste piese ar fi implicat sacrificarea unei femei, Tella era îmbrăcată total neadecvat. Toate femeile de aici purtau rochii cu mâneci clopot și fuste lungi, în timp ce Tella era desculță și avea brațele goale. Brusc, îngheță. Acum că se oprise, oboseala o lovi ca un val de gheață, lăsând-o fără suflare și făcând-o să tremure, fără o inimă sănătoasă care să o încălzească.

Zărind un vânzător care vindea mantii, Tella înșfăcă una neagră care părea cam de mărimea ei.

— Hoață! țipă vânzătorul.

Tella începu să alerge.

— Dă-mi-o înapoi! Două brațe imense o doborâră la pământ, iar un piept greu o apăsă în iarba aspră.

— Dă-te jos de pe mine! Ea încercă să se elibereze. Poți să-ți iei înapoi pânza mizerabilă!

Vânzătorul se ridică și-i smulse mantia de pe umeri, dar cu o mână o ținu de gât și strânse puternic și ferm, până ce Tella își simți tendoanele gâtului frecându-se între ele.

— Hoață mizerabilă. El o ținu cu fața țintuită la pământ. Asta te va învăța să nu…

— Dă-i drumul! vui o voce.

Mâna fu smulsă de pe gâtul Tellei. Apoi, brațele o ridicau pe Tella, strângând-o la un piept în care inima bătea cu putere și mirosea a cerneală, transpirație și furie.

— Cred că este împotriva legii să ucizi pe cineva pentru că împrumută o mantie, mârâi Dante la vânzător.

Pete roșii de furie colorară fața bărboasă a bărbatului.

— Nu o împrumuta. A furat-o!

— Nu așa mi s-a părut, spuse Dante. Mantia este acum în mâinile tale. Nu am văzut-o în mâinile ei. Dar te-am văzut pe tine încercând să o ucizi.

Vânzătorul rosti un șir de înjurături.

— Dă-ne veșmântul și nu vom cere să fii arestat, spuse Dante.

Tella îi vedea doar pieptul din acest unghi, dar își imagină că arăta ca un războinic – stând acolo fără cămașă și în toată splendoarea lui asemănătoare zeilor, îmbrăcat ca o stea răzbunătoare tocmai căzută din cer.

— Bine, mormăi bărbatul. Nu mai vreau haina asta murdară.

— Și voi lua și una pentru mine, neagră. Vocea lui Dante era neîndurătoare, așa cum Tella nu o mai auzise niciodată, și totuși, cu ea se purta cu blândețe. Tandru, îi înfășură în mantie umerii goi și picioarele care îi tremurau.

— Ești bine? întrebă el.

Tella își dori să fi putut da din cap, să râdă sau să-l tachineze pentru că era atât de îngrijorat. Dar când încercă să râdă, păru

strangulată, iar când voi să dea din cap, îi căzu jalnic pe pieptul lui.

Nu voia să plângă. Nici vânzătorul mizerabil și nici mama ei nu meritau nici o singură lacrimă. Dar dacă Tella putea cu ușurință să alunge senzația atingerii aspre a mâinilor vânzătorului, nu putea face la fel și cu vorbele spuse de mama ei. Nu doar că mama ei o părăsise, ci o vânduse. Nu pe Scarlett; sora ei nici măcar nu fusese luată în calcul. Părea că mama ei nu fusese insensibilă. Pur și simplu nu o iubise pe Tella.

Alte lacrimi căzură din ochii Tellei.

— Sper să moară! Tella nu știa dacă mormăise sau dacă strigase. Ani în șir m-am rugat la toți sfinții care ar fi putut să mă asculte să o țină în viață până ce aș fi reușit să o găsesc. Mi-am risipit rugăciunile, iar ea m-a dat ca pe o cârpă pătată. Dar renunț! Tella strigă acum. Retrag totul! Poți s-o lași să moară sau să putrezească în temnița ei de hârtie. Nu îmi mai pasă. Nu îmi mai pasă…

Tella nu știa de câte ori mormăise ultimele patru cuvinte.

Dante continuă doar să îi mângâie părul și spatele cu degete puternice și liniștitoare cât o purtă în brațe. Din când în când, păru să o sărute pe creștetul capului, însa numai după ce ea tăcu, o întrebă în cele din urma:

— Unde vrei să te duc?

— Într-un loc în care să uit.

33

Tella își cufundă din nou capul în pieptul cald al lui Dante. Era atât de obosită, sătulă de jocuri și de minciuni, și de inimi frânte, și de încercările de a se salva pe ea și pe mama ei. Voia să uite de toate. Poate închisese ochii și dormise sau poate că lui îi trebuise doar o clipă să o ducă departe de parc. I se părea că trecuse foarte puțin timp înainte să-i audă din nou vocea joasă.

— Poți să mergi?

Tella reuși să dea din cap, iar Dante o lăsă ușor jos în fața unui rând îngust de trepte sfărâmate acoperite de mușchi și dantelate cu pânze de păianjen uitate. Erau niște ruine atât de abandonate, încât nici măcar insectele nu rămăseseră, dar păreau a fi luminate de stele. Tella își ridică privirea și văzu că se aflau pe marginea inimii albe strălucitoare pe care o pusese Legend pe cer.

— Ce este aici? întrebă Tella.

— Miturile mai vechi ale Valendei pretind că locul a aparținut unui guvernator care a condus cu mult înainte de întemeierea Imperiului Meridian, atunci când Sorțile domneau pe pământ. Dante o conduse pe trepte în ce mai rămăsese din vechea casă. Bunica Tellei, Anna, spusese mereu că oasele determinau frumusețea unei persoane. Dacă avea dreptate, structura acestei case o făcu pe Tella să creadă că fusese cândva splendidă.

Stâlpii sfărâmați și curțile pline cu buruieni vorbeau de bogăția antică, în timp ce statuile crăpate și fostele tavane pictate făceau aluzie la arta care dispărea. Numai o relicvă părea să fi evitat atingerea mortală a timpului. O fântână din curtea centrală, în forma unei femei îmbrăcate asemănător Tellei, care ținea un urcior din care curgea un șuvoi nesfârșit de apă roșie în bazinul care îi înconjura gleznele.

— Se spune că locul este blestemat, continuă Dante. În timpul uneia dintre multele petreceri ale guvernatorului, soția lui a descoperit că el

plănuia să o otrăvească astfel încât să se poată căsători cu amanta lui mai tânără. În loc să bea otrava, soția a adăugat trei picături din sângele ei și a turnat-o drept ofrandă uneia dintre Sorți – Otrăvitorului. Ea a jurat să-și trăiască restul vieții ca una dintre slujnicele lui, câtă vreme îi îndeplinea o singură cerere.

— Ce i-a cerut?

— Soția nu știa cine este amanta soțului ei, dar știa că femeia este la petrecere. Așadar, și-a dorit ca soțul ei să-și amintească doar de soția lui.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Otrăvitorul i-a împlinit dorința. După ce a băut un pahar de vin otrăvit, soțul a uitat toate persoanele pe care le-a întâlnit vreodată, mai puțin pe soția lui. Dante aruncă o privire strâmbă spre statuia care turna din urciorul fără fund.

— Asta ar trebui să fie soția? întrebă Tella.

— Dacă este să crezi povestea. Dante se așeză pe marginea fântânii, lăsând apa roșie să curgă în spatele lui cu note muzicale blânde în timp ce continuă povestea. Soția nu a fost mulțumită. Otrăvitorul a șters pe toată lumea din memoria soțului ei. Un guvernator nu este util dacă știe doar o singură persoană. De îndată ce s-a aflat de starea lui, și-a pierdut funcția și curând au fost forțați să-și părăsească locuința. Deci, chiar dacă primul ei târg nu s-a terminat cu bine, soția și-a mai vărsat sânge și l-a chemat din nou pe Otrăvitor, cerându-i să-i redea memoria soțului. El a avertizat-o că, dacă face așa ceva, soțul ei va încerca să o ucidă din nou. Așadar, femeia a promis să îl servească pe Otrăvitor și în viața de apoi și i-a cerut o altă favoare. Otrăvitorul a fost de acord, dar a avertizat-o din nou că vor fi consecințe. Femeii nu i-a păsat – câtă vreme își păstra casa și titlul.

— Cred că știu încotro se îndreaptă asta, spuse Tella.

— Vrei să încerci să termini povestea? îi propuse Dante.

— Nu. Tella se așeză lângă el pe marginea fântânii. Ai vocea unui povestitor.

— Bineînțeles.

— Ești încrezut. Ea se apropie ca să-l lovească în coaste cu cotul, dar Dante profită de ocazie să își strecoare brațul greu în jurul taliei fetei și să o tragă lângă el.

Dante era atât de cald, un scut uman ce o proteja de restul lumii. Ea își permise să se lipească mai mult de el când Dante spuse:

— Otrăvitorul i-a redat memoria soțului ei. Apoi, Soarta i-a spus soției că, dacă va lua un urcior cu apă și îl va turna în bazinul din mijlocul curții, se va transforma în vin care va avea puterea de a-l face pe soțul ei să o uite pe cealaltă femeie pe care o iubea. Soția s-a supus, dar când a turnat apa și s-a transformat în vin, a început și ea să se transforme în piatră, în timp ce soțul ei urmărea de la balconul de deasupra. Chiar dacă își recăpătase memoria doar de câteva ore, a avut suficient de mult timp să cheme și el o Soartă.

— Deci el a făcut-o să se transforme în piatră? întrebă Tella.

— Și-a dorit ca ea să moară, dar Otrăvitorul i-a promis că ea își va păstra casa și titlul, iar Sorțile își respectă mereu înțelegerile.

Tella și Dante se întoarseră ca să se uite din nou la femeia împietrită. Ea nu părea furioasă, așa cum s-ar fi așteptat Tella, sau ca și când ar fi încercat să alunge vraja. În schimb, părea să savureze situația, vărsându-și vinul blestemat așa cum o altă persoană ar fi lansat o provocare.

— Se crede că oricine bea din fântâna asta poate să aleagă ce să uite, spuse Dante.

— Iar eu credeam că îmi spui povestea ca să mă ajuți să uit.

— Te-a ajutat? întrebă el.

— Pentru un minut, recunoscu ea. Dar, din nefericire, acel moment deja trecuse. Tella își cufundă degetul în fântână, acoperindu-l cu spirale de vin amar. Ar fi fost atât de ușor să bage degetul în gură, să închidă ochii și să șteargă ce spusese și făcuse mama ei.

Dar, chiar dacă ar fi crezut mitul tragic al lui Dante, nu era sigură că voia cu adevărat să uite. Tella își coborî mâna, ștergând vinul

blestemat de cearșaful ei alb.

— Știi care este cea mai tristă parte? Ar fi trebuit să știu de la început. Am fost avertizată, spuse Tella. În copilărie, mi-am ghicit viitorul, în care apărea Prințul Inimilor. Așa că mai toată viața mea am știut că sunt predestinată unei iubiri neîmpărtășite. Nu mi-am permis niciodată să mă apropii de nimeni, în afară de sora mea, de frică să nu îmi frângă inima. Nu mi-a trecut prin minte că tocmai mama este cea de care trebuia să mă protejez cu adevărat.

Tella tuși la un sunet care părea a fi un suspin și un râs răgit.

— Se pare că oamenii care spun că nu îți poți schimba soarta au dreptate.

— Nu cred asta, spuse Dante.

— Atunci, tu ce crezi?

— Soarta este doar o idee, dar dacă tu crezi în ea, o transformi în ceva mai mult. Tocmai ai spus că ai evitat dragostea deoarece ai crezut că viitorul nu ți-o rezervă și așa a fost.

— Nu a fost singura carte pe care am tras-o. Am tras și Fecioara Morții și, la scurt timp după aceea, mama mea a dispărut.

— Este doar o coincidență. Din ce am auzit despre mama ta, pare că ar fi plecat și dacă nu ai fi tras cartea.

— Dar… Tella aproape îi spuse despre cartea Aracle și toate previziunile pe care i le arătase. Dar oare chiar îi dezvăluise cu adevărat viitorul sau o manipulase, așa cum bănuise cu o seară în urmă? Folosise fărâme ale unor posibile situații viitoare nu ca să o ajute, ci să o conducă spre Jacks, astfel încât el să poată elibera Sorțile?

Tella se crezuse atât de curajoasă și de îndrăzneață încercând să schimbe soarta mamei și a surorii ei. Dar poate că logodnicul lui Scarlett era, de fapt, o persoană cumsecade. Și poate că Aracle mințise și în legătură cu mama ei. I-o arătase în închisoare și moartă, dar dacă Tella nu câștiga Caravalul, dacă lăsa cărțile încuiate în vistieria

stelelor, mama ei nu avea să moară sau să sfârșească însângerată în temniță, ci urma să rămână unde era, închisă într-o carte.

„Așa cum merita."

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Dante adăugă:

— Nu cred că ceea ce ai văzut azi dovedește că mama ta nu te-a iubit. Ce a făcut părea îngrozitor, dar să o judeci pe baza unui moment ca acela este același lucru cu a citi o singură pagină dintr-o carte și a presupune că știi toată povestea.

— Crezi că a avut un motiv întemeiat pentru ce a făcut?

— Probabil, sau poate că vreau să sper că este mai bună decât mama mea, zise la fel de nepăsător cum îi povestise despre tatuajele lui, ca și când s-ar fi întâmplat atât de demult, încât nu conta cu adevărat. Dar oamenii nu își tatuau trupul cu povești de care nu le mai păsa, iar Tella avea senzația că Dante credea același lucru despre mama lui. Poate că nu mai făcuse parte din viața lui, dar tot simțea că îl rănise.

Mâna Tellei găsi degetele lui Dante pe întuneric. Undeva în spațiul dintre Templul Stelelor și acest loc blestemat, ceva se schimbase între ei. Înainte, relația lor era foarte asemănătoare Caravalului, ca un joc, dar în clipa în care o lăsase pe treptele ruinelor, păruse că ei intraseră în viața reală. Următoarea întrebare nu i-o adresă din cauză că încerca să afle dacă el era Legend; în orice caz, spera cu disperare că nu era.

— Ce ți-a făcut mama ta?

— Cred că ai putea spune că m-a lăsat cu un circ.

— Te referi la Caraval?

— Atunci nu era Caraval, ci doar un grup de artiști lipsiți de talent, care locuiau în corturi și călătoreau pe continent. Oamenilor le plăcea să spună că mama a făcut-o doar pentru că a crezut că este cel mai bun lucru pentru mine, dar tatăl meu a fost mai sincer. Lui îi plăcea să bea și într-o seară mi-a spus exact ce fel de femeie era ea.

— Era o…

— Știu la ce te gândești, și nu. Deși aș fi respectat-o mai mult dacă ar fi fost o prostituată. Tata a spus că s-a culcat cu el doar ca să poată fura ce a adunat în călătoriile lui. Și-au petrecut o noapte împreună, iar apoi s-a întors la scurt timp după ce m-am născut, ca să mă lase, și i-a scris soției lui o scrisoare în care i-a povestit toată întâmplarea și s-a asigurat că nu sunt cu adevărat bine-venit în familie.

Tella își imagină un Dante mai tânăr, cu membrele subțiri și lungi și păr brunet ce-i acoperea suferința din ochi.

— Să nu mă compătimești.

Dante o strânse mai bine de talie și își lipi buzele de capul ei, aproape de ureche, în timp ce spuse:

— Dacă mama ar fi fost o persoană mai bună sau mai blândă, poate că aș fi ajuns bun, și toată lumea știe cât de plictisitor este să fii bun.

— Cu siguranță nu aș fi fost aici cu tine dacă ai fi fost bun. Tella își imagină cuvântul „bun" uscându-se lângă Dante. „Bun" era cuvântul pe care oamenii îl foloseau ca să descrie cum dormeau noaptea și cum scoteau pâinea proaspătă din cuptor. Dar Dante semăna mai mult cu focul. Nimeni nu spunea că focul era bun. Focul era fierbinte, arzând lucrurile cu care erau avertizați copiii să nu se joace.

Și totuși, pentru prima dată, Tella nici măcar nu se gândise să se retragă de lângă el. Ea obișnuia să creadă că era ridicol ca o fată să își dăruiască inima unui băiat, chiar dacă știa că i-ar fi dat și puterea de a o distruge. Tella făcuse schimb de lucruri cu alți tineri, dar niciodată de inimi și, chiar dacă nu avea de gând să-i cedeze lui Dante o parte din ea, începea să înțeleagă cum inimile puteau fi date ușor, pe nesimțite. Cum câteodată doar o privire și un moment rar de vulnerabilitate, precum cel pe care Dante tocmai i-l împărtășise, erau suficiente să fure o parte dintr-o inimă.

Tella își arcul gâtul ca să-și ridice privirea spre el. Deasupra capului său, cerul se schimbase, umplându-se cu panglici de nori vineți care făceau să pară că noaptea revenise. În loc să se miște înainte, cerul

parcă se mișca spre răsărit, spre un timp unde nu erau stele, lăsându-i nevăzuți și singuri în grădina blestemată.

— Deci, zise ea precaută, prin toate astea îmi spui că ești un personaj negativ?

Chicotitul lui fu întunecat.

— Cu siguranță nu sunt un erou.

— Deja știu asta, spuse Tella. Este povestea mea, deci în mod clar eu sunt eroina.

El zâmbi, iar ochii îi scânteiară, strălucind la fel de fierbinte ca degetul care se întindea acum să îi contureze maxilarul.

— Dacă tu ești eroina, eu ce sunt?

Degetul îi coborî spre clavicula ei.

Căldura i se împrăștie pe piept. Acesta ar fi fost momentul să se retragă; în schimb, ea lăsă o urmă de provocare să i se strecoare în voce.

— Încerc încă să îmi dau seama.

— Ai vrea să te ajut? Dante își coborî mâna spre șoldurile ei.

Respirația Tellei se poticni.

— Nu. Nu vreau să mă ajuți… Te vreau pe tine.

Privirea lui Dante se aprinse și o sărută.

Nu semăna deloc cu sărutul la beție din pădure, o combinație brută de poftă și dorință de o distracție de moment. Sărutul acesta parcă era o mărturisire brutală, crudă și sinceră într-un fel în care rareori erau săruturile. Dante nu încerca să o seducă; o convingea de cât de puțin însemna bunătatea, deoarece nimic din ce făcea cu mâinile nu ar fi putut fi considerat bun. Totuși, fiecare atingere a buzelor lui era dulce. Față de alții care-i furaseră săruturile, Dante o cercetă, mișcându-și încet gura pe buzele ei până ce ea le depărtă, lăsându-i limba să se strecoare înăuntru când o trase în poala lui.

Poate că fântâna fermecată mai avea efect, deoarece Tella își imagină că, înainte ca sărutul să se termine, avea să uite de toți ceilalți băieți care o sărutaseră vreodată.

Dante își mișcă buzele spre maxilarul ei, mușcând ușor și lingând în timp ce mâinile găsiră funia pe care i-o legase în jurul taliei. Înnodându-și degetele cu ea, o trase mai aproape, până ce totul fu făcut doar din ei doi, din mâinile, buzele și locurile în care li se întâlnea pielea.

Ei nici măcar nu se despărțiseră, iar Tella deja se gândea să-l sărute din nou, și din nou, gustându-i nu doar buzele, ci fiecare tatuaj și cicatrice, până ce lumea s-ar fi sfârșit și ei doi s-ar fi transformat în umbre și fum, iar Tella nu și-ar mai fi amintit ce simțise când îi dăduse mantia de pe umeri și-și trecuse mâinile pe spatele lui. Sau ce gust avea când îi șoptea pe buze cuvinte care păreau promisiuni pe care ea spera ca el să le respecte.

Și, pentru prima dată în viața ei, Tella își dori și mai *mult.* Își dori ca noaptea să se întindă la nesfârșit, iar Dante să-i mai spună povești despre Sorți, despre trecutul său și despre orice altceva. În acel moment și cu acel sărut, voia să știe totul despre el. Ea îl dorea, iar asta nu o mai speria.

El avea dreptate. Tella își dorise să dea vina pe Sorți pentru ghinioanele ei, dar ea era cea care fugise mereu de posibilitatea iubirii. Iar în sinea ei, știa că nu avea nicio legătură cu Sorțile, ci cu mama ei, care o părăsise fără să privească măcar înapoi.

Tella pretindea că nu voia iubire – îi plăcea să spună că dragostea întemnița, controla și sfâșia inimile, dar adevărul era că știa și că dragostea vindeca și ținea oamenii împreună și, în sinea ei, și-o dorea mai mult decât orice altceva. Ei îi plăceau săruturile, dar o parte din Tella își dorea mereu ca, ori de câte ori se îndepărta de un băiat, el să alerge după ea, să o implore să rămână, iar apoi să-i promită că nu ar fi părăsit-o niciodată.

Ea acceptase cărțile care îi fuseseră date și le transformase în soarta ei deoarece părea singura cale de a se proteja după plecarea mamei. Dar dacă Tella ar fi ales să respingă ce văzuse atunci în cărți, poate ar fi avut un nou destin, unul în care nu trebuia să se teamă de iubire.

Când sărutul se termină în sfârșit, mantiile lor erau pe pământ, ei se țineau în brațe, iar cerul se mișcase din nou unde trebuia să fie, spre ora întunecată de dinaintea răsăritului. Doar luna zăbovea, dorindu-și fără îndoială să fi avut buze după ce văzuse ce făcuseră Tella și Dante.

Dante îi vorbi din nou pe buze, de data asta destul de tare încât să-i audă cuvintele.

— Cred că mi-ai fi plăcut și dacă ai fi fost un personaj negativ.

Ea zâmbi pe buzele lui.

— Poate mi-ai fi plăcut și dacă ai fi fost un erou.

— Dar nu sunt eroul, îi aminti el.

— Atunci, poate că sunt aici ca să te salvez. De data asta, ea îl sărută prima, dar sărutul nu fu la fel de dulce ca înainte – avea un gust acru, metalic și ciudat.

Tella se îndepărtă, iar în acel moment, jură că stelele reveniră și străluciră un pic mai mult doar ca să fie crude. În lumină, ea văzu sângele care picura lent, roșu și blestemat din colțul gurii lui Dante.

34

Tella se îndepărtă de fântână și se întoarse. Nici măcar nu era atentă pe unde mergea când își șterse buzele cu mâinile. Sângele continua să-i curgă din colțurile gurii, aducând-o neîndurător la realitatea situației ei și a jocului în care ea și Dante erau în tabere diferite. Poate că mama ei nu mai merita să fie salvată, dar Tella tot trebuia să o facă.

Bum…

Pauză.

Bum…

Pauză.

Bum…

Pauză.

Era aproape ca și când Jacks ar fi urmărit-o, așteptând singurul moment de fericire al Tellei ca să i-l poată smulge.

Între bătăile tot mai slabe ale inimii ei, auzi pașii grei ai lui Dante când se ridică de pe marginea fântânii și o urmă până ce ajunse chiar în spatele ei.

— Tella, te rog, nu fugi. Vocea îi era la fel de blândă ca și mâna pe care i-o pusese pe spatele gol. Tot trupul i se răcise brusc, în afară de locul în care era palma lui. Cât de diferită era de atingerea mereu rece a lui Jacks și de inima care nu-i bătea. Și totuși, la sfârșit, Jacks avea să fie cel triumfător.

Poate că Tella era singura persoană capabilă să recupereze Cărțile Destinului ale mamei din vistieria stelelor și să câștige Caravalul, dar Jacks și Sorțile pe care plănuise să le elibereze ar fi fost adevărații învingători. Imediat ce l-ar fi predat pe Legend lui Jacks, Tella nu ar mai fi fost blestemată, ci roaba stelelor din cauza folosirii inelului de la mama sa. Libertatea pentru care luptase atât de mult ar fi dispărut. Și era o șansă ca și Legend și Caravalul să dispară.

La urma urmei, Tella era cu adevărat personajul negativ.

Tot mai simțea că a i-l preda pe Legend lui Jacks era calea corectă, dacă ea credea că mama ei merita să fie salvată. Dar în acel moment, Tella prefera ideea de a o ține pe Paloma captivă într-o carte.

— Tella, te rog spune ceva, zise Dante.

— Nu am de gând să fug, dar am nevoie de o clipă.

Fără să îl lase pe Dante să îi vadă chipul, Tella se întoarse spre fântână. Ea luă vinul în mâini, atentă să nu îl înghită când își spălă sângele de pe gură. După ce termină, îl scuipă în tufe și își luă mantia ca să își șteargă buzele înainte de a și-o pune din nou pe umeri. Ea trăgea de timp. Dante o văzuse plângând, o văzuse sângerând, o văzuse în pragul morții. Cei câțiva stropi de sânge de pe buze nu l-ar fi speriat.

— Tot nu ai încredere în mine, nu-i așa? întrebă el.

În cele din urmă, ea se întoarse.

Se întunecase și mai mult, dar Tella vedea că fruntea lui Dante era plină de riduri, iar mâinile îi erau rigide pe lângă corp ca și când s-ar fi abținut să o atingă.

— Nu am încredere în mine, recunoscu ea.

Dante înaintă un pas.

— Din cauză că acum crezi că nu este un joc?

— Contează ce spun? Mi-ai spune adevărul dacă te-aș întreba dacă totul este real?

— Dacă trebuie să întrebi, presupun că nu m-ai crede.

— Încearcă-mă, spuse Tella.

— Răspunsul este da. Dante mai făcu un pas. Pentru toate.

— Chiar și pentru noi?

El își plecă ușor capul.

— După toate lucrurile care tocmai s-au petrecut, aș crede că era deja evident.

— Dar poate că tot vreau să o aud.

Mai important, trebuia să o audă. Tella credea că jocul era real. Voia să creadă și că orice se întâmpla între ea și Dante era adevărat. Dar

asta o știa doar pentru că recunoscuse în sfârșit în sinea ei că, dacă își dorea mai mult de la el, nu însemna că Dante simțea la fel. Jocul poate că era adevărat, dar nu și că relația lor era.

— Dante, te rog, trebuie să știu dacă ești aici doar din cauza lui Legend sau dacă relația noastră e reală.

— Tella, ce face un lucru să fie adevărat? Dante își agăță un deget de funia din jurul taliei ei. Dacă vezi ceva, înseamnă că e real? El trase de funie și pe ea mai aproape, până ce Tella nu mai văzu decât chipul lui. Sau dacă auzi? Vocea lui deveni un pic mai dură. Dar ca să fie real, e suficient să simți?

El își strecură mâna liberă pe sub mantia ei până ce se opri în dreptul inimii. Dacă inima Tellei ar fi funcționat corespunzător, i-ar fi sărit în palmă la intensitatea vocii lui dure și a ochilor lui negri și profunzi când își coborî capul spre al ei.

— Îți jur, asta – *relația noastră* – nu a făcut niciodată parte din planul lui Legend. Prima dată când te-am sărutat, am făcut-o deoarece abia îmi reveneam după o moarte, dar nu mă simțeam viu. Îmi trebuia ceva real. Dar în seara asta, te-am sărutat pentru că te-am dorit. Nu am încetat să te doresc din noaptea Balului Sorții, când ai fost dispusă să îți riști viața pentru că ai vrut să mă enervezi. După asta, nu am putut păstra distanța.

Mâna îi alunecă încet de pe inima ei spre ceafă, apăsându-i pielea delicată în timp ce se aplecă și mai mult.

— Am continuat să mă întorc la tine nu din cauza lui Legend sau a jocului, ci din cauză că ești atât de reală, de vie, de curajoasă, de îndrăzneață și de frumoasă, iar dacă ceea ce este între noi nu e real, atunci nu știu ce este.

Dante îi cuprinse gâtul și o sărută din nou, ca și când ar fi fost singurul mod în care ar fi știut să-și termine gândurile.

Sărutul nu dură nici pe departe destul de mult, dar o desființă. O făcu să se întrebe dacă giuvaierele ascunse în siguranță în cutii

tânjeau uneori să fie furate de hoți – deoarece acum el cu siguranță îi fura inima, iar ea voia să-i fure și mai mult.

Când el se retrase, îi cuprinse ușor talia, un gest blând față de tonul aspru al vocii când rosti:

— Acum spune-mi de ce sângerezi.

Tella inspiră sacadat.

Era timpul să mărturisească adevărul.

— S-a întâmplat în seara balului când m-a sărutat Jacks, spuse ea. Ea voia să o spună simplu și pe scurt, dar în clipa în care deschise gura, totul începu să se reverse la fel de repede și stângaci ca apa turnată dintr-un urcior spart: îi zise toată povestea relației ei cu Jacks, de ce făcuse la început o înțelegere cu el, cum îl dezamăgise, cum îi dăduse el o carte în care mama ei era prizonieră și toate amenințările lui, dacă Tella l-ar fi dezamăgit din nou.

Dante rămase nemișcat și la fel de inexpresiv ca statuia care turna șuvoaie nesfârșite în spatele lor, doar că, ori de câte ori Tella rostea numele lui Jacks, scrâșnea din dinți. Altminteri, Dante rămase dureros de calm.

— Lasă-mă să mă asigur că am înțeles corect, spuse Dante. Dacă nu câștigi jocul și nu i-l predai pe Legend lui Jacks, vei muri.

Tella dădu aprobator din cap.

Dante își încleștă fălcile ca și când s-ar fi pregătit pentru altă rundă de înjurături.

— Ți-a spus Jacks de ce îl vrea pe Legend?

— Jacks mi-a spus că își vrea toate puterile înapoi, dar nu cred că e doar atât. Cred că Jacks vrea să folosească puterea lui Legend ca să elibereze toate Sorțile din cărțile în care sunt prizoniere.

Dante o strânse pe Tella.

— Este vina mea. Ar fi trebuit să admit că e o greșeală faptul că numele tău nu era pe listă. Dacă nu aș fi mințit că ești logodită…

— Probabil că tot te-aș fi sărutat, termină Tella. Ea nu mai voia să creadă în soartă, dar noaptea aceea păruse sortită. Chiar și fără

minciuna lui Dante, Jacks ar fi găsit-o la bal. Nu ar fi avut ce voia el și lucrurile ar fi decurs la fel. Nu este vina ta. Jacks este cel care m-a blestemat. El a făcut asta.

— Aș putea să-l ucid.

Lui Dante îi alunecară mâinile de pe mijlocul Tellei când un fascicul de lumină lunară îi traversă chipul, împărțind cele două laturi ale expresiei lui distruse. Așa arăta cineva în mijlocul unei dispute, când alegea între ce trebuia și ce voia să spună.

Apoi, mâinile lui o cuprinseră din nou, ca și când ar fi luat brusc o decizie.

— Ai încredere în mine?

Tella inspiră sacadat. Când Dante era plecat, și-l dorea aici. Când era acolo, și-l dorea aproape. Îi plăcea să îi simtă mâinile și să-i audă vocea. Îi plăceau lucrurile pe care le spunea și voia să îl creadă. Voia să aibă încredere în el, doar că nu era sigură că avea.

— Da, spuse ea, sperând că vorbele aveau să se adeverească. Am încredere în tine.

El schiță un zâmbet.

— Bun. Este o metodă prin care să îndreptăm situația, dar am nevoie de încrederea ta. Legend este în culmea puterii în timpul Caravalului, iar magia lui se trage din același loc ca a lui Jacks. Dacă tu câștigi jocul, Legend te va vindeca. Nu ai nevoie de Jacks.

— Dar ca să câștig, trebuie să mă predau stelelor și nu știu dacă pot face asta.

— Nu o vei face, îi promise Dante. Voi găsi o altă cale să intri în vistierie.

— Cum? L-ai auzit pe Theron. A spus că doar inelul meu poate deschide vistieria, dar este blestemat până când datoria mamei nu este achitată.

— Atunci, voi găsi altă cale să o plătești.

— Nu!

Zâmbetul lui Dante se lărgi.

— Dacă te temi că plănuiesc să mă predau eu stelelor, nu o face, nu sunt atât de altruist.

— Atunci, ce ai de gând?

— Pentru fiecare blestem există o cale de a fi rupt și una de scăpare. Dacă stelele nu vor accepta altă plată ca să rupă blestemul inelului tău, voi găsi calea de scăpare.

Tella nu mai auzise formularea aceasta, dar presupuse că avea sens. Se potrivea cu ce spusese Jacks despre faptul că erau doar două metode de a elibera pe cineva dintr-o carte – ori să rupi blestemul, ori să iei locul persoanei. Cea din urmă trebuia să fie calea de scăpare. Dar ideea o speria pe Tella mai mult decât gândul de a rupe blestemul.

— Nu-ți face griji.

Dante îi atinse fruntea cu buzele, sărutul lui fiind fierbinte pe pielea ei când șopti:

— Ai încredere în mine, Tella. Nu voi permite să ți se întâmple ceva.

Dar, brusc, el era cel pentru care își făcea griji, iar Tella nu era obișnuită să încredințeze altora secretele ei, ca să nu mai vorbim de viața sa. Ea simțea că și Dante avea emoții contradictorii.

Un nor acoperi luna care dispărea, lăsându-i tot chipul umbrit de întuneric în timp ce se îndepărtă, dar Tellei i se părea că el se lupta cu ceva.

— Crezi că te poți întoarce în siguranță la palat?

— De ce? întrebă ea. Unde pleci?

— Tot trebuie să-mi fac munca în seara asta. Dar nu te îngrijora, ne vom întâlni pe treptele Templului Stelelor după artificiile de mâine-seară.

Următoarea noapte era ultima a Caravalului. Artificiile aveau să fie la miezul nopții, marcând sfârșitul Ajunului Zilei lui Elantine și începutul Zilei lui Elantine, foarte aproape de momentul în care jocul se sfârșea la răsărit.

Tella voia să îl contrazică, dar Dante deja se îndepărta. El ajunsese la marginea grădinii, încă destul de aproape ca să-l strige, dar, în schimb, Tella se trezi că îl urmă în tăcere.

Ea își spuse că avea încredere în el; îl urma doar pentru că o îngrijora ce ar fi putut face pentru a o salva. Dar adevărul era că voia să aibă încredere în Dante mai mult decât avea de fapt. O parte din ea încă nu eliminase posibilitatea ca el să fi fost Legend. Dar, dacă era Legend și ținea la Tella, ar fi dezlegat-o de blestem în grădină cu sângele lui, în loc să o îndemne să câștige jocul și să recupereze mai întâi cărțile mamei ei.

Ori Dante ținea cu adevărat la Tella, ori era stăpânul Caravalului și nu îi păsa deloc.

Poate dacă ar fi aflat încotro fugea el mereu, ar fi putut să își dea seama. Dar Tella era prea lentă sau poate Dante știa că ea îl urmărea. Când ajunse la ieșirea din grădină, el dispăruse.

Pentru o vreme, Tella se uită cu atenție la ruinele din apropiere. Îndrăznise chiar să se întoarcă în parcul de unde furase mantia, dar nu era nici urmă de el, iar picioarele începeau să i se clatine de oboseală.

Era aproape de răsărit când trăsura zburătoare a Tellei se apropie de palat. Constelația în formă de inimă a lui Legend dispăruse. Torțele punctau curtea cu lumină, dar aerul tot mai părea rece în urma nopții. Tella voia să închidă ochii și să se prăbușească în camera ei din turn, dar trăsura se opri. Oricine ar fi fost în trăsura din fața ei întârzia să coboare.

Tella deschise geamul și scoase capul afară, ca și când, dacă s-ar fi încruntat la trăsura din față, i-ar fi grăbit pe călători. Spre uimirea ei, avu efect.

Ușa trăsurii se deschise, urmată de licărul unui material cireșiu cunoscut. Tella nu putea fi sigură – în afară de rochie, nu văzu decât o cortină de păr des și brunet. Dar, din spate, tânăra arăta exact ca Scarlett.

Tella continuă să privească, dar sora ei nu se întoarse, ci se grăbi înainte, dispărând din stație înainte ca trăsura Tellei să se miște măcar. Apoi, ușa trăsurii din fața ei se deschise din nou și Tella văzu iar numai spatele persoanei, dar recunoscu imediat mersul nepăsător, hainele șifonate și părul blond. „Jacks…

35

Bineînțeles, Tella încă nu era sigură că tânăra care coborâse din trăsură era Scarlett. Nu îi văzuse clar chipul, dar Tella își cunoștea sora și îl cunoștea pe Jacks, care era destul de josnic încât să o implice pe Scarlett în încurcătura asta.

Tella sări din trăsură în clipa în care aceasta atinse pământul și aproape își suci glezna. Asta nu o opri să iasă grăbită din stație, dar o întârzie suficient de mult timp încât să o piardă pe sora ei.

— Fugi de cineva sau urmărești pe cineva?

Prințul Inimilor apăru la marginea grădinii din piatră, blocându-i calea Tellei când jonglă agil cu un măr mov și strălucitor. Tot nu purta o haină, iar cămașa îi era doar pe jumătate călcată, ca și când și-ar fi pierdut răbdarea și i-ar fi luat-o servitoarei înainte să-și termine treaba. Pantalonii nu erau șifonați, dar când soarele care răsărea atinse pielea untoasă, Tella crezu că văzu o pată de sânge.

Ea inspiră adânc de câteva ori, încercând să își calmeze pulsul mărit.

— Ce faci cu sora mea?

— Ești cumva geloasă?

— Îți faci iluzii.

— Da? Jacks înaintă mai mult în grădină printre servitorii împietriți pentru totdeauna, forțând-o pe Tella să-l urmeze.

— Relația asta nu este adevărată, mormăi Tella. Cum aș putea fi geloasă?

— Poate că îți dorești să fie reală.

— Te măgulești prea mult.

— Doar pentru că logodnica mea nu mă laudă suficient. Tonul lui Jacks era obraznic, și totuși, nu își luă privirea de la Tella când își sprijini un picior de statuia îngrozită din piatră de lângă ea. Apoi, scoase un pumnal din cizmă și începu să descojească mărul, ca și când și-ar fi pierdut brusc interesul pentru conversația lor.

— Încă nu mi-ai spus ce făceai cu sora mea, insistă Tella. Vreau să stai departe de ea.

Jacks își ridică privirea de la cuțit.

— Ea este cea care a venit să mă caute.

— De ce ar face asta?

— Am promis să nu spun.

Tella pufni.

— Nu te purta ca și când ai avea conștiință.

Jacks îndepărtă ultima bucată de coajă și mușcă adânc.

— Doar pentru că moralitatea mea este diferită de a ta, nu înseamnă că nu am una.

— Poate că ar trebui să ți-o reevaluezi, spuse Tella. După standardele majorității, să ucizi pe cineva este mai rău decât să trădezi încrederea unei persoane.

— Am ucis pe cineva de când m-ai cunoscut? Jacks își trecu limba peste vârfurile dinților ascuțiți și albi înainte să și-i înfigă din nou în măr. Un suc strălucitor, la fel de roșu ca sângele, îi curse din colțul gurii. O lua peste picior în timp ce mânca.

El se purta firesc și indolent, dar era cel mai calculat și încrezător dintre toți. Probabil că o vedea tot ca pe un măr, ca pe ceva zemos din care să muște și de care apoi să se lipsească.

Altă picătură roșie îi căzu de pe buze, iar Tella se aruncă în direcția lui. Ea îi aruncă mărul din mâinile palide și ținti spre gâtul lui.

Într-o clipă, el îi cuprinse încheieturile mâinilor.

— Nu poți să mă ucizi.

— Dar pot să încerc. Ea îl lovi cu picioarele.

El se feri cu ușurință.

— Vei reuși doar să te epuizezi, spuse el calm. Mereu pari extenuată. Păstrează-ți energia ca să câștigi jocul în seara asta.

Ea continuă să lovească din picioare.

El se feri din nou, fără efort. Chipul lui crud părea plictisit.

Dar Tella jură că simți sângele care-i curgea puternic prin vene, încălzind mâinile care încă-i țineau încheieturile. Părea indiferent, dar inima îi bătea la fel de repede ca a ei.

Tella se opri în mijlocul loviturii de picior. Inima lui bătea.

Ea se retrase clătinându-se, iar el o eliberă.

— Îți bate inima.

— Nu. Inima mea nu mai bate de foarte mult timp. Tu ești cea care ai iluzii acum. Vocea îi era mai rece decât o auzise vreodată; totuși, răceala nu îi șterse amintirea arzătoare a mâinilor fierbinți de pe încheieturile ei.

— Poate sunt în multe feluri, dar știu ce am simțit, spuse Tella.

Doar o singură persoană o putea face să bată din nou: adevărata lui dragoste. Se spune că sărutul lui fusese mortal tuturor exceptând-o pe ea – singura lui slăbiciune…

— Ți-am făcut inima să bată, spuse Tella. Era o idee deplasată și absurdă, cu adevărat funebră. Dar Tella simți adevărul și în inima ei, care bătu mai repede în loc să încetinească. Bum. Bum. Bum. Bum. Bum. Niciodată nu păruse atât de puternică. Atât de liberă. Eu sunt singura ta dragoste adevărată. Sărutul tău nu mă poate ucide.

Jacks se încruntă și mai mult.

— Nu ar trebui să crezi toate poveștile pe care le auzi. Ți se pare că sunt îndrăgostit de tine?

— Mereu mi-ai părut un monstru, dar asta nu înseamnă că legenda nu este adevărată. Iar Tella își imagină că nu trebuia să îl iubească pentru a fi adevărata lui dragoste. Având în vedere că era o Soartă și răul absolut, Tella își mai imagină și că, pentru el, dragostea nu era cum ar fi fost pentru un om. Dar partea asta nu conta. Ceea ce conta era că, fiind adevărata lui dragoste, însemna că era imună la sărutul lui. Nu mai trebuia să câștige jocul ca să trăiască.

— Asta nu schimbă nimic. Expresia lui Jacks deveni atât de tăioasă încât, prin comparație, un mănunchi de cuțite ar fi părut blând.

Dar Tella era obișnuită cu expresiile lui aprinse. Nici acestea și nici buzele lui otrăvitoare nu o puteau răni.

— Nu, spuse Tella. Schimbă totul.

— Nu pentru mama ta. Jacks strivi cu tocul cizmei mărul pe care Tella îl aruncase la pământ, până ce din fruct nu mai rămaseră decât pulpa roșie și sucul. Tot mai ai nevoie de mine dacă vrei să o eliberezi.

— Poate că nu-mi mai pasă să o salvez. Tella o spuse ca și când ar fi vorbit serios, dar cuvintele aveau un gust. Nu era chiar o minciună, dar nici adevărul.

Jacks păru să simtă lipsa ei de convingere. El zâmbi și se apropie.

— Ai spus că sunt un monstru și până și mie mi se pare o cruzime, Donatella.

Gropița din obraz dispăru și, pentru o clipă, ea îi văzu chipul golit de groază, ca prima dată când îi vorbise despre cum fusese prins într-o carte.

— Dacă vreo parte din tine își va dori vreodată să o vadă din nou în viață pe mama ta, te vei răzgândi. Legend se teme că Sorțile se vor elibera și îi vor fura puterea, iar el își dorește puterea noastră mai mult decât orice altceva. Dacă va pune vreodată mâna pe Cărțile Destinului cu Sorțile, ne va distruge pe toți, împreună cu mama ta. Singura cale să o salvezi este să câștigi jocul și să mă ajuți să le eliberez. Asta dacă nu cumva ești destul de proastă să îi iei locul și, pe baza a ceea ce tocmai mi-ai spus, mă îndoiesc de faptul că ești dispusă să faci asta.

Jacks îi mângâie bărbia cu un deget subțire înainte să plece din grădină ca și când conversația lor nu ar fi schimbat nimic.

Când Tella se întoarse cu greu la palat chiar după răsărit, turnul de aur fusese transformat pentru Ajunul Zilei lui Elantine. Balustradele erau decorate cu ramuri din material strălucitor, care aminteau de vălul de lacrimi al Miresei Necăsătorite. Și, spre disconfortul Tellei,

fiecare servitoare pe care o văzu își pictase cusături roșii pe buze, transformându-se în slujnicele ei.

Aripa de safir unde stătea Scarlett era la fel. Tella trecuse mai întâi pe acolo ca să afle de ce sora ei fusese cu Jacks. Bineînțeles că Scarlett nu răspunsese la ușă.

Tella poate că ar fi bătut mai cu putere la ușa surorii ei sau ar mai fi așteptat un pic, dar trupul ei o implora să doarmă și poate că Jacks spusese adevărul. Poate că Scarlett venise după el ca să-l avertizeze să nu o rănească pe sora ei. Părea ceva ce ar fi făcut Scarlett.

În drum spre camera ei din turn, Tella trecuse pe lângă alte servitoare cu buze cusute, care trebuie să fi lucrat de dinainte de răsărit. Când Tella plecase noaptea trecută, nicio ușă nu fusese decorată, dar, acum, măști diferite atârnau de toate bolțile și la fiecare intrare, o veche tradiție menită să onoreze Sorțile, în speranța că aveau să aducă binecuvântări, și nu blesteme.

Cușca de perle a Fecioarei Morții atârna deasupra ușii Tellei. Tella știa că era doar o altă tradiție de Ajunul Zilei lui Elantine și totuși, părea un avertisment, încă un memento pentru ce avea de pierdut dacă hotăra să renunțe la joc. Nu mai trebuia să câștige Caravalul ca să trăiască, dar putea să-și lase mama prinsă într-o carte?

Tella voia să o urască. Vorbise serios când strigase spre cer că mama ei putea să putrezească în temnița de hârtie. Și totuși, o jumătate din Tella voia să o elibereze chiar mai mult decât înainte. Voia să-i dovedească Palomei că nu era doar un ornament inutil pe care să-l înstrăineze, că era îndrăzneață, inteligentă și curajoasă și că merita să fie iubită.

Inelul blestemat al mamei cântărea greu pe degetul Tellei. Poate că Dante avea să afle calea de scăpare despre care vorbise, ca să ocolească blestemul, dar, în caz contrar, Tella știa că nu ar fi putut să devină sclava stelelor ca să salveze o femeie care probabil nu ar fi iubit-o niciodată.

Dar dacă Dante ar fi reușit să găsească o cale prin care Tella să-și folosească inelul să intre în vistieria stelelor, fără să fie nevoită să se predea?

Dacă Dante chiar era Legend, oare Tella ar fi putut să-l trădeze și să i-l predea lui Jacks, știind ce avea de gând ultimul să facă?

Totul era atât de complicat.

Tella își spuse că, dacă Dante era Legend, însemna că nu-i păsa de ea. Dar poate că nu se oferise să o vindece mai devreme în acea noapte deoarece crezuse că ea nu mai era blestemată. Ar fi putut să creadă că, dându-i sângele lui, o salvase. Dar dacă era adevărat, de ce sângerase din nou?

Tella voia să creadă ce era mai bine despre Dante, dar era irelevant dacă îi păsa de ea. Dacă Dante era Legend, nu ar fi ezitat să distrugă Sorțile.

De obicei, Tella nu lua hotărâri sigure. Din experiența ei, deseori alegerea sigură nu părea una, cum ar fi să se retragă politicos și să-i lase pe alții cu mai multă putere să facă ceea ce credeau de cuviință. Legend și Jacks aveau mai multă putere decât Tella, dar amândoi aveau nevoie de ea ca să obțină singurul lucru pe care și-l doreau: pachetul de Cărți ale Destinului al mamei sale. Fără Tella, niciunul din ei nu putea atinge pachetul blestemat. Fără Tella, Legend nu putea să le distrugă pe Sorți și pe mama ei și, fără Tella, Jacks nu putea elibera Sorțile sau să-i fure magia lui Legend ca să aibă din nou puteri depline și să controleze inimile, sentimentele și emoțiile.

Părea că ambii așteptau ca ea să câștige jocul pentru ei. Dar poate că singura modalitate prin care Tella chiar ar fi putut să câștige era să aleagă să nu le mai joace jocurile, să o lase pe mama ei unde era și cărțile blestemate în siguranța vistieriei stelelor, unde nici Jacks și nici Legend nu le puteau atinge.

În sinea ei, Tella simți ceva asemănător vinovăției la gândul de a-și lăsa mama prizonieră într-o carte, dar Paloma îi tratase existența ca și când ar fi fost un obiect dispensabil. Mama ei nu era mai bună decât

Jacks sau Legend, iar Tella s-ar fi dus naibii înainte să-i permită vreunuia dintre ei să o folosească din nou ca pe un pion pe o tablă de joc.

36

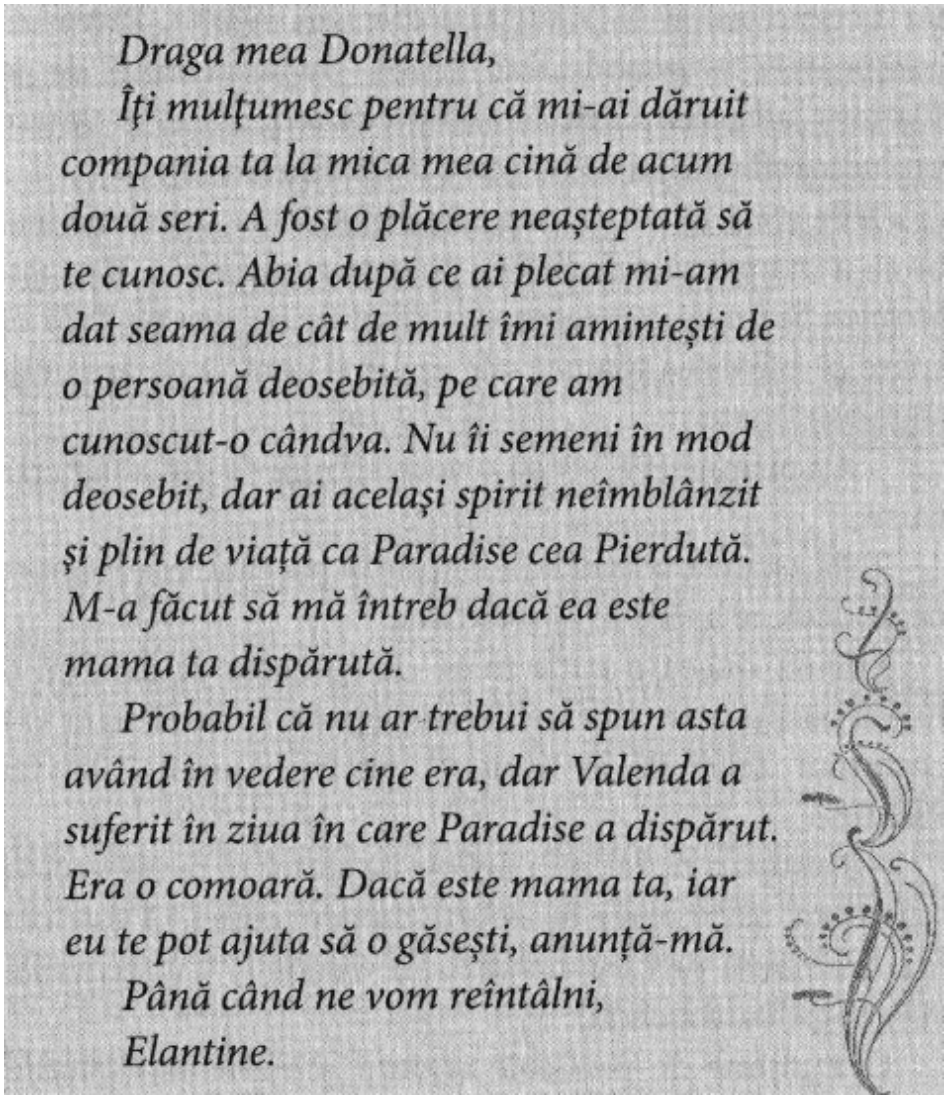
În pat, Tella se ridică în șezut tresărind. Inima îi bătea cu putere, iar pulsul îi era mărit – încă două confirmări că nu mai era blestemată, care ar fi trebuit să o facă să se simtă pregătită să cucerească lumea. În schimb, nu reușea să scape de senzația apăsătoare că lumea se pregătea să o cucerească pe ea.

Primul ei instinct fu să verifice cartea Aracle ca să vadă dacă viitorul i se schimbase, dar nu mai putea avea încredere în carte și renunțase să le mai lase pe Sorți să îi dicteze alegerile.

Umbrele care se târâiau pe podea și semnele lăsate de cearșafuri pe brațe o lămuriră că dormise câteva ore. Chiar dacă nu mai plănuia să termine jocul, nu își dorise să doarmă atât de mult.

Era aproape seară. Lumina care pătrundea prin fereastra ei învăluia toate lucrurile din apartament într-un roșu ciudat, mai puțin scrisoarea sidefie care stătea liniștită la marginea patului, ca și când ar fi așteptat-o.

Tella o deschise, privirea fiindu-i un pic încețoșată când începu să citească. Dar, după primele două rânduri, vederea i se limpezi, iar mintea i se trezi.

Draga mea Donatella,

Îți mulțumesc pentru că mi-ai dăruit compania ta la mica mea cină de acum două seri. A fost o plăcere neașteptată să te cunosc. Abia după ce ai plecat mi-am dat seama de cât de mult îmi amintești de o persoană deosebită, pe care am cunoscut-o cândva. Nu îi semeni în mod deosebit, dar ai același spirit neîmblânzit și plin de viață ca Paradise cea Pierdută. M-a făcut să mă întreb dacă ea este mama ta dispărută.

Probabil că nu ar trebui să spun asta având în vedere cine era, dar Valenda a suferit în ziua în care Paradise a dispărut. Era o comoară. Dacă este mama ta, iar eu te pot ajuta să o găsești, anunță-mă.

Până când ne vom reîntâlni,

Elantine.

Tella se trezise de-a binelea înainte să termine de citit. Probabil citise scrisoarea de mai multe ori. Când își ridică încă o dată privirea spre fereastră, soarele aproape apusese. În orice moment, Legend ar fi creat o nouă constelație pe cer, arătând orașului că începea din nou Caravalul.

Înainte să citească scrisoarea lui Elantine, Tella se mulțumise să renunțe la joc, să-și lase mama trădătoare și pachetul blestemat de cărți exact unde erau. Câtă vreme Tella nu deschidea vistieria, Sorțile nu aveau să fie eliberate, iar Legend nu ar fi putut să-i distrugă mama. Părea un compromis rezonabil. Dar acum, după mesajul de la

Elantine, alegerea părea să însemne că renunțase, că alesese preludiul sfârșitului despre care îi vorbise Armando.

Tella știa că era o prostie să-și imagineze o viziune mai bună a mamei sale decât cea pe care o văzuse în Templul Stelelor. Și totuși, scrisoarea lui Elantine o făcea pe Tella să spere că povestea mamei sale era mai complexă, așa cum sugerase Dante.

— Ați primit ceva, strigă o voce subțire de cealaltă parte a ușii.

Tella ascunse biletul lui Elantine în pat când o servitoare nerăbdătoare apăru în apartament.

Intrusa ducea o cutie mare de culoarea prunei, cu o fundă purpurie de mărimea unui pepene. În mod sigur era costumul Tellei de la Minerva pentru Ajunul Zilei lui Elantine.

— Presupun că vei avea nevoie de ajutor să te îmbraci în seara asta. Servitoarea îndepărtă capacul cutiei. O, este cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată! Cu siguranță vei atrage toată atenția.

O mulțime de particule argintii scânteietoare plutiră prin cameră când servitoarea scoase din cutie rochia albastră-argintie fumurie. Croitoreasa o certase pe Tella în legătură cu alegerea de a participa ca Moștenitorul Pierdut, dar făcuse o treabă sublimă cu rochia, chiar dacă îi amintea Tellei un pic prea mult de ochii lui Jacks.

Nu avea spate, care era acoperit doar de o mantie diafană de culoarea argintului topit. După ce o ajută să îmbrace rochia, servitoarea fixă mantia subțire de bretelele delicate cu mărgele de pe umerii Tellei, care se prindeau de un corsaj albastru-fumuriu. Rochia ar fi fost indecentă, dacă nu ar fi fost frunzele strălucitoare argintii care să i se agațe de piept și să-i coboare pe trunchi, ca și când ar fi fost bătută de vântul unei furtuni magice. Fusta lungă era o combinație de albastru-închis și metal lichid, strălucind în valuri nepământești ori de câte ori se mișca, făcând-o să pară că ar fi putut să dispară cu o piruetă rapidă.

— Este minunată, spuse fata. Ești pregătită pentru… Ea se opri când luă coroana cu lumânări și vălul negru și macabru de pe fundul

cutiei. Mergi ca Moștenitorul Pierdut al lui Elantine? Ești sigură că este înțelept?

— Sunt sigură că nu te privește. Tella luă coroana.

— Încerc doar să fiu de ajutor, se scuză fata cu o plecăciune rapidă. Iartă-mă din nou, dar am auzit zvonuri despre logodnicul tău și, după ce s-a întâmplat mai devreme, credeam că ți-ar prinde bine un mic avertisment.

Tella încercă să se abțină să o mai întrebe ceva. Ultima dată când vorbise cu o servitoare îndrăzneață nu se terminase bine, dar această servitoare chiar părea neliniștită, iar Tella poate îi recunoscuse vocea din prima noapte la palat. Vocea ei semăna cu a servitoarei care îi amintea de un iepure și care o compătimea pe Tella.

— Ce s-a întâmplat mai devreme? întrebă Tella.

— Chiar nu ai auzit? Tot palatul bolborosește despre asta. Se spune că adevăratul Moștenitor Pierdut, copilul dispărut al lui Elantine, a reapărut. Bineînțeles, nimeni nu a confirmat. Servitoarea vorbi mai încet. Împărăteasa s-a îmbolnăvit după ce au început zvonurile.

— Ce a pățit? întrebă Tella.

— Nu știu, spuse servitoarea, dar pare serios.

— Probabil că totul face parte din Caraval, spuse Tella. Dacă împărăteasa chiar avusese un copil dispărut, părea o mare coincidență ca odrasla să apară, întâmplător, în timpul Caravalului.

Dar dacă împărăteasa era cu adevărat bolnavă? Gândul o neliniști pe Tella mai mult decât s-ar fi așteptat. În scrisoarea ei, Elantine vorbea despre mama Tellei ca și când ar fi cunoscut-o. Spusese că era o comoară. Tella voia să știe de ce, dar, dacă i s-ar fi întâmplat ceva împărătesei, nu ar fi aflat.

— Mulțumesc pentru ajutor, îi spuse Tella servitoarei. Ești liberă să pleci.

Tella era îmbrăcată. Nu mai trebuia decât să se încoroneze.

Din nefericire, cercul ceros din lumânări care forma coroana Moștenitorului Pierdut era greu și solid și îi era imposibil să vadă

prin vălul gros atașat.

Înainte să și-o pună pe cap, Tella trase de materialul vălului, doar că obiectul îndărătnic nu se clinti.

Ea îl trase din nou.

Vălul se desprinse, dar odată cu inelul din lumânări negre al coroanei. Acestea căzură în picături groase de ceară, sfărâmându-se până când nu mai rămaseră decât cinci puncte ascuțite, cu pietre de opal negru în vârf.

Semăna cu versiunea intactă a Coroanei Sparte, aceeași pe care o văzuse Tella când Armando îi ghicise viitorul.

Coroana Spartă prezicea o alegere imposibilă între două căi la fel de dificile. Tella știa că cercul din mâinile ei nu era aceeași coroană. Aceea era prinsă într-un pachet de cărți, iar aceasta urma să se spargă. Dar ei nu îi plăcea că degetele îi amorțeau ori de câte ori o atingea.

Voia să o arunce în cutie. I se părea o idee proastă să o poarte, dar refuză să se teamă de coroană sau de ideile pe care i le dădea.

Tella se uită în oglindă când și-o puse pe cap. Coroana nu era nici pe departe la fel de grea ca atunci când avusese lumânările, dar, din clipa când îi atinse buclele, Tella simți o agitație, ca și când faptul că purta coroana era primul pas spre o alegere imposibilă, pe care nu era pregătită să o facă.

Ea încercă să alunge senzația. Doar pentru că urma să stea de vorbă cu împărăteasa despre mama ei nu însemna că Tella avea să se sacrifice stelelor ca să poată câștiga jocul și să o salveze pe Paloma. Și totuși, Tella se trezi băgând moneda fără noroc a lui Jacks în buzunarul costumului, împreună cu Aracle și cartea care o întemnița pe mama ei.

AJUNUL ZILEI LUI ELANTINE: ULTIMA NOAPTE A CARAVALULUI

37

Stelele erau spectaculos de incandescente în acea noapte, luminând toată Valenda cu splendoarea și strălucirea lor. Legend le aranjase în forma unei clepsidre imense, care strălucea în auriu și roșu-aprins, picurând stele roșii drept grăunțe de nisip, fără îndoială reprezentând numărătoarea inversă până la răsărit și sfârșitul Caravalului.

Clepsidra era suspendată deasupra palatului, unde avea loc ultima noapte a jocului. Tella o zărise când se uitase pe fereastră. Curtea din sticlă de dedesubt, care ocupa spațiul dintre turnul de aur și celelalte aripi ale palatului, începea să se aglomereze cu oameni costumați în Sorțile blestemate.

Din fericire, niciunui jucător nu i se permitea să intre în turn. Structura antică era aproape ciudat de liniștită. Tella își auzi doar pașii pe scările șubrede din lemn când continuă să urce.

În timpul cinei din urmă cu două seri, Elantine adusese vorba despre urmăritul artificiilor de Ajunul Zilei lui Elantine de la ultimul etaj. Ea îi spusese până și lui Jacks că spera ca Tella să li se alăture pentru spectacol. Nu era o invitație propriu-zisă, iar Jacks nu mai zisese nimic despre asta, dar Tella spera că împărăteasa vorbise serios.

Străjerii o opriră la ultimul etaj. Trebuie să fi fost vreo doisprezece, armura lor zăngănind puternic și dur când îi blocară calea Tellei.

Picioarele o ardeau din cauza urcatului, dar reuși să stea dreaptă și să vorbească fără să gâfâie.

— Sunt logodită cu moștenitorul, iar Maiestatea Sa m-a invitat să urmărim împreună artificiile în seara asta. Tella le arătă scrisoarea de la Elantine, etalând sigiliul regal ca și când ar fi fost o invitație. Dar nu era necesar.

Străjerii îi făcură loc Tellei de parcă ar fi așteptat-o. Ea se întrebă dacă era din cauză că invitația împărătesei de a urmări artificiile fusese adevărată sau dacă împărăteasa știuse că scrisoarea ar fi atras-

o pe Tella aici. Ea nu mai lăsa soarta sau Sorțile să îi dicteze viitorul, dar întâlnirea cu Elantine părea inevitabilă.

Vârful turnului era mai îngust decât baza, doar o singură cameră, nu deosebit de mare și totuși, mai târziu avea să-și aducă aminte că era nesfârșită. Zidurile și tavanul erau dintr-o singură bucată de sticlă, un observator construit pentru a privi, a visa și a-ți pune dorințe. Clepsidra efervescentă a lui Legend era atât de aproape, încât Tella jură că auzea stelele căzând, șuierând și scânteind un cântec periculos când ea se aventură mai mult înăuntru.

Camera era de o eleganță simplă. Frasinul alb care creștea în mijloc, plin de frunze argintii ce păreau pe cale să cadă, era înconjurat de fotolii cu ciucuri, toate îndreptate spre sticla curată, argintii și albe, precum copacul. Singura pată îndrăzneață de culoare din încăpere era buchetul de trandafiri roșii din vaza de lângă Elantine.

Împărăteasa stătea pe un scaun atât de aproape de ferestre, încât mai că atingea sticla. Nu părea costumată, deși înfățișarea sa avea ceva fantomatic, și doar din cauza rochiei albe pe care o purta.

În urmă cu două nopți, când Tella o întâlnise, împărăteasa Elantine fusese definiția veseliei, plină de zâmbete și îmbrățișări. Dar poate că dăruise prea multe. Acum, stătea tolănită pe scaun, palidă și bolnăvicioasă, întocmai cum spusese servitoarea nerăbdătoare.

Până și vocea lui Elantine păru febrilă când vorbi.

— Ai urcat până aici, draga mea, ai putea să-mi adresezi întrebarea care-ți arde pe limbă.

— Ce ai pățit? spuse Tella fără să gândească.

Elantine își ridică privirea. Ochii ei negri erau mai mari decât își amintea Tella sau poate că fața i se mai subțiase. Elantine arăta de parcă ar fi îmbătrânit douăzeci de ani în două zile. Tella jura că femeia îmbătrânea și mai mult în timp ce stătea acolo. Alte riduri i se formară pe obrajii palizi când spuse:

— Sunt pe moarte, draga mea. De ce crezi că am vrut să-mi sărbătoresc cei șaptezeci și cinci de ani cu atât de mult fast?

— Dar… dar arătai atât de bine acum două seri.

— Am luat un tonic de la Legend. Elantine își îndreptă privirea spre trandafirii roșii de pe masa de lângă ea. El mă ajută să-mi ascund sănătatea șubredă de Jacks.

— Așadar, l-ai întâlnit pe Legend?

Împărăteasa schiță un zâmbet ridat.

— După cât m-a ajutat, chiar dacă aș ști cine este Legend, nu i-aș trăda secretul. Și nu cred că ai urcat până aici ca să mă întrebi de el.

Privirea lui Elantine coborî spre scrisoarea din mâna Tellei.

Tella tot voia să o întrebe pe împărăteasă mai multe despre Legend, care părea să fie peste tot și nicăieri în același timp.

Dar, chiar dacă Elantine era pe moarte, când îi vorbi din nou, tonul fu destul de tăios încât Tella să nu o contrazică.

— Paradise cea Pierdută este mama ta, nu-i așa?

— Eu am cunoscut-o drept Paloma, mărturisi Tella, deși tatăl meu se supăra mereu când îi spuneam pe nume, și nu „mamă”.

Elantine țâțâi.

— Paradise avea gusturi nefericite la bărbați.

Tella i-ar fi confirmat, dar nu avea chef să mai vorbească despre tatăl ei.

— Cum ai cunoscut-o? întrebă Tella când se așeză. Ea tot nu știa cum să se poarte față de împărăteasă, dar i se părea ciudat să o privească de sus pe femeia care conducea tot Imperiul Meridian.

Elantine inspiră adânc, corpul tremurându-i mai mult decât ar fi trebuit din cauza efortului.

— Ultima dată când am văzut-o pe Paradise, fura Cărțile Destinului despre care ți-am spus acum două seri. Am avertizat-o că îi vor aduce doar probleme, dar ar fi trebuit să aleg alte cuvinte, cum ar fi „nefericire” sau „agonie”. Paradis a spus simplu că îi plac problemele. Dar cred că viața era ceea ce îi plăcea cu adevărat.

Elantine se uită pe fereastră, unde stelele roșii ale lui Legend continuau să strălucească peste jocul de dedesubt.

— Paradise ar fi putut să fie mai mult decât o imagine pe un afiș din magazinul celor căutați. Era inteligentă și isteață, se grăbea să râdă și să iubească, deși față de oameni încerca să ascundă cât de profunde sunt sentimentele ei. „Infractorii nu iubesc", mi-a spus cândva. Dar cred că Paradise se temea de iubire pentru că, atunci când iubea, o făcea la fel de feroce precum trăia.

Tella își imagină că toate acestea trebuiau să o facă să se simtă mai bine și totuși, cumva o rănea mai mult să știe că mama ei putea iubi atât de intens, dar să nu-i pese de propria fiică.

Tella ar fi trebuit să plece și să nu se mai tortureze. Dar informațiile împărătesei erau oarecum intime. Doar cele două fraze păreau mult mai profunde decât aproape tot ce îi împărtășise Aiko. Tella auzise că Elantine era nesăbuită în tinerețe, dar nu ar fi avut cum să fie tânără în același timp cu mama Tellei.

— Cum ai cunoscut-o? întrebă Tella.

Împărăteasa se întoarse încet din nou spre Tella.

— Asta e o poveste pe care va trebui să ți-o spună Paradise.

— Nu cred că se va întâmpla. Tella se ridică lent de pe scaun. Nu o mai caut.

— Păcat, spuse Elantine, nu credeam că ești omul care să renunțe atât de repede.

— Ea a renunțat prima la mine.

— Nu sunt sigură că pot să cred așa ceva.

Vocea lui Elantine se îmblânzi. Tella poate ar fi crezut că era din cauza oboselii, dar în tonul ei nu se simți nicio slăbiciune.

— Paradise pe care o știam nu credea în renunțare. Iar dacă tu ești cu adevărat fiica ei, atunci sunt sigură că nu ar fi renunțat la tine. De fapt, îmi imaginez că, dacă este mama ta, te iubește foarte mult.

Tella pufni.

— Voi pretinde că nu te-am auzit, spuse Elantine. Sunt sigură că există o lege care spune că nu poți să râzi de împărătească de față cu ea. Dar îmi imaginez că gestul are legătură mai mult cu mama ta

decât cu mine. Și recunosc, presupun că urmașul meu simte pentru mine ce simți tu pentru mama ta. Am dezamăgit și eu ca părinte. Am făcut greșeli care au însemnat că am fost despărțită de copilul meu mult timp, dar nu că nu mi-am iubit copilul. Atât de multe dintre alegerile pe care le-am crezut bune nu au făcut decât să ne despartă.

— Dar am auzit că s-a întors copilul tău pierdut.

— Am uitat cât de repede se răspândesc veștile în palat. Elantine zâmbi, dar, cumva, expresia îi făcu ochii să pară triști, nu veseli. Când buzele ridate i se ridicară, pleoapele i se închiseră. Aceasta nu era înfățișarea unei mame care tocmai fusese reunită cu copilul ei.

Dar împărăteasa nu nega zvonurile, fapt care o făcu pe Tella să se întrebe dacă persoana care apăruse era cu adevărat copilul lui Elantine sau doar o cale de a-l împiedica pe Jacks să ia tronul, acum că Elantine era pe moarte.

— În mai toată viața mea, am considerat Imperiul Meridian mai presus de orice, chiar și decât copilul meu. Acum regret atât de multe alegeri, dar este prea târziu să schimb ce am făcut. Presupun că de aceea m-am gândit la tine în dimineața asta. Tristețea din ochii lui Elantine se intensifică. Nu știu ce s-a întâmplat cu mama ta după ce te-a părăsit, dar sper să o găsești, Donatella. Să nu faci ca mine și să te mulțumești cu ușurința unui deznodământ, când ai putea să ai parte de adevăratul sfârșit.

— Nu sunt sigură că înțeleg ce înseamnă asta, spuse Tella.

— Nu toată lumea are parte de adevăratul sfârșit. Sunt două tipuri de încheiere, deoarece majoritatea oamenilor renunță la partea poveștii în care lucrurile sunt cele mai rele, unde situația pare imposibilă. Dar atunci speranța este cea mai necesară. Doar cei care perseverează își găsesc adevăratul final.

Elantine zâmbi, mai fericită decât tristă de data asta, când privirea îi coborî spre mâna Tellei.

— Uite. Cred că până și inelul mamei tale este de acord.

Tella tresări înapoi când opalul de pe degetul ei pulsă. Culorile din interior se mișcau. Linia aurie din mijloc izbucni ca o flacără înăuntrul pietrei, devorând violetul și roșul din jurul marginilor până ce toată piatra străluci galben.

Turnul se clătină, făcându-i picioarele Tellei să tremure. Dură numai o secundă, dar Tella jură că în acel moment până și stelele de afară clipiră. Inelul fusese mereu frumos, dar acum era din altă lume, strălucind destul de puternic încât să îi lumineze toată mâna.

Ce făcuse Dante?

Panica fierbinte invadă venele Tellei. Probabil că el aflase cum să scape de blestemul inelului. De ce trebuia să facă asta pentru ea? Îi spusese să nu se îngrijoreze, că nu era atât de altruist, dar în mod sigur plătise un preț pentru ca piatra să scape de blestem.

Tella tremură, iar coroana de pe cap i se clătină și ea întinse mâna ca să o echilibreze, dar îi tremura la fel ca picioarele. În loc să îndrepte coroana, o doborî. Aceasta se rostogoli și lovi pământul cu un pocnet muzical.

— O, vai. Elantine își duse o mână la gură.

Tella se abținu să nu înjure. Cinci bucăți ascuțite de obsidian, cu vârfuri din opal negru și strălucitor, o priveau de pe podea, acum imaginea în oglindă a Coroanei Sparte.

Vocea Tellei tremură când spuse:

— Îmi pare rău.

— Să nu îți pară rău, copilă. Am servitori care pot să strângă cioburile, iar tu nu ai făcut nimic greșit.

Dar Tella urma să facă ceva greșit.

Încă tremurând, se holbă la coroana spartă de pe podea în timp ce alegerea ei imposibilă deveni mult prea clară. Dante găsise o cale ca Tella să intre în vistieria mamei ei, fără niciun sacrificiu din partea Tellei. Bineînțeles, ea nu știa dacă Dante o făcuse ca să o salveze de stele sau ca să se asigure că avea să pună mâna pe pachetul de cărți. Tella nu era sigură ce variantă voia să fie adevărată. Dacă Dante

sacrificase ceva ca să o salveze, ce fel de persoană ar fi fost, dacă l-ar fi trădat pentru Jacks? Dar asta însemna să presupună că Dante era Legend. Tella tot nu știa cine era Legend.

Iar ea nu ar fi aflat, dacă nu ar fi câștigat jocul.

Dar poate ar fi fost mai bine să *nu* îl câștige.

Victoria va fi însoțită de un preț pe care îl vei regreta mai târziu. Nigel o avertizase pe Tella și, chiar dacă nu ar fi făcut-o, ea știa că avea să regrete. Dacă alegea să-l trădeze pe Legend astfel încât Jacks să-i poată lua puterea, Jacks ar fi eliberat Sorțile și, foarte probabil, l-ar fi distrus pe Legend făcând asta. Dar, dacă Tella nu îl trăda pe Legend, dacă îi dădea cărțile cu Sorțile, el le-ar fi distrus și, astfel, ar fi distrus-o și pe mama ei, de vreme ce între cărți exista o legătură.

Tella își îndreptă privirea spre fereastră. De la înălțime, oamenii de jos erau doar niște pete de culoare, luminate de stelele agitate, de lămpile strălucitoare și tot entuziasmul febril al ultimei nopți a Caravalului și al Ajunului Zilei lui Elantine.

În altă poveste, Tella poate ar fi coborât și li s-ar fi alăturat. Poate ar fi băut vin aromat și ar fi dansat cu străinii. Poate chiar ar fi sărutat pe cineva sub stele. Ar fi trebuit să fie ceea ce-și dorea. Își spuse că voia să se îndepărteze de jocul separat în care fusese aruncată și de femeia care o părăsise. Să înceteze să mai pretindă că mamei ei îi păsa. Dar cuvintele lui Elantine despre pseudosfârșituri și adevăratele încheieri o chinuiau în continuare pe Tella.

Ea voia să-i întoarcă spatele mamei sale, dar i se părea că ar fi renunțat în loc să treacă mai departe, mulțumindu-se cu mai puțin când avea o șansă la mult mai multe. Tella nu voia să-și lase mama să o mai rănească niciodată. Dar dacă Elantine avea dreptate și femeia chiar o iubise?

Mama Tellei lăsase cărțile în vistieria stelelor ca nimeni să nu poată ajunge la ele. Poate că mama ei plănuise să nu le mai atingă niciodată. Dar dacă le-o oferise pe Tella stelelor, dar nu intenționase să le-o dea? Poate ferecarea cărților într-o vistierie care putea fi deschisă numai cu

o cheie blestemată fusese felul Palomei de a le ține în siguranță. Dar, pe de altă parte, și ea sfârșise închisă într-o carte.

Tella nu știa când părăsise turnul – dar, brusc, alerga pe scări, grăbindu-se spre curtea în care se desfășura Caravalul, gândindu-se doar la mama ei.

38

Aerul era atât de plin de magie, că Tella îl simțea pe limbă ca pe zahărul unui cofetar – o întâmpinare dulce pentru o lume întunecată și încântătoare. Sorțile și simbolurile Sorților erau peste tot.

Curtea palatului fusese transformată într-o piață care părea de legendă. Erau corturi cu denumiri precum:

Rochiile Magice ale Maiestății Sale

Preoteasa, Imperiul farmecelor Preotesei

Cuțitele asasinului și cravatele ucigașului

Sticlele magice ale lui Aracle

Apoi, erau indicatoare, afișe imense în onoarea altor Sorți:

Dă-i Stăpânei Norocului un sărut și ea îți va împlini cea mai mare dorință a inimii.

Pentru o scurtă distracție, caută-l pe Nebun!

Dacă o vezi pe Fecioara Însărcinată, viitorul tău este pe cale să se schimbe…

Tella refuză să se lase distrasă – trebuia să ajungă la Templul Stelelor, deși îi era un pic mai greu să se miște prin curte când oamenii începură să se apropie de ea. O siluetă umbrită costumată ca Otrăvitorul o invită să îi guste otrava. Câteva Stele Căzute îi oferiră să lingă praf de stele.

Tella nici măcar nu se deranjă să le răspundă; se grăbi prin aglomerație cât de repede posibil. Singurul moment în care se poticni fu când i se păru că o văzuse pe Scarlett îmbrăcată ca Mireasa Necăsătorită, cu un văl de lacrimi care îi coborau pe chip ca niște diamante plângătoare. Dar dacă Scarlett ar fi știut ce voia să facă Tella, cu siguranță ar fi oprit-o.

Tella nu voia să fie oprită. Asta era singura ei șansă de a-și salva mama, iar dacă nu ar fi profitat, ar fi regretat toată viața.

În timpul călătoriei cu trăsura spre Districtul Templului, ideea de a-l preda pe Legend lui Jacks încă o făcea să se simtă vinovată, dar Tella

își imagina că era din cauza pasiunii nebune pentru Dante. I se părea că trădându-l pe Legend îl trăda pe Dante, dar poate că ei nu erau aceeași persoană. Iar dacă Dante era cu adevărat Legend, atunci era singurul care o trădase pe Tella în tot acest timp.

Ea ajunse la Templul Stelelor după ce bătu ora zece.

Nu fu nevoită să bată când sosi la ușile închise ale sanctuarului. Acestea se deschiseră fără zgomot, ca și când templul ar fi salutat-o în tăcere.

Theron stătea în partea cealaltă, un bărbat înalt, mai impunător datorită stelei cu opt colțuri arse pe chipul său nemilos. Era îmbrăcat la fel ca atunci când îl întâlnise cu o seară în urmă – în haine groase din piele și cu o mantie de un albastru regal.

Spre meritul lui, Theron nu menționă plecarea rapidă a Tellei de seara trecută. Orice ar fi înțeles din dispariția și reapariția ei rămânea păzit de un comportament stoic.

Zgomotul papucilor Tellei pe podeaua lustruită fu singurul sunet cât îl urmă spre intrarea umbrită. Fântâna de foc din mijloc nu fusese încă aprinsă, permițând frigului aspru să se instaleze.

Tella își pierduse mantia pe undeva prin curtea regală, lăsându-și expuse spatele și brațele, deci probabil îi era frig. Totuși, pe gât îi curse transpirația când spuse:

— Am venit să deschid vistieria mamei mele.

Theron se uită la inelul Tellei.

— Ești norocoasă că ai un prieten atât de bun.

O nouă neliniște se alătură transpirației care-i curgea pe gât când se gândi la Dante.

— Ce ți-a dat ca să rupă blestemul inelului?

— Este un singur mod de a rupe blestemul, dar pentru fiecare blestem există o cale de scăpare. În acest caz, am făcut un schimb care l-a anulat temporar pe cel al inelului tău. Acum, ai de gând să-mi tot pui întrebări sau ai vrea să îți vezi vistieria?

— Mai întâi, spune-mi ce ți-a dat Dante în schimb.

— Ne-a făcut o promisiune. Nu ți-o pot spune, dar dacă îți pasă de el, vei vrea să te asiguri că și-o respectă.

— Ce se întâmplă dacă nu o face?

Theron își contură cicatricea în formă de stea de pe chip.

— Dacă Dante al tău ne dezamăgește, va muri.

Tellei i se uscă gura.

Fără să mai spună ceva, Theron o conduse pe Tella spre ușa din spatele holului, singura păzită de statuile chinuite din piatră și își folosi inelul ca să descuie poarta.

Aerul cald care mirosea a mistere ascunse și a magie antică umplea anexa octogonală din partea cealaltă. Spre deosebire de intrare, zona nu strălucea în nuanțe aurii și sidefii. Era din lemn, veche și plină cu un fel de seriozitate tăcută, la fel ca primul etaj al lui Elantine din turnul de aur. Lumina primitivă plutea fantomatic pe podeaua grunjoasă în timp ce magia, mult mai veche decât cea a lui Legend sau a lui Jacks, îi atingea spatele și mâinile Tellei, gustând-o cu limbi nevăzute.

Theron spusese adevărul când afirmase că templul lui nu era o atracție pentru turiști.

Vistieriile erau îngropate la mare adâncime. Din anexă, Theron o conduse pe Tella pe o ușă care dădea spre o scară spiralată cu trepte de pământ. Ea nu numără treptele, dar erau suficiente încât să o facă să-i transpire picioarele sub rochia strălucitoare. Când ajunseră în sfârșit jos, culoarele erau înguste și slab luminate de un rând de lumânări care păreau să fi crescut din pământ. Theron și Tella trebuiau să le ocolească atenți.

La jumătatea coridorului atât de întunecat încât Tella zărea doar conturul lui Theron, el se opri în sfârșit în fața unei uși din piatră, fără mâner.

— Asta se va deschide doar pentru tine. Ca să intri, tot ce trebuie să faci este să-ți lipești inelul de ușă. Dar te avertizez, înțelegerea pe care a făcut-o cu noi Dante al tău ne permite să deschidem această

vistierie o singură dată. Dacă alegi să iei sau să lași un obiect aici, să fii foarte sigură de alegerea ta. Odată ce închizi ușa, singura cale prin care poți să o mai deschizi este să plătești datoria mamei tale.

— Dacă nu o voi mai deschide niciodată, înțelegerea făcută în numele meu va fi anulată? întrebă Tella.

— Nu. Acel jurământ s-a depus deja. Dacă lași vistieria încuiată, i-ai risipi sacrificiul pe care l-a făcut.

Tellei îi transpirară palmele. Dante nu ar fi trebuit să o ajute. O făcea să spere mai mult că el nu era Legend. Se știa că Legend nu făcea sacrificii și, pe cât de măgulitor ar fi fost dacă s-ar fi schimbat pentru ea, Tella se ruga în tăcere să nu fie cazul, deoarece nu putea face același lucru pentru el. Ea venise aici să-și salveze mama cu orice preț.

Tella așteptă ca Theron să plece înainte să deschidă ușa spre vistierie. Spre deosebire de holul îngust, camera de partea cealaltă a ușii era lată și strălucea de lumină, de la o sursă nevăzută. Centrul era gol, dar zidurile erau pline cu rafturi albe ca laptele, ticsite cu comori fantastice. Tablouri pline de viață, instrumente din aur, arme complicate, figurine dansatoare, relicve antice, diademe cu pietre prețioase, cărți groase și sticle fără etichete cu conținuturi agitate, care ar fi putut fi magice.

Asta fusese viața Palomei înainte să vină pe Trisda.

Tella își permise o clipă să studieze în detaliu obiectele furate. Ea ardea de curiozitate – și de dorință pentru cele mai frumoase –, dar nu voia să piardă timpul sau să riște să atingă ceva care ar fi putut fi blestemat precum cărțile mamei sale.

Tella își ținu mâinile împreunate în față în timp ce privirea ei continuă să caute, până ce zări o cutie. O briză nefirească alunecă pe umerii Tellei. Era un obiect simplu din lemn, cu nimic extraordinar în afară de o aură de întuneric ce îi zvâcnea împrejur, ca și când lumina din restul camerei nu ar fi putut să-l atingă.

Tella nu mai văzu altceva când traversă camera și îndepărtă capacul. Cărțile arătau exact așa cum și le amintea. Aveau o nuanță atât de întunecată încât erau aproape negre, cu mici puncte aurii care străluceau la lumină și erau gravate cu spirale roșii-violete, care o făcuseră cândva pe Tella să se gândească la flori umede, sânge de vrăjitoare și *magie.*

Tella se întrebă ce i-ar fi arătat cărțile dacă ar fi încercat să-și ghicească acum viitorul, dar nu îndrăzni să întoarcă niciuna.

Fără să atingă măcar o spirală, Tella lăsă cartea Aracle pe pachet. Apoi, o scoase pe cea care o întemnița pe mama ei din locul în care o pusese în siguranță, în rochie.

Aura din jurul cărților pulsă mai întunecat, ca și când cărțile în plus ar fi făcut cumva pachetul mai puternic.

Tella ignoră sentimentul urât care însoți fenomenul. Ea expiră, alungând greutatea care-i apăsa pieptul și o avertiza să se oprească. Aproape reușise. Tot ce trebuia să facă era să ia pachetul și să câștige jocul. Apoi, ar fi putut să-și recupereze mama.

Mâna îi pluti deasupra micului pachet, întrebându-se cât i-ar fi luat lui Legend să o găsească. Probabil Dante îi spusese lui Legend că pachetul de cărți era în templu. Exista șansa ca Legend să o aștepte deja pe trepte. Iar Nigel îi promisese: *Dacă vei câștiga Caravalul, primul chip pe care îl vei vedea va fi al lui Legend.*

Tella inspiră adânc. Dacă voia să funcționeze, trebuia să-l cheme pe Jacks înainte să câștige oficial jocul sau să iasă din templul stelelor. Băgă mâna în buzunarul rochiei argintii, scotocind după moneda fără noroc.

Vocea lui Theron inundă imediat vistieria.

— Să nu folosești magia mârșavă aici; dacă o vei face, voi închide ușa și nu vei mai ieși niciodată.

Tella scoase mâna din rochie. Degetele îi tremurau.

Ar fi trebuit să-l cheme pe Jacks înainte să intre aici. Faptul că acum nu putea să îl cheme i se părea o altă șansă de a se răzgândi, dar Tella

se hotărâse. De îndată ce lua cărțile și ieșea din vistierie, nu avea cum să mai dea înapoi. Trebuia doar să ia repede moneda fără noroc.

Dar tot risca. Odată ieșită din templu, toate Sorțile și persoanele închise fie ar fi fost eliberate de Jacks imediat ce și-ar fi luat toată puterea înapoi de la Legend – fie toate Sorțile împreună cu mama Tellei ar fi fost distruse de Legend, dacă Jacks nu ar fi ajuns destul de repede.

Lumea era pe cale să se schimbe. Ori toate Sorțile și mama Tellei ar fi fost libere, ori Legend le-ar fi distrus și ar fi devenit cel mai puternic om din lume.

Nu era de mirare că stelele clipiseră mai devreme în acea noapte. Tella își imagină că făcură la fel când băgă mâna în cutia de lemn și luă curajoasă pachetul blestemat de Cărți ale Destinului al mamei sale și câștigă oficial Caravalul.

39

Inima Tellei bătu cu putere când ieși din sanctuar. După tot ce se întâmplase în acea noapte, ar fi trebuit să nu mai bată, dar reuși să bată mai repede când aerul rece al serii îi biciui fața și făcu frunzele argintii ale rochiei sale să foșnească. Ignorând frigul, băgă din nou mâna în buzunar după moneda fără noroc a lui Jacks.

— Tella… o voce joasă și foarte cunoscută strigă de la baza scării, urmată de ecoul pașilor grei ai lui Dante.

Ea îngheță.

Dacă vei câștiga Caravalul, primul chip pe care îl vei vedea va fi al lui Legend.

Nu. Nu. Nu.

Tella închise repede ochii înainte să îl poată vedea. Poate dacă nu i-ar fi deschis, el ar fi plecat, ea ar fi văzut alt chip, iar Dante nu ar fi fost Legend.

Ea îl auzi apropiindu-se, urcând treptele cu pași greoi.

— Credeam că a rămas să ne întâlnim după miezul nopții, strigă Tella.

— Aveam un sentiment că vei ajunge mai devreme aici. Vocea lui se auzi un pic mai aproape.

— Nu ar fi trebuit să vii.

— Tella, uită-te la mine. El făcu încă un pas. Apoi ea simți căldura îmbătătoare care părea să-l înconjoare mereu și care se lipi de umerii și de pieptul său, ca și când Dante ar fi stat chiar în fața ei. Nu îți pot vorbi așa.

Ea își ținu ochii ferm închiși. Nu așa trebuia să se întâmple. Bănuise că Dante era Legend, dar nu trebuia să aibă dreptate.

— Nu vreau să-ți vorbesc, spuse Tella. Vreau să stau de vorbă cu Legend.

— Atunci, deschide ochii și vorbește-mi.

Picioarele îi cedară.

El își strecură brațele în jurul ei, sprijinind-o în vreme ce lumea pe care o cunoștea ea se sparse în bucăți.

Dante era Legend.

Legend era Dante.

Iar el încă o îmbrățișa. O mână îi părăsi talia, mișcându-se în sus până ce degetele lui îi atinseră ușor obrazul înainte de a se opri sub bărbie și de a-i ridica fața spre a lui. Ea îi simți cuvintele pe buze când vorbi.

— Tella, spune ceva.

Ea deschise gura să-i răspundă, dar el era atât de aproape încât nu-i simțea decât buzele care le atingeau pe ale ei – moi și ușor deschise, iar apoi ferm apăsate.

Nici măcar nu voia să încerce să-i reziste. Dar era mai mult decât atât.

Se sărutară ca și când lumea s-ar fi sfârșit, buzele strivindu-se ca și când cerurile s-ar fi rupt, pământul s-ar fi sfărâmat și ar fi fost în plin război, sărutul fiind singurul lucru destul de puternic încât să-l oprească. Câtă vreme se sărutau, doar ea și Dante existau.

Tella nu mai voia să deschidă ochii; de îndată ce ar fi făcut-o, lumea s-ar fi schimbat. Dante ar fi dispărut și ar fi rămas doar Legend.

Era atât de nedrept. Tocmai hotărâse cât de mult îl dorea pe Dante, dar, chiar dacă el ar fi supraviețuit nopții, Legend era cineva pe care nu îl putea avea – era ca un moment în timp; putea fi trăit, dar niciodată reținut.

El o sărută mai apăsat când își trecu o mână prin părul ei, iar cealaltă îi coborî spre șoldurile Tellei, apucând-o și trăgând-o mai aproape, ca și când nici Dante nu și-ar fi dorit ca sărutul să se termine.

Dar trebuia să se oprească, indiferent de cât de bine ar fi reușit să-i distragă. Cu cât dura mai mult, cu atât mai mult ea era în pericol.

Tella se aplecă spre el pentru o singură clipă spectaculoasă, gustându-i buzele o ultimă dată. Apoi, se forță să renunțe. Nu ar fi

putut să facă niciodată ce trebuia dacă s-ar fi îndrăgostit și mai mult.

Șovăind, ea deschise ochii.

Tella voia ca el să arate diferit. Voia ca privirea lui să fie rece și distantă, să se uite la ea ca și când el ar fi fost cel care câștigase cu adevărat acest joc. Voia ca buzele să-i schițeze un zâmbet crud când încerca să-i fure pachetul de cărți din mână, dar el nici măcar nu se uita la cărți, ci doar la ea. Încă-și ținea o mână pe talia ei, mai fierbinte decât ar fi trebuit să fie într-o noapte atât de rece.

— Ai câștigat jocul, spuse el și ridică și cealaltă mână, ca și când ar fi vrut să îi atingă fața.

Ea zări trandafirul negru tatuat pe pielea lui și poate ar fi râs de cât de evident îi trădase identitatea imaginea în tot acest timp. Dar apoi, brațul i se răsuci, iar Tella văzu partea inferioară a încheieturii lui, chiar sub cicatricea pe care o căpătase la ultimul Caraval.

Ea o apucă. El tresări, dar nu se opuse când îi ridică mâneca.

Tella suspină atât de brusc încât o duru.

— Pe toți zeii.

Pe partea inferioară a încheieturii, stricându-i unul dintre tatuajele lui frumoase, era un semn violent în formă de stea, ca acela de pe chipul lui Theron.

Își spuse că el o făcuse doar pentru cărți, nu pentru ea. Totul avea legătură cu puterea Sorților, își aminti ea, dar tot i se părea incorect că se lăsase însemnat într-un mod atât de permanent.

— Ce le-ai promis? întrebă Tella.

— Nu contează. Am făcut-o pentru tine și aș face-o din nou. Dante își răsuci încheietura până ce, cumva, o ținu de mână. Nici măcar nu se uitase la cărți. Ochii negri o priniseră ca și când ea ar fi fost premiul.

Și, naiba să o ia, îl credea.

Era atât de greșit.

Dacă el era Legend, nu trebuia să-i pese. Nu trebuia să se uite încă la ea ca și când tocmai i-ar fi distrus lumea cu un sărut. Trebuia să

râdă pentru că fusese atât de proastă să se îndrăgostească, nu să se apropie ca și când și el s-ar fi îndrăgostit de ea. Trebuia să-i smulgă cărțile din mâini și să o abandoneze pe treptele din piatra lunii, să îi frângă inima.

Ea nu trebuia să o frângă pe a lui.

În cele din urmă, inima Tellei se liniști. Nu putea face asta. Nu putea să-i răpească mai multe decât o făcuse. Jacks trebuia să găsească o altă sursă a puterii ca să le elibereze pe Sorți și pe mama ei.

— Trebuie să pleci. Imediat. Tella își smulse mâna din a lui. Am folosit moneda fără noroc a lui Jacks chiar înainte să vii. Acum este pe drum. Când va sosi, îți va fura puterile și va elibera toate Sorțile.

În cele din urmă, Dante se uită la cărțile din mâinile Tellei. Ea încă nu era pe deplin pregătită să se gândească la el ca la Legend. Legend trebuia să fie mai bun decât adevărul. Vise perfecte și idealizate și speranțe cristaline, prea perfecte ca să existe în realitate. Iar ea l-ar fi putut descrie așa atunci, dacă expresia goală care îi traversa chipul nu ar fi fost mai tăioasă decât dezamăgirea.

— Vrei să-i dai cărțile lui Jacks?

— Îmi pare rău, spuse Tella. Ea apucă pachetul mai strâns, dar Dante nu făcu nicio mișcare să i-l ia, deși un mușchi de pe maxilar îi tresări, iar monturile i se albiseră ca și când s-ar fi luptat cu toată ființa împotriva impulsului.

— Este vorba despre mama ta, nu-i așa? întrebă el.

— Credeam că pot să renunț la ea, dar este mama mea. Vreau să o întreb atât de multe și, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a făcut, nu pot să nu o iubesc. Vocea Tellei se sparse. Nu-ți pot permite să o distrugi împreună cu Sorțile.

Expresia lui se despărți, ca și când ar fi fost sfâșiată în două, o mască cu două fețe, formată din regret și hotărâre.

— Dacă aș putea să o eliberez pe mama ta, aș face-o. Dar singurul mod de a elibera pe cineva dintr-o carte fără să rupi blestemul este să

îi iei locul.

— Nu îți cer să o eliberezi, spuse Tella. Îți cer să pleci înainte să ajungă Jacks. Ea se împinse în pieptul lui Dante, dar el era îndărătnic. Nu se mișca. Panica ei escaladă și îl împinse din nou. Însă el nu riposta și nu fugea. Nu se temea. Era ceva mult mai rău. El spera să-l aleagă. Nu pleca și nu lua cărțile deoarece voia să i le dea ea.

Și poate că își imagină că ar fi putut să-l învingă pe Jacks în luptă, dacă ar fi venit. În orice caz, Tella tot își pierdea mama sau pe Dante.

Asta dacă nu îi salva pe amândoi.

La început, ideea îi păru șubredă, dar, ca toate gândurile, cu cât o contemplă mai mult, cu atât deveni mai puternică. În tot acest timp, se gândea că Jacks era singurul care o putea elibera pe mama ei, dar Tella putea să-i ia locul. Caspar menționase cum se făcea în timpul piesei. Tot ce trebuia să facă era să-și scrie cu sânge numele pe o carte. Prin vene încă-i curgea sângele lui Dante și al lui Julian, pe care îl folosiseră ca să o vindece; dacă sângele ei de muritoare nu era de ajuns, acela trebuia să fie.

Înainte, nu i se păruse o opțiune. Cea mai mare frică a Tellei era să fie închisă, dar poate că dragostea era o entitate din altă lume, ca Moartea. Și, de vreme ce Tella se deschisese acum posibilității Iubirii, nu ar fi încetat să o urmeze, și părea mult mai puternică decât Moartea.

În trecut, subestimase Iubirea. Își imaginase romantismul ca fiind un tip mai puternic de dorință – dar acest moment nu avea nicio legătură cu dorința și totul avea de-a face cu faptul că îi păsa mai mult să îi salveze pe Dante și pe mama ei decât să se salveze pe sine, ceea ce o făcea neînfricată așa cum nu mai fusese.

Folosind inelul cu opal ascuțit al mamei, Tella își înțepă vârful degetului destul de tare încât să iasă sânge.

— Tella, ce faci? spuse Dante.

— Poți să iei cărțile, dar promite-mi că pleci înainte să vină Jacks. Ea își lipi degetul însângerat de cartea care o întemnița pe mama ei.

— Tella, repetă Dante. Ce faci?

— Sunt o eroină.

— Nu! Dante strigă cuvântul în clipa în care își dădu seama la ce se referea. Tella, nu o face; mama ta nu și-ar dori să o faci.

El se întinse spre cartea mamei ei, dar era prea târziu. Numele Tellei era scris cu sânge.

— Deja am făcut-o, zise Tella.

Ea încercă atunci să zâmbească. În sfârșit, era eroina. O costase totul.

Buzele îi tremurară și lacrimi fierbinți îi căzură din ochi.

— Tella. Dante îi rosti răgușit numele ca și când și el urma să plângă. Știu că nu vrei să mă crezi, dar nu am vrut să ți se întâmple asta. Când am inițiat jocul, știam că mama ta a ascuns cărțile, dar nu și că este prinsă într-una dintre ele. El își lipi degetele de obrajii ei. Dar, cu cât îi șterse mai multe lacrimi, cu atât ea vărsă mai multe. Îmi pare rău. Te-am dezamăgit.

Tella se aplecă spre mâinile lui. Nu crezuse că Legend avea să fie cel care să se scuze, dar nu era vina lui. Asta era alegerea ei. Ar fi putut alege altceva, dacă ar fi vrut. Nu știa cât dura ca vraja să își facă efectul, dar își imagina că urma să se întâmple curând. Și, de vreme ce povestea ei nu ar fi avut un final cu adevărat fericit, ar fi putut măcar să încerce să trăiască un ultim moment bun înainte de sfârșit.

— Am mințit-o pe sora mea în legătură cu sărutul nostru, spuse Tella.

Dante își lipi buzele de fruntea ei.

— Știu.

— Nu am terminat, îl mustră ea. Vreau să știi de ce am mințit. Nu mi-a fost rușine. I-am spus ce i-am spus ca să nu se îngrijoreze, deoarece cred că știam chiar și atunci că aș putea avea…

Noaptea, lumea și stelele care urmăreau de deasupra dispărură.

Apoi dispăru și Tella.

40

Cei care își ridicaseră privirea spre cer, căutând încă indicii chiar dacă jocul tocmai fusese câștigat, probabil observaseră apariția altor stele, care nu se mai arătaseră de secole deoarece trecuse atât de mult timp de când fuseseră făcute niște sacrificii de o asemenea însemnătate.

Oamenii erau ființe egoiste. Stelele o văzuseră de nenumărate ori.

Dar în seara asta, când stelele priviră spre lume, văzură ceea ce păreau a fi fapte cu adevărat altruiste.

În primul rând din partea unei tinere femei.

„Tânără nesăbuită."

Păruse promițătoare. Acum era inutilă. Hârtie.

Dar era interesant de urmărit răspunsul tânărului.

Stelele se apropiară. El era distras, permițându-le să se miște mai liber decât o făcuseră în ultimele câteva nopți. Era o încântare să îl vadă suferind. Băiatul acesta, căruia niciodată nu părea să îi pese de altcineva în afară de propria persoană, tremura de furie. În mod încurajator, nu făcu un gest prea prostesc. Dante făcuse cu stelele o înțelegere pe care acestea doreau să o respecte. Nu le-ar fi fost de folos dacă era prins într-o carte sau mort.

Nu că ar fi crezut că s-ar fi sacrificat pentru ea. Oamenii nu erau atât de altruiști. Dar, bineînțeles, el nu era complet uman.

Ridică inelul care căzuse de pe degetul fetei când se transformase într-o carte. Piatra inelului ardea roșu și violet, blestemat din nou, dar încă destul de ascuțit ca să-i străpungă pielea. Băiatul se tăie în palmă și sângele curse la fel de roșu ca suferința și groaza, și plin de putere.

Stelele îl urmăriră cu un interes macabru când acoperi pachetul de cărți cu magia din venele lui, cu mai multă magie decât ar fi trebuit să aibă un om. Apoi, rosti cuvintele vechi și îngrozitoare pe care nu ar fi trebuit să le știe, darămite să fie dispus să le rostească.

Sângele care acoperea cărțile se făcu negru, iar lumea se schimbă din nou.

41

Tella nu ar fi trebuit să poată să deschidă ochii. În urmă cu o clipă, nu reușise să respire sau să se miște sau să simtă ceva în afară de faptul că era captivă. Ea fusese nemișcată, lipsită de putere.

Dar acum simțea briza nopții jucându-se cu buclele sale și mâna caldă de pe spatele ei ținând-o lipită de un corp și mai cald – de corpul lui Legend.

El era acum Legend, nu Dante. Tella simțea asta în magia care pulsa din mâinile lui încălzite – mâini cu destulă putere încât să spintece lumea în două, dar blânde pe spatele ei, ridicând-o și împiedicându-i trupul care își revenea să se prăbușească la pământ. Ea nu știa cât timp fusese prinsă în carte, dar efectele care îi luau viața încă zăboveau. Inima îi era în regulă, dar picioarele îi erau moi și brațele fără vlagă. Abia se putea mișca.

Ea se concentră să clipească, fluturându-și pleoapele cât vederea îi reveni încet și se limpezi. Erau încă pe treptele din piatra lunii ale Templului Stelelor. Seara era neschimbată, ca și când timpul nu s-ar fi scurs, deși poate cerul era un pic mai luminos decât înainte, strălucind și cu alte stele, dar Tella nu voia să se uite la stele. Voia să îl vadă pe el.

Expresia îi era atât de dură încât părea că ar fi furat o parte din întunericul nopții. Ea voia să se întindă și să-i netezească ridul adânc dintre ochi, să îi aline durerea de pe chip, dar nu avea putere să se miște.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea. De ce nu a funcționat?

— A funcționat. El o apucă mai strâns, lipind-o mai mult de pieptul său când își trecu mâinile în sus și în jos pe spatele ei ca și când s-ar fi asigurat că încă avea un trup. Te-am văzut dispărând și apărând în locul mamei tale din carte.

— Dar atunci cum de sunt aici? Și unde este mama mea? Privirea Tellei se îndreptă spre treptele strălucitoare și statuile imobile despre

care ar fi jurat că îi urmăreau cu atenție pe amândoi.

— Nu-ți face griji. Ea este în siguranță, spuse Legend. Vocea îi era joasă și gâtuită, îndurerată ca și când, pentru fiecare cuvânt pe care îl rostea, mai era unul pe care nu îl putea spune. Îmi imaginez că mama ta este în același loc în care era chiar înainte să fie transformată într-o carte; altfel, ar fi aici cu noi.

— Tot nu înțeleg, spuse Tella.

Mâinile de pe spatele ei se opriră.

— Știu că ești dispusă să te sacrifici pentru ea, dar eu nu eram dispus să te sacrific.

El își luă o mână din jurul ei și o rază de lună îi căzu pe palma bronzată, luminând o tăietură zimțată de pe mijloc.

— Am rupt blestemul cărților.

— Dar… Tella se opri, nesigură în legătură cu ce voia să protesteze. Ea fusese dispusă să sacrifice totul, se pregătise să rămână prinsă în carte ca să îi salveze pe el și pe Paloma și să împiedice Sorțile să se elibereze și să domnească din nou peste Imperiu. Dar o parte foarte egoistă a ei fu atât de ușurată. Aparent, povestea sa ar fi putut avea cândva un sfârșit fericit, la urma urmei.

Tella ar fi putut să se așeze pe trepte și să plângă de ușurare și neîncredere. Legend ar fi putut distruge cărțile și să fi luat puterea tuturor Sorților. Ar fi putut să aibă tot ce și-ar fi dorit. Dacă ar fi distrus Sorțile, punctul culminant al magiei nu i-ar fi fost limitat de perioada Caravalului. Ar fi avut puterea Sorților: abilitatea cărții Aracle de a vedea viitorul; succesul Stăpânei Norocului; puterea Asasinului de a călători prin spațiu și timp; înțelepciunea Domniței Prizoniere. Iar el alesese în schimb să o salveze pe Tella.

— Nu cred că ai făcut asta pentru mine. Ea își ridică privirea de la palma rănită a lui Legend spre chipul lui frumos. Cred că asta înseamnă că, până la urmă, tu ești eroul.

Expresia lui se întunecă la cuvântul „erou”, ca și când nu ar fi preferat să i se spună așa, dar Tellei nu-i păsa. El era eroul ei.

Tella încă își mișca cu greu membrele, dar reuși să-i cuprindă cu o mână ceafa lui Legend când primele dintre multe artificii explodară pe cer. Ea le auzi pocnind și strălucind când se apropie și-i aduse buzele pline spre ale ei. La început, buzele lui nu se mișcară. Teama că era ceva în neregulă, că poate el regreta ce făcuse, o sfâșie. Buzele ei se mișcară mai timid, pe cale să se retragă, când el îi sărută ușor colțul gurii.

Poate că se temuse la început să nu o rănească.

El fu imposibil de blând când o sărută din nou; abia îi mângâie talia când își mișcă lent buzele de-a lungul maxilarului ei, iar apoi pe gât atât de ușor încât era aproape dureros. Era sunetul delicat al muzicii, vuietul distant al valurilor oceanului; acolo, dar încă prea departe. Tella voia să anuleze distanța. Ar fi trebuit să pară un nou început, dar, cumva, părea un sfârșit, ca și când fiecare apăsare ușoară a buzelor lui ar fi fost un rămas-bun nerostit.

Mai multe artificii explodară deasupra – aurii, violete și mai strălucitoare decât înainte.

Ea îl apucă mai strâns de ceafă, încercând să îl rețină în acest moment, dar el deja se retrăgea când o coborî spre trepte.

— Ce este în neregulă? întrebă Tella.

— Trebuie să plec. Privirea i se cutremură, buzele i se mișcară într-o linie severă, iar apoi îi lăsă trupul slăbit, abandonând-o pe treptele reci din piatra lunii. La revedere, Tella.

Ea își simți stomacul gol. Dacă ar fi stat în picioare, picioarele ar fi putut să i se înmoaie.

El se îndepărta. O părăsea.

— Stai, unde pleci?

El continuă să coboare treptele.

Pentru o clipă, se temu că el nu avea să se întoarcă, dar fu mai rău că o făcuse. Ochii lui, atât de calzi mai devreme și atât de plini de emoție, nu mai străluceau, licăreau sau scânteiau. Erau mați, negri și se răceau cu fiecare clipă, ca artificiile care se stingeau deasupra.

— Trebuie să fiu în altă parte. Și, indiferent de cum ar părea, tot nu sunt eroul din povestea ta.

Ceva se sparse în sinea Tellei. Poate că era inima ei, care se frânse când el se îndepărtă – ca și când nu tocmai ar fi eliberat Sorțile și ar fi condamnat toată lumea pentru ea.

42

Treptele de sub Tella erau reci, dar nici pe departe la fel de reci ca băiatul fără inimă care o lăsase acolo. Mai fusese părăsită de băieți, dar niciodată nu o duruse atât de mult. Voia să se ridice și să plece cu bărbia sus, ca și când el ar fi contat la fel de puțin după cum părea că ea conta pentru băiat. Dar membrele Tellei parcă erau de hârtie – slabe, subțiri și jalnice.

Un oftat teatral acoperi corul de artificii care tot mai pocneau deasupra. Apoi, Jacks urca scările, scuturând din cap din mers. Arăta de parcă s-ar fi îmbrăcat elegant, iar apoi s-ar fi bătut. Jacheta mulată era acoperită cu broderie de spirale zdrențuite aurii. Cămașa crem ar fi putut arăta bine dacă dantela nu ar fi fost smulsă de la mâneci și guler. Îi lipseau și doi dintre nasturii de la gât.

— Ți-am spus că este o idee rea să te închizi într-o carte.

— Cum de știi ce s-a întâmplat? întrebă Tella.

— Sunt o Soartă. Știu ce se petrece.

Ea încercă să se împingă într-o poziție mai demnă, dar membrele îi rămaseră ferm plantate pe piatra rece.

— Știai de la început că se va întâmpla asta?

— Era o posibilitate. Jacks continuă să urce lent. Dacă era dezamăgit că îl ratase pe Legend, vocea nu îl trăda. Chipul lui frumos părea de necitit, perfect indiferent, în afară de un mic rid dintre sprâncene. Nemulțumirea nu te prinde.

— Nu sunt nemulțumită. Sunt furioasă, spuse Tella. Jacks era ultima persoană căreia voia să i se destăinuie, dar având în vedere că era singurul de acolo și că inima îi era deja deschisă, îi fu imposibil să nu vorbească. O parte din motivul pentru care m-am închis în carte a fost ca tu să nu îi iei puterile. Iar apoi, m-a lăsat pur și simplu pe treptele astea.

— Chiar te așteptai la mai mult din partea lui Legend?

Poate nu se așteptase la mai mult de la Legend, dar își dorise mai mult de la Dante. Cum putea să o abandoneze cineva care renunțase la tot ce făcuse? Și de ce se deranjase să o sărute? Ar fi trebuit să o lase în clipa în care îl sărutase.

— Cu siguranță ești nemulțumită. Jacks strâmbă dezgustat din buze.

— Nu mă mai judeca. Așa pare doar pentru că nu pot să mă mișc. Dacă aș putea, nu aș sta aici. Aș fi cu mama mea.

— Deci știi unde este? spuse tărăgănat Jacks.

Tella se încruntă.

— Nu ai ceva mai bun de făcut? Nu ar trebui să fii plecat, să sărbătorești cu toate celelalte Sorți pe care tocmai le-a eliberat Legend?

— Vezi cât de slăbită ești după ce ai stat într-o carte câteva minute? Celelalte Sorți au fost închise câteva secole. Poate că au ieșit din cărți, dar va dura cel puțin câteva săptămâni înainte ca vreuna dintre ele, sau mama ta, să fie destul de puternice încât să deschidă ochii. Când se vor trezi, tot nu vor avea puteri depline din cauza lui Legend.

— Așadar, atunci de ce nu pleci să plănuiești cum să recuperezi restul de magie de la el?

— Cine spune că nu o fac? Când zâmbi, lui Jacks îi apărură gropițele din obraji, cele adânci pe care le văzuse prima dată când îl întâlnise. Ea le ura acum la fel de mult ca atunci. Gropițele trebuiau să fie fermecătoare și blânde, dar ale lui păreau mereu o formă de atac.

Tella tot nu putea să-și miște mâinile sau picioarele, dar reuși în schimb să se încrunte.

— Pleacă.

— Bine. Dar te iau cu mine. Cu o mișcare agilă, Jacks o ridică, brațele-i subțiri fiind mult mai puternice decât păreau.

— Ce faci? strigă Tella.

— Te duc la sora ta. Nu îți risipi puțina energie împotrivindu-te.

Măcar de ar fi putut să i se împotrivească, dar nu avea puterea și era atât de sătulă de luptă. Pierduse lupta pe treptele acelea, în momentul plecării lui Legend. Tot ce voia acum era ca noaptea să se sfârșească și soarele să apară din nou, ca atunci când și-ar fi ridicat privirea spre cer să nu mai vadă toate stelele sângerii și să se gândească la Legend. Singura victorie era că mama ei era liberă, dar până ce Tella nu ar fi văzut-o personal, tot i-ar fi simțit lipsa.

— Plângi? o întrebă Jacks.

— Să nu îndrăznești să mă critici.

El își încordă mâinile. O adiere rece o atinse pe Tella, o amintire din partea lui Jacks înainte ca inima să fi început să îi bată din nou.

— Dacă plângi din cauza lui Legend, nu o face. Nu merită. Dar dacă are legătură cu cărțile… Jacks își coborî privirea spre ea și, pentru o clipă efemeră, toată indolența și nepăsarea îi părăsiră chipul… Am făcut același lucru. Nu ești om dacă nu plângi.

— Credeam că nu ești om.

— Nu sunt. Dar a fost o vreme când eram. Din fericire, nu a durat prea mult, adăugă el, dar Tellei i se păru că auzi o urmă de regret.

Ea își întinse gâtul ca să se uite la el. Jacks îi întâlni privirea, iar Tella jură că a lui se îmblânzi cu o expresie asemănătoare îngrijorării, ochii albaștri-argintii uitându-se în jos, lacrimile fiind pe cale să cadă.

— De ce ești atât de drăguț? întrebă ea.

— Dacă tu crezi că sunt drăguț, chiar trebuie să-ți petreci timpul cu oameni mai buni.

— Nu, ești drăguț. Mă ții atât de aproape și îmi spui lucruri personale. Mă iubești acum?

El îi răspunse cu un râs batjocoritor.

— Chiar crezi legenda, nu-i așa?

Tella îi rânji obraznic.

— Ți-am făcut inima să bată. Asta mă face, practic, o Soartă.

— Nu, răspunse ferm Jacks, orice urmă de umor dispărând. Ești încă foarte umană, iar eu nu te iubesc.

Mâinile i se răciră atât de mult încât ea aproape se aşteptă să o scape şi să plece la fel ca Legend. Dar, dintr-un oarecare motiv, Jacks continuă să o ţină strâns. Braţele îi rămaseră în jurul ei în timp ce o purtă în trăsura zburătoare, în care erau perne crem dantelate cu margini albastre ce se asortau cu draperiile care flancau geamurile ovale. Ea se întrebă dacă era trăsura în care se întâlniseră prima dată, acelaşi vagon mic din care o ameninţase să o arunce doar ca să vadă ce s-ar fi întâmplat. Gândul o făcu să înlemnească oarecum. Chiar dacă era blând cu ea, era departe de a fi bun sau de-a o face să se simtă în siguranţă.

— Tocmai ţi-ai amintit cât de mult nu mă placi? o întrebă el.

— Nu uit niciodată. Mă gândeam la prima dată când te-am întâlnit. Ştiai cine sunt?

— Nu.

— Aşadar, eşti la fel de fermecător cu toată lumea pe care o întâlneşti?

Încet, el o mângâie pe braţ; degetele nu îi erau la fel de îngheţate ca înainte de a începe să-i bată inima, dar tot erau reci la atingere.

— Când aveam puteri depline, puteam să fac cele mai rele lucruri. Puteam să spun cuvinte mult mai rele decât cele din trăsură, iar oamenii tot voiau să-şi trădeze mama sau iubita ca să-mi facă pe plac. Deşi acele puteri au dispărut, faptul că sunt moştenitorul unui tron are un efect asemănător. Ochii care îi întâlniră pe ai ei erau de culoarea gheţii şi la fel de calmi pe cât erau lipsiţi de regret. Nimeni nu mă place, Donatella, dar oamenii fac orice le spun. Uneori, singura mea formă de distracţie este să văd cât de mult pot forţa lucrurile înainte să tresară cineva.

— Chiar nu ai deloc sentimente, nu-i aşa?

— Simt.

— Dar nu ca oamenii?

— Nu. Durează mult mai mult pentru mine să simt ceva, iar când o fac, este infinit mai puternic. Jacks îşi luă mâna de pe braţul ei, dar,

pentru o clipă scurtă, Tella îi simți degetele dure ca metalul.

Când trăsura ateriză la palat, aerul era plin de fumul sărbătorii. Jacks nici măcar nu o întrebă dacă putea să-și miște membrele. El îi luă din nou corpul apatic și o purtă din stație în timp ce un ultim artificiu albastru strălucitor explodă deasupra, căzând într-o strălucire de safir peste fiecare centimetru al palatului împodobit al lui Elantine.

Ochii lui Jacks licăriră argintiu în lumină, cu ceva un pic prea inuman ca să fie tristețe, și totuși, acela era singurul cuvânt la care se gândi Tella.

— De ce nu urmărești artificiile cu împărăteasa? întrebă ea.

— Nu ai aflat? Copilul ei dispărut s-a întors, iar Elantine l-a recunoscut oficial, ceea ce înseamnă că nu mai sunt moștenitor.

Tella nu îl compătimea. Domnia lui Jacks ar fi fost o pacoste pentru tot Imperiul Meridian. Și totuși, situația îi stârni un sentiment de neliniște. Când Elantine vorbise despre copilul ei pierdut în acea seară, nu păruse o mamă reunită cu odrasla ei, ceea ce o făcu pe Tella să creadă că noul moștenitor al lui Elantine era un impostor, un pretendent care exista doar ca să-l împiedice pe Jacks să ia tronul.

Pe Tella ar fi trebuit să o impresioneze că împărăteasa făcuse ceea ce trebuia ca să-și protejeze imperiul de Jacks, dar ceva nu părea în regulă.

— Să nu leșini, spuse Jacks. Aș prefera să nu înfrunt furia surorii tale.

— Nu leșin, minți Tella. Și, apropo de sora mea, tot nu mi-ai spus ce făcea cu tine în trăsură acum două seri.

— Mă săruta cu pasiune.

Tella se înecă.

Colțurile gurii lui Jacks tresăriră.

— Să nu mori acum. Am glumit. I-ai spus surorii tale că am găsit-o pe mama voastră, așa că a vrut să o ajut să găsească pe cineva.

Explicația era mult mai bună, dar tot tulburătoare.

— Pe cine căuta?

— Nu pe băiatul cu care stă acum. Jacks se roti încet în direcția grădinii din piatră.

Aerul era mai cald, ca și când acest colț din curtea palatului nu ar fi fost atins de ceva malefic. Totuși, statuile păreau mai îndurerate decât ultima dată când le văzuse Tella. Toate tresăreau și se retrăgeau mai mult decât înainte, ca și când ar fi știut că Legend tocmai eliberase Sorțile din nou în lume – aceleași Sorți care transformaseră în urmă cu multă vreme grădina plină de servitori umani în statui nemișcate, deoarece își doreau decorațiuni mai naturale.

Tella tremură în brațele lui Jacks.

Aparent, Scarlett nu observa răul. Ea și Julian stăteau îmbrățișați pe o bancă în mijlocul statuilor, părând din nou glorios de îndrăgostiți. Tella jură că fluturi nocturni se zbenguiau în jurul capetelor lor.

Cel puțin o soră găsise fericirea în acea noapte.

— Ați reușit să vă împăcați? mormăi Tella.

Scarlett și Julian se îndreptară brusc. Apoi, Scarlett se ridică de pe bancă, zburând spre Jacks și silueta moleșită a Tellei.

— Ce i-ai făcut surorii mele? Mănușile albe dantelate ale lui Scarlett se făcură foarte negre când arătă spre Soartă.

Poate că ar fi făcut mai mult decât să arate cu degetul dacă Julian nu și-ar fi înfășurat un braț în jurul taliei ei. El era costumat în Haos, îmbrăcat cu o armură grea și o pereche de mănuși cu țepi care îl făceau să pară pregătit să înceapă lupta. Dar Tella văzu adevărata frică dincolo de trăsăturile lui dure. Spre deosebire de Scarlett, el probabil știuse că Jacks era Prințul Inimilor. Iar dacă Julian era cu adevărat fratele lui Legend, cu siguranță se întrebase de ce Soarta era încă în viață.

Jacks oftă.

— Nimeni din familia asta nu spune „mulțumesc”?

— De fiecare dată când te văd, sora mea este rănită, spuse Scarlett.

— Nu de fiecare dată.

Jacks zâmbi când își îndreptă repede privirea de la Julian la Scarlett. Tella nu știa ce spunea Jacks în șoaptă, dar orice ar fi fost, o făcu pe Scarlett să tacă.

— Și asta chiar nu s-a întâmplat din vina mea, continuă Jacks. Sora ta a câștigat jocul. Dar a epuizat-o. S-a prăbușit în Districtul Templului, iar Legend, nefiind un gentilom, a lăsat-o acolo.

— L-ai întâlnit pe Legend? întrebă Scarlett, curioasă și neîncrezătoare. Tonul ei se potrivea cu expresia sfâșiată de pe chipul lui Julian, ca și când și el ar fi fost surprins și neliniștit. Ori de câte ori Scarlett era într-o cameră, se uita mereu la ea, dar acum o privea pe Tella ca și când s-ar fi temut de ce urma să spună.

— Eu…

Tellei i se îngroșă brusc limba, iar brațele lui Jacks deveniră imediat încordate. Probabil acesta era motivul pentru care se prefăcuse atât de îngrijorat; tot voia să afle identitatea lui Legend ca să-și recupereze pe deplin puterile, să poată face mai mult decât să ucidă cu un sărut. Dar chiar dacă Tella fusese dispusă să-i împărtășească secretul lui Legend, greutatea limbii ei și magia care o apăsa pe gât o făcură să se simtă incapabilă să i-o dezvăluie, indiferent cât ar fi încercat.

— Nu-mi amintesc prea multe, se eschivă Tella și apoi aruncă o privire spre Julian. După ce am câștigat jocul, Legend a plecat.

În ochii lui Julian licări ușurarea.

Scarlett deveni mai bănuitoare.

Jacks inspiră adânc, pieptul mișcându-i-se încet în sus și în jos pe spatele Tellei.

— Cred că este timpul să plec. Trebuie să o găsesc pe mama ta.

— Nu! spuse Tella.

Scarlett înțepeni.

Jacks ridică din sprâncene.

— După toate astea, nu vrei să o vezi?

— Bineînțeles că vreau să o văd. Nu vreau să o atingi tu.

— Îmi voi pune mănuși, spuse Jacks. Apoi, mai încet la urechea Tellei: Oamenii știu că nu este niciodată o idee bună să faci o înțelegere cu o Soartă, dar o fac oricum, deoarece ne respectăm mereu cuvântul. Ți-am spus că, dacă vei câștiga jocul, te voi reuni cu mama ta și asta voi face.

Jacks o lăsă cu atenție pe Tella în brațele întinse și reci ale unui statui.

Pentru o clipă ea simți un impuls pervers de a-i mulțumi, dar el era ultima ființă căreia i-ar fi mulțumit vreodată.

— Tot te urăsc, spuse ea.

— Probabil că este mai bine așa.

Pașii lui nu scoaseră niciun sunet când ieși din grădină. Imediat ce el dispăru, Scarlett o luă pe Tella din îmbrățișarea rigidă a statuii.

Picioarele Tellei încă păreau moi, dar reuși să stea pe ele cât timp Scarlett își ținu un braț în jurul ei. Ea se rezemă de moliciunea surorii ei. Aerul din grădină rămase cald, dar se strecura frigul. Gheața se forma pe statuile deznădăjduite, iar fluturii de noapte dispăruseră.

— Ne putem întoarce la palat? mormăi Tella.

— Bineînțeles, spuse Scarlett.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Julian.

Scarlett scutură scurt din cap, iar ei își spuseră ceva în șoaptă. Julian o sărută pe obraz, iar apoi se întoarse din nou spre Tella. Ceva asemănător compasiunii îi umplu ochii căprui.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu îi menționase numele, dar Tella știa că vorbea despre Legend. Când o persoană face parte din jocul lui, îl poate transforma în centrul lumii sale. Dar când jocul se termină, *mereu* pleacă și nu se uită niciodată înapoi.

Tella simțea că Julian încerca să fie folositor, dar cumva mai înrăutățea un pic situația.

— Nu contează, spuse ea. Mă bucur doar că jocul s-a terminat.

Julian își atinse ceafa. Tella se temu că el urma să spună altceva, ceva mai greu de ignorat fără o afișare a emoției, dar își imagină că

era mai nerăbdător să își găsească fratele decât să continue o conversație cu ea. Julian știa că lucrurile nu decurseseră conform planului din momentul în care ea apăruse în brațele lui Jacks.

Fără să mai spună ceva, el părăsi grădina și dispăru în noapte.

După ce plecă, Scarlett se întoarse din nou spre Tella cu ochii plini de întrebări. Tella nu știa dacă sora ei voia să o întrebe despre mama lor, despre joc sau ce făcuse de ajunsese atât de slăbită.

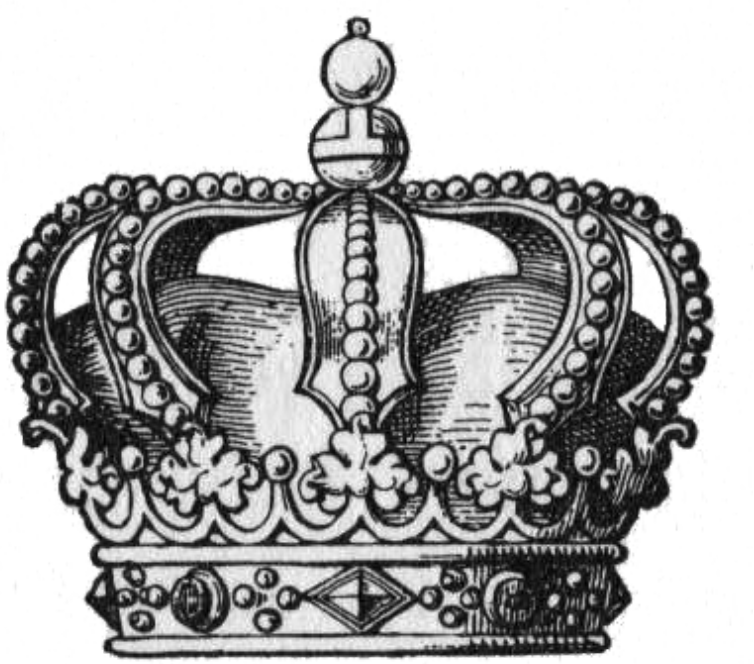
Tot ce știa Tella era că nu voia să se certe sau să o contrazică sau să vadă vreo dezamăgire pe chipul surorii ei. Scarlett merita răspunsuri, dar Tella nu era pregătită să-și spună toată povestea. Nu-și dorea decât să fie alinată și să aibă cineva grijă de ea până la răsărit.

Scarlett o ținu cu înverșunare.

— Sunt pregătită să ascult, dacă vrei să vorbești.

— Aș prefera să uit. Tella se rezemă de sora ei. Ea nu voia să spună nimic, dar imediat ce începu să vorbească, spuse și restul. Am făcut o greșeală, Scar. Niciodată nu am vrut să mă îndrăgostesc de cineva, dar cred că m-am îndrăgostit de Legend.

ZIUA LUI ELANTINE

43

Era cea mai liniștită Zi a lui Elantine pe care o văzuse vreodată Imperiul Meridian. După o săptămână de constelații aprinse și pregătiri, toată celebrarea zilei de naștere a împărătesei fusese anulată din cauza stării proaste de sănătate a lui Elantine. Poporul fusese informat despre boala ei în acea dimineață și toată Valenda avea o stare de spirit întunecată. Nici soarele nu strălucea la fel de mult; părea mulțumit să se ascundă în spatele norilor. Doar un colț se vedea, trimițând o rază de lumină în camera în care Donatella Dragna stătea cu sora ei, Scarlett.

În ceea ce o privea, sora mai mică a familiei Dragna – simțea că intrase într-o lume în care visele și coșmarurile se ciocniseră.

Ea o visase de atât de multe ori pe mama ei. De obicei erau coșmaruri în care o abandona din nou pe Tella. Dar, ocazional, Tella visa că mama se întorcea. Se întâmpla mereu la fel. Tella dormea și visa, iar apoi mama ei o trezea cu un sărut blând pe frunte. Ea deschidea ochii, apoi îi cuprindea gâtul mamei cu brațele și era învăluită de o bucurie de nedescris.

Semăna mereu cu impulsul de a plânge, combinat cu nevoia de a râde; genul de fericire aproape dureroasă. Aceasta îi apăsa pieptul Tellei, îngreunându-i respirația și vorbitul. Și ar fi trebuit să fie și mai puternică, acum că mama ei se întorsese.

Paloma stătea pe patul lui Scarlett, la fel de liniștită ca o domnișoară sortită primejdiei, cu obrajii palizi, părul negru și buze nefirești de roșii. Tella încercă să nu își facă griji în privința culorilor exagerate ale buzelor și pielii mamei ei, amintindu-și că mulți ani fusese o pictură pe o carte, nu o femeie.

Mama ei era acum liberă, și datorită Tellei. Doar această victorie ar fi trebuit să-i dea Tellei aripi să zboare prin cameră, pe fereastră și prin curtea din sticlă de dedesubt. Dar ideea unor aripi o făcea pe Tella să se gândească la perechea de aripi tatuate pe un spate frumos

care, apoi, invocă gândurile la singura persoană la care nu trebuia să se gândească. *Legend.*

Venele i se încălziră la gândul numelui său.

Nu știa unde plecase după ce o lăsase pe treptele din fața Templului Stelelor și nu voia să se întrebe. Nu voia să-și amintească fiecare întâlnire cu el, fiecare cuvânt pe care i-l spusese, fiecare privire pe care i-o aruncase sau fiecare sărut al lor. Toate amintirile o dureau în spatele ochilor, în plămâni și în gâtul care i se strângea incomod de câte ori își amintea de ultimele lor momente împreună.

I se părea o slăbiciune să se tot gândească la el. Tella știa că nu ar fi trebuit să simtă nimic pentru a-l alunga din gândurile ei după tot ce trăiseră împreună. Iar Tella nu își dorise niciodată să nu aibă sentimente, dar nici să se lase consumată de ele.

Singura cale de a nu se mai gândi la el era să se concentreze asupra mamei sale, care era acolo și care, în cele din urmă, s-ar fi trezit.

Tella încă era uluită că Jacks își ținuse promisiunea și i-o returnase pe Paloma. Poate că el era îndrăgostit de Tella la urma urmei. Ea *era* singura și adevărata lui dragoste. Deși Tella își imagina că a fi obiectul afecțiunii unei Sorți era un lucru periculos, dar nu Sorțile erau acum grija ei. Jacks spusese clar că Sorțile ar fi avut nevoie de mai mult timp decât mama ei ca să se trezească.

Tella șterse fruntea Palomei cu o cârpă rece, nu că asta ar fi contat. Mama ei nu avea febră, dar Tella se simțea mai bine dacă făcea ceva.

— Pare că nu a îmbătrânit deloc de când a plecat, spuse Scarlett. Nu este natural.

— Sunt destul de sigură că întemnițarea într-o carte nu este deloc naturală, spuse Tella.

Asta o făcu să se încrunte și mai mult.

Imediat ce ajunseseră la palat noaptea trecută, Tella adormise în patul surorii ei. Ea se trezise când Jacks se întorsese cu mama ei, care era inconștientă. El nu menționase unde o găsise, dar lăsase să se

înțeleagă faptul că fusese închisă într-o carte și că Tella făcuse un mare sacrificiu ca să o salveze.

Tella sperase că avea să fie una dintre acele ocazii în care sora ei ar fi ales să ignore subiectul mamei lor, dar era cam dificil să ignore pe cineva care zăcea în cameră și care părea blestemată. Scarlett o chestionase neîncetat pe Tella, până când mărturisise totul.

Scarlett nu gestionase bine majoritatea informațiilor, mai ales partea în care Tella luase locul mamei în carte. După ce o implorase pe Tella să nu mai riște niciodată așa ceva, Scarlett își îndreptase mânia spre mama lor; nu se putea uita la Paloma fără să se încrunte.

Tella nu putea să-și condamne sora. Dincolo de toată furia, Tella simțea că Scarlett nutrea destulă vinovăție pentru că nu fusese conștientă de prea multe dintre lucrurile care se petrecuseră în timpul Caravalului, și că jocul era foarte real de data asta. Deși Scarlett nu era vinovată de nimic. Și, în mod surprinzător, Tella nu reușea să regrete nimic din ce făcuse. Deși își dorea să nu se fi îndrăgostit de Legend, lucru pe care din fericire sora ei nu îl menționase.

Tella era curioasă să afle dacă Julian îi spusese lui Scarlett că Dante era Legend, de vreme ce identitatea lui părea să fie singurul lucru despre care Tella era incapabilă să vorbească. Scarlett îi împărtășise Tellei că ea îi dădea lui Julian încă o șansă. Sensibilă la sentimentele actuale ale Tellei pentru Legend și Caraval, Scarlett nu intrase în prea multe detalii. Dar Tella își imagina că sora ei nu l-ar fi iertat pe Julian dacă nu i-ar fi dăruit mai mult decât câteva priviri și săruturi înăbușitoare, ceea ce o făcea pe Tella să presupună că sora ei era mai conștientă de adevărata identitate a lui Legend decât lăsase să se înțeleagă seara trecută.

— Ce ar fi să jucăm un joc, îi sugeră Tella. Ai un pachet de cărți obișnuite? Ea deschise sertarul noptierei de lângă patul lui Scarlett.

— Nu o face! Scarlett sări în sus.

Dacă nu ar fi reacționat atât de puternic, Tella poate că ar fi închis sertarul fără să se uite prea bine. Dar în clipa în care Scarlett strigă,

interesul Tellei spori.

În sertar, era o carte, un obiect elegant din piele roșie, din care ieșea o scrisoare la fel de elegantă.

— Ce este asta? Tella luă biletul din carte. Îi era adresat lui Scarlett. Tella nu recunoscu adresa expeditorului, dar cunoștea numele de deasupra: Contele Nicholas d'Arcy.

Tella rămase pe loc, fără cuvinte, deoarece nu credea că strigatul era o idee bună.

Scarlett era îmbujorată toată.

— Pot să-ți explic.

— Credeam că îi mai dai lui Julian o șansă.

— Îi dau. Dar îi dau încă o șansă și lui Nicholas.

— Nicholas? Acum îi spui pe nume fostului tău logodnic? Tella spera cu disperare că sora ei glumea, răzbunându-se pe ea pentru toate secretele pe care le păstrase. Deși, dacă toate acestea erau adevărate, privirile încordate pe care i le aruncaseră Scarlett și Jacks în grădină aveau acum mai mult sens. Este persoana pe care i-ai cerut lui Jacks să te ajute să o găsești?

— Jacks ți-a spus că i-am cerut ajutorul? Scarlett păru surprinsă, ca și când chiar ar fi avut încredere în Prințul Inimilor.

— Te-am văzut coborând din aceeași trăsură cu el acum două seri, spuse Tella.

Scarlett își duse mâinile la obraji, acoperindu-și roșeața tot mai intensă.

— L-am găsit după ce mi-ai spus că a reușit să o localizeze pe mama noastră. L-am căutat singură pe Nicholas, dar fără succes. Și faptul că am apelat la ajutorul lui Jacks mi-a oferit o scuză să îl întreb despre intențiile lui cu tine. Nu că ar fi fost sincer.

— Nu cred că vreunul dintre noi poate critica pe cineva pentru lipsa sincerității, izbucni Tella.

— Voiam să-ți spun despre Nicholas, dar așteptam momentul potrivit. Scarlett aruncă o privire la mama lor, un memento tăcut că

Scarlett nu era singura care avea secrete. Nu ți-aș fi ascuns asta, dar știu că nu ți-a plăcut niciodată de el.

— Tot nu-mi place. Este o greșeală să vă scrieți.

— Nu-ți face griji, spuse Scarlett. Nu plănuiesc să mă mărit cu el, dar aș aprecia dacă nu i-ai zice lui Julian. Cred că un pic de rivalitate i-ar prinde bine.

— Deci despre asta este vorba? Tella era uluită. Vrei o competiție între conte și Julian?

— Nu i-aș spune așa, zise Scarlett. Nu plănuiesc să le dau sarcini de împlinit. Dar cum pot să aflu cu adevărat că Julian este potrivit pentru mine, dacă nu am cu cine să-l compar? Credeam că vei fi mândră de mine. Tu ești cea care și-a dorit mereu să iau singură decizii. Scarlett zâmbi la fel de șiret ca o pisică ce tocmai învățase să se furișeze afară dintr-o casă și să exploreze lumea de dincolo.

Tella crezuse dintotdeauna că sora ei o subestimase – dar poate că ea era cea care o subestimase pe Scarlett.

Tella tot nu îl plăcea pe conte. Chiar dacă nu mai avea încredere în ce îi arătase cartea Aracle, avea un sentiment îngrozitor când venea vorba de Contele Nicholas d'Arcy. Scrisorile lui îi păruseră mereu un pic prea perfecte. El era definiția gentilomului; nimeni nu era atât de lustruit în viața reală. Ori era îngrozitor de monoton, ori era un escroc. Și totuși, în ciuda rezervelor ei, Tella era mândră de sora ei că făcuse o alegere atât de îndrăzneață.

— Scarlett, eu…

Se auziră clopotele. Sunetul prelung, profund și trist al clopotelor răsună prin palat.

Tella se cutremură la sunetul tragic, uitând imediat ce spunea când clopotele continuară să se tânguiască. Acestea nu marcau ora. Erau clopote de doliu, jelind un cântec al pierderii.

În pat, mama Tellei se agită. Ea nu se trezi din somnul blestemat, dar clopotele în mod clar o deranjaseră. Între bătăile sumbre, Tella

auzi agitație pe hol. Pași grăbiți. Voci care discutau. Mai multe suspine nestăpânite. Iar ea își dădu seama.

Împărăteasa Elantine murise.

Tella o întâlnise pe împărătească doar de două ori, dar simți un val surprinzător de emoție la gândul morții ei, la corpul moleșit și ochii care se închideau pentru totdeauna.

Scarlett poate că nu era atât de sigură sau poate că nu știa. Ea se ridică de pe scaun și deschise ușa tocmai când o servitoare trecu grăbită.

— Ce este cu toată agitația asta?

— Maiestatea Sa a murit, confirmă servitoarea. Se spune că noul moștenitor – copilul ei pierdut – își face acum prima apariție din turnul de aur. Toată lumea iese în curtea de sticlă ca să vadă. Probabil că poți să vezi turnul de la fereastră.

Servitoarea fugi, iar Tella traversă camera ca să dea la o parte draperiile celei mai mari ferestre. Lumina intră în cameră, densă ca mierea și strălucitoare. Soarele își făcuse loc în sfârșit printre nori și părea să se revanșeze pentru lucrul de mântuială pe care îl făcuse în acea după-amiază. Cu sunetele de jale ale clopotelor care încă băteau, părea greșit să strălucească atât de puternic, radiind peste toată curtea care, într-adevăr, se umplea cu oameni.

— Nu pot să cred că împărăteasa este moartă, spuse Scarlett.

— Ți-ar fi plăcut de ea, șopti Tella. Te îmbrățișa așa cum mi-am dorit mereu să o fi făcut bunica noastră Anna.

— Bunica te-a îmbrățișat?

— O dată, spuse Tella. Crede-mă, nu ai pierdut nimic.

Tella nu plânsese când bunica Anna murise. Deși femeia își dăduse silința să o crească, Tella nu simțise niciodată afecțiune față de ea. Dar îi plăcuse de împărătească. Ele se cunoscuseră superficial, dar Elantine transformase blestemul Tellei; dacă drumurile lor nu s-ar fi intersectat niciodată, mama ei ar fi putut să rămână prinsă într-o carte.

Tella își întinse gâtul când se uită dincolo de curtea de sticlă, spre turnul de aur. De la toate ferestrele și balcoanele deschise, servitoarele și servitorii aruncau petale negre de flori peste lumea adunată dedesubt. Tributul macabru era chiar mai trist decât clopotele.

Doar dintr-un singur balcon nu cădeau flori. În schimb, de la această terasă fluturau steaguri albastre cu blazonul alb al Imperiului Meridian. În mijloc, stătea o singură siluetă.

Tellei i se ridicară toate firele de păr de pe trup atunci când îl zări.

Tella nu îi vedea clar chipul, dar îi vedea jobenul. Înalt, negru și inconfundabil, era al lui Legend.

Ticălosul.

Tella știa că Legend era plin de secrete, dar acesta era unul la care nici măcar nu se gândise. Se dădea drept copilul pierdut al lui Elantine. De aceea o lăsase pe trepte tocmai când începuse focul de artificii; plecase ca să se vadă cu împărăteasa. Deși Tella își imagina că oricum ar fi părăsit-o.

Era atât de nepotrivit, dar Tella nu reuși să-și reprime râsetul care bolborosea în ea. Crezuse că era cheia întregului joc. Dar, bineînțeles, Legend nu juca doar un joc. El nu venise în Valenda doar ca să distrugă Sorțile și să le ia puterile, ci alesese orașul ca tablă de joc pentru a putea revendica tronul.

Epilog

În basme, vârsta de șaisprezece ani era mereu cea la care fetele ori aflau că aveau puteri magice, că erau cu adevărat prințese deghizate, ori că erau blestemate și aveau nevoie de un prinț frumos care să le ajute să rupă farmecul întunecat. Tella nu știa ce o aștepta în cel de-al șaptesprezecelea an, dar ar fi fost mai spectaculos decât oricare dintre acele lucruri.

Cu toată tristețea Zilei lui Elantine, aproape uitase de propria zi de naștere. Totuși, se trezise ca prin magie la miezul nopții, chiar în primul moment al zilei sale.

Inima îi era încă grea, dar hotărâse că faptul că trăia o făcea mai puternică.

Cu două nopți în urmă, când îi luase locul mamei în acea carte, Tella se temuse că acela era adevăratul ei sfârșit. Dar era prea tânără pentru finaluri. Aventurile ei abia începeau, mai grozave decât promisiunile și mai strălucitoare decât constelațiile. Până la sfârșitul lor, Tella avea să fie cea legendară.

Legend urma să regrete că o părăsise pe trepte fără măcar să-și ia rămas-bun.

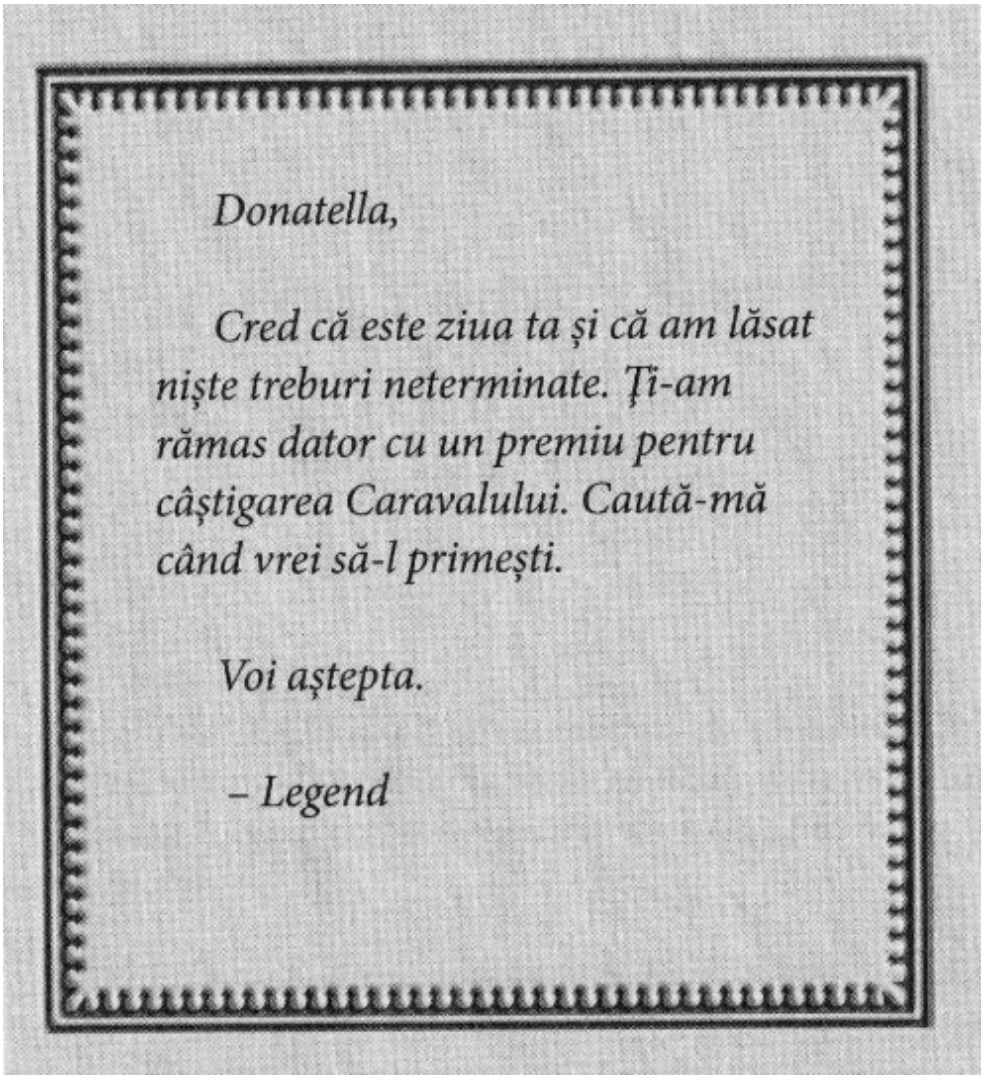
Sau poate că deja regreta…

Tella se ridică tăcută în pat. Camera era întunecată, plină de noapte și umbre, și totuși, Tella văzu darul la fel de clar ca și când ar fi fost zi. Un singur trandafir roșu cu o tulpină perfect albă stătea pe masa de lângă patul ei. Dedesubt, un plic argintiu reuși să strălucească deoarece, bineînțeles, tot ce avea legătură cu Legend sclipea în întuneric.

Tella luă cartea de vizită și se ridică din pat, îndreptându-se către fereastră.

Încă era supărată pe el și avea de gând să-l facă să regrete că plecase de lângă ea, dar părea că inima ei uitase. Aceasta se poticni și sări greoi o bătaie când deschise biletul pe care i-l lăsase.

Avea mirosul lui, de cerneală, secrete și magie nelegiuită. Scrisul îi era gros, cu rânduri negre. Cât citi, refuză să zâmbească, dar ceva asemănător speranței începu să răsară în inima ei.

Donatella,

Cred că este ziua ta și că am lăsat niște treburi neterminate. Ți-am rămas dator cu un premiu pentru câștigarea Caravalului. Caută-mă când vrei să-l primești.

Voi aștepta.

– Legend

GLOSAR DE SORȚI ȘI TERMENI

CĂRȚILE DESTINULUI: o metodă de ghicit viitorul. Cărțile Destinului conțin treizeci și două de cărți, care înfățișează o curte cu șaisprezece nemuritori, opt palate și opt obiecte.

SORȚILE: conform legendelor, Sorțile înfățișate în Cărțile Destinului au fost cândva ființe magice, fizice. Se presupune că au domnit peste un sfert de lume în urmă cu câteva secole, când au dispărut misterios.

SORȚILE IMPORTANTE
Regele Ucis
Regina Nemuritoare
Prințul Inimilor
Fecioara Morții
Steaua Căzută
Stăpâna Norocului
Asasinul
Otrăvitorul

SORȚILE DE RANG INFERIOR
Nebunul
Domnița Prizonieră
Preoteasa, Preoteasa
Slujitoarele
Mireasa Necăsătorită
Haosul
Fecioara Însărcinată
Apothic

OBIECTELE SORTITE
Coroana Spartă
Rochia Maiestății Sale
Cartea Goală
Tronul Însângerat
Aracle
Harta Întregului
Fructul Nemușcat
Cheia Visului

LOCURI SORTITE
Turnul Pierdut
Livada Fanteziei
Menajeria
Biblioteca Nemuritoare
Castelul Miezului Nopții
Imaginarium
Piața Dispărută
Focul Nemuritor

MONEDELE FĂRĂ NOROC: monede cu abilitatea magică de a urmări locația unei persoane. Când Sorțile domneau încă pe pământ, în cazul în care una dintre ele făcea o fixație pentru un om, îi strecura o monedă fără noroc în pungă sau în buzunar astfel încât să îl poată urmări oriunde s-ar fi dus. Monedele erau considerate de rău augur.

ALCARA: orașul antic de unde domneau Sorțile, cunoscut acum ca orașul capitală din Imperiul Meridian, Valenda.

MULȚUMIRI

Am fost avertizată că va fi dificil să scriu o a doua carte, dar mi s-a părut aproape imposibil să scriu volumul *Legendar*. Nu aș fi reușit singură. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru minuni, rugăciunile ascultate și oamenii minunați care m-au ajutat cu această poveste.

Le sunt atât de recunoscătoare celor din familia mea: mamei și tatălui meu, fratelui, surorii și cumnatului meu. Când am început să scriu, nu mi-am dat seama ce călătorie va fi pentru noi toți. Cartea de față a fost o parte foarte dificilă a aventurii și nu sunt sigură cum aș fi reușit fără dragostea voastră, fără încurajările neîncetate și toate ocaziile în care m-ați ascultat când am plâns. Am cea mai bună familie și vă iubesc pe toți atât de mult.

Sarah Barley, ești cu adevărat zâna cărților. Mulțumesc pentru că ți-ai presărat magia peste această poveste; m-ai ajutat să fac din *Legendar* o carte mai bună decât una pe care aș fi scris-o singură. Îți mulțumesc pentru răbdarea pe care ai avut-o când ți-am trimis manuscris după manuscris, pentru entuziasmul și dragostea ta pentru aceste surori și această serie și pentru că înțelegi atât de bine Caravalul. Au fost câteva momente când chiar m-am îndepărtat și mă bucur că mi-ai fost alături ca să mă ajuți să revin.

Jenny Bent, ești minunată. Aș putea umple aceste pagini cu o listă cu toate motivele pentru care sunt recunoscătoare să te am ca agent. Îți mulțumesc pentru că nu ai renunțat la mine, mai ales în clipele în care am renunțat eu.

Ida Olson, nu voi înceta niciodată să-ți fiu recunoscătoare pentru felul în care ai intervenit ca o eroină să mă ajuți să salvez cartea.

Echipei extraordinare de la Flatiron Books: nu mi-aș putea dori un cămin mai bun pentru această serie. Mulțumesc foarte mult tuturor celor care au lucrat la carte, cu mulțumiri speciale lui Amy Einhorn și lui Bob Miller – sunt atât de recunoscătoare să vă am ca editori.

Minunatei echipe de la Macmillan Audio îi mulțumesc enorm pentru entuziasmul nesfârșit și pentru că a inclus *Legendar* pe lista lor. Rebeccăi Soler, povestitoarei incredibile a cărții mele audio, îi sunt atât de recunoscătoare și pentru cum a animat *Caraval* și *Legendar*, prin modul de a povesti.

Alte mulțumiri speciale Patriciei Cave. Dacă vei renunța vreodată la publicitate, voi plânge. Mulțumesc pentru că ai fost prima care l-a iubit pe Jacks și pentru toate cuvintele tale înțelepte.

Erin Fitzsimmons, te-ai depășit cu această copertă. Mulțumesc atât de mult pentru că ți-ai adus magia asupra cărții.

Apropo de magie, îți mulțumesc, Kate Howard, și le mulțumesc și tuturor oamenilor minunați de la Hodder and Stoughton, pentru că oferiți acestei serii o casă cu adevărat fantastică în Regatul Unit. Îți mulțumesc foarte mult, Molly Ker Hawo, pentru că ai găsit casa aceasta și pentru că ai fost un sprijin extraordinar.

Mă simt incredibil de binecuvântată pentru toți editorii mei străini minunați; vă mulțumesc tuturor pentru că ați pus cărțile *Caraval* și *Legendar* în mâinile cititorilor din toată lumea.

Mulțumiri imense tuturor prietenilor mei minunați! Stacey Lee, îți mulțumesc pentru că mi-ai împărtășit din creativitatea ta când a mea a secat, pentru planurile nesfârșite, ideile geniale și pentru că ești prietena de care am avut nevoie. Amanda Roelofs, îți mulțumesc pentru că ai fost mereu prima mea cititoare și că îmi ești încă prietenă, în ciuda tuturor încurcăturilor pe care ți le-am creat; această poveste este mai fericită datorită ție. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc lui Liz Briggs și lui Abigail Wen, pentru că ați citit și m-ați ajutat cu generozitate cu primele manuscrise (cititorilor, s-ar putea să vreți și voi să îi mulțumiți lui Liz – datorită ei în carte sunt mai multe săruturi). Katie Nelson și Roshani Chokshi, vă mulțumesc pentru telefoanele atât de necesare și pentru că ați lăsat totul ca să citiți primele părți ale acestei cărți când nu am fost sigură că duc povestea în direcția corectă. Kerri Maniscalco, Julie Dao și Julie Eshbaugh – vă

mulțumesc pentru discuțiile-maraton la telefon, încurajări și comoara care este prietenia voastră. Tuturor autorilor și scriitorilor locali minunați și susținători, Jessica, Shannon, Val, Jenny, Kristin, Adrienne, Rose și Joanna – sunt atât de recunoscătoare pentru cinele pe care le-am luat împreună și să vă numesc prietenii mei.

Vreau să mulțumesc și tuturor cititorilor minunați ai acestei serii! Inima mea este atât de plină de dragostea și sprijinul vostru. Vă mulțumesc pentru entuziasmul, emoția, comentariile și imaginile voastre și pentru că ați ales această carte.

O inimă de protejat. O datorie de plătit. Un joc de câștigat.

„Am vrut să scriu o carte plină de întrebări la care nu este ușor de răspuns. Am vrut să spun o poveste despre personaje deopotrivă fragile și indestructibile. Am vrut confruntări între curaj și frică, între încredere și îndoială. Am vrut o avalanșă de emoții ce curge lent, înduioșătoare și palpitantă, cu sentimente care se amestecă precum vopselele. Deci, pregătiți-vă, prieteni!"

STEPHANIE GARBER

„Impresionantă, originală, minunată."

USA Today

„Un tur de forță al imaginației. Teme ca dragostea, trădarea și prețul dorinței se împletesc ca vrăjile Caravalului, iar săruturile senzuale ale lui Dante le vor da fiori cititorilor la fel de mult ca Tellei."

Kirkus Reviews

„*Legendar* te duce într-o cursă caleidoscopică, plină de imagini amețitoare, incredibil de magică și cu atât de multe răsturnări, încât te întrebi ce urmează cu fiecare pagină. Este puțin amețitor, puțin fermecător și absolut memorabil."

Goodreads Reviews

ISBN: 978-606-006-168-7
www.raobooks.com

Notes

[←1]
Cuarț de culoare galbenă (n.tr.).

[←2]

Nave rapide cu pânze, de mari dimensiuni, cu cel puțin trei catarge și cu puntea superioară mult ridicată la proră și la pupa (n.tr.).